

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לפני הרכב כבוד השופטים:

יחיאל ליפשיץ [אב"ד]

גלית ציגלר,

שמואל מנדלבום

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה – פלילי

עו"ד שגב אדלר

נגד

הנאשמים

1. ראובן דדון (עציר) ת"ז 057671307

2. עוז דדון (עציר) ת"ז 203637657

3. רועי ישראל דדון (עציר) ת"ז 037026226

באמצעות באי כוחם – עו"ד אורי בר-עוז, עו"ד אלון טנקג'י ועו"ד

נדיר בראנסי

הכרעת דין

השופט יחיאל ליפשיץ:

שער ראשון – כללי

פתח דבר

פרק א' - כתב האישום

פרק ב' - תשובת הנאשמים לכתב האישום; תמצית גרסת הנאשמים בעת עדותם בפרשת

ההגנה; תמצית ראיות המאשימה; ותמצית טענות הצדדים

שער שני – הצגת הראיות

פרק ג' - הקטטה במועדון ה"פנטהאוז" והאירוע ליד בית הנאשמים במהלכו יוסי בן גרטי

רדף אחרי עוז

פרק ד' - המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי – גרסאות עדי המאשימה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

- פרק ה' - סרטוני ונתוני מצלמות האבטחה
- פרק ו' - חוות דעת לגבי זיהוי הרכבים
- פרק ז' - ממצאים פורנזיים בזירה
- פרק ח' - עדים שנכחו בזירת האירוע או בקרבתה
- פרק ט' - עדים שזיהו את הנאשמים בסרטון הרצח, למעט חלי ונטע
- פרק י' - גרסאות ראובן
- פרק יא' - גרסאות עוז
- פרק יב' - גרסאות רועי
- פרק יג' - עדי הגנה נוספים

שער שלישי – דיון ומסקנות

- פרק יד' - קביעת ממצאי עובדה לגבי ההתרחשות במועדון "פנטהאוז" והמרדף אחר עוז סמוך לבית משפחת דדון
 - פרק טו' - קביעת ממצאי עובדה לגבי הגעת רועי, רעייתו חלי ו-3 ילדיהם ברכב היונדאי למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי ברחוב יצחק שדה 3
 - פרק טז' - קביעת ממצאי עובדה לגבי ההתרחשות במהלך המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי, עד (כולל) השלב בו הוכנסו כלל המשתתפים למעט שלושת הנאשמים ואלי מזרחי, לתוך הבית
 - פרק יז' - קביעת ממצאי עובדה לגבי המשך השתלשלות העניינים לאחר חליפת רכב השברולט השחור עד (לא כולל) הרצח
 - פרק יח' - קביעת ממצאי עובדה על בסיס עדות עדים שנכחו סמוך לזירת הרצח
 - פרק יט' - המשך קביעת ממצאי עובדה תוך "דילוג" מכוון על אירוע הרצח עצמו
 - פרק כ' - ניתוח גרסאותיה של חלי
 - פרק כא' - קביעת ממצאים בנוגע לבדיקות הפורנזיות השונות שנערכו בזירה וברכב היונדאי
 - פרק כב' - ניתוח התנהגות הנאשמים לאחר הרצח; ניתוח גרסאותיהם; וקביעת ממצאי מהימנות לגביהם ולגבי פרשת ההגנה בכללותה
 - פרק כג' - זיהוי הנאשמים בסרטון הרצח וביתר הסרטונים
 - פרק כד' - סיכום החלק העובדתי בנוגע לזיהוי הרוצחים
 - פרק כה' - יישום הדין על עובדות המקרה
 - פרק כו' - טענות ההגנה למחדלי חקירה ולהגנה מן הצדק
 - פרק כז' - סיכום
- [ההדגשות בהכרעת הדין אינן במקור, אלא אם צוין אחרת].

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שער ראשון – מבוא

פתח דבר

1. **5.10.17** שעה 15:17, יום חמישי, חג סוכות תשע"ח. המקום: רחבת מכולת "ברכת יעקב" (להלן: **המכולת**) הממוקמת מתחת לבניין מגורים בצומת הרחובות יבנאלי וז'בוטינסקי בקרית אתא.

אביעד בן סימון (להלן: **המנוח**) רץ על המדרכה הסמוכה לרחבה לעיל, נמלט ממספר דמויות שרודפות אחריו. מקדים אותו במספר מטרים **יוסי בן גרטי** שאף הוא נמלט מהרודפים. המנוח פנה לרחבת המכולת בניסיון נואש להימלט מפני רודפיו, אך אחד מהם השיגו בפתח המכולת (משום החג המכולת היתה סגורה) והחל דוקר אותו בפלג הגוף העליון. מספר שניות לאחר מכן הצטרפו אל הדוקר שניים נוספים – אחד מהם דקר אף הוא את המנוח, ואילו השלישי שנראה המבוגר מבין השלושה, ירה בו מטווח קרוב.

האירוע תועד במצלמת אבטחה של המכולת (להלן: **סרטון הרצח**). הסרטון אילם, אך ניתן לדמיין את קולות הירי ברחבה החצי סגורה ואת יתר הקולות. לאחר שהשלושה דקרו את המנוח וירו בו, הם נמלטו בריצה. המנוח, חרף מצבו, נמלט מהמקום והלך עשרות מטרים לכיוון פתח הסוכה של משפחת ציפורה המתגוררת בקרבת מקום, שם התמוטט. מותו נקבע מאוחר יותר בבית החולים רמב"ם.

הגם שהאירוע לעיל נקלט במצלמת האבטחה של המכולת, איכות הצילום אינה מאפשרת, לבדה, זיהוי וודאי ונדרשת היכרות עם הדמויות וכן צלילה וניתוח של נתונים נוספים, לפני ולאחר האירוע, כדי להגיע למסקנה ברף הנדרש בהליך פלילי.

הסוגיה העיקרית במחלוקת אפוא היא זיהוי שלושת רוצחיו של המנוח, וזאת על בסיס מסד רחב של נתונים הכולל גם, אך בהחלט לא רק, את סרטון הרצח.

מטעמי נוחות נעשה שימוש בהכרעת הדין במונח "רצח" הגם שההחלטה האם מדובר ברצח, ואם כן - לפי איזה סעיף אישום, תידון בהמשך.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

פרק א' - כתב האישום

2. 3 נאשמים עומדים לפנינו לדין - הנאשם 1 ראובן דדון (להלן: ראובן), יליד 1962; הנאשם 2 עוז דדון (להלן: עוז), יליד 1993; והנאשם 3 רועי דדון (להלן: רועי), יליד 1985; ראובן הוא אביהם של עוז ורועי.

סמוך לאחר הרצח עזבו הנאשמים את קרית אתא. לשיטת המאשימה הם נמלטו, ולגרסת הנאשמים הם עזבו מסיבות שיתוארו להלן. רועי הסגיר עצמו למשטרה ביום 28.7.18, ואילו ראובן ועוז נעצרו ביישוב קלנסווה ביום 1.1.19. לכן, הוגשו כתבי האישום בשני מועדים – הראשון ביום 20.8.18 כנגד רועי (תפ"ח 42980-08-18), והשני ביום 1.1.19 כנגד ראובן ועוז (תפ"ח 29407-01-19). ביום 21.1.19 אוחדו ההליכים.

3. נטען בכתב האישום, כי הנאשמים התגוררו במועד הרלוונטי ברחוב קיש 1 בקרית אתא. נתון זה אינו במחלוקת - מדובר במתחם משפחתי אחד, כאשר ראובן ורעייתו אורית התגוררו בדירה אחת; עוז שהיה רווק התגורר ביחידה נפרדת; ורועי ומשפחתו (רעייתו חלי ו 3 ילדיהם) התגוררו בדירה אחרת במתחם. עוד נטען בכתב האישום כי בין המנוח לבין עוז הייתה היכרות מוקדמת. גם נתון זה אינו במחלוקת.

החלק הראשון של כתב האישום מתאר התרחשויות שהיתה כ 12 שעות לערך לפני הרצח, שרובה אינה במחלוקת. נטען כי ביום 5.10.17 סמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר, במועדון "פנטהאוז" בשדרות ההסתדרות חיפה, התפתח עימות בין עוז לבין מספר אנשים, בהם יוסי בן גרטי שהיה חברו של המנוח. על רקע העימות לעיל עזב עוז את המקום ונסע לביתו. בהמשך, סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר ובעת שעוז הגיע לביתו, חיכו לו שם פֶּרֶכב, יוסי בן גרטי והמנוח. יוסי בן גרטי ירד מהרכב כשהוא אוחז בחפץ חד ורדף בריצה אחרי עוז תוך שהוא צועק לכיוונו "אתה מת היום".

החלק העיקרי המתואר בכתב האישום התרחש בשעות הצהריים של אותו יום (5.10.17). נטען שבשעות הצהריים התכנסו הנאשמים ובני משפחתם לארוחת חג הסוכות בביתם של ליאת ואלי מזרחי ברחוב יצחק שדה 3 בקרית אתא (להלן: הבית; או - ביתם של אלי וליאת). ליאת מזרחי היא בתם של ראובן ואורית דדון ואחותם של עוז ורועי. אלי הוא בעלה. במהלך הארוחה ובעת שהנאשמים שהו בחצר הבית חלף על פניהם, פעמיים, בסמוך לשעה 16:46 וסמוך לשעה 16:54, רכב מסוג שברולט קרוז שחור לז. 32-996-25 (להלן: השברולט; או – השברולט השחור) בו נהג

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תומר איסקוב, חברו של המנוח, ובו נסעו המנוח ואדם נוסף. אעיר כבר בשלב זה, כי לשיטת המאשימה האדם הנוסף הוא יוסי בן גרטי שהוזכר לעיל.

המאשימה המשיכה וטענה, כי בעקבות נסיעת השברולט על נוסעיו סמוך לבית גמלה בלב הנאשמים החלטה להמית את המנוח וחבריו. לשם כך הם הצטיידו בשני סכינים ובאקדח טעון 9 מ"מ קצר שהוחזק על ידם שלא כדין; בהמשך לכך נכנסו לרכבו של רועי מסוג **יונדאי אקסנט לבן** ל.ז. 46-820-59 (להלן: **היונדאי**), כשהם נושאים בצוותא את כלי הנשק לעיל והחלו לנסוע לכיוון אליו נסע השברולט, במטרה לאתר את המנוח וחבריו ולהמיתם. לנסיעה זו הצטרף גם אלי מזרחי.

במקביל, נסעו יושבי השברולט לרחוב יבנאלי בקרית אתא, סמוך למכולת לעיל, ירדו מהרכב ולאחר מכן עמדו עם אדם נוסף בשם דוד ציפורה, בפנית הרחובות יבנאלי וז'בוטינסקי ושוחחו.

בסמוך לשעה 15:17 הגיעו הנאשמים ואלי מזרחי ביונדאי לרחוב ז'בוטינסקי ועצרו את הרכב מטרים ספורים מהמקום בו עמדו המנוח וחבריו. ראובן, שהיה מצויד באקדח, יצא מהיונדאי וירה לכיוון המנוח וחבריו. בד בבד, רועי ועוז יצאו מהיונדאי כשכל אחד מהם מצויד בסכין ורדפו אחר המנוח, יוסי בן גרטי, תומר איסקוב ודוד ציפורה בכוונה להמיתם. בזמן זה אלי מזרחי נשאר ברכב היונדאי. המנוח וחבריו ברחו מהמקום ואילו הנאשמים רדפו אחרי יוסי בן גרטי והמנוח, שנמלטו בריצה לכיוון מזרח. מספר מטרים לאחר מכן עוז הצליח להדביק את המנוח ברחבת המכולת, תפס אותו ודקר אותו בפלג גופו העליון. בשלב זה הגיע למקום גם רועי, וגם הוא דקר את המנוח מספר פעמים, וכן הגיע ראובן שירה במנוח שלוש פעמים לכל הפחות. לאחר מכן הנאשמים ואלי מזרחי נמלטו מהזירה ביונדאי.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו למנוח לכל הפחות שלושה פצעי ירי ומספר פצעי דקירה: (1) פצע כניסת קליע בגו משמאל, עם מעבר תעלת הקליע דרך הריאה השמאלית, לב, כבד, קיבה; (2) פצע כניסת קליע בעכוז משמאל, עם מעבר תעלת הקליע דרך הרקמות הרכות של העכוז; (3) פצע כניסת קליע בירך הימנית, עם מעבר תעלת הקליע דרך הרקמות הרכות של הירך הימנית והבטן (חלק תחתון); חמישה פצעי דקירה בגב, עם מעבר תעלות הדקירה דרך הרקמות הרכות של הגב, כשתעלתו של אחד מפצעי הדקירה חודר לחלל הצדר; וכן פצע דקירה בגו מימין, עם מעבר תעלת הדקירה דרך הרקמות הרכות; וכן פצע דקירה/חתך בגב של שורש כף היד הימנית.

לאחר הפגיעות האמורות, המנוח הצליח לצעוד מספר מטרים בחזרה לכיוון רחוב יבנאלי שם התמוטט בכניסה לבניין מספר 5. הוא הובהל מהמקום בניידת מד"א לבית החולים רמב"ם ומותו

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נקבע בבית החולים בשעה 18:40 עקב איבוד כמות גדולה של דם בעקבות מעבר תעלת הקליע דרך הגו.

4. על בסיס העובדות הנטענות לעיל, הואשמו הנאשמים בעבירות הבאות :

- (-) **רצח**, לפי סעיף 300(א)(2)+29 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן : החוק);
- (-) **ניסיון לרצח**, לפי סעיף 305(1) + 29 לחוק;
- (-) **עבירות בנשק** (החזקה, נשיאה והובלה), לפי סעיף 144 (א) רישא + סיפא ו 144(ב) רישא + סיפא לחוק.

5. עמדת המאשימה ביחס לתיקון 137 לחוק העונשין - ביום 8.7.19 נמסרה עמדת המאשימה לפיה אין לתיקון 137 לחוק העונשין (הרפורמה בעבירות ההמתה) השפעה על ענייננו משום שלא חל, לשיטתה, "דין מקל". נטען כי לו כתב האישום היה מוגש לאחר כניסת הרפורמה לתוקף, הייתה מיוחסת לנאשמים עבירת רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 301(א) בנסיבות ס"ק (1), לפיו "המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"; וכן לפי ס"ק (9) לפיו "המעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר נוסף על הקורבן".

פרק ב' - תשובת הנאשמים לכתב האישום ; תמצית גרסת הנאשמים בעת

עדותם בפרשת ההגנה ; תמצית ראיות המאשימה ; ותמצית טענות הצדדים

6. טרם אציג את תשובת הנאשמים לכתב האישום, אפנה לכך כי בחקירותיהם במשטרה הם שמרו על שתיקה כמעט גורפת. משכך גרסאותיהם נמסרו לראשונה רק עם עלותם לדוכן העדים בפרשת ההגנה.

לגבי האירוע המקדים שהתרחש בלילה שבין 4.10.17 ל 5.10.17 במועדון הפנטהאוז, אישרו הנאשמים כי אכן פרץ שם במועד לעיל עימות פיזי בין עוז לבין מספר אנשים, ביניהם יוסי בן גרטי. הנאשמים אף אישרו כי לאחר הקטטה לעיל במועדון, בסביבות השעה 00:04, חיכו לעוז בסמוך לביתו יוסי בן גרטי ו**אדם נוסף**; וכן כי יוסי בן גרטי רדף אחרי עוז תוך שצעק לכיוונו "אתה מת היום". עם זאת, בעוד שבכתב האישום נטען כי יחד עם יוסי בן גרטי היה גם המננת, הנאשמים לא אישרו נתון זה והזכירו רק את יוסי בן גרטי (ר' תשובת הנאשמים בדיון מיום 24.1.19).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הנאשמים כפרו במיוחס להם והעלו טענת אליבי ולפיה במועד הרצח הם שהו בביתם של אלי וליאת מזרחי. הנאשמים טענו כי הם, ואחרים שיתוארו להלן, שהו שם במפגש משפחתי של חג הסוכות ולא יצאו מהבית בזמן הרצח.

האם במסגרת תשובת הנאשמים לכתב האישום הם מסרו גרסה מעבר להכחשה ולטענת האליבי? במסגרת הדיון מיום 24.1.19 אז מסרו באי כוחם תשובה מסודרת לכתב האישום, הם כפרו "מחוסר ידיעה" בס' 6 לכתב האישום. על פי ס' 6 לעיל "במהלך הארוחה ובעת שהנאשמים שהו בחצר הבית, חלף על פניהם פעמיים, בסמוך לשעה 16:46 וסמוך לשעה 16:54 רכב שברולט קרוז שחור שמספרו ... בו נהג תומר איסקוב, חברו של המנוח ובו נסעו המנוח ואדם נוסף". ואולם, בדיון שהתקיים ביום 25.2.19 ובטרם החלה שמיעת הראיות, מסר בא כוחם דאז, גם אם לא בצורה הכי בהירה וברורה, כי בעקבות חליפת הרכב ובו המנוח וחבריו באזור הבית בו שהו הנאשמים ומשפחותיהם, "הם (הנאשמים – י.ל.) נאלצים להגיף (נרשם בטעות להדיף – י.ל.) את התריסים .." (עמ' 21 לפרוטוקול שורה 12).

הנאשמים אישרו כי עזבו את קרית אתא סמוך לאחר הרצח אך לא קשרו זאת ישירות לרצח, ואת מלוא גרסתם בהקשר זה מסרו רק בפרשת ההגנה עם עלותם לדוכן העדים.

7. כדי להקל על הקורא, אפנה כבר כעת לתמצית הגרסה שמסרו הנאשמים עם עלותם לדוכן העדים ואעיר מספר הערות בנדון:

הנאשמים מסרו כי בצהרי ה 5.10.17 הם התכנסו עם בני משפחה נוספים למפגש משפחתי שכלל ארוחה "על האש" בביתם של אלי וליאת מזרחי ברחוב יצחק שדה 3 בקרית אתא, הממוקם באותה שכונה בה הם עצמם גרים, מרחק של מאות מטרים ספורים מביתם. כאמור לעיל מדובר בחג סוכות תשע"ח, יום לאחר ערב החג.

העמימות שבתשובת הנאשמים לכתב האישום, היתה אחת הסיבות לכך שהמאשימה העידה חלק מהאנשים שנכחו באותו מפגש משפחתי. אותם עדים מסרו על בהלה ולחץ פתאומיים במהלך הארוחה, וכן מסרו כי ראובן ביקש מהנוכחים להיכנס מהחצר לתוך הבית והורה להם להגיף את התריסים. כאשר נחקרו עדי תביעה אלה ההגנה ניסתה להציגם, ולו את חלקם, כ"מגזימנים" ו"לחוצים" ואף ניתן היה להבין מהשאלות שלא קרה דבר חריג באותו אירוע.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ואולם, כאשר העידו הנאשמים להגנתם, אישרו ראובן ועוז כי הם הבחינו ברכב השחור חולף מספר פעמים ליד חצר ביתם של אלי וליאת מזרחי. זאת ועוד, עוז אף אישר שחשד שמדובר ברכב ובו המנוח וחבריו ודיווח על כך לאביו. ראובן אישר בעדותו כי בעקבות כך הוא ובניו חששו מפעולה אלימה של מי מיושבי הרכב, כמו ירי או השלכת רימון לעבר הבית ולכן ביקש מהנוכחים להיכנס מהחצר לתוך הבית, בזמן שהוא ושני בניו נותרו בחצר. עם זאת, הנאשמים הכחישו כל קשר לרצח המנוח שהתרחש דקות ספורות לאחר מכן וטענו כי חששם לעיל מנוסעי הרכב השחור הביא אותם להכניס את בני המשפחה לפנים הבית, אך לא מעבר לכך. הנאשמים הוסיפו כי בעת שבני המשפחה נכנסו לתוך הבית הם סידרו את החצר, קיפלו את הציוד וחזרו ברגל לביתם ברח' קיש בעוד יתר הנוכחים נשארו בביתם של אלי וליאת מזרחי.

לגבי היעלמות הנאשמים לאחר הרצח – הרצח כאמור התרחש ביום 5.10.17 בשעה 15:17. מספר שעות לאחר הרצח עלה שמם של הנאשמים כמי שחשודים במעורבות ברצח. רק בחלוף כ 9 חודשים רועי הסגיר עצמו, וכעבור כ 5 חודשים נוספים נעצרו ראובן ועוז בקלנסואה. המאשימה טוענת כי מדובר בהימלטות הנאשמים לאחר שרצחו את המנוח. הנאשמים, מנגד, טענו שנמלטו משום חשש מהמנוח וחבריו וכן העלו עוד מספר סיבות לכך שיפורטו בהמשך.

8. ראיות המאשימה התבססו על ארבע קבוצות עיקריות של ראיות שיוצגו להלן. בנוסף אציג את תמצית טענות הנאשמים בהתייחס לאותן ראיות.

קבוצת הראיות הראשונה היא עדויות של חלק מבני המשפחה שהיו במפגש המשפחתי לעיל. מדובר בעדים שמסרו על הלחץ והבהלה של הנאשמים לאחר נסיעת רכב המנוח וחבריו ליד הבית. אותם עדים מסרו כי הנאשמים "נעלמו" לכ 20-15 דקות – הוא חלון הזמנים בו בוצע לשיטת המאשימה הרצח - וחזרו לבית רק לאחר מכן.

הנאשמים, מאידך, טענו כאמור לאליבי ולפיו הם שהו בביתם של אלי וליאת מזרחי בזמן הרצח; וליתר דיוק טענו כי שהו בחצר הבית.

קבוצת הראיות השניה היא סרטוני מצלמות אבטחה. הזכרנו לעיל את סרטון הרצח, ובנוסף מסתמכת המאשימה על מצלמות אבטחה נוספות הממוקמות בציר הנסיעה הנטען של הנאשמים אל זירת הרצח וממנו. המאשימה טוענת כי בחלק מסרטוני האבטחה ניתן לזהות את רכב היונדאי בו נסעו הנאשמים בזמנים הרלוונטיים. המאשימה טענה כי לרכב יש סימנים מזהים ייחודיים המצביעים על כך שמדובר ברכבו של רועי. עוד הפנתה המאשימה לכך שבסרטון הרצח ניתן

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

להבחין כי שניות ספורות לפני הרצח ממש ובמהלך המרדף הרגלי אחר המנוח ולפני שהוא פנה לרחבת המכולת, אחד הרוצחים נפל על הארץ. נתון זה תאם לגרסה כבושה שמסרה חלי, רעייתו של רועי, לפיה ביום האירוע היא הבחינה בשפשוף על רגלו.

ההגנה, מאידך, טענה כי לא הוכחו הסימנים הייחודיים של רכב היונדאי; ולגבי השפשוף ברגלו של רועי, טען האחרון כי ביום האירוע בעת המפגש המשפחתי בבית אחותו הוא שיחק ב"הובר-בורד" (סוג של סקייטבורד חשמלי), החליק ממנו ורגלו נחבלה.

קבוצת הראיות השלישית היא ראיות פורנזיות. בהקשר זה הפנתה המאשימה, בין היתר, לטיפת דם שאותרה מספר שעות לאחר הרצח על רצפת רחבת המכולת, לגביה נמצאה התאמה לפרופיל הדנ"א של רועי; וכן לשרידי ירי ולממצאים פורנזיים נוספים ברכב היונדאי של רועי.

ההגנה, מאידך, הפנתה לסרטון הרצח ולכך כי אחד מהרוצחים, שהמאשימה טוענת כי הוא רועי, נראה נוגע עם כף ידו באחד מעמודי הרחבה. נטען כי מקום הנגיעה נבדק ולא רק שלא נמצא שם ממצא הקושר את רועי לעמוד אלא שנמצא שם דם של אדם אחר, לא מזוהה. לכן, כך נטען, מדובר בראיה מזככה. לגבי טיפת הדם של רועי שהוזכרה לעיל, טענה ההגנה כי רועי נהג להגיע לרחבת המכולת לפני הרצח ולכן אין מדובר בממצא מפליל, וטיפת הדם יכולה היתה להגיע לשם באופן תמים כגון חתך סתמי או דימום מהאף. לגבי שרידי הירי היונדאי, טענה ההגנה שאין להם משמעות מפלילה שכן עד מספר חודשים לפני הרצח עבד רועי כמאבטח ונשא נשק כדין. לכן, ייתכן ושרידי הירי "נשרו" ברכבו מהאקדח או כאשר הסיע חברים לעבודה. עוד עלתה אפשרות ששרידי הירי "נשרו" ברכב כאשר הוא הוסע על ידי אנשי משטרה בזמן תפיסתו על ידם.

קבוצת ראיות הרביעית, היא התנהגות הנאשמים לאחר הרצח, שתיקתם במשטרה עם מעצרים והגרסאות שמסרו בבית המשפט. בהקשר זה הפנתה המאשימה להיעלמות הנאשמים לאחר הרצח, ניתוק הקשר עם משפחתם, נסיבות ומועדי מעצרים, שתיקתם במשטרה והגרסאות שמסרו בבית המשפט שלשיטת המאשימה הן שקריות.

הנאשמים, מנגד, טענו כי עזבו את קרית אתא לאחר הרצח משום חשש מיוסי בן גרטי וחבורתו ועל רקע טעמים נוספים שיפורטו להלן. לגבי שתיקתם בעת שנחקרו במשטרה, טענו הנאשמים כי כך ייעצו להם עורכי דינם וכן כי אינם סומכים על המשטרה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שער שני – הצגת עיקר הראיות

9. ההליך החל להישמע בפני הרכב בראשות סגן הנשיא, השופט א' אליקים. לאחר שאחד מחברי ההרכב פסל עצמו, הועבר התיק להרכב זה (החלטה מיום 26.3.19). לפני המותב הקודם נמסרה תשובת הנאשמים לכתב האישום והעידה אחות המנוח. לאחר החלפת המותב הנאשמים הבהירו את תשובתם לאישום ואחות המנוח שבה והעידה.

פרק ג' - הקטטה במועדון ה"פנטהאוז" והאירוע ליד בית הנאשמים

במהלכו יוסי בן גרטי רדף אחרי עוז

10. כאמור לעיל, הנאשמים אישרו במסגרת תשובתם לכתב האישום את הקטטה במועדון פנטהאוז בין עוז ליוסי בן גרטי, ואת המרדף אחר עוז על ידי יוסי בן גרטי סמוך לבית הנאשמים לאחר הקטטה לעיל. עם זאת, הנאשמים לא אישרו כי המנוח היה עם יוסי בן גרטי במהלך אותו מרדף. משכך, חרף תשובת הנאשמים לכתב האישום שלכאורה מייתרת את ההתייחסות לראיות (שרובן ככולן בהקשר לחלק זה של כתב האישום הוגשו בהסכמה), אין מנוס אלא לצלול גם לאותן ראיות.

11. לגבי הקטטה במועדון נפנה לסרטוני מצלמות אבטחה של המועדון (ת/225א'; ת/225ב'; וכן ר' דו"ח צפייה ת/60). בשעה 03:00 נראה יוסי בן גרטי מגיע לכניסה למועדון עם אדם נוסף, ובשעה 03:03 נראה עוז מגיע לשם עם אדם נוסף. הצדדים עמדו בכניסה אחד ליד השני מספר דקות, לא שוחחו אחד עם השני, ולאחר מכן נכנסו למועדון. כחצי שעה לאחר מכן, בשעה 03:33:51, עוז יצא מהמועדון עם אדם נוסף, בעת שיוסי בן גרטי עמד מחוץ למועדון, גם הוא עם אדם נוסף. עוז וחברו התקרבו ליוסי בן גרטי וחברו, ובין הארבעה התפתחה קטטה מחוץ לשער המועדון. זמן קצר לאחר מכן הגיעו מאבטחי המועדון והפרידו בין הניצים; משטרה הוזעקה למקום וכעבור זמן מה ניתן לראות כי הרוחות, לפחות בשטח המועדון, נרגעו. מדו"ח אירועים של משטרת ישראל (ת/326) עלה כי השוטרים הגיעו למקום בשעה 03:37 לאחר דיווח על קטטה. עוד הוגשו בהסכמה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 28.4.19) הודעות בעלי המקום יעקב כהן (הודעה מיום 5.10.17 ת/372), והודעה מיום 10.10.17 ת/372, אשר זיהה בסרטוני האבטחה את הדמויות המתקוטטות כעוז ויוסי בן גרטי.

12. כעולה מתשובת הנאשמים, אין חולק כי לאחר הקטטה שב עוז לביתו ברח' קיש בקרית אתא וכשהגיע לשם סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, חיכו לו בסמוך לביתו יוסי בן גרטי ואדם נוסף.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

השאלה היא, כאמור לעיל, האם האדם הנוסף הוא המנוח – נתון שהנאשמים לא אישרו בתשובתם לכתב האישום, וגם עוז לא עשה כן במסגרת עדותו. בהקשר זה הוגשו בהסכמה הודעותיה של ג.א. (ת/405 הודעה מיום 13.11.17; ת/406 הודעה מיום 23.11.17; ת/407 הודעה מיום 31.7.18; לגבי ההסכמה להגשת אמריותיה ר' הפרוטוקול המתעד את תום הדיון מיום 1.7.20). עוד הוגשו בהסכמה התכתבויות מתוך פריקת הטלפון של העדה (ת/85). מדובר במכרה של עוז ששהתה במועדון והיתה עדה לחלק מהקטטה. לאחר מכן היא הסיעה עם חברותיה את עוז לביתו והיתה עדה לפחות לחלק מההתרחשות. היא תיארה, בין היתר, כי ליד ביתו של עוז המתינו לו יוסי בן גרטי והמנוח. העדה ציינה זאת מפורשות בהודעתה מיום 23.11.17 (בשתי חקירותיה הראשונות היא מסרה גרסה חלקית ושקרית, ומסרה את גרסתה הסופית רק לאחר שעומתה עם התכתבויות שלה עם אחרים וביניהם תומר איסקוב). בהתכתבויותיה עם אחרים כתבה העדה שלאחר שהורידה את עוז בביתו, היא הבחינה ביוסי בן גרטי מגיע ברכב עם המנוח ובשלב מסוים יוסי בן גרטי התכוון לתקוף את עוז באמצעות חפץ חד, אך נוכחותה במקום מנעה זאת (תכתובת מיום 5.10.17). בהתכתבות אחרת עם חברתה צ' כתבה ג.א. שלאחר שעוז ברח מיוסי בן גרטי, ביקש ממנה האחרון למסור לעוז "שהיום הוא מת".

ג.א. המשיכה וכתבה:

"פתאום ראיתי שאביעד (המנוח – י.ל.) אתו באוטו, הרגשתי הקלה כי זה אביעד מה אכפת לי, ישר הלכתי לאביעד אמרתי לו 'אביעד, מחר יוסי יצטער על זה, עוז לא עשה כלום, אל תתערב', אמרתי לו 'עוז לא עשה כלום הוא מסטול יוסי', אז יוסי אמר לי שוב 'תמסרי לו שהוא אחלה גבר' ואמר לאביעד 'סע סע'. אביעד אמר לי 'בסדר נדבר מחר'" (התכתבות מיום 6.10.17).

בהודעתה מיום 31.7.18 אישרה ג.א. את עיקר האמור לעיל, אך סייגה זאת בציינה שלא ראתה סכין בעת שיוסי בן גרטי רץ אחרי עוז, ולדבריה היא תיארה לחברותיה חלק מההתרחשות בצורה "מוגזמת" (עמ' 38 לת/407).

13. ניתן אם כן לקבוע כבר בשלב זה כי המנוח היה עם יוסי בן גרטי סמוך לביתו של עוז לאחר הקטטה במועדון. השניים, כך עולה, המתינו לעוז ויוסי בן גרטי רדף אחרי עוז.

פרק ד' - המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי – גרסאות עדי המאשימה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

14. בפרק זה נסקור את שתואר על ידי עדי המאשימה בנוגע למפגש המשפחתי שהתקיים בביתם של אלי וליאת מזרחי ברחוב יצחק שדה 3, לשם הגיעו הנאשמים ובני משפחתם ביום הרצח החל מסביבות השעה 14:00. מלבד הנאשמים, נכחו בארוחה גם בני המשפחה להלן -

אלי וליאת מזרחי – ליאת היא כאמור בתם של ראובן ורעייתו אורית, ואחותם של עוז ורועי. אזכיר, כי המאשימה טענה שאלי נסע עם הנאשמים ביונדאי לזירת הרצח. אלי נעצר ונחקר בהקשר זה אך בסופו של דבר לא הועמד לדין. אלי וליאת לא העידו מטעם מי הצדדים.

אורית דדון – רעייתו של ראובן ואמם של עוז ורועי. אורית לא העידה מטעם מי מהצדדים.

חלי דדון – אשתו של רועי. השניים היו נשואים בעת הרלוונטית כ-9 שנים ו-3 ילדיהם היו בגילאים 6 שנים, 4 שנים, ותינוקת שנולדה כשבועיים בלבד לפני יום הרצח. חלי מסרה מספר הודעות במשטרה, העידה מטעם המאשימה וכלל החומר בעניינה הוגש לתיק בית המשפט לפי ס' 10א' לפקודת הראיות ולאחר שהוכרזה כעדה עוינת.

מרים (מירי) מזרחי-דהן – אמו של אלי מזרחי, תושבת קריית אתא. העידה מטעם המאשימה.

חי מזרחי וחברתו נטע צ' (להלן: נטע) - חי הוא בנה של מירי מזרחי-דהן ואחיו של אלי מזרחי. הוא יליד 1987 ובזמנים הרלוונטיים התגורר עם בת זוגו אותה עת נטע בשכונת דניה בחיפה. השניים העידו מטעם המאשימה.

15. תיאור ביתם של אלי וליאת מזרחי - מדובר בבית קרקע עם חצר צמודה, ובסמוך לחצר מדרכה וכביש דו סטרי. מהראיות וכן כעולה מהביקור במקום שערכנו עם באי כוח הצדדים ביום 15.9.18 (ר' תיעוד הסיור – במ/1) עלה כי הכניסה הראשית לבית היא מהכביש שנמצא בחזית הבית ברח' יצחק שדה (להלן: החלק הקדמי). עם זאת, קיימת גישה נוספת לבית מדרך עפר שיוצאת מרח' הפלמ"ח וממוקמת ב"גב" הבית בצדו המערבי (להלן: החלק האחורי). מדובר בדרך עפר לא מוסדרת ובסיומה וכדי להגיע לבית, יש לטפס במעין שביל נוסף ובמדרגות.

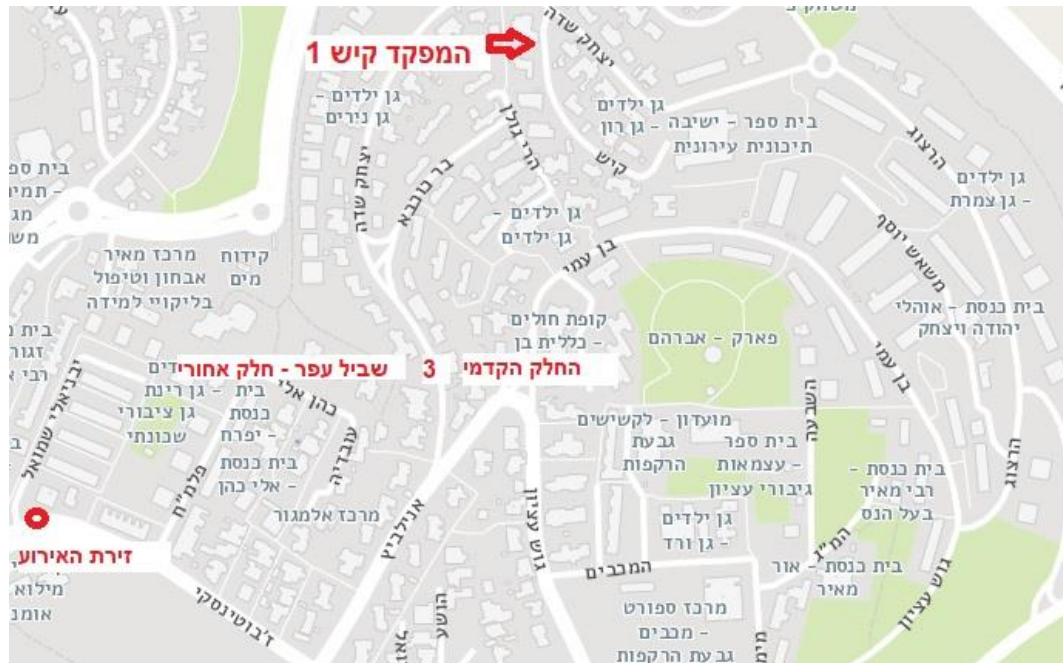
אפנה למפת עזר בנדון -

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

16. לדרכי הגישה לביתם של אלי וליאת מזרחי קיימת חשיבות לענייננו:

אין מחלוקת כי ביום האירוע רועי הגיע לבית עם רעייתו חלי ועם 3 ילדיהם ביונדאי. הדברים עולים באופן ברור מגרסאות השניים. בנוסף אין מחלוקת, וגם נתון זה עולה מגרסאות שני בני הזוג, כי ברכב היונדאי הותקנו 3 כיסאות בטיחות לילדים וכי כשבני הזוג עם ילדיהם הגיעו לביתם של אלי וליאת מזרחי, הם החנו את היונדאי בחלק הקדמי, היינו ברחוב יצחק שדה.

כאשר רועי העיד לפנינו הוא טען שבמהלך המפגש המשפחתי הוא נסע לביתו ביונדאי כדי להביא אופניים לבנו (וחרז לביתם של אלי וליאת מזרחי עם האופניים), אך גם לפי גרסה זו הוא שב והחנה את היונדאי ברח' יצחק שדה. רועי הוסיף וטען, כי כדי להעמיס את האופניים ביונדאי, הוא נאלץ להעביר את כסאות הילדים מהמושב האחורי לתא המטען של הרכב.

מאידך גיסא ולשיטת המאשימה, במהלך המפגש ולאחר שהשברולט השחור חלף סמוך לחצר ביתם של אלי וליאת מספר פעמים, יצאו הנאשמים את הבית (באופן שיתואר בהרחבה להלן);

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לאחר מכן הגיעו לזירת הרצח יחד עם אלי מזרחי ברכב היונדאי; ולאחר הרצח נמלטו ביונדאי חזרה לביתם של אלי וליאת אך לחלקו האחורי ושם אף החנו את היונדאי בשביל העפר.

המאשימה ביססה את טענותיה לעניין מיקום חניית היונדאי בשלב שלאחר הרצח, בין היתר על דברים שמסרה חלי בחלק מגרסאותיה ולפיהם בעת שעזבה את הבית עם 3 ילדיה (בשלב זה איש מהנאשמים כבר לא היה במקום) היא מצאה את היונדאי חונה בחלק האחורי של הבית. זאת ועוד, חלי מסרה כי כיסאות הילדים לא היו בתוך הרכב אלא בתא המטען. בנוסף, ביססה המאשימה טענה זו על צילומי מצלמות אבטחה אליהם אתייחס בהמשך. המאשימה טענה כי מיקום חניית היונדאי בחלקו האחורי של הבית, בשביל העפר, זמן קצר לאחר הרצח, מהווה ראיה נסיבתית לחובת הנאשמים וזאת משני טעמים –

ראשית, השינוי במיקום חניית הרכב מלמד על השימוש שהנאשמים עשו בו לצרכי הנסיעה לזירת הרצח; וממנה חזרה לביתם של אלי וליאת מזרחי.

שנית, הוצאת כיסאות הילדים ממקומם הטבעי במושב האחורי של הרכב והעברתם לתא המטען, מלמדת כי מי שעשה שימוש ברכב בזמן הרלוונטי נזקק למושב האחורי של הרכב לצורך הסעת נוסעים. ולא רק זאת אלא שאי החזרת המושבים למקומם מעידה כי מי שעשה שימוש ברכב מיהר עד מאוד.

17. כאמור, חלק מהנוכחים במפגש המשפחתי העידו על ההתרחשויות במהלך המפגש המשפחתי. נקודות רבות שהיו במחלוקת במהלך שמיעת ההליך, אושרו על ידי הנאשמים בפרשת ההגנה.

כך, חלק מהעדים מסרו שבשלב מסוים של המפגש החלה תחושה של **פחד ובהלה** לאחר שכלל הנוכחים, למעט הנאשמים, התבקשו על ידי ראובן להיכנס מהחצר לתוך הבית. באי כוח הנאשמים חקרו ממושכות של העדים בניסיון להציג את דבריהם כ"מוגזמים" או כבלתי נכונים. ואולם, כפי שכבר צוין לעיל בעת שעוז העיד להגנתו, הוא אישר שבעת שעמד בחצר בית אחותו הוא הבחין ברכב השחור שנסע בכביש הסמוך לחצר הבית, חשש שמדובר ביוסי בן גרטי וחבריו ועדכן בכך את אביו. ראובן אישר את הדברים והוסיף, כי הם חששו מפגיעה כמו ירי או השלכת רימון לעבר חצר הבית ולכן ביקש מהאורחים שהיו בחצר להיכנס לתוך הבית.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חלק מהעדים מסרו כי בשלב זה הם הסתגרו בתוך הבית לפרק זמן של כ 20 דקות ובפרק זמן זה הנאשמים ואלי מזרחי היו מחוץ לבית. לטענת המאשימה בפרק זמן זה הנאשמים יצאו לבצע את הרצח.

מנגד, הנאשמים טענו כי בפרק זמן זה הם נותרו באזור חצר הבית, חיכו זמן מסוים עד שיעבור זעם ולאחר מכן ארגנו את הציד, סידרו את החצר והלכו לכיוון ביתם ברח' קיש.

18. כעת, לאחר שתמונת הדברים לגבי ההתרחשות בביתם של אלי וליאת מזרחי במהלך המפגש המשפחתי הובהרה, וכן הובהרה יריעת המחלוקת בהקשר זה, אפנה לעיקר גרסאות העדים שנכחו בארוחה המשפחתית.

1.ד - חלי דדון

19. כאמור לעיל חלי היא רעייתו של רועי. השניים היו נשואים בעת הרלוונטית כ 9 שנים ו 3 ילדיהם היו בגילאים 6 שנים, 4 שנים, והשלישית תינוקת שנולדה כשבועיים בלבד לפני יום האירוע. חלי העידה בימים 26.5.19 וכן 2.6.19. בשל סתירות שעלו בין דברים שמסרה בחקירותיה במסגרת לבין עדותה, היא הוכרזה כעדה עוינת ואמרותיה במסגרת הוגשו לפי ס' 10א' לפקודת הראיות (החלטה מיום 26.5.19, עמ' 131). עוונותה ניכרה בשלב מוקדם של עדותה והיא עשתה כל מאמץ שלא למסור פרטים שעשויים להפליל את בעלה ואת יתר הנאשמים.

20. בחקירתה הראשית נשאלה חלי אודות יום האירוע, ומסרה תיאור שטחי למדי ולפיו המפגש המשפחתי בביתה של גיסתה ליאת מזרחי, היה שגרתי. לדבריה היא הגיעה לשם עם רועי וילדיהם ברכב היונדאי המשפחתי, ואישרה כי מספר ימים לפני כן ניזוק הפגוש הקדמי של הרכב בתאונת דרכים קלה. לנתון זה חשיבות לעניין זיהוי היונדאי במצלמות האבטחה.

חלי תיארה כי אותה תקופה, לאחר לידת בתה התינוקת, יחסיה עם רועי עלו על שרטון על רקע חלוקת המטלות הביתיות ביניהם; ולגבי המפגש עצמו היא מסרה ששהתה בתוך הבית עם בתה התינוקת ולא היתה בקשר עין או אחר עם רועי. חלי בחרה "לקפוץ" לסיום המפגש, תוך ש"העלימה" את הבהלה שאחזה במשתתפים במהלך המפגש. הסיבה לעזיבתה את המפגש המשפחתי היתה, לשיטתה, תמימה: "... אני יצאתי עם הילדים, הילדים בכו, התינוקת בכתה, אני מצאתי מאוד עצבנית אני לא שמת לי איפה כולם.." (דיון מיום 26.5.19, עמ' 109 שורות 26-27). חלי המשיכה ותיארה, כי נסעה מביתם של אלי וליאת, עם 3 ילדיה, לבית אמה שברחוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שטיינברג, והוסיפה כי מאז שעזבה את ביתם של אלי וליאת מזרחי ועד לתחילת המשפט היא לא היתה בקשר עם רועי והיא אינה יודעת היכן שהה כל אותה תקופה (שם, עמ' 110).

מיקום חניית היונדאי - חלי תיארה כי כאשר הגיעה עם רועי וילדיהם לביתם של אלי וליאת הם החנו את רכבם ברח' יצחק שדה; ולגבי מיקומו כאשר עזבה את הבית טענה כי הוא היה פחות או יותר באותו מקום, היינו בחלק העליון של הבית ברחוב יצחק שדה (שם, עמ' 110).

לגבי מיקום כסאות הילדים ברכב כאשר יצאה את ביתם של אלי וליאת מזרחי, מסרה חלי כי: **"כמו שאתה יודע הייתי אחרי לידה שלושה שבועות, האוטו התמלא בכיסאות ועגלות, זה לא משהו חריג שבדרך כלל אנחנו מוציאים את הכיסאות, אנחנו מוציאים אותם לצורך קניות דברים, הוא הלך להביא את האופניים של הילדים והוא הוציא את הכיסאות לצורך האופניים"** (שם, עמ' 111 לפרוטוקול). עוד בהקשר למיקום הכיסאות, אישרה חלי כי **בשעה 17:45**, כאשר יצאה והגיעה לרכב ומשלא מצאה את כסאות הילדים, היא שלחה אל רועי מסרון ווטסאפ ובו רשמה **"איפה הכסאות"**; ועוד לפני כן ניסתה להתקשר אליו אך הוא לא ענה (פלט הווטסאפ צורף להודעתה של חלי מיום 8.11.17 ת374ז' וכן הוגש בנפרד ת/36).

זיהוי הדמויות בסרטון הרצח וטענות חלי לגבי הלחץ שהופעל עליה – לחלי הוצגו בחקירתה הראשית תמונות מתוך סרטון הרצח וכן הוצג סרטון הרצח (הם הוצגו לה בחקירתה במשטרה מיום 7.11.18 ואז זיהתה, גם אם באופן חלקי ביותר את הנאשמים). חלי השיבה כי התמונות מטושטשות והיא אינה מסוגלת לזהות דבר (שם, עמ' 120, 124 לפרוטוקול); וכן טענה שהזיהוי החלקי במשטרה נעשה מתוך לחץ ופחד (ר' מיני רבים, פרוטוקול הדיון מיום 26.5.19, עמ' 130, שורות 19-20). לא רק לגבי זיהוי הנאשמים מסרה חלי כי עשתה זאת מתוך לחץ ופחד, אלא גם לגבי פרטים נוספים השיבה באותו אופן. כך, מסרה שבמהלך ההצבעות שנערכו עמה לבחינת מסלול נסיעתה לאחר האירוע החוקרים צעקו עליה כשהדברים שמסרה לא היו לרוחם, והפעילו עליה לחץ בכך שאמרו לה שעד שלא תסיים את ההצבעות היא לא תחזור לביתה ולילדיה (שם, עמ' 126-127). בחקירתה החוזרת היא סיכמה את הדברים כך **"לאורך כל החקירות אני לא שיקרתי ורואים את זה, אני תמיד אמרתי את האמת והם לא האמינו לי. אמרתי מה שהם רוצים על מנת שיעזבו אותי כבר"** (פרוטוקול הדיון מיום 2.6.19 עמ' 169 שורות 19-21).

עם זאת, חלי אישרה כי שיקרה בחקירתה הראשונה מיום 6.10.17 בשעה 12:05 בבוקר (ת374א'), כאשר **"העלימה" את נוכחותה במפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי**. חלי תלתה זאת בלחץ שהיתה נתונה (שם, עמ' 136), והוסיפה כי כשעתיים לאחר החקירה לעיל היא חזרה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מיוזמתה למשטרה ואישרה שכן נכחה במפגש המשפחתי. הדבר היה בעקבות שיחה שלה עם אחיה המשרת במשטרה והבנתה שיש לומר את כל האמת.

במהלך עדותה הראשית ולאחר שהוכרזה כעדה עוינת, היא אישרה כי במהלך המפגש המשפחתי היה אירוע חריג במהלכו הוכנסו הילדים לתוך הבית (שם, עמ' 140). עם זאת, הדבר תואר על ידה באופן עמום ומעורפל ביותר (שם, עמ' 140 שורה 23). היא הוסיפה ואישרה, במענה לשאלות התובע שחקר אותה בחקירה נגדית, כי לאחר אותו אירוע חריג היא שוב ראתה את רועי.

כאשר נשאלה על ידי התובע האם "היתה לו איזה פציעה, חבלה, משהו?" השיבה בשלילה (שם, עמ' 144 שורות 3-4) ולכן התובע הפנה אותה לדברים שמסרה באחת מחקירותיה במשטרה (חקירה מיום 6.10.17 – ת/374ב'2) שם מסרה כי לרועי היה "שפשוף ברגל כזה כמו שאתה נופל ומשתפשף לך מאבנים...". במענה לכך השיבה: "הוא נפל מה hoverboard עם הילד אבל לא היה שום פציעה ושום דם" (שם, עמ' 144, שורה 7).

יצוין כבר כעת, כי חלי לא הזכירה את נפילתו של רועי מההובר-בורד בחקירותיה במשטרה, והיתה זו הפעם הראשונה שהדבר עלה לפנינו. משכך, נשאלה חלי מדוע לא ציינה זאת לפני כן אך לא מסרה תשובה עניינית. בהמשך לכך, חלי נשאלה האם ראתה את רועי נופל מההובר-בורד והשיבה בחיוב, אך לא ידעה לציין האם הדבר היה לפני או אחרי שהילדים הוכנסו לתוך הבית (שם, שורות 20-24).

21. חקירתה הנגדית של חלי לבאי כוח הנאשמים (דיון מיום 26.5.19) התמקדה בטענותיה כנגד האופן שבו נחקרה במשטרה. ההגנה הפנתה את חלי לנתונים מתוך חקירותיה במשטרה שיש בהם לשיטת העדה ולשיטת ההגנה לחזק את הטענה כי חוקרי המשטרה הפעילו עליה לחץ שהוביל אותה למסור נתונים שהם לאו דווקא נכונים. בהקשר לעיל חזרה חלי על טענותיה כי הזיהוי שמסרה לחוקריה היה חלקי בלבד ועל רקע הבלבול והלחץ בהם היתה נתונה. היא הדגישה כי התמונות אליהן הופנתה וכן סרטון הרצח אינם מאפשרים זיהוי שכן הם מטושטשים, וכי הזיהוי שלה היה ממילא רק על פי פרטי הביגוד (ר' לדוגמה פרוטוקול הדיון מיום 2.6.19, עמ' 113 שורה 12; וכן עמ' 122 למטה).

לגבי מיקום כיסאות הילדים ברכב כאשר יצאה את ביתם של אלי וליאת מזרחי, השיבה חלי כי רועי פירק את הכיסאות כשהביא במהלך המפגש את אופני העץ של אחד הילדים מביתם. חלי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מסרה כי מדובר באופניים בגודל של "אופניים רגילים" וכאשר נשאלה האם רועי נסע עם הילד, השיבה "אני חושבת, אני לא זוכרת" (עמ' 143).

22. אמרותיה של חלי במשטרה - כאמור לעיל חלי הוכרזה עדה עוינת ואמרותיה במשטרה הוגשו. אסקור בקצרה את אותן אמרות. אפנה לכך כי מספר שעות לאחר הרצח זוהו הנאשמים על ידי עדים שצפו בסרטון הרצח (על טיב ואיכות הזיהוי אעמוד בהמשך) ולכן קם החשד כנגד הנאשמים ונעשו ניסיונות לאתרם. במסגרת זו המשטרה הגיעה ביום 6.10.17 בסביבות 05:00 לפנות בוקר, כ 12 שעות לאחר הרצח, לבית אמה של חלי שם שהתה חלי עם ילדיה אותה עת. רועי לא אותר במקום וחלי התבקשה להגיע לתחנת המשטרה למסור עדות (ר' דו"ח פעולה ת/175). כמו כן, רכב היונדאי אותר סמוך לבית אמה של חלי, הוא נתפס והועבר למשטרת זבולון (ר' ת/177).

23. בחקירתה הראשונה (6.10.17 שעה 05:12, ת/374א, על ידי החוקרים שי יצחקי ואיימן ברכאת) שנערכה כ 12 שעות לאחר הרצח מסרה חלי גרסה שקרית ולפיה כבר מערב חג הסוכות (4.10.17 יום רביעי בשבוע) היא שהתה עם ילדיה בבית אמה, משום "ריבים" עם רועי ומאז לא פגשה אותו. חלי מסרה פרטים לגבי הרכב שלה ושל רועי - יונדאי אקסנט בצבע לבן, שנת 2005, והוסיפה כי שניהם נוהגים עליו (שם, עמ' 7), הרכב היה עמה מיום רביעי – 4.10.17. חלי הוסיפה כי לא היתה בקשר טלפוני עם רועי ביום האירוע או לאחריו. בסיום החקירה מכשיר הטלפון שלה נתפס (ר' מזכר ת/32).

24. מספר שעות לאחר שהסתיימה חקירתה לעיל, התייצבה חלי ביוזמתה במשטרה (חקירה שניה, ת/374ב מיום 6.10.17 שעה 10:54, על ידי החוקר שי נמני; ר' בנדון גם מזכרו של שי נמני ת/21) ומסרה כי לאחר חקירתה הראשונה היא שיתפה את אמה ואת אחיה השוטר בפרטי חקירתה, והם יעצו לה לשתף את המשטרה בכל הידוע לה. לכן היא הגיעה שוב באותו היום, ולהלן עיקרי הדברים שמסרה ובהם אישרה כי נכחה במפגש המשפחתי.

חלי תיארה שביום הרצח רועי התעורר בסביבות השעה 13:00 והציע לה ללכת לבית של אחותו ליאת, שהזמינה אותם לעשות "על האש" בביתה (עמ' 15, שורות 23-38). הם נסעו עם ילדיהם ביונדאי לביתם של אלי וליאת בסביבות השעה 15:45-15:30, כאשר רועי נהג ברכב (עמ' 15, עמ' 17). חלי תיארה את הרכב (יונדאי אקסנט בצבע לבן, שנת 2005) והוסיפה כי לרכב שבר בפגוש הקדמי כתוצאה מתאונה שעשתה עם הרכב מספר ימים עובר לחקירה (עמ' 37, עמ' 42). כשנשאלה מה רועי לבש לארוחה השיבה: "חולצה שחורה, ונראה לי גם מכנס שחור, אפור, כל השורטים

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שלו הם כאלה, אז אני לא כזה תמיד מתמקדת על זה, והוסיפה כי ייתכן שגם הנעליים שרועי נעל היו בצבע אפור או שחור (עמ' 16).

בביתם של אלי וליאת מזרחי נכחו ראובן ורעייתו אורית, עוז, ליאת ובעלה אלי, חמותה של ליאת - מרים מזרחי, וילדיה. לדברי חלי, כאשר פנתה לעזוב את הבית בסביבות השעה 17:45 היא לא ראתה את רועי - **"יצאתי, ראיתי שהוא לא פה, חשבתי שעוד פעם הוא הלך לחברים ולא דיבר איתי"** (עמ' 19). כשנשאלה האם במשך המפגש, שארך כשעתיים, היא ראתה את רועי ואמרה **"כן נו ראיתי אותו פה נכנס ויוצא [...]** מעשן נרגילה, זה.. בתכלס כשרציתי לקום ללכת הביתה לא.. לא ראיתי, שאלתי איפה הוא, אף אחד לא ידע להגיד לי איפה הוא" (עמ' 19-20). בהמשך, הוסיפה כי הפעם האחרונה שראתה את רועי הייתה **בסביבות השעה 17:00, כשהיה בחצר הבית** (שם, עמ' 28-29). לגבי ראובן ועוז, השיבה חלי כי לא הבחינה בראובן כשיצאה את הבית (עמ' 22), וגם בעוז לא הבחינה. לגבי אלי מסרה שאינה זוכרת (עמ' 23). באשר לכיסאות הבטיחות של הילדים, מסרה כי בסביבות השעה 18:00 היא שלחה לרועי הודעה ושאלה אותו היכן נמצאים הכיסאות; אך בהמשך כאשר פתחה את תא המטען של היונדאי כדי להכניס שם את עגלת התינוקת היא הבחינה בהם (עמ' 30).

25. חקירתה השלישית של חלי נערכה מספר ימים לאחר הרצח, ביום 11.10.17 בשעה 12:55 (ת/374ג') על ידי החוקר באסל נטור). רק בחקירה זו תיארה חלי, לראשונה, את הבהלה שהיתה במהלך המפגש המשפחתי ושהובילה להכנסת הילדים לתוך הבית בעוד הנאשמים ואלי מזרחי נותרו בחצר הבית. בהלה זו החלה כשעה לאחר שהיא הגיעה למקום. וכך תואר הדבר על ידה (שם, עמ' 3):

חלי: **זה עשינו על האש, ישבנו לאכול, כשאנחנו באנו כבר העל האש היה כבר כמעט מוכן.**

[...]

זהו ישבנו לאכול, הייתה סיטואציה שכולם, ממה שאני זוכרת, כולם היו בשולחן, היו בחוץ קצת הילדים היו בחוץ הרבה, עברה איזה חצי שעה, שעה מאז, ואז הכנסנו את כל הילדים.

[...]

מי? כולם כל מי שהיה בחוץ, זה כזה, זה היה כזה מעורפל, אני יושבתי עם הילדה בהתחלה להאכיל אותה, ופתאום ראיתי את כל הילדים נכנסים מהר, כולם שאלו מה קרה? מה קרה? מה קרה? זהו ונסגרה הדלת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חוקר: מה זה נסגרה הדלת?
 חלי: סגרו את הדלת, לא הבנו מה קרה
 [...]
 חוקר: מי היה?
 חלי: כולם היו
 חוקר: מי זה כולם?
 חלי: אה פרט לאלה שאתה אומר, אה עוז רועי ואלה, הם היו בחוץ, עוד לפני כן הכל היה רגיל, גיסי ישב ליד הדלת."

חלי הוסיפה, כי ייתכן וחמותה אורית וגיסתה ליאת הן אלה שאמרו לה להישאר בתוך הבית, וכאשר שאלה אותן מדוע, הן אמרו לה "כי הם מדברים עם מישהו" (עמ' 25, שורות 22-26). כשנשאלה האם ראתה את הנאשמים לאחר שהתחילה אווירת הלחץ והנוכחים התבקשו להיכנס לתוך הבית, מסרה כי הנאשמים ואלי נותרו מחוץ לבית, והם "נעלמו" לפרק זמן של כ 20 דקות:

"חוקר: אבל כשהיה בלגן והכניסו את הילדים פנימה
 חלי: כן
 חוקר: רועי ראובן ועוז ואלי היו בבית? היו בתוך הבית?
 חלי: לא, זה היה יציאה וכניסה כזאתי, נכנסו יצאו עד שזהו ולא ראיתי אף אחד
 חוקר: אבל לכמה, לאיזה פרק זמן הם הלכו?
 חלי: אני לא יודעת, לא היה לי שעון, לא היה לי שעה
 חוקר: חמש דקות, עשר דקות, רבע שעה? חצי שעה? שעה? שעתיים?
 חלי: אני יכולה לנחש לך אני לא יכולה להגיד לך את הזמן
 חוקר: נו?
 חלי: משהו אולי כמו עשרים 20
 חוקר: עשרים דקות? וחזרו?
 חלי: כן
 חוקר: עם הרכב?
 חלי: כן
 חוקר: עם היונדאי?
 חלי: אני חזרתי ולקחתי את היונדאי אחרי זה, כן עם הילדים הלכתי
 חוקר: אוקיי, ומה ראית כשהם חזרו? מה אמרו?

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חלי: כלום, לא ראיתי אף אחד, ראיתי את רועי, רועי הביא לי את המפתח כאילו שם אותו בבית, לא הביא לי אותו ישירות ביד.
(עמ' 5 שורות 14-34).

חלי הוסיפה שכאשר רועי נכנס לתוך הבית, כעבור כ 20 דקות, היא שאלה אותו "מה קרה?" משום שרצתה לדעת מדוע כולם נכנסו בבהלה, אך רועי לא ענה לה ורק הסתכל עליה "בעצבים", אך היא סברה שהדבר קשור לריב שהיה ביניהם מוקדם יותר (שם, עמ' 20). עוד מסרה שבשלב זה, כאשר דלת הבית נפתחה, היא הבחינה באלי ועוז עומדים מחוץ לבית (עמ' 20, שורות 10-2).

כאשר נשאלה האם הבחינה במשהו חריג על רועי, ראובן ועוז, או על בגדיהם – בשלב בו הבחינה בהם שוב לאחר שהיא ויתר הנוכחים הסתגרו בתוך הבית – השיבה כך:

"לא, רק אמרתי לך בעלי ראיתי שהיה לו שפשוף ברגל, כזה כמו שאתה נופל ומשתפשף לך מאבנים"; וכן תיארה שהשפשוף היה "ברגל, בברך לא זוכרת איזה [...] אמרתי מה קרה כאילו זה היה טבעי כזה, זה לא היה איזה משהו שאתה רואה ואתה אומר "וואי" וזה, כזה סתם שפשוף שאתה נופל ומקבל מכה" (עמ' 6). בהמשך תיארה כי השפשוף היה ב"צבע לבן" ולא היה דם (שם, עמ' 19).

חלי מסרה בחקירה זו, לראשונה, כי במהלך המפגש המשפחתי רועי יצא את ביתם של אלי וליאת מזרחי וזאת כדי להביא מביתם (של חלי ורועי) את אופני הילדים של בנם. היא הוסיפה כי הדבר התרחש עוד לפני שהחלה הבהלה שתוארה לעיל (עמ' 3, שורות 32-35).

26. במסגרת חקירתה הרביעית מיום 17.10.17 (ת/374) על ידי החוקר באסל נטור) הוצגה לחלי הודעת הווטסאפ שכתבה לרועי ביום האירוע בשעה 17:45 (השעה בפלט היא 14:45 אך יש להוסיף 3 שעות כדי להגיע לזמן ישראל) ובו רשמה "איפה הכיסאות" (הפלט עצמו – ת/36).

בנוסף, חזרה חלי על תיאור סימן הזיהוי ברכבה – שבר בפגוש הקדמי, וזיהתה על פי השבר לעיל את רכבה כאשר זה הוצג לה ממצלמת האבטחה מרחוב יצחק שדה 6 בזמן אמת 17:13:29 (שורות 23-24 בהודעה הכתובה ועמ' 13-14 לתמליל).

בנוסף, חזרה חלי על גרסתה שרועי נסע עם הרכב להביא את אופני הילדים לפני ה"בהלה" שפרצה בביתם של אלי וליאת מזרחי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

27. ביום 26.10.17 נחקרה חלי פעם חמישית (ת/374), על ידי החוקרים בסל נטור ויסמין מלשה). מדובר בהצבעה מתוך רכב החוקרים על מסלול נסיעתה ביום האירוע. חלי הכחישה את החוקרים מביתה ברח' קיש (חלי הראתה שליחידת הדיור שלה ושל רועי יש גם כניסה מרח' יצחק שדה), לביתם של אלי וליאת תוך שהתבקשה להתמקד על מקום חניית רכבם כאשר הגיעו לשם, וכן מיקום הרכב כאשר יצאה את הבית לאחר המפגש וגילתה כי כסאות הילדים בתא המטען ולא בתא הנוסעים. עוד התבקשה להצביע על מסלול נסיעתה לבית אימה. חלי מסרה כי הרכב חנה, הן כאשר הגיעו לביתם של אלי וליאת והן כאשר עזבה אותו עם ילדיה, בחלק הקדמי של הבית, היינו ברחוב יצחק שדה (ר' לדוגמה עמ' 12 לתמליל שורה 21). בנוסף, מסרה כי האופניים אותם הביא רועי היו אופני עץ, ללא גלגלי עזר, המכונים "אופני איזון".

28. חקירתה השישית של חלי נערכה ביום 7.11.17 (ת/1374) על ידי החוקרים טל רותם וביאן מולא). מדובר בחקירה באזהרה בחשד לשיבוש מהלכי חקירה. חקירה זו התמקדה במיקום חניית הרכב כאשר חלי יצאה את ביתם של ליאת ואלי בתום האירוע. החקירה נערכה לאחר שנאספו ראיות שהובילו למסקנה כי היונדאי לא חנה ברח' יצחק שדה כאשר חלי יצאה את הבית בתום המפגש, אלא מאחורי הבית בקצה דרך העפר. מדובר, כך עולה, בניתוח מצלמות האבטחה כפי שיתואר להלן וכן עדותה של נטע שגם היא תובא להלן. בתחילת חקירתה חלי עמדה על גרסתה לעיל אך בהמשך ולאחר שהובהר לה כי גרסתה לעיל אינה מתיישבת עם הראיות, היא מסרה כי לעתים (והוסיפה שהדבר היה נדיר) היא או רועי היו מחנים את הרכב בחלק האחורי של הבית (עמ' 20), לדוגמה כאשר הקימו בריכת ילדים בחצר האחורית. עוד ציינה חלי כי מדובר בעניין לא שכיח והגישה לשם מהבית אינה נוחה ולא ניתן להגיע לשם עם עגלה (עמ' 17 למטה). לחלי הוצגה גרסתה של נטע כי חלי ביקשה ממנה שתשמור על הילדים מספר דקות עד שחלי תביא את הרכב לחלק הקדמי. חלי השיבה **"יכול להיות שהיא זוכרת, אבל אני הייתי שם בעצבים כי חיפשתי את בעלי ולא ראיתי אותו"** (עמ' 17, שורות 1-17), ובהמשך שינתה חלי את גרסתה ל"יכול להיות" שהרכב אכן חנה בחלקו האחורי של הבית (עמ' 27, עמ' 41). **לקראת סוף חקירתה כבר ציינה שכשיצאה את הבית הרכב היה "למטה...בחצץ הזה"** (עמ' 71). חלי חזרה ותיארה כי לאחר שרועי חזר למפגש המשפחתי (לשיטתה לאחר שהביא את האופניים) **היא ראתה אותו והוא אמר לה ששם את מפתחות הרכב על השולחן** (עמ' 78 למעלה).

בנוסף, היא חזרה על תיאור הלבוש של הנאשמים ביום האירוע - רועי לבש מכנס קצר שחור אפור וחולצה קצרה שחורה; עוז לבש בגדים כהים; וראובן לבש ג'ינס כחול וחולצה לבנה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

כמו כן הוצגו לחלי תמונות מתוך סרטון הרצח, אך היא טענה שאינה יכולה לזהות משום התמונות המטושטשות, הגם שציינה כי את עוז היא יכולה לזהות ברמה של 5 מ 10; ולגבי תמונה אחרת ציינה, לא בפה מלא, כי הדמות עשויה להתאים לרועי ברמה של 6-7 מתוך 10 (עמ' 66-67).

עוד מסרה חלי כי בשימושו של עוז היה קטנוע כסוף שהיה רשום על שמו של רועי, אך הוסיפה שלא הבחינה בקטנוע במפגש המשפחתי (שם, עמ' 47-58).

29. חקירתה השבועית של חלי התקיימה ביום 8.11.17 (ת/374' על ידי באסל נטור), וגם היא היתה, בהמשך לקודמת, באזהרה, ונסובה אודות מסלול נסיעתה של חלי בשלב שעזבה את ביתם של אלי וליאת מזרחי. בנוסף, התבקשה התייחסותה לשיחות טלפון שקיימה.

חלי שבה ותיארה (בהמשך להודעתה הקודמת) כי לאחר שיצאה את ביתם של אלי וליאת היא לא מצאה את היונדאי ברח' יצחק שדה ולכן חיפשה אותו "למטה" (בשביל העפר), ושם מצאה אותו.

בנוגע לשיחות הטלפון, הוצג לה מחקר התקשורת הנוגע למכשיר הטלפון שלה (הדפים הרלוונטיים צורפו להודעתה), ממנו עולה כי בשעה 17:45 היא ניסתה להתקשר לרועי, אך הוא לא ענה. כאמור לעיל, באותה שעה היא שלחה לו את הווטסאפ "איפה הכסאות". בהמשך, בשעות 17:46, 18:06, 18:08, אותרו שיחות שקיימה למכשיר הטלפון של אלי מזרחי. חלי ציינה בהקשר זה כי מי ששוחח איתה בפועל היה רועי שככל הנראה היה אותה עת עם אלי מזרחי. לגבי תוכן השיחות מסרה "מתישהו רועי דיבר איתי משם, שאלתי אותו על כיסאות, אומר לי אני לא יודע, משהו כזה, וניתק לי, זהו" (עמ' 43, שורות 1-2).

30. לאחר תום החקירה לעיל, נערכה הצבעה מתוך רכב לגבי מסלול הנסיעה שתואר על ידי חלי לאחר שיצאה את ביתם של אלי וליאת (חקירה שמינית, ת/374' מיום 8.11.17 החוקרים טל רותם ובאסל נאטור). חלי הכוינה את החוקרים לשביל העפר המוביל לחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת מזרחי, ובהמשך הכוינה למסלול נסיעתה מהחלק האחורי לעיל ועד החלק הקדמי של הבית ברח' יצחק שדה (ירידה בשביל העפר, פנייה ימינה, פנייה שמאלה לרחוב ציפורי, שמאלה לרחוב אסף שמחוני, שמאלה לרחוב ז'בוטינסקי, מעבר ליד זירת הרצח משמאל לכוון הנסיעה, שמאלה לרח' אנילביץ' ושמאלה לרח' יצחק שדה). הנסיעה ארכה כ 4 דקות בנסיעה "רגועה".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

31. כ 9 חודשים לאחר חקירתה האחרונה לעיל, ביום 29.7.18 ולאחר מעצרו של רועי (הסגיר עצמו למשטרה ביום 28.7.18) נחקרה חלי פעם נוספת (חקירה תשיעית, ת/374 ט' על ידי החוקר שי נמני) ומסרה כי הופתעה ממעצרו, ולדבריה לא פגשה אותו משך כל התקופה ולא ידעה היכן היה.

32. בחקירתה האחרונה, העשירית, מיום 1.8.18 (תמליל ת/374 י על ידי החוקר שי נמני) שוב הוצג לחלי סרטון הרצח, אך היא שבה ומסרה שאינה מסוגלת לזהות מי מהדמויות משום איכות התמונה.

2.ד - מרים (מירי) מזרחי-דהן

33. מרים (מירי) מזרחי-דהן היא אימם של חי ואלי מזרחי. בעדותה מיום 16.6.19 היא הרבתה לטעון כי אינה זוכרת פרטים רבים מהמפגש המשפחתי שהתקיים בבית בנה ואף הגישה מיוזמתה מסמכים רפואיים מהם עלה כי ביום 1.11.18 היא התלוננה על בעיות זיכרון.

34. בעדותה הראשית העדה מסרה כי המפגש המשפחתי היה שגרתי, האווירה הייתה "רגילה" ו"לא קרה שום דבר חריג בארוחה" (עמ' 113, שורה 24). נוכח גרסתה לעיל, היא הופנתה לדברים שמסרה בחקירתה מיום 7.11.17, יומיים לאחר הרצח. העדה לא התכחשה לדברים שהוקראו לה מהודעתה אך ניסתה "לרדד" אותם והעלתה מספר טענות בהקשר זה: כי אינה זוכרת בדיוק מה אמרה בחקירותיה (עלה שהיא "רועננה" כחודשיים טרם עדותה); היא תיארה שביום בו נחקרה היתה בלחץ, הן משום מאפייני אישיותה והן משום הלחץ שהופעל עליה לטענתה על ידי החוקרים; היא תיארה את המחלות מהן היא סובלת. העדה אף טענה כי לפני החקירה המשטרתית היא לקחה "כדור ואפן" (שם, עמ' 125 שורה 22) ובהמשך "שודרג" התיאור והיא ציינה שביום החקירה היא "שתתה הרבה" (עמ' 126 שורה 9).

על רקע זה עתרה המאשימה להכריז על העדה כעוינת ולהגיש את אמרתה מיום 7.11.17 לפי ס' 10א' לפקודת הראיות. בקשת המאשימה נדחתה, ולו משום שהעדה לא התכחשה באופן מפורש לדברים שהוקראו לה ויפורטו להלן. בראייה לאחר לו הייתי נדרש כיום לסוגיה זו לא מן הנמנע שהיתה מתקבלת בנדון החלטה שונה.

לגופו של עניין, באי כוח המאשימה הפנו את העדה לכך שבשלב מסוים במפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת "קרה משהו" וסגרו את הדלתות. במענה לכך השיבה כי "סגרו את הדלת, כן, כנראה ירד גשם..." (עמ' 122, שורות 1-7). בהמשך, הפנה בא כוח המאשימה את העדה לדבריה מאמרתה לעיל ולפיהם כשהמפגש הסתיים והנוכחים יצאו את הבית חלי ירדה להביא את רכבה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"מאחורה". העדה, כהרגלה, לא אישרה ולא הכחישה את הדברים – שכן, כאמור, לטענתה לא זכרה את האירוע ואף לא את חקירתה, אך ציינה כי ייתכן וכך הדבר היה שכן **"אם אין מקום בשבתות וחגים אז מחנים גם מאחורה"** (עמ' 123, שורה 10).

באופן מפתיע, או שלא, העדה זכרה היטב כיצד עזבו הנוכחים את המפגש - היא נסעה עם הרכב של ליאת ועם ליאת לביתם של בנה חי ושל חברתו נטע בשכונת דניה בחיפה (עמ' 114); חי נסע לביתו בשכונת דניה עם הרכב שלה (שברולט קפטיבה); ואילו נטע נסעה לביתה בשכונת דניה עם הרכב של חי ולקחה אתה את הילדים של אלי וליאת (עמ' 115). מירי לא הסבירה מדוע כל אחת מהדמויות לעיל לא חזרה ברכב עמו הגיע למפגש, ומדוע בני המשפחה לעיל החליטו לנסוע לביתם של חי ונטע בחיפה באופן חפוז ולא מתוכנן.

העדה מסרה כי בשלב עזיבת ביתם של אלי וליאת, היא לא ראתה את הנאשמים (שם, עמ' 116 לפרוטוקול), והוסיפה כי כאשר הגיעה לביתם של חי ונטע בשכונת דניה בחיפה היו שם נטע, חי, ליאת, והילדים של ליאת ואלי.

העדה עומתה עם דברים שמסרה בחקירתה ולפיהם בזמן השהייה בביתם של חי ונטע בשכונת דניה, ליאת אמרה ש"הוא מת". העדה שוב הבהירה עד כמה היתה לחוצה בחקירה, וכשנדרשה להתייחס לגוף האמירה הסבירה שייתכן וליאת אמרה לבעלה (לאל) "היום אתה מת..." (עמ' 126 למעלה).

עוד עלה מעדותה ובמענה לשאלות באי כוח המאשימה, כי ביום 9.10.17, כ 4 ימים לאחר הרצח היא נסעה עם נטע לאכול בקריות והשתיים פגשו באקראי את ליאת ואורית. מירי ביקשה מנטע לעצור את הרכב והיא עצמה ניגשה לדבר עם אורית וליאת (עמ' 120-119 לפרוטוקול). מירי תיארה לפנינו בתחילה שמדובר היה בשיחה סתמית (עמ' 120, שורות 9-13), אך בהמשך - משעומתה עם דברים שמסרה במשטרה ולפיהם ליאת ביקשה ממנה למסור לנטע ולחי שיאמרו שכלל לא היו בארוחה המשפחתית כדי "שלא יסתבכו" - היא אישרה זאת בשפה רפה והוסיפה כי ככל שליא את אמרה את הדברים, הדברים לא נאמרו כאיום אלא מתוך דאגה (עמ' 127, שורות 15-19).

חקירתה הנגדית של העדה התמקדה בלחצים שהופעלו עליה, לטענתה, בחקירותיה. היא מסרה כי בזמן החקירות היא הייתה בלחץ עד שנאלצה לקחת כדורים שלדבריה גרמו לה לא להיות "בפוקוס" (עמ' 135 לפרוטוקול). לגופו של עניין, העדה חזרה על טענתה שלא הבחינה בדבר חריג במהלך המפגש המשפחתי (עמ' 139 למטה) וכן תיארה את נטע כ"פחדנית" ו"חרדתית" (עמ' 141).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בנוסף, באי כוח הנאשמים הציגו לעדה אפשרות ולפיה המשפט "הוא מת" שנאמר על ידי ליאת, היה בהקשר לשחקן כדורגל שהתמוטט ונזקק להחייאה. באופן לא מפתיע, העדה השיבה "כן" ו"יכול להיות" לכל השאלות שנשאלה בהקשר זה (עמ' 142-143).

3.4 - חי מזרחי

35. חי מזרחי (להלן: חי) הוא כאמור אחיו של אלי, ובנה של מירי. במועד הרלוונטי חי היה בן זוגה של נטע והשניים התגורר בשכונת דניה בחיפה. חי העיד בדיון מיום 7.7.19 ובמהלך עדותו הראשית הסכימו הצדדים כי הודעותיו במשטרה תוגשנה חלף חקירה ראשית (ר' ההסכמה פרוטוקול הדיון מיום 7.7.19 עמ' 183 למטה; קלסר הודעותיו סומן במקובץ ת/378 - הודעות מהימים 11.10.17, 7.11.17, ו-8.8.18).

עוד טרם שהוגשו הודעותיו, מסר חי כי לעזו היה בתקופה הרלוונטית קטנוע (דיון מיום 7.7.19 עמ' 175, שורה 8).

לגבי המפגש המשפחתי חי מסר תיאור שניכר היה שהוא ניסה לגמדו. כך, תיאר שבקשתו של ראובר ממנו ומנטע להיכנס לתוך הבית היתה "בצחוק" (שם, עמ' 179); וכן תיאר כי אם מישו היה לחוץ, היתה זו רק נטע. עם זאת, כאשר עומת עם הדברים שמסר בחקירותיו כי במהלך המפגש היתה תחושה כאילו "מישהו צריך להגיע", הוא אישר זאת (שם, עמ' 180 למעלה).

הנסיעה לשכונת דניה ואודות שהתרחש שם - חי מסר כי בתום המפגש הוא נסע לביתו שבשכונת דניה בחיפה ברכב של אמו (שברולט קפטיבה); נטע לקחה עמה שניים מילדיהם של אלי וליאת וגם היא נסעה לביתם שבשכונת דניה ברכבו שלו (סיאט איביזה שחורה), והדבר היה לבקשתה של ליאת; ואילו אמו וליאת נסעו עם ילד נוסף של אלי וליאת לשכונת דניה בחיפה ברכבה של ליאת.

משום שהודעותיו של חי היו חלק מעדותו הראשית, אסקור אותן בתמצית –

בהודעתו הראשונה מיום 11.10.17 חי מסר באופן לאקונוי, וכפי שיתברר בהמשך חלקי ביותר, כי הוא הגיע עם נטע למפגש בבית אחיו בסביבות השעה 15:00-15:15 והיו שם עד השעה 17:30-17:45. את כניסתו עם נטע מחצר הבית לפנים הבית הוא תיאר באופן "יבש" ומעורפל ומסר כי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"בסוף של הסיגריה נכנסנו הביתה" (שם, שורה 58), וכאשר נשאל האם מישו שוחח אתו על החקירה השיב בשלילה (שם, שורה 100).

בהודעתו השנייה מיום 7.11.17 הוסיף חי פרטים רבים, ועלה בבירור כי גרסתו הראשונה כיסתה טפח אך הסתירה יותר מטפחיים – כך, מסר כי במהלך המפגש בבית אחיו שרה אוירה של לחץ, וכהגדרתו "אני הרגשתי שמישהו צריך לבוא לשם", אך לא ידע מי אותו "מישהו" (עמ' 5, שורות 1-3); ובהמשך, מסר כי הרגיש ש"מישהו אמר לבוא והמישהו הזה זה משהו לא טוב כנראה, זה הייתה ההרגשה שלי" (עמ' 27, שורות 7-8). חי תיאר כי לאחר שאכלו, הוא ונטע יצאו בסביבות 16:30 לעשן בחצר הבית, ולאחר כרבע שעה ראובן ביקש מהילדים להיכנס לתוך הבית; נטע שאלה את ראובן אם גם היא וחי צריכים להיכנס וראובן השיב בחיוב (עמ' 5); חי הוסיף שאינו יודע מדוע ראובן ביקש מהם להיכנס במפתיע, והוא לא הבחין במשהו חריג שיכול להסביר זאת. מלבדו, שאר הגברים שהיו בארוחה נשארו בחוץ והוא נכנס לבית עם הנשים והילדים (עמ' 16). בתוך הבית הוא ונטע צפו בטלוויזיה בסלון; ולאחר כרבע שעה-עשרים דקות ראה ששלי ורועי נכנסו לבית ויצאו לאחר זמן קצר (שם, עמ' 6). בשלב זה ליאת יצאה מהבית, וכאשר חזרה לבית היא נראתה לחוצה וכהגדרתו "לבנה וחיוורת" (עמ' 58). חי מסר כי ראובן לבש ג'ינס וייתכן חולצה קצרה אך לא זכר את צבעה (עמ' 37).

לגבי סדר עזיבת הנוכחים את הבית בתום המפגש, מסר כך: ראשונה עזבה חלי עם ילדיה ברכב היונדאי; לאחר מכן עזבו הוא, אמו מירי, נטע, ליאת, אורית והילדים של ליאת וכולם נסעו ברכבים שונים לביתו שבחיפה, כאשר נטע נסעה עם רכב האיביזה השחור שלו ולקחה אתה שניים מילדיה של ליאת, לבקשתה של ליאת. חי עצמו נסע לבד ברכב השברולט קפטיבה של אמו מירי, ואמו מירי נסעה עם ליאת וילדה הקטן ברכב המאזדה 5 של ליאת. חי המשיך ותיאר כי הוא ונטע הגיעו לביתם בדניה, וכ 10 דקות אחריהם, בסביבות השעה 18:20, הגיעו מירי וליאת והוא ירד לעזור להן להעלות את העגלה של הילדים.

חי תיאר את התנהגותה של ליאת בביתו שבדניה כך "היא התפללה אחי, לא הבנתי מה היא עושה" (עמ' 22, שורות 23-25); ובהמשך מסר שליאת "ישבה בחוץ.. אמרתי לך, היא הייתה נראית חיוורת.. ראיתי אותה מתפללת" (עמ' 79, שורות 1-2). חי מסר שגם נטע נראתה נסערת, ותיאר כי בשלב מסוים היא ביקשה שהאורחים יעזבו, ולאחר זמן קצר ליאת עזבה את הבית וחי עזר לה להוריד את העגלה לרכב.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

זאת ועוד, חי תיאר שנטע אמרה לו ששמעה מליאת ש"הוא מת", וזו הסיבה שנטע נלחצה ורצתה שליאת תעזוב את ביתה, אך הוא לא יודע למי ליאת התכוונה (עמ' 79).

חי הוסיף שבשלב מסוים הוא יצא את ביתו וירד למטה, ואז הבחין בצד השני של הכביש בשני אחיו - עידן ואלי, וכן הבחין באמו מירי, וכן בליאת ורועי עומדים ומדברים. הוא אמר להם שלום ועלה חזרה לביתו (עמ' 24). לדבריו הוא הופתע לראותם כי לא ידע שהם אמורים להגיע אליו ולא ידע מה הסיבה לכך. חי מסר כי זו הייתה הפעם האחרונה שראה את רועי, ומאז לא פגש אותו (שם, עמ' 66).

כמו כן מסר חי בהודעתו לעיל כי כעבור זמן נטע אמרה לו שאמו מירי הורתה לה שככל שתישאל, שתמסור שהיא וחי לא היו בארוחה המשפחתית. הוא הבין שאמו מירי אמרה את הדברים לעיל לבקשתה של אורית, ושהאחרונה אמרה שאם נטע תמסור שהיא וחי היו בארוחה הם יכולים "להסתבך". חי הוסיף כי אורית "חשבה שהיא תפעיל על אמא שלי קצת לחץ, אז אמא שלי תגיד לי ואז אני אדבר עם נטע, כביכול אתה יודע לתאם גרסאות, ואמרתי גם חד וחלק לא מתאם עם אף אחד גרסה..". (עמ' 87, שורות 22-25).

בחקירתו השלישית מיום 8.8.18 הוצגו לחי 9 תמונות מתוך סרטוני מצלמות אבטחה ברח' יצחק שדה, בהן נראה רכב יונדאי לבן או קטנוע עם שני רוכבים. חי מסר כי התמונות מטושטשות והוא לא מזהה דבר. אע"פ, כי במהלך החקירה חי הוצא לצורך ביצוע עימות בינו לבין אלי אחיו, ועימות זה לא הוגש כראיה.

בחקירתו הנגדית הבהיר חי כי הוא ונטע כבר אינם בני זוג, והעלה טענות ביחס להתנהלות חוקריו אליו במהלך החקירות. הוא טען שהחוקרים הלחיצו אותו ואף איימו עליו, אך בשום מקום לא טען כי מסר להם דברים שאינם נכונים. לא זו אף זו, חי אף טען "אני לא שיקרתי באף עניין" (שם, עמ' 193 שורה 17).

במהלך החקירה הנגדית ניסו באי כוח הנאשמים (והצליחו על פני הדברים) להציג בפני חי מצג כאילו היחידה שהיתה לחוצה במהלך המפגש המשפחתי היתה נטע, והוא הסכים לתיאורה כ"דרמטית" "לחוצה" ו"היסטרית" (שם, עמ' 188); בניגוד לראובן, שהורה לו ולנטע להיכנס לתוך הבית תוך שהיה "רגוע" (שם, עמ' 189 שורה 13).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ביחס להתנהלות בביתו בשכונת דניה בחיפה לאחר המפגש המשפחתי, ניסו באי כוח הנאשמים להציג את התיאור של ליאת כנורמלי. בהקשר זה נשאל חי אם ליאת נוהגת להתפלל, והשיב בחיוב. (עמ' 189 למטה).

ד.4 - נטע צ'

36. נטע היתה כאמור בת זוגו של חי במועד הרלוונטי, השניים התגורר בשכונת דניה בחיפה והגיעו יחד לארוחה בביתם של אלי וליאת מזרחי ביום האירוע. היא העידה לפנינו ביום 27.10.19 וביום 14.11.19, ובמהלך עדותה כלל אמרותיה במשטרה הוגשו בהסכמת ההגנה ללא הסכמה לאמיתות התוכן (דיון מיום 27.10.19 עמ' 300). 5 הודעותיה של נטע קובצו בקלסר ת/391.

37. בעדותה הראשית היא מסרה שהיתה בת זוגו של חי כ 3.5 שנים עובר לאירוע, והם נפרדו מספר חודשים לאחריו. במועד עדותה לפנינו התמחתה במשרד עו"ד.

לגבי המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי היא מסרה שהנוכחים שכבר תוארו לעיל אכלו את ארוחת החג. המפגש החל בחצר הבית ולאחר שהתחיל לרדת גשם הם עברו למרפסת פנימית בתוך הבית וסיימו לאכול בסביבות השעה 16:00-15:30 (עמ' 260 לפרוטוקול מיום 27.10.19). לאחר הארוחה היא וחי יצאו לעשן ברחבת הבטון שמחוץ לבית, והילדים היו גם בחוץ באותו הזמן, כאשר לדבריה היא ישבה עם הגב לכיוון הכביש. ההמשך תואר על ידה כך:

"באיזשהו שלב שעישנו סיגריה, באיזשהו שלב ביקשו מאתנו להיכנס הביתה. פנה אליי ראובן, זאת אומרת ראובן התחיל להכניס את הילדים הקטנים הביתה ואז אני שאלתי אם גם אני צריכה להיכנס, אז אמרו לי שכן ונכנסנו הביתה" (עמ' 262, שורות 9-11);

ובהמשך:

"אני וחי מזרחי והילדים נכנסו הביתה. הייתה, זאת אומרת הייתה אווירה, זאת אומרת נאמר במפורש שנכנס הביתה, לא, זה היה בנימה של לחץ" (עמ' 262 לפרוטוקול, שורות 21-22).

נטע תיארה אווירה של לחץ והרגשה "שכאילו מישו צריך להגיע" ובהלה, והוסיפה שלא ידעה מי צריך להגיע. לדבריה, היא נכנסה לבית עם הנשים ועם חי בזמן שהנאשמים ואלי נשארו בחוץ.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תואר כי גם בתוך הבית היתה אווירה של בהלה, התריסים הוגפו וביקשו גם ממנה לסגור תריסים. נטע תיארה זאת כך: **"יש אווירת בהלה. אווירת בהלה. מישהו צריך להגיע, התחילו להוריד תריסים. ביקשו גם ממני להוריד תריס..."** (עמ' 263 שורות 13-14).

נטע הוסיפה ותיארה כי בתוך הבית אורית וליאת היו במטבח ולא היה לה קשר איתן; היא ויתר הנוכחים למעט הילדים היו בסלון, היא שאלה את הנוכחים מה קורה אך לא קיבלה מענה, והילדים הוכנסו לחדר נפרד.

עזיבת הנוכחים את הבית - לאחר זמן שנראה בעיניה כ"נצח" והוערך על ידה כשעה (עמ' 266 למעלה), חלי ביקשה ממנה לשמור לה על הילדים כדי שתיגש להביא את רכבה. נטע תיארה זאת כך **"היא לוקחת את המפתחות של האוטו ואני לא יודעת מאיפה האוטו, מאיפה היא הביאה אותו או משהו כזה אבל היא הלכה להביא את האוטו וזהו, ופשוט שמרתי לה על הילדים"** (עמ' 266, שורות 28-30). כעבור כ 10-15 דקות חלי חזרה ואז נטע סייעה לה להכניס את הילדים לרכב שחנה בחלק העליון של הבית. לאחר שחלי עזבה, עזבה את הבית גם ליאת, ונטע נשארה בבית יחד עם אורית, חי ואמו מירי. בשלב זה ולפני שאורית עזבה את הבית, אורית אמרה לה ולחי **"אתם תצאו הבית ברגע שלילאת חוזרת"** (עמ' 267 שורה 19).

זמן מה לאחר מכן ליאת חזרה וההמשך תואר על ידי נטע כך:

"בשלב הבא ליאת חוזרת הביתה, ליאת מזרחי, עם פנים מאוד מאוד לחוצות, היא הייתה בהיסטריה היא אומרת לי 'תקחי את הילדים שלי, קחי אותם אלייך הביתה ואני כבר אגיע', והיא אמרה את זה תוך זה שהיא צועקת, זאת אומרת בלחץ, מאוד. צעקה, 'קחי את הילדים שלי ותלכי'. באותו הרגע מה שעשיתי זה באמת הייתי מאוד כבר, בוא נגיד ההיסטריה כבר עלתה רמה, היה כבר לחץ הרבה יותר גדול שכל מה שעשיתי זה בעצם לקחת את 2 הילדים, את הילדים הקטנים של ליאת, היה להם תינוק, הילדים הקטנים יותר. לקחתי אותם, לא הסתכלתי ימינה שמאל, פשוט לקחתי אותם, הם רצו צעצועים, אפילו גם צעצועים הם לא לקחו ולקחתי אותם לרכב ונסעתי איתם לכיוון דניה חזרה אליי הביתה" (עמ' 269 שורות 14-23).

נטע תיארה כי רק ביציאה מקרית אתא היא התקשרה אל חי והוא אמר לה שהוא גם בדרך לביתם ונוסע ברכב עם אמו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ההתרחשות בביתם של נטע וחי בחיפה – נטע תיארה שהגיעה עם ילדיה של ליאת לחיפה, זמן קצר לאחר מכן הגיע גם חי ואמו מירי, וכעבור כ 20 דקות הגיעו לשם גם ליאת ומירי.

נטע תיארה כי האווירה היתה מתוחה ולחוצה, היא לא קיבלה מידע על מה שהתרחש וכך תיארה את ההמשך:

"..אני מרגישה שמהו לא בסדר קורה, משהו לא תקין. ככה אני שואלת את חי, גם חי לא יודע, אותו דבר, ובאיזשהו שלב אני פשוט שומעת את ליאת מזרחי אומרת 'הוא מת', בהיסטריה, מתחילה לבכות והיא יוצאת החוצה, מחוץ לבית ואז כבר הבנתי שברגע שהיא אמרה את המשפט הזה משהו פה לא תקין ואני ביקשתי מחי, הייתי בתוך החדר, אמרתי לחי שאני מבקשת ממנו שמהו פה לא תקין ושאני מבקשת ממנו להגיד למירי ולליאת לעזוב את הבית שלנו. ואני עדיין נשארת בחדר, אני באמת יוצאת ממנו ואני רואה שהן הולכות. ליאת כבר כאילו, ליאת באמת היה קשה לה לתקשר לאורך כל הדרך, הייתה מאד עצובה. היה לה מאד מאד קשה" (עמ' 270 לפרוטוקול).

הימים שלאחר הרצח – נטע תיארה כי היא עצמה ליוותה את מירי (אמו של חי) בימים שלאחר האירוע והאחרונה היתה "שבר כלי", מאוד חלשה ואף ישנה אצלה ואצל חי מספר לילות (עמ' 271 למטה).

נטע הוסיפה ותיארה כי מספר ימים לאחר הרצח (כעולה מת/392 שיתואר להלן, מדובר ביום 9.10.17) היא ליוותה את מירי לבדיקה רפואית באזור הקריות, ובמהלך הנסיעה התקשר אליה בעל הבית שממנו היא וחי שכרו את יחידת הדיר בשכונת דניה. בעל הבית אמר לה שהגיעו אליו שוטרים וביקשו לתפוס את מצלמות האבטחה בביתו. נטע השיבה לו שימסור את כל החומר המבוקש והוסיפה ותיארה כי הדבר זעזע אותה וגרם לה להבין ש"קרה משהו לא טוב" (ביום האירוע – י.ל.; עמ' 272 למעלה).

נטע המשיכה ותיארה כי בהמשך אותו יום היא נסעה עם מירי לאכול בבית קפה בקריות והשתיים אף קבעו להיפגש שם עם חי. מרחק מה לפני הגעתן לבית הקפה היא הבחינה ברכב בו ישבו אורית וליאת. נטע תיארה כי "מקריות" המפגש גרם לה לחשוד ש"אולי מירי קבעה איתן" (עמ' 272). היא המשיכה בנסיעה אך מירי ביקשה ממנה לעצור את הרכב, ירדה וניגשה לרכב של אורית וליאת, ואילו נטע המשיכה קמעה. זמן קצר לאחר מכן חזרה מירי לרכב של נטע לאחר שנפגשה עם ליאת ואורית. נטע תיארה כי באותו שלב מירי "הייתה באמת שבר כלי" (עמ' 273 שורה 12)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ואמרה לה שאורית הנחתה אותה למסור לה שהם (חי ונטע) לא היו במפגש המשפחתי ביום הרצח. נטע תיארה כי הדבר הלחיץ אותה עוד יותר, הדבר גרם לה להתקשר לחי, שממילא היה בדרכו להיפגש עמן, והוא הגיע כעבור זמן קצר והשניים עזבו את המקום ברכבו.

זאת ועוד, בהמשך לאותו אירוע התקשרה נטע להוריה וסיפרה להם אודות חלק מההתרחשויות ואודות חששותיה. שיחות אלה הוקלטו והוגשו כמתואר מיד להלן.

38. אינדיקציה וחיזוקים מ"זמן אמת" לתיאורה לעיל של נטע, הן שיחות טלפון שהוקלטו באפליקציית הקלטת שיחות שהותקנה במכשיר הטלפון של נטע ועל ידה. נטע זיהתה את עצמה ואת בני שיחה ותיארה את השיחות (עמ' 295-300; הדיסק והשיחות ת/392). נביא להלן חלק קטן מאותן שיחות:

כך, ביום 9.10.17 בשעה 12:40 מתועדת שיחה בין בעל הבית של נטע וחי שהשכיר להם את יחידת הדיור ובו עדכן אותה על הגעת המשטרה אליו עם צו בנוגע למצלמות האבטחה; מיד לאחר מכן הוקלט רצף שיחות בין נטע לחי ובין נטע לאימה. אביא להלן רק את עיקרי הדברים:

(-) בשעה 12:41 התקשרה נטע לחי והורתה לו להגיע לבית קפה בקרית חיים;

(-) בשעה 12:47 שוב התקשרה נטע לחי ואמרה לו בעת שהיא נסערת, שהיא אינה מעוניינת בקשר עם אף אחד מבני משפחתו (ת/392 עמ' 3 שורות 11-13) ובהמשך אמרה לו כך:

"אמא שלך עוד אומרת לי תקשיב.. שליאת אמרה לה.. שאנחנו לא צריכים להגיד את הכל, שאנחנו נסתבך.. למה, מה עשיתי?.. תקשיב טוב אני הולכת לעורך דין פלילי עכשיו.." (עמ' 4 למעלה).

(-) מיד בהמשך התקשרה נטע לאמה, ועולה על פני הדברים שעוד לפני כן היא עדכנה אותה לפחות באופן חלקי על שהתרחש במפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת שכן היא אמרה לאם ש **"..העניינים רק מסתבכים"** (עמ' 4 לתמליל שורה 11). נטע עדכנה את האם על תפיסת מצלמות האבטחה בביתה ועל "הנחייתה" של אורית אליה (באמצעות מירי) שתאמר שכלל לא היתה במפגש. האם ניסתה להרגיע את נטע ושאלה אותה מה קרה (באותו מפגש), ונטע השיבה לה **"אין לנו מושג, אני נשבעת לך, אין לי מושג מה פקינג קרה.."** (עמ' 5 לתמליל

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שורה 12); ובהמשך הוסיפה ש"אני מפחדת על החיים שלי.." (שם, שורה 37); "... כולם כבר מפחידים אותי כאילו עשיתי איזה משהו ולא עשיתי כלום, אני פקינג הייתי בבית.." (שם, עמ' 6 שורות 11-13). אמה של נטע שאלה על ליאת, ונטע השיבה לגביה ש "... היא לא מדברת הבחורה הזאת (ליאת – י.ל.), אני לא יודעת מה קורה שם, אני לא רוצה גם לדעת.." (עמ' 6 שורות 34-36);

(-) במקביל לשיחתה של נטע עם אמה, התקשר חי אל נטע ושאל אותה היכן היא (שעה 59: 12). בתגובה "הודיעה" לו נטע ש "...אני עוד שניה בורחת מפה.. אני משאירה לאמא שלך את האוטו והולכת ושאמא שלך גם לא תיכנס לי הביתה.." (עמ' 8 למעלה);

(-) רצף השיחות לגבי המשך הדברים מעלה שנטע חברה לחי והשניים נסעו יחדיו, כאשר נטע משוחחת בטלפון עם אימה שיחה ארוכה למדי (שנקטעה למספר שיחות משום היעדר קליטה). אמה של נטע ניסתה לברר מה היה במפגש המשפחתי שהוביל את המשטרה לפתוח בחקירה ולתפוס את המצלמות בבית של נטע (אמה של נטע: "במה חושדים בהם?"). נטע חזרה והשיבה שאין לה מושג וגם אינה מעוניינת לדעת (לדוגמה: "אין לי מושג, אני לא רוצה לדעת גם.. כדי שלא יגידו שאני יודעת.. מה את לא מבינה? אני לא יודעת כלום, לא שואלת שאלות לא רוצה לראות אותם, לא ראיתי אותם גם ואני לא רוצה לדבר איתם... סך הכל הייתי בבית של ליאת.." עמ' 9 למעלה, שיחה משעה 02: 13);

(-) נטע אף תיארה את חלק מההתרחשויות בבית שבשכונת דניה (לאחר המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת), ואמרה לאימה שליאת בכתה כאשר שהתה בביתה (של נטע) בחיפה (עמ' 9 לתמלול שורה 16);

(-) מרצף השיחות עולה כי נטע היתה נרגשת מאוד, אמרה לאמה שהיא בלחץ ואף חוששת לחייה; חזרה על כך שהיא וחי אינם יודעים מה מסתירים מהם; התנגדה לכך שאימה תשוחח עם מירי או עם ליאת (כך הציעה האם בשלבים מסוימים של השיחה כדי להבין מה קורה); וכן הבהירה לאימה שהיא לא תהיה מוכנה לשקר בשביל אף אחד, חרף הבקשה שהופנתה אליה לספר שלא נכחה במפגש בביתם של אלי וליאת (ר' לדוגמה עמ' 13 שורות 4-9). בנוסף ביקשה נטע מאימה שהאחרונה תגיע עמה למפגש עם עו"ד (ר' לדוגמה עמ' 13 שורה 25);

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) אימה של נטע אף שוחחה עם חי, וגם הוא טען שאין לו ידיעה מה המשטרה חוקרת (עמ' 20 למעלה). בהמשך, כאשר שבה נטע ושוחחה עם אמה, היא תיארה את חי כמי ש"לא אוכל כבר כמה ימים, הוא בשוק מהכל.." (עמ' 22 למעלה, שיחה שהחלה בשעה 13:48);

(-) ואם בענייני אוכל עסקינן, עולה מרצף השיחות כי לאחר שחי הוריד את נטע, הוא נסע לאמו ובשיחה שהחלה בשעה 14:43 והתנהלה בין נטע לחי, אישר האחרון ש "אני כבר יומיים לא אוכל, אני לא יודע מה קורה איתי.." (עמ' 34 שורות 18-19), והשניים ניסו להבין מדוע אמו של חי (מירי) "ייעצה" לנטע לטעון, באם תחקר, שכלל לא לקחה חלק במפגש המשפחתי אצל אלי וליאת. במהלך אותה שיחה (וכן לפני כן בשיחות שלא מצאתי לציין) אף אמרה נטע לחי שהיא מתקשה לבטוח בו (ר' לדוגמה עמ' 34 למטה). אפנה בהקשר הכולל לעיל לקטע הבא:

"..אבל זה מה שהיה.. אז מה הבעיה? למה אמרו שלא הייתי? אני הייתי בפקינג בית של גיסתך.. אני חברה שלך, הייתי בבית של גיסתך.. אני לא יודעת מה היה שם, הייתה בהלה.. זה הכל, אחרי זה אמרי לי שזה (מ.ל.ב) תעלי אליי, ואחר כך היא באה אלי, זה הכל.. אני לא מבינה למה הם אמרו שלא הייתי..."

(..)

"..אבל למה אתה לא שואל? למה אתה לא מגן עליי?.. אתה לא מגן עלי, אתה סותם... אמא שלך באה אלי הביתה, ומנסה כאילו.. (..) הבעיה.. היא כנראה יודעת משהו שאנחנו לא יודעים .. (עמ' 35)

39. אמשיך בתיאור עדותה הראשית של נטע, תוך התמקדות בזיהוי הנאשמים.

עוד במסגרת חקירתה במשטרה מיום 5.8.18 (כ 10 חודשים לאחר הרצח, וסמוך לאחר הסגרתו העצמית של רועי למשטרה) הוצג לנטע סרטון הרצח. נטע זיהתה את הרוצחים כראובן עוז ורועי, ולגבי המנוח ציינה שאינה מזהה אותו. נטע חזרה וזיהתה את הנאשמים גם בעדותה לפנינו ביום 27.10.19.

לגבי טיב היכרותה עם הנאשמים מסרה נטע עוד בתחילת עדותה הראשית, כי עובר לאירוע היא היתה בת זוגו של חי כ 3.5 שנים, ובמסגרת זו היא נפגשה לעתים עם בני משפחת דדון. לדבריה המפגשים היו "במסגרת ארוחות, חגים. לפעמים גם בים הם היו, קרואנים.." (עמ' 256, שורה 27). נטע העריכה את תדירות המפגשים באחת לשבועיים (עמ' 257, שורה 2) וציננה כי היתה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"פעם-פעמיים" בביתם של ראובן ואורית דדון (שם, עמ' 257 שורה 21). עם זאת את טיב היחסים עם הנאשמים היא הגדירה כ"מינימליסטי" (עמ' 257).

במהלך עדותה הראשית הוצג לה סרטון הרצח ולאחר שצפתה בו השיבה כך :

"אני מזהה את הנאשמים. אני מזהה את עוז, את רועי ואת ראובן דדון" (עמ' 276 לפרוטוקול, שורה 13).

כשנשאלה על מה היה מבססת את הזיהוי הסבירה: **"הדברים שם, זאת אומרת, פשוט אני מזהה אותם, מהיכרות כאילו, אני יודעת, אני רואה בתמונות ואני מזהה. אני רואה את הסרט ואני כן מזהה אותם. כאילו זה אין לי איך להסביר איך אני מזהה אותם, פשוט מזהה"** (עמוד 276 לפרוטוקול, שורות 15-17). כשהתבקשה שוב לחדד מה הביא אותה לזהות את הנאשמים, מסרה: **"פשוט מזהה, אני פשוט זוכרת את הלבוש של ראובן, את הכובע שהוא שם ואת הסריג, סוודר כזה, (לא ברור) כזה. מזהה אותם, כאילו אני רואה בתמונות ועצרו לי גם"** (עמ' 276, שורות 24-26). נטע הוסיפה כי היא זוכרת שבפעם האחרונה שראתה את ראובן הוא חבש כובע.

40. **חקירתה הנגדית של נטע** התמקדה בשתי נקודות – הראשונה ניסיון ההגנה להראות שנטע היא "היסטרית" וזאת בעיקר בנוגע למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי; והשנייה בנוגע לזיהוי של הנאשמים בסרטון הרצח.

באשר לנקודה הראשונה, נטע אישרה ללא כחל וסרק כי גם היא מגדירה את עצמה כהיסטרית (ר' לדוגמה דיון מיום 14.11.19 עמ' 315). עם זאת, היא שבה והדגישה כי: **"...אני לא מעוותת את המציאות ואני לא מדמיינת דברים בכאילו, אבל אני בן אדם מטבעי לחוץ והיסטרי, זה האופי שלי..."** (שם, שורות 8-9).

נטע אישרה שהערכתה ששהתה בתוך הבית כשעה, ייתכן ולא היתה מדויקת (דיון מיום 14.11.19 עמ' 383). הוצגו לנטע גרסאות של חלק מהנוכחים האחרים בתוך הבית, שבשלבם מסוימים של חקירותיהם לא מסרו אודות סגירת תריסים או על תחושת לחץ, אך נטע עמדה על גרסתה (ר' לדוגמה שם עמ' 384).

גם לגבי ההתרחשות אצלה בבית בשכונת דניה בחיפה ניסתה ההגנה לצבוע אותה בצבעים תמימים. כך, נשאלה נטע האם רק שמעה את ליאת אומרת "הוא מת" או גם ראתה אותה אומרת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נטע הדגישה כי רק שמעה את ליאת אומרת את המשפט לעיל, ולכן היא נשאלה האם ייתכן ושמעה את מירי אומרת זאת (באותו זמן היו בבית רק 3 נשים – נטע, ליאת ומירי). זאת ועוד, אף נטען שהמשפט לעיל יכול היה להישמע מהטלוויזיה. נטע השיבה שהיא זוכרת ששמעה את ליאת אומרת זאת: **"פשוט שמעתי את ליאת, זאת אומרת, לא יודעת"** (שם, עמ' 385 שורה 29). בהמשך שוב ציינה שהיא שמעה את ליאת אומרת את המשפט לעיל (שם, עמ' 387).

עיקר חקירתה הנגדית של נטע הוקדש לזיהוי הנאשמים על ידה בסרטון הרצח. בהקשר זה הפנו באי כוח הנאשמים את נטע וכן את בית המשפט לכך כי סרטון הרצח הוצג לה לראשונה רק ביום 5.8.18, היינו כ 10 חודשים לאחר הרצח. נטען בפניה שאין זה הגיוני שהיא זכרה, לדוגמה, את פריטי הלבוש של הנאשמים. בהקשר האחרון מסרה נטע כי אכן אינה זוכרת (בעת עדותה לפנינו) את פריטי הלבוש של הנאשמים, אך הפנתה לדברים שלטענתה מסרה עת נחקרה במשטרה. נטע אף ציינה שהיא זוכרת פרטים מסוימים כגון שראובן חבש כובע, ובמקום אחר ציינה כובע וקפוצ'ון (ר' לדוגמה עמ' 334 לפרוטוקול מיום 14.11.19). היא אף טענה כי בפעם האחרונה שראתה את ראובן – בעת שאמר לה להיכנס לתוך הבית – הוא לבש **"מן עליונית כזאת, סריג, לא יודעת להסביר ... משהו עם קפוצ'ון.."** (עמ' 358 שורות 1-21). נטען בפני נטע כי העליונית (שכונתה על ידה לעתים גם סריג וקפוצ'ון) היא תוספת שעלתה רק לאחר שראתה את סרטון הרצח, בעוד שלפני כן, בחקירותיה, היא ציינה בנוגע לראובן שהוא רק חבש כובע, כפריט שאפיין אותו (ר' לדוגמה שם, עמ' 363). לגבי הכובע עצמו, אישרה נטע כי מדובר בכובע הדומה לכובע אותו חבש היורה בסרטון הרצח (שם, עמ' 367 למטה). לגבי רועי ועוז, נטע לא זכרה את פרטי הביגוד שלהם, וגם לא ידעה לציין מה לבשו יתר הנוכחים במפגש המשפחתי (שם, עמ' 369). עוד נטען בפני נטע – והיא אישרה זאת – כי חרף היכרותה עם הנאשמים, היא לא ראתה למשל את ראובן רץ ואף אינה מכירה נתונים ייחודיים של מי מהנאשמים (ר' עמ' 393-394).

אקדים ואציין שניכר היה שלא פרטי הלבוש, או פריט קונקרטי במראהו של נאשם זה או אחר (כגון הקרחת החלקית שצוינה לעיל), היו בבסיס מסקנתה כי הנצפים בסרטון הם הנאשמים.

באי כוח הנאשמים הקדישו לאותם פרטים זמן חקירה משמעותי, ואביא בנדון שתי דוגמאות הממצות את תשובותיה –

כאשר נשאלה **"אז בואי נעבור אחד אחד, תסבירי לי איך את מזהה?"**, השיבה: **"לא יודעת להגיד"**;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ועוד לפני כן כאשר התבקשה להסביר כיצד זיהתה השיבה: **"..תיקח לימון למשל .. אתה לא תוכן לתאר אותו, אתה תדע שזה לימון. אז זה אותו דבר.."** (עמ' 353).

לקראת סוף חקירתה הנגדית שהיתה ארוכה וניכר שלא היתה קלה עבור העדה, "הציעו" לה באי כוח הנאשמים לחזור בה מטענתה כי זיהתה בסרטון הרצח את הנאשמים. נטע החלה, כך עלה, לפקפק במידת מה ברמת הזיהוי ומתוך רצונה שעדותה תשקף ככל שניתן את האמת, מסרה את הדברים הבאים:

"אני את הפנים לא יכולה לזהות, לא רואים, לא ברורות בסרטון, קשה לי להגיד מי זה מי אבל בגלל שאני מהיכרות שלי לפני כן זה מה שהצלחתי, יכול להיות שאני טועה, יכול להיות שאני לא, אני לא יודעת להגיד".

בחקירתה החוזרת התבקשה העדה להבהיר את השינוי שחל בעמדתה, והשיבה כך: **"כן. קשה לי לזהות על בסיס פנים, זאת אומרת. אז אני לא יודעת לענות. זו התשובה שלי אדוני. אני אין לי מה להגיד מעבר"** (עמ' 406 למעלה); וכשעומתה עם טענת המאשימה שגם במסגרת חקירותיה במשטרה היא היתה מודעת לכך שהזיהוי שנתנה הוא לא על בסיס תווי פנים, אך הדבר לא גרם לה להסתייג מהזיהוי שמסרה, השיבה כך:

"(זה) לא עניין של לשנות.למען הכנות וההגינות שלי אני חייבת להגיד שבמשטרה גם ציינתי את זה בחקירות עצמן, חקירת הזיהוי היתה מאוד מאוד מהירה, הראו לי את הסרטון קרוב, זאת אומרת לא כמו פה, וזיהיתי את הנאשמים ואמרתי שאני מזהה אותם אבל היה לי קשה, ואני חוזרת שוב, להצביע על משהו ספציפי ועם השתלשלות החקירה פה, החקירה הראשית והנגדית, זה מה שיש לי להגיד. זאת אומרת מה שאמרתי זה מה שיש לי להגיד. ... אני שוב חוזרת ואומרת קשה לי לזהות על בסיס נתונים ספציפיים מזיכרוני זה היה רק עניין של כובע ולבוש, ככל שאני רואה את הסרטון עוד פעם ועוד פעם אני מבינה שקשה לי לזהות על בסיס תווי פנים. בחקירה בעצמה, בחקירת הזיהוי נערכה, היא לא נערכה הרבה זמן ויכול להיות שבגלל שצג המחשב הוא יותר קטן אז ראיתי את הסרטון בצורה אחרת, זאת אומרת הוא פחות נראה כמו פה מבחינה מרחבית של הסרטון, הוא נראה יותר מתומצת, ויותר מוקטן. אז ככה זה היה, זה גם היה עניין לא הרבה זמן, זאת אומרת החקירה נערכה לא הרבה זמן.." (עמ' 406-408).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

במילים אחרות, נטע אישרה – ואני זוקף זאת לזכותה (וגם כמובן לזכות צוות ההגנה) – כי החקירה הנגדית הדגישה והבהירה לה את הקשיים בזהיו שמסרה, והדבר הוביל אותה לסייג במידת מה את "חוזק" הזיהוי שמסרה. אמשך ואתייחס לכך בשער הדיון והמסקנות.

41. כאמור, אמרתיה של נטע הוגשו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 14.11.19 עמ' 410 למטה וכן פרוטוקול הדיון מיום 22.12.19 עמ' 413), ואסקור אותן בקצרה:

42. בחקירה הראשונה מיום 29.10.17 (ת/391א') היא מסרה אודות המפגש ואווירת הפחד ששררה כאשר הנוכחים התבקשו על ידי ראובן להיכנס לפנים הבית. לא אביא בשנית את תיאור הדברים הדומה שכבר הובא לעיל, ורק אפנה לתיאורה ולפיו "היה אפשר לראות על הפנים שיש בהלה" (עמ' 11, שורות 1-2). עוד אפנה לדבריה כי לאחר כשעה בה הם שהו בתוך הבית, ליאת יצאה, נכנסה חזרה, ואז: "ליאת חזרה לבנה, כאילו לחוצה פחד, היא אמרה לי קחי את הילדים ככה היא אמרה לי, קחי את הילדים, ואני הלב שלי דופק כאילו ואני מרגישה שכאילו כל רגע מישהו צריך להגיע, היא אומרת קחי את הילדים תלכי אני... תלכי עכשיו אלייך הביתה, כאילו אליי ואל חיי" (עמ' 19, שורות 10-16). ההמשך הובא לעיל בנוגע לנסיעה ו"המעבר" לביתם של נטע וחי בשכונת דניה בחיפה.

43. יום למחרת החקירה לעיל, ביום 30.10.17, התבקשה נטע לצאת להובלה בזירה (ת/391ב'). נטע חזרה ותיארה כיצד סייעה לחלי בשמירה על ילדיה וכן סייעה לה להכניסם לרכב. לדבריה, חלי יצאה מהבית וכעבור מספר דקות הגיעה עם היונדאי מחוץ לבית. עם זאת, נטע לא ידעה לומר האם חלי הביאה את הרכב מהחלק האחורי או הקדמי. נטע הובילה את החוקרים במסלול נסיעתה ביום האירוע מביתה ועד לבית של ליאת ולאחר מכן מהבית של ליאת בחזרה (נסעה צפונה ברח' יצחק שדה) לביתה בחיפה.

44. ביום 31.10.17 זומנה נטע לחקירה בה נכחה גם אימה, וזאת לאחר שהופקו ממכשיר הטלפון שלה הקלטות של שיחות בין נטע לבין אימה ובין נטע לחי, שנגעו למפגש האקראי של נטע עם אורית וליאת ברחוב אח"י אילת בקרית חיים (ת/392 שנסקר לעיל). נטע תיארה את ההתרחשות שתוארה לעיל ולא נחזור עליה במסגרת זו.

45. ביום 7.11.17 נחקרה נטע (ת/391ד') בנוגע להתרחשות בביתם בשכונת דניה בחיפה לאחר שעזבו את ביתם של ליאת ואלי בקרית אתא. החקירה נערכה בעקבות דברים שמסר חי (על מה ששמעה נטע מליאת – "הוא מת"). נטע אישרה את הדברים וחזרה ותיארה זאת כך: "חי היה עם

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

האחיינים שלו מחוץ לבית ואני הייתי בחדר שלי, התחלתי להתארגן לפני שאני יוצאת, ופתאום אני שומעת את ליאת אומרת "הוא מת". לא הבנתי במה מדובר וזה הלחיץ אותי ואז הלכתי לחי ואמרתי לו ששמעתי את ליאת אומרת את זה ושאני לא יודעת מה קורה פה וזה ולא מתאים ושאני מבקשת שיגיד לה ללכת. אחרי זה חי נכנס הביתה אני הייתי בלחץ, ואחרי שיצאתי ראיתי אותם מתארגנים ללכת". נטע מסרה כי היא לא יודעת באיזה נסיבות או באיזה הקשר ליאת אמרה את הדברים, אך ציינה כי אורית נראתה לא טוב.

46. בחקירתה של נטע מיום 5.8.18 (ת/391ה') הוצג לה סרטון הרצח, כאשר מידי פעם הסרטון "הוקפא". נטע נשאלה האם היא מזהה את הדמות הראשונה שנראית תוקפת את המנוח, והשיבה **"זה עוז, אני מזהה שזה עוז"** (עמ' 5, שורה 15 לתמליל). בהמשך, זיהתה את הדמות השניה שתקפה את המנוח כרועי, ואת הדמות השלישית שירתה באקדח לעבר המנוח, כראובן. לגבי ראובן, נטע ציינה כי היא זוכרת שבזמן הארוחה ראובן היה עם כובע קפוצ'ון הדומה לכובע של הדמות הנראית בסרטון; ולגבי רועי נטע ציינה שזיהתה "את הקרחת שלו" (עמ' 10 לתמליל). לאחר שהוצג לה הסרטון מתחילתו לסופו, נטע מסרה כי היא בטוחה בזיהוי הנאשמים; כאשר לגבי המנוח מסרה כי היא לא מזהה אותו.

פרק ה' - סרטוני ונתוני מצלמות האבטחה

ה.1 - כללי

47. נדבך נוסף ומרכזי בראיות המאשימה הם נתוני מצלמות אבטחה שתיעדו לשיטת המאשימה, בין היתר, את נסיעת הנאשמים ואלי לזירה וחזרה ממנה. מצלמות נוספות תיעדו חלקים שונים מהאירוע, כולל את הרצח.

כאמור, הרצח תועד במצלמת אבטחה של מכולת "ברכת יעקב" הנמצאת בצומת הרחובות יבניאלי-ז'בוטינסקי. סרטוני מצלמת האבטחה של המכולת סומנו ת/223. בסרטון הרצח ניתן לראות את תקיפת המנוח על ידי 3 דמויות - שתי דמויות דקרו את המנוח והדמות השלישית ירתה באקדח לעברו.

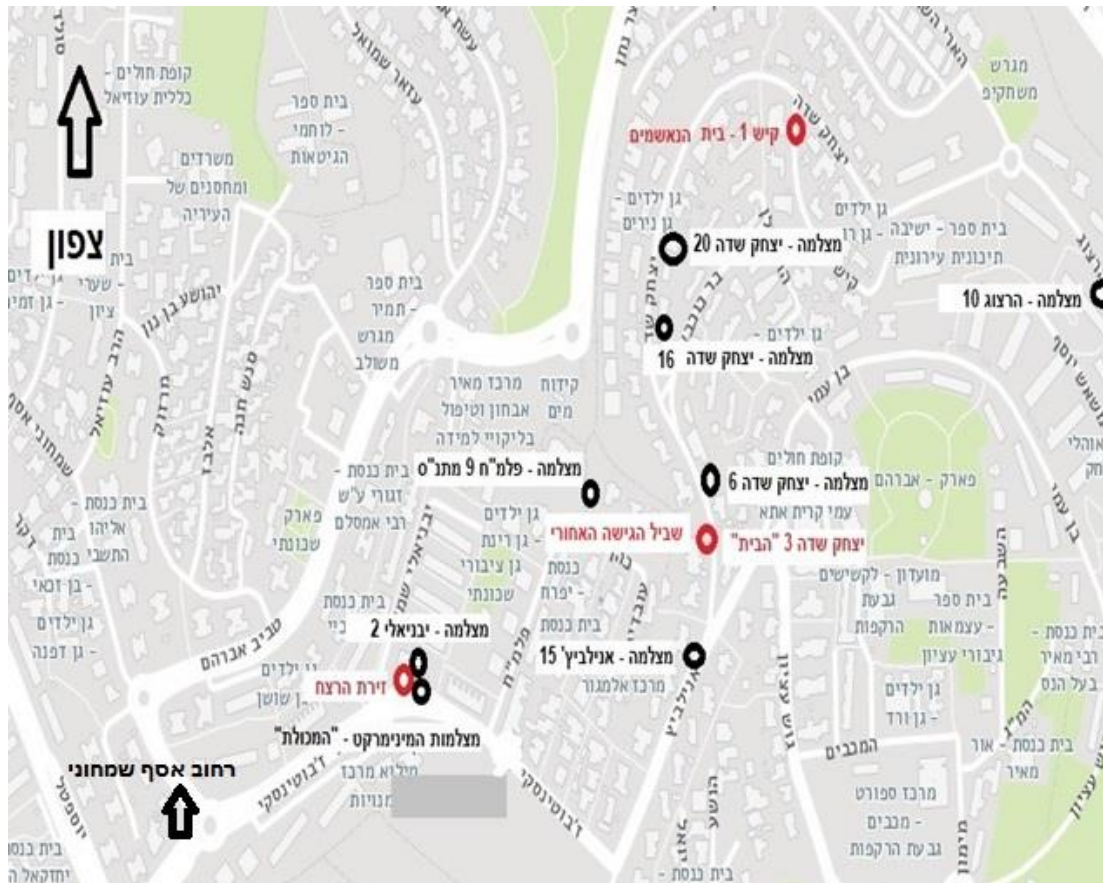
48. נפתח בהצגת מפה כללית של האזורים הרלוונטיים לענייננו בה ניתן לראות, בין היתר, את מיקום ביתם של אלי וליאת מזרחי ברחוב יצחק שדה 3 (הבית); את זירת הרצח (מכולת "ברכת יעקב"); ואת מיקום מצלמות האבטחה הרלוונטיות:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

49. ביום 15.9.19 ערכנו סיור בזירה והתרשמנו ממיקומי המצלמות, מיקום הנקודות הרלוונטיות והמרחק היחסי שבין נקודה לנקודה (ר' בנדון תיעוד הוידאו של הביקור).

50. נביא להלן את טבלת מצלמות האבטחה הרלוונטיות ונתונים רלוונטיים נוספים בעניינן :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מזלמה מס'	מיקום המצלמה או המצלמות	דו"ח התפיסה	פער בין זמן מסך לזמן אמת על פי דו"ח פריקה	זמני פריקת הנתונים	הערות
1.	יצחק שדה 6	ת/169	לזמן אמת – להוריד 21 דק' (דו"ח מכשיר ת/255).	משעת מסך (זמן) 15: 30 אמת 15: 09 עד שעת מסך (זמן) 18: 30 אמת 18: 09	2 מצלמות עם 2 זוויות צילום
2.	יצחק שדה 16	ת/155 ; ת/130	לזמן אמת – להוסיף שבוע לתאריך ; להוריד 02: 05 שעות מזמן מסך (ת/260 ; ת/265) לדוגמא – בשעת מסך 17: 54 ניתן להבחין ברכב יונדאי- זמן האמת הוא 15: 49	משעת מסך (זמן) 17: 00 אמת 16: 55 עד שעת מסך (שעת) 20: 00 אמת 17: 55	
3.	יצחק שדה 20	ת/153 ; ת/163	לזמן אמת – להוסיף 83 דק' (ת/234) לדוגמא – בשעת מסך 15: 45: 27 נראה קטנוע בנסיעה לכיוון רח' יצחק שדה 3 - זמן האמת הוא 17: 06	משעת מסך (שעת) 13: 00 אמת 14: 21 עד שעת מסך (שעת) 18: 00 אמת 19: 21	יש להוסיף 81 דק' ולא 83 דק' כפי שצוין בדו"ח הפריקה ; ר' הרחבה בפסקה להלן. קיימות 2 מצלמות - לכיוון דרום (01 CH) ולכיוון צפון (04 CH). התיעוד כולל מספר קבצים ללא רצף אחיד.
4.	אנילביץ' 15	ת/204	לזמן אמת – להוסיף 5 דק' מזמן מסך (ת/257) לדוגמא – בשעת מסך 16: 49: 50 ניתן לראות רכב השברולט - זמן האמת הוא 15: 54	משעת מסך (שעת) 15: 55 אמת 16: 00 עד שעת מסך (שעת) 17: 58 אמת 18: 03	התיעוד כולל מספר קבצים ללא רצף אחיד.
5.	הרצוג 10	ת/66	תואם (ת/224)	משעה 14: 55 עד 17: 41	2 מצלמות עם 2 זוויות צילום
6.	פלמ"ח 9 – מתנ"ס קרית אתא	ת/68	תואם (ת/237)	משעה 16: 02 עד 18: 59 (ביחס למצלמה "02")	מספר מצלמות, הרלוונטית היא מצלמה "02". כמו כן, יש תיעוד משעה 16: 02 ועד 19: 00 אך הוא אינו רציף ומלא.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מזלמה מס'	מיקום המצלמה או המצלמות	דו"ח התפיסה	פער בין זמן מסך לזמן אמת על פי דו"ח פריקה	זמני פריקת הנתונים	הערות
7.	זיבוטנסקי 1/6	197/ת	על פי ת/252 יש להוסיף 14 דקות כדי להגיע לזמן אמת. עם זאת, ר' העמודה האחרונה – בפועל יש להפחית 14 דק'. לדוגמא – בשעת מסך 10: 31: 17 ניתן להבחין בנסיעת יונדאי לבן - זמן האמת הוא 17: 17	משעת מסך 15: 30 (זמן אמת 15: 16) עד שעת מסך 18: 30 (שעת אמת 18: 16)	בפועל יש להוריד 14 דק' כדי להגיע לזמן אמת.
8.	יבניאלי 2 "פרסמן"	365/ת	אין דו"ח בדיקה, אולם בת/365 צוין כי לזמן אמת יש להוסיף שעה. לדוגמא – בשעת מסך 32: 07: 16 ניתן להבחין ברכב שברולט –זמן האמת הוא 17: 01	משעת מסך 15: 30 (שעת אמת 16: 24) עד שעת מסך 17: 20 (שעת אמת 18: 14).	קיים פער זמנים, כפי שיובהר בפסקה להלן. יש להוסיף כ 54 דקות מזמן מסך כדי להגיע לזמן אמת. שתי מצלמות ושתי זוויות צילום.
9.	יבניאלי 5 – מכולת "ברכת יעקב"	173/ת	תואם (ת/223)	משעה 16: 03 עד 17: 29	מספר מצלמות. סרטון הרצח הוא במצלמה "01".
10.	מוסד דוושות הצפון שפרעם		להוריד 1 דקה לשעת אמת. לדוגמא: שעת מחשב 10: 34: 30 ; שעת אמת 10: 33: 28/ת	משעה 17: 00 עד 22: 00	

51. מספר הערות לגבי זמני הסרטונים :

52. הראשונה היא בנוגע לאופן חישוב הפרשי הזמנים בין זמני האמת לבין זמני המצלמות שנפרקו (זמני מסך). מכשירי ה DVR נתפסו על ידי חוקרי או בלשי הימ"ר והתפיסות תועדו בדוחות תנפסה. כחלק מתהליך התפיסה נותקו המכשירים ממקור החשמל החיצוני ; הובאו למשרדי הימ"ר ; ושם חוקרי המחשבים המיומנים (משה גולדפדר או דורון קסקי) חיברו את המכשירים שוב לחשמל, ובנוסף לפריקת המידע הרלוונטי גם השוו בין הזמן שנראה על המסך (נתון המתקבל מהמכשיר) לבין זמן האמת. נתונים אלה צוינו ב "דו"ח מכשיר DVR" (ס' 9 לדוחות): "שעון מחשב" ו"שעון אמת".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עלה מעדויות חוקרי המחשב, כי באם מכשירי ה-DVR שנתפסים הם תקינים, הרי שגם כאשר מנתקים אותם ממקור החשמל החיצוני, שעון המחשב הפנימי נשמר וממשיך לעבוד הודות לסוללה הפנימית המיועדת גם לשם כך. ואולם, באם קיימת בעיה בסוללה או כאשר קיימת תקלה אחרת, נוצרת בעיה בקבלת נתון שעון המחשב.

הבעיה לעיל ניתנת לפתרון, ולו חלקי, באם הגורם שתופס את המכשיר, מתעד – עוד טרם ניתוקו ממקור החשמל – את ההפרש בין זמן המחשב (זמן מסך) לבין זמן האמת. הדבר אף נעשה לעתים בפועל, אך לא בצורה רוחבית וככל הנראה לא בכל היחידות.

ההגנה טענה (ר' פסקאות 909-935 לסיכומי ההגנה) כי האופן בו נהגה היחידה החוקרת במקרה שלפנינו, כאשר השוטרים שתפסו את המכשירים לא תיעדו את הפרשי הזמנים עובר לניתוקי המכשירים ממקור חשמל חיצוני, אינו מאפשר להסתמך על הפרשי הזמנים שצוינו בדוחות ה-DVR ושנערכו, כאמור, על ידי חוקרי המחשב המיומנים ורק על בסיס הבדיקה בתחנת המשטרה. במילים אחרות, טענת ההגנה היא שבכך למעשה נשמט הבסיס מתחת לכל מסד הנתונים של מצלמות האבטחה.

איני יכול לקבל את טענת ההגנה לעיל. אתחיל בהערה כללית שככלל יש טעם בטענת ההגנה, במובן זה שעדיף שטרם תפיסת המכשיר בפועל וניתוקו ממקור חשמל חיצוני, יתעד השוטר התופס את הפרשי הזמנים. חוקר המחשבים רס"מ גולדפדר התייחס לכך בעדותו לפנינו, ציין כי אף לדעתו זו הדרך המיטבית. טוב תעשה המאשימה באם תסב תשומת לב הגורמים הרלוונטיים לסוגיה זו, שעל פני הדברים חוזרת על עצמה גם בתיקים אחרים.

ואולם – וזה הדבר החשוב – בענייננו אין כל אינדיקציה שאיזה מבין השעונים הפנימיים של המכשירים הפסיק לעבוד בפרקי הזמן שחלפו בין ניתוקי המכשירים ועד לבדיקתם בתחנת המשטרה. כפי שצוין לעיל ואף עלה מעדותו של רס"מ גולדפדר (ר' עדותו מיום 14.6.20) כאשר המכשירים תקינים, הסוללות הפנימיות של המכשירים ממשיכות לספק את החשמל הדרוש לשעונים הפנימיים. במקרים החריגים בהם קיימת בעיה בהקשר זה, היא נצפית ובולטת לעין, שכן במקרים שכאלה השעון הפנימי "נתקע" (לרוב על התאריך והשעה שבהם המכשירים נותקו ממקור חשמל חיצוני). במילים אחרות, אין מצב שבו השעון הפנימי "חצי עובד". ויודגש, באף לא אחד ממכשירי ה-DVR בענייננו אותרה תקלה שכזו, ולכן טענת ההגנה לעיל היא תיאורטית במקרה דנן.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

זאת ועוד, והרבה מעבר לנדרש – בעניינינו מדובר ברצף גיאוגרפי של מצלמות. הרצף הגיאוגרפי מבסס ומוכיח גם את הרצף הכרונולוגי. כפי שאמר ארכימדס – תנו לי נקודת משען ואזיז את העולם ממקומו; ובעניינינו, קיימות נקודות משען לא מעטות, ובעיקר קיימת מפת המצלמות והמרחקים הקצרים יחסית ביניהם, נתונים המאפשרים לנו להיווכח כי מסלולי הנסיעה שיוצגו בהרחבה להלן תואמים לזמנים אותם נציג. נקודת משען אחת, לדוגמה, היא הגעת האמבולנס לזירת האירוע לאחר הרצח בשעה 17:21 (ר' דו"ח האמבולנס ת/338) – התרחשות שנצפית הן במצלמת ז'בוטינסקי 1 וזמן קצר ביותר (בשים לב לכך שמדובר במרחק של מאות מטרים ספורים) במצלמת יבנאלי 2 בזירת האירוע). מכאן ניתן "להנדס לאחור" את כל ההתרחשות שתואר בהרחבה להלן, ולהיווכח שזמני האמת המתוארים נכונים.

53. ההערה השניה היא כי כל הזמנים שיצוינו להלן הם זמני האמת, לאחר שהוספו או הוחסרו פרקי הזמן הרלוונטיים;

כמו כן, משום שהפרשי השעות על פי דוחות הפריקה הם ברמת דיוק של דקות בלבד, ייתכנו פערים מסוימים של כ +/- 1 דקה לגבי כל מצלמה; וכאשר מנסים לסנכרן בין שתי מצלמות או שני מסדי נתונים הפערים עשויים להיות באופן תיאורטי עד 2 דקות;

54. הערה שלישית, שהיא למעשה סדרת הערות קונקרטיות לגבי מצלמות שונות:

(-) לגבי מצלמת יצחק שדה 20, פער הזמנים הנכון הוא 81 דק' (ולא 83 דקות כפי שצוין בדו"ח הרלוונטי). כדי להבהיר את מסקנתנו נדגים זאת בטבלה המתארת התרחשות הנצפית בסביבות השעה 17:13 ברחוב יצחק שדה וברחוב אנילביץ.

מצלמה (מצפון לדרום)	זמן מסך	שעת אמת בהתאם לדו"ח הפריקה	תיאור
יצחק שדה 20	15:51:57	17:14:57	רכב VW עם גג שמש ומאחוריו ה-יונדאי בנסיעה דרומה
יצחק שדה 16	19:18:56	17:13:56	רכב ה VW ומאחוריו ה-יונדאי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

רכב ה-יונדאי עוקף בפראות את ה VW	17:13:29	17:34:29	יצחק שדה 6
רכב ה-יונדאי יוצא מרח' יצחק שדה ופונה ימינה לכיוון זירת האירוע. מספר שניות אחריו יוצא מהרחוב רכב ה VW.	17:14:11	17:09:11	אנילביץ' 15

מהנתונים לעיל יוצא כי באם נאמץ את הנתון (השגוי) של דו"ח הפריקה, ציר הזמנים אינו תואם את ציר הזמנים בפועל. לפי ציר הזמנים השגוי הזמנים (בקירוב) הם 17:15 -> 17:14 -> 17:14 -> 17:14 (כלומר, קפיצה לאחור בציר הזמן..); ובהתאם לתיקון הנכון, לו אנו טוענים, הזמנים הם כדלקמן: 17:13 -> 17:14 -> 17:14 -> 17:14. באשר לנתון של יצחק שדה, נפנה להערתנו לעיל כי הזמנים הם ברמת דיוק של פלוס-מינוס דקה;

זאת ועוד, גם ללא החישוב לעיל, צפייה בכלל המצלמות לעיל (ובפרט העקיפה לעיל) מצביעה באופן ברור כי תיקון הזמנים של 83 דקות מוביל לתוצאה שאינה תואמת את המציאות (נימוק זהה ל"קפיצה בזמן" לעיל).

הרחבנו בנוגע לאמור לעיל כבר בשלב מקדמי יחסי זה, שכן הוא מתקשר לאחת מטענות ההגנה – אותה אנו סבורים כאמור שיש לדחות – ולפיה בזמן הרצח, רכב היונדאי אותו המאשימה מייחסת לנאשמים נצפה במצלמת יצחק שדה 20. למעשה, טענה ההגנה ל"אליביו" של הרכב בו לשיטת המאשימה נסעו הנאשמים.

ההגנה הפנתה למצלמת יצחק שדה 20 – בזמן מסך 15:51:57 נראה רכב יונדאי לבן (ואנו נציין כבר כעת כי מדובר ברכב ה-יונדאי של רועי) נסע מכיוון רחוב קיש דרומה לכיוון יצחק שדה 3. בהתאם לדו"ח הפריקה (ת/234), יש לכאורה להוסיף 83 דקות כדי להגיע לזמן האמת, כך שלכאורה רכב היונדאי נצפה ברחוב בשעת אמת ב 17:14:57, משמע בשעת הרצח. מנגד, המאשימה בסיכומיה טענה (ר' עמ' 50 לסיכומי המאשימה, בה"ש 5) כי יש להוסיף רק 81 דקות, עמדה אותה כאמור אימצנו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הדבר רק מדגיש כי "שליפת" תמונה אחת (מצלמת יצחק שדה 20 אליה הפנתה ההגנה) מוציאה דברים מהקשרם, ולכן – כפי שנציג בהרחבה להלן – הניתוח אותו נביא הוא של רצף מצלמות.

לא זו אף זו, כפי שכבר צוין לעיל, אין מדובר ב"סתם" רכב מסוג יונדאי אלא ברכב ה-יונדאי של רועי בו נסעו הנאשמים, ואשר מאופיין בסימנים ייחודיים, ואשר נצפה בשלבים מאוחרים יותר לאחר הרצח. גם בזאת נרחיב להלן.

(-) לגבי מצלמת ז'בוטינסקי 1 – בניגוד לדו"ח הפריקה בו נרשם שיש להוסיף 14 דקות, בפועל יש להפחית 14 דקות כדי להגיע לזמן אמת. נפנה לכך שבזמן מסך 17: 35 נראית ניידת טיפול נמרץ בנסיעה לכיוון הזירה, כאשר מדו"ח מד"א שהוגש בהסכמה (ת/338), האמבולנס הגיע לזירה בשעה 17: 21. תימוכין נוספים לכך הוא מופע מונית מסוג קיה סול בשעה 17: 15 (זמן אמת) במצלמת יבניאלי 2 לכיוון מערב; ומיד בהמשך ועל פי המצופה היא נצפית בשעה 17: 16 (על פי החישוב לעיל) במצלמת ז'בוטינסקי (זמן מסך 14: 30: 17).

(-) לגבי מצלמת יבניאלי 2 הסמוכה לזירת הרצח, השוואת הנראה במצלמה זו אל מול מצלמה סמוכה (מצלמת המכולת מס' 9), מוליכה למסקנה כי בכדי להגיע ל"זמן אמת" יש להוסיף כ 54 דק' לזמן המסך (ולא שעה כפי שצוין בדו"ח הפריקה). אין מחלוקת כי במצלמת המכולת זמן המסך תואם לזמן האמת. מתיעוד מצלמת המכולת ניתן להבחין בהמולה ובאנשים רצים בסביבות השעה 17: 15, כאשר ניתן להבחין באותה התרחשות כאשר מוסיפים לזמן המסך במצלמות יבניאלי 2 כ 54 דק. נתון נוסף המוליך למסקנה זו הוא תיעוד הגעת האמבולנס (צהוב-נט"ן) במצלמות יבניאלי 2 – האמבולנס הגיע לזירה ב"זמן מסך" 16: 27. ולכן זמן האמת הוא 17: 21 (כ 6 דקות לאחר האירוע), היינו הוספת 54 דק' לזמן המסך. זמן הגעת האמבולנס אף תואם את דו"ח מד"א (ת/338), בו צוין כי שעת הגעת הנט"ן לאירוע הייתה 17: 21. אעיר כי המאשימה בסיכומיה (עמ' 44) טענה להפרש של 53 דקות (ולא 54 דקות), אך נוכח העובדה שלא ניתן, כאמור לעיל, להגיע לרמת דיוק "על השניה" מדובר בפועל באותו הפרש זמנים;

55. סדרת ההערות הרביעית מתייחסת לטענות נוספות שהועלו בסיכומי ההגנה. לאחת מטענות ההגנה התייחסו לעיל (יצחק שדה 20), ולטענות נוספות בהקשר זה נתייחס באופן נקודתי כעת:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) ביחס למצלמת אנילביץ 15 נטען, שלא ניתן לדעת מה הפרש השעות שכן קיימים דוחו"ת סותרים. ואולם, ההגנה הפנתה (פסקה 953 לסיכומי ההגנה) לדוחו"ת צפייה, בעוד שהדו"ח הרלוונטי הוא, כאמור, "דו"ח בדיקת מכשיר DVR" והוא ת/257;

(-) ביחס למצלמת יבניאלי 2 ומצלמת ז'בוטינסקי 1 – נפנה להתייחסותנו לעיל. ההגנה התרעמה על כך שהמאשימה הפנתה והוכיחה מספר טעויות שנפלו בדוחו"ת הרלוונטיים (לרוב מדובר בטעויות סופר בדבר הצורך להפחית דקות במקום להוסיף; טעויות חישוב, וכו'). מחובתה של המאשימה היתה לעשות כן, ואף אנו עשינו זאת, כמתואר בפסקה לעיל, כאשר מצאנו לכך ביסוס בראיות.

(-) בפסקה 978 לסיכומי ההגנה, המתייחסת למצלמת יצחק שדה 6, טוענת ההגנה כי "קיים רכב לבן – הדומה בתיאורו לרכב של חלי (כולל אנטנה) וכן דומה לכלי רכב לבנים נוספים אשר נצפו במצלמות האבטחה. רכב זה לא נבדק כלל על ידי היחידה החוקרת, אשר בנקל יכלה לבדוק".

לא היה מקום לטענה זו, שכן הרכב עליו הצביעה ההגנה (צורך תצלום שלו בעמ' 265 לסיכומי ההגנה) הוא רכב שאכן מבחינה "סוגית" זהה לזה של רועי וחלי (יונדאי אקסנט לבן, ועל פני הדברים גם מאותה צורה), ולכן לכאורה הוא היה אמור להיבדק ולהיבחן כ"רכב חשוד"; ואולם – וזה הדבר החשוב – ההגנה לא ציינה שרכב זה, שנקלט וצולם באופן רציף בשתי מצלמות רח' יצחק 6, לא זו ממקומו (!) ואיש לא נכנס או יצא ממנו, כל משך זמן ההקלטה הרלוונטי - משעת מסך 15:30 (זמן אמת 15:09) עד שעת מסך 18:30 (זמן אמת 18:09).

למען הסר ספק נציין כי רכב היונדאי השני אליו הפנתה ההגנה בפסקה 978 הוא רכבם של רועי וחלי ונפנה אליו בהמשך; וכן נדגיש כי לכל אורך הזמנים הרלוונטיים לא נראה רכב רלוונטי נוסף מסוג יונדאי אקסנט לבן מאותה צורה, מלבד רכבם של רועי וחלי (ומלבד הרכב החונה לעיל, שכאמור אינו רלוונטי).

ה.2 - הגעת רועי וחלי לביתם של אלי וליאת מזרחי ברח' יצחק שדה 3

56. את תחילת התייעוד ממצלמות האבטחה מיום האירוע, בשעות הצהריים, ניתן לראות ממצלמת רחוב יצחק שדה 16. **בשעה 15:49** רכב יונדאי אקסנט בצבע לבן מגיע מכיוון רחוב קיש, בנסיעה ברחוב יצחק שדה, כיוון כללי דרומה, לכיוון רחוב יצחק שדה 3. נטען על ידי המאשימה כי מדובר בהגעתם של רועי חלי ו 3 ילדיהם לביתם של אלי וליאת מזרחי (הבית):

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

57. במקביל, באותה השעה (15:49) נראה הרכב גם ממצלמת יצחק שדה 6 בנסיעה לכיוון הבית.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

58. כהערה כללית אציין כי למעט שני חריגים אליהם נתייחס בהמשך, לא ניתן להבחין במספרי לוחיות הזיהוי של הרכבים וזאת משום תנועת הרכבים ואיכות הצילום. **עם זאת, כבר כעת אקבע – ואמשיך וארחיב בנדון גם בפרק הדיון והמסקנות – כי אין מדובר ב"סתם" יונדאי אקסנט, אלא ביונדאי אקסנט של רועי. אנמק זאת כעת רק בקיצור נמרץ:**

ראשית, ניתן להשוות את הרכב לתמונות רכבו של רועי לאחר תפיסתו (ת/219). בהקשר זה אף הוגשה חוו"ד מז"פ (ת/335). כעולה מעדותה של חלי וכעולה מצפייה בתמונות הרכב שנתפס, לרכב של רועי יש שבר בפגוש הקדמי-שמאלי וניתן להבחין בשבר זה גם ברכב הנצפה לעיל.

מלבד השבר בחלק הקדמי שמאלי של הפגוש, קיימים שני סימני זיהוי נוספים והם:

(-) אור בלם השמאלי-אחורי של הרכב תקול;

(-) וכן מדבקה קטנה של חברת "אוטוויק" מתחת לכיתוב יונדאי שבחלק האחורי של דופן תא המטען.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שנית, הרכב לגביו אתייחס מתאים מבחינה "עלילתית" לתיאורם של חלי ורועי. חלי זיהתה את הרכב, ואילו רועי סירב בפועל להתייחס ולציין באם זהו רכבו, ולא הצביע על רכב אחר.

מכיוון שאין חולק שרועי וחלי הגיעו לביתם של אלי וליאת מזרחי ברכבם ונסעו בחוב יצחק שדה, ומכיוון שלא זוהה בשעות הרלוונטיות יונדאי אקסנט לבן אחר (באותה צורה ומהשנתונים הרלוונטיים) נוסע ברחוב, המסקנה המתבקשת היא שמדובר ברכבם.

כפי שכבר צוין לעיל, במצלמות יצחק שדה 6 נראה רכב מאותו דגם וצבע, אך הוא חנה בכל השעות הרלוונטיות וממילא הוא נעדר את סימני הזיהוי הייחודיים של רכבם של רועי וחלי.

59. ומכיוון שבשלב זה אנו "צוללים" לנבכי סרטוני האבטחה, אעיר עוד מספר הערות כלליות:

ראשית, בטרם הפנינו לנתון כלשהו ולפני שקבענו ממצא, בחנו באם קיימים נתונים שיכולים לכרסם בטענות המאשימה. כך לדוגמה בחנו באם במועדים הרלוונטיים עברו רכבים דומים, לפני או אחרי המועדים להם טענה המאשימה. בהקשר הקונקרטי לעיל (וזו כאמור רק דוגמה), בחנו באם עבר בסביבות השעה 15:00 עד 16:00 רכב יונדאי אקסנט לבן אחר, עם צורה דומה, שיכול היה להוביל לכך כי מדובר ברכבו של רועי ולא זה אליו הפנינו;

שנית, הזירה הרלוונטית רוויה באופן יחסי במצלמות אבטחה אך כבמקרים רבים אחרים אין חפיפה בין המצלמות. לכן באופן תיאורטי בלבד ייתכן ורכב הנצפה במצלמה א' יעצור ויחנה בצד הדרך, ו"יחליף" אותו רכב דומה אחר במצלמה ב' באופן שנטעה לחשוב שמדובר באותו רכב. מדובר בתרחיש תיאורטי בנסיבות העניין ולו משום הריבוי היחסי של המצלמות אך בעיקר משום שבכל פעם שרכב (לרוב היונדאי של רועי) "מופיע" במצלמה זו או אחרת בחנו באם ניתן להבחין בלפחות אחד מסימני ההיכר של רכב ספציפי זה; וזאת מעבר לכך שבחנו באם הופעתו תואמת את ציר הזמנים הרלוונטי. בנוסף, בחנו פרמטרים נוספים לשלילת אפשרות זו שיפורטו להלן. עוד אעיר בהקשר זה שמדובר בחג סוכות, שעת אחה"צ בשכונת מגורים שקטה ומנומנמת בקרית אתא והתנועה באופן כללי היתה דלילה.

שלישית, התצלומים המובאים בהכרעת הדין לקוחים ברובם מתוך סרטונים. מטבע הדברים שבהכרעת דין לא ניתן (עדיין) לשלב סרטונים, אך ברור כי הצפייה בסרטונים מוסיפה אינפורמציה וערך. זאת ועוד, התצלומים שצורפו להכרעת הדין הם ברובם תצלומים בצבע. לכן,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מומלץ לעיין בהכרעת דין בה מופיעים התצלומים בצבע, או לעיין בעותק דיגיטלי בנט-המשפט או במאגר ממוחשב.

רביעית, במהלך הצפייה בסרטונים נעזרנו לא פעם בזכוכית מגדלת, או בפונקציית התקריב של תוכנת ה-VLC (כלים) אפקטים ומסננים) אפקטים של וידאו (-) גיאומטריה- תקריב-שמירה- (סגור).

60. **נמשיך בשלב זה במהלך הדברים הכרונולוגי.** כאמור לעיל, הפעם הראשונה בה נצפה היונדאי של רועי היתה בשעה **15:49** ונתון זה תואם את שעת הגעת רועי חלי וילדיהם לביתם של ליאת ואלי.

זאת ועוד, אפנה לכך כי בשלב זה של ההתרחשויות אין מצלמה "דרומית" יותר המתעדת את המשך נסיעת הרכב. ביתם של ליאת ואלי ממוקם ביצחק שדה 3 וגם נתון זה מחזק את מסקנתי לעיל והיא כי בשעה **15:49** הגיעו רועי וחלי לביתם של ליאת ואלי וחנו פחות או יותר בקרבת הבית. במילים אחרות, זו גם הסיבה שהרכב לא נצפה במצלמה דרומית יותר, היינו מצלמת אנליביץ 15, כשהוא יוצא את רח' יצחק שדה.

כפי שכבר צוין לעיל, לא רועי ולא באי כוחו הפנו לרכב יונדאי אחר וטענו כי זה הרכב בו הגיע רועי ומשפחתו הגרעינית למפגש בביתם של אלי וליאת.

ה. 3 - נסיעת השברולט השחור ברח' יצחק שדה בשעה 16:46 ?

61. בכתב האישום נטען כי הפעם הראשונה שבה נראה רכב השברולט השחור ובו המנוח וחבריו חולף ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, היתה בשעה **16:46**. ואולם, עולה כי המאשימה טעתה בנתון זה, והגם שבשעה זו חלף רכב שחור סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי, אין מדובר ברכב השברולט אלא ברכב אחר.

למסקנתנו זו ניתן להגיע משום הנתונים הבאים –

צפייה במצלמות אכן מעלה, כאמור, כי רכב פרטי משפחתי בתצורת סדאן ("3 קופסאות") בצבע שחור פנה שמאלה לרח' יצחק שדה (מצלמת אנליביץ 15 זמן מסך 16:41:25, זמן אמת 16:46); וכן נסע ברחוב יצחק שדה (הרכב נצפה במצלמות יצחק שדה 6, יצחק שדה 16, ויצחק שדה 20). ואולם, עיון מוקפד ברכב מעלה כי אין מדובר ברכב השברולט השחור של תומר איסקוב.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

רכב השברולט השחור שהיה בשימוש של תומר איסקוב בתקופה הרלוונטית (הסכם שכירות הרכב ת/440) צולם לאחר שנתפס (התמונות ת/128א), וניתן להבחין שעל דפנות הרכב מאחור (בצדדי הרכב באזור תא המטען) הודבקו מדבקות של חברת ההשכרה "ביי אנד דרייב", ומדבקה נוספת דומה הודבקה בשמשה האחורית בפניה השמאלית התחתונה. כמו כן ניתן לראות בתצלומים כי על 3 מתוך גלגלי הרכב (כולם למעט הגלגל הקדמי ימני שלמרביית הצער לא צולם..). הורכבו מכסים ("טסות") פלסטיק בצבע בהיר.

לעומת זאת, כאשר חוזרים ומתבוננים ברכב השחור שתואר לעיל ושנסע בשעה 16:46 ברח' יצחק שדה, לא ניתן להבחין באיזה מהמדבקות של חברת ההשכרה; ואם לא די בכך, במצלמת יצחק שדה 20 מבחינים באופן ברור שמדובר ברכב מתוצרת הונדה ולא שברולט קרוז (ר' שער מסד 15:37).

62. כמו כן, צפייה במצלמת המכולת (בקצה הימני הרחוק הקרוב לסוכה של משפחת ציפורה) מעלה כי בשעה 16:22:55 הגיע רכב פרטי שחור. משום איכות המצלמה לא ניתן לקבוע את סוגו, אך צפייה במצלמה זו עד למועד הרצח (17:15) מעלה בבירור כי מדובר ברכב השברולט השחור של תומר איסקוב.

למסקנה זו ניתן להגיע משום הנתונים הבאים: הרכב הגיע סמוך לסוכה של משפחת ציפורה כשעה לפני הרצח (בשעה 16:22:55). לא נפרט את כל ההתרחשויות סביב הרכב, אך נציין כי סביב הרכב התאספו מספר בחורים ויושבי הרכב ובכללם המנוח יצאו מהרכב. במהלך שהות החבורה שם ניתן כאמור להבחין במנוח, אותו ניתן לזהות בהשוואת נתוניו לאלה של המנוח בסרטון הרצח (מבנה גוף, מכנס בצבע לבן עד הברכיים, חולצה טי-שירט שחורה עם הדפס בהיר באזור החזה). בנוסף, ניתן להבחין שלרכב השחור בו נסע המנוח חסרה "טסה" בגלגל הימני קדמי, כאשר יתר הגלגלים הם עם "טסות".

בשעה 16:53:25 נראים לפחות 3 נכנסים לרכב: המנוח נכנס בדלת הימנית קדמית, הנהג נכנס בדלת הנהג ועוד אדם נכנס בדלת הימנית אחורית (לא ניתן להבחין בדלת האחורית שמאלית ולכן ציינו שנכנסים לרכב לפחות 3). רכב השברולט החל בנסיעה ו"מעקב" אחר מסלול נסיעתו מעלה כי הוא נצפה במצלמות יבנאלי 2, אנילביץ 15 ובמצלמות יצחק שדה.

זאת ועוד – וכאן חשיבות הדבר – במצלמות אלה (ובמיוחד מצלמות יצחק שדה) ניתן להבחין בבירור בכל המאפיינים של רכב השברולט של תומר איסקוב – ראשית, כי מדובר בשברולט קרוז

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שחור; שנית, במדבקות שצוינו לעיל של חברת ההשכרה; ושלישית, בכך שבגלגל הימני הקדמי חסרה "טסה".

לשם הנוחות והבהרת הדברים, נביא תצלום תקריב ובו נראה המנוח ליד הרכב השחור וליד רחבת המכולת בשעה 16:30. תשומת הלב לנתוני המנוח, להדפס על החולצה ולכך שהגלגל הימני הקדמי ברכב הוא ללא "טסה" (שני הנתונים האחרונים הוקפו בעיגול).

מכלל הנתונים לעיל עולה כי כאמור חלה טעות בכתב האישום; וכן עולה – ונעמוד על כך בהמשך – שגרסתו של תומר איסקוב לפיה הוא הגיע לזירת הרצח בפעם הראשונה רק כ-10 דקות לפני הרצח, היא שקרית.

ה.4 - נסיעת השברולט השחור ברח' יצחק שדה (1)

63. כפי שצוין לעיל ממצלמת המכולת עלה שבשעה 16:53:25 המנוח, תומר איסקוב ואדם נוסף (ככל הנראה יוסי בן גרטי) נכנסו לרכב השברולט השחור ליד רחבת המכולת והחלו בנסיעה. הרכב נראה מספר שניות לאחר מכן, בשעה 16:54 במצלמת אנילביץ' 15 פונה מרח' אנילביץ' שמאלה לרח' יצחק שדה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

באותה שעה (16:54) ניתן לראותו גם ממצלמת יצחק שדה 6, מספר שניות לאחר שהחל בנסיעה
ברחוב רח' יצחק שדה לכיוון כללי צפון, ולאחר שחלף סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נוסיף בהקשר לתצלום לעיל, כי בעת שעוז העיד להגנתו הוצג לו תצלום זה והוא אישר כי זהו הרכב השחור ובו ישבו האנשים מהם חשש (דיון מיום 20.3.22 עמ' 857).

ה.5 - יציאת היונדאי בעקבות השברולט; משלב זה שני הרכבים בתנועה במרבית

הזמן

64. בשעה 16:55, כדקה לאחר שהרכב השחור חלף ברחוב יצחק שדה, ניתן לראות ממצלמת יצחק שדה 6 רכב יונדאי לבן, לגביו נטען כי מדובר ברכבו של רועי בנסיעה לכיוון רח' קיש (בין רכב השברולט השחור לבין היונדאי הלבן חלף רכב אחד):

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נציין כי הגענו למסקנה כי מדובר ברכבו של רועי משום שילוב הנתונים הבאים: ראשית, ניתן להבחין במדבקת "אוטוויק" בחלק האחורי של דלת תא המטען; בהמשך הנסיעה במקטע דרך זה מבחינים באור בלם אחורי שמאלי תקול; ושנית, אין רכב דומה אחר שנכנס בזמנים הרלוונטיים לרחוב יצחק שדה (משמע, מדובר ברכב שהחל את נסיעתו במקטע הדרומי של הרחוב סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי).

65. לא נראה בתצלומים נוספים אך נציין כי צפייה ביתר מצלמות יצחק שדה ניתן להבחין בשני הרכבים. נפנה לכך שבמצלמת יצחק שדה 20 (ch04) בשעה 16:56 (זמן מסך 15:33:49) ניתן להבחין ברכב השברולט על שלל מאפייניו (מדבקות חברת ההשכרה וטסה שמאל קדמית חסרה); וכן ניתן להבחין ביונדאי עם אור בלם שמאל שרוף חולף באותו מקום בזמן מסך 15:34:41. בזווית נוספת של אותה מצלמה (ch01) ניתן להבחין בשבר בחלק הקדמי שמאלי של פגוש היונדאי.

66. השלב הבא בו נראים שני הרכבים הוא במצלמת רח' הרב הרצוג 10. למצלמה זו חשיבות שכן היא ממוקמת שלא בקרבת ביתם של הנאשמים או של אלי וליאת מזרחי.

בשעה 16:56:55 רכב היונדאי נראה בנסיעה וכ 15 שניות אחריו, בשעה 16:57:10 רכב השברולט נראה נוסע בעקבותיו. כוון הרכבים ברח' הרצוג הוא דרום מזרח, והדבר תואם את נסיעתם קודם

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ברח' יצחק שדה. בנוסף, משום שהיונדאי מקדים את השברולט ניתן על פני הדברים להסיק כי בשלב מסוים לפני כן **רכב היונדאי עקף את רכב השברולט, ושנוסעי רכב היונדאי היו יכולים להבחין בנוסעי רכב השברולט.**

תחילה נביא תצלום של רכב היונדאי. משום המרחק ומהירות הנסיעה קשה להפנות בתצלום נפרד לאחד ממאפייני הרכב, אך בתקריב או בזכוכית מגדלת ניתן להבחין בזמן מסך 16:56:55 בשבר בפגוש וכן בכיפוף שנוצר כתוצאה מתאונה במרכב הרכב מעל לגלגל שמאלי קדמי (אפנה לעניין הכיפוף לתצלום הרכב לאחר תפיסתו בת/219, צילום 1155).

ומיד לאחר שהיונדאי חלף במקום, ניתן להבחין ברכב השברולט השחור. אפנה ל"ריבוע הכחול" על הכנף האחורית שמאלית (הוקף בעיגול קטן), שתואם למדבקת חברת ההשכרה שקיימת על רכב השברולט שהייתה בשימוש תומר איסקוב (לגבי תיעוד השברולט ר' התצלומים ת/128א):

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

67. לאחר כ 3 דקות, בשעה 16:58 ממצלמת אנילביץ' 15 ניתן להבחין ברכב הנראה כיונדאי אקסנט מגיע מכיוון רח' גוש עציון ופונה ימינה לרח' יצחק שדה.

צפייה במצלמות הממוקמות ברח' יצחק שדה 6 ו 16, מעלה כי רכב היונדאי לא נצפה במצלמות אלה (אלא רק כ 6 דקות לאחר מכן בשעה 17:04). המסקנה המתבקשת מכך היא שהרכב נעצר בתחילת רח' יצחק שדה, ומכיוון שביתם של אלי וליאת מזרחי ממוקם ברח' יצחק שדה 3, המסקנה המסתברת היא שהם עצרו סמוך לשם.

להלן תצלום של היונדאי ממצלמת אנילביץ' 15 – כפי שניתן לראות גם בכיתוב על פח האשפה הירוק), משעה 17:04.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

68. בשעה **16:58**, **כ 30 שניות** לאחר שהרכב הלבן פנה ימינה לרח' יצחק שדה ונעצר בתחילת הרחוב, ניתן לראות מאותה מצלמה (אנילביץ 15) גם ברכב שחור **מתחיל** פניה ימינה לרח' יצחק שדה, אך נעצר "על הפניה" למשך כ 15 שניות כשחזית הרכב לכוון הפניה, ורק לאחר מכן המשיך ונסע ברח' יצחק שדה:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

69. שניות ספורות לאחר מכן, בשעה 16:58, ממצלמת יצחק שדה 6, מבחינים ברכב השברולט השחור נוסע ברח' יצחק שדה לכיוון צפון, אך בהמשך החל בפנייה ימינה לרח' בר כוכבא, וככל הנראה ביצע פניית פרסה באי התנועה הממוקם שם והחזר על עקבותיו חזרה לכיוון רח' אנילביץ'. נזכיר, כי מצלמת יצחק שדה 6 ממוקמת מרחק קצר ביותר צפונית לביתם של אלי וליאת מזרחי (רח' יצחק שדה 3); **ומשמעות שני התצלומים שיובאו להלן היא כי מיד לאחר שרכב השברולט השחור חלף את ביתם של אלי וליאת מזרחי, הוא ביצע פניית פרסה, שב על עקבותיו ושוב חלף (הפעם בכיוון ההפוך, דרומה) על פני ביתם של אלי וליאת מזרחי.**

נעיר, כי הבחנו בשתי זוויות הצילום של מצלמה זו בסימני הזיהוי של רכב השברולט (מדבקות, טסה ימין קדמית חסרה).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

וכעבור **כ 20 שניות בלבד** ניתן להבחין ברכב השברולט השחור חוזר על עקבותיו (ניתן להשוות את זמני המסך בין שני התצלומים).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

70. בהמשך, בשעה 16:59, ממצלמת אנילביץ 15 ניתן לראות את רכב השברולט יוצא מרח' יצחק שדה, ופונה ימינה לכיוון רח' ז'בוטינסקי, כיוון כללי זירת הרצח, ולא נראה שוב ברח' יצחק שדה:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

71. כ 2 דק' לאחר מכן, בשעה **17:01** ממצלמת רח' ליבניאלי 2 – מצלמה הממוקמת מחוץ לדירה בקומת רביעית בבניין שברחבתו נמצאת מכולת "ברכת יעקב" – היא זירת הרצח), ניתן להבחין ברכב השברולט השחור (ניתן להבחין במדבקה בדופן שמאל מאחור וכן טסה ימין קדמית חסרה) מגיע מכיוון רח' אנילביץ'.

אעיר כי מתיעוד הביקור במקום עלה שהנסיעה מרח' אנילביץ' 15 ליבניאלי 2 אורכת כ 2 דק' או אף פחות מכך :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

72. בהמשך לאמור לעיל, רכב השברולט השחור המשיך בנסיעה מספר עשרות מטרים, עצר שם ונוסעיו יצאו ממנו. במצלמת המכולת (מצלמה מס' 9 בטבלה) ניתן לראות את רכב השברולט פונה ימינה לרחוב יבנאלי בשעה **17:00:52** (ניתן להבחין בטסה החסרה), הוא המשיך בנסיעה ולאחר מכן שב ונראה כשחזיתו לכוון היציאה מהרחוב. בשעה 17:01:35 נראים אנשים יורדים מהרכב (בזמן זה הרכב לא נראה כיוון שהוא מוסתר בעמודי רחבת המכולת). לאחר זמן קצר הרכב התקדם מספר מטרים וחנה "סופית" בסביבות השעה 17:03:20. נפנה למיקום רכב השברולט לאחר שחנה, לתצלום הזירה בזמן הרצח בפסקה 81 להלן.

ה.6 - ובינתיים, ברח' יצחק שדה

73. כאמור לעיל, בסביבות השעה 16:58 רכב היונדאי הגיע סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי.

בשעה **17:04**, ניתן להבחין באמצעות סרטוני מספר מצלמות הממוקמות ברח' יצחק שדה, בקטנוע צבע בהיר עם רוכב ומורכב בנסיעה לכיוון רח' קיש. עוד ניתן להבחין ברכב היונדאי של רועי בנסיעה מאחורי הקטנוע.

לטענת המאשימה רוכב הקטנוע הוא עוז, והמורכב הוא ראובן. בנוסף טוענת המאשימה שהרכב שנסע אחריהם הוא רכב היונדאי של רועי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אליבא למאשימה, ה"מופע" הראשון של קטנוע זה הוא בשעה **17:04** כאמור לעיל, היינו במצלמת יצחק שדה 6 כשהוא נוסע לכוון כללי צפון. המאשימה ציינה, ובצדק, כי משום שלא מבחינים בקטנוע נכנס לרח' יצחק שדה מרח' אנילביץ, המסקנה המתבקשת היא שהקטנוע החל בנסיעה מתוך הרחוב, סמוך לרח' יצחק שדה 3.

נפנה בנדון לתצלום ממצלמת יצחק שדה 6, בנוגע לקטנוע:

עוד נפנה למצלמה נוספת בהמשך הרחוב בכיוון נסיעת הקטנוע והיונדאי, מדובר במצלמה 3 הממוקמת ברחוב ביצחק שדה 20, **בשעה 17:05**, בה ניתן לראות בקטנוע עם הרוכב והמורכב בנסיעה לכיוון רח' קיש.

תשומת הלב כי המורכב הוא ללא קסדה, קירח ולובש חולצה שהיא מעין "קפוצ'ון" עם כובע, בצבע כהה, בדומה לחולצה שניווכח מיד בהמשך, שלבש מי שירה במנות, עם פסים באזור הכתפיים ולעיתים נראה גם פס לבן בצווארון או בכובע. גם לבושו של נהג הקטנוע דומה ללבוש הדמות הראשונה שתקפה את המנות.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

[ומדוע ציינו לעיל ש"אליבא למאשימה" המופע הראשון של הקטנוע הוא בשעה 17:04? שכן צפייה מדוקדקת במצלמות מעלה כי כבר **בשעה 15:39** (מצלמת יצחק שדה 6, זמן מסך 16:00:37) נראה סמוך לרח' יצחק שדה 3 (כאמור, ביתם של אלי וליאת מזרחי) בחור שרוכב על קטנוע בצבע בהיר הדומה לכל הפחות לקטנוע לעיל "משעה 17:04". על פני הדברים מדובר בקטנוע מאותו דגם עם אותו סוג של סבל קטן מאחור. זאת ועוד, אותו בחור שרוכב על הקטנוע עושה זאת על המדרכה המערבית (הוא ה"צד" של ביתם של אלי וליאת באותו רחוב), ולא רק זאת אלא שהוא הרכיב שני ילדים על קטנוע. על פני הדברים מדובר במעין משחק בו הוא הרכיב אותם באותו קטע של מדרכה וכביש].

74. **שבנו לשעה 17:04**. 5 שניות לאחר שהקטנוע נסע במקטע הרחוב לעיל, ניתן לראות את רכב היונדאי הלבן, כאשר ניתן להבחין שאור הבלם האחורי-שמאלי לא עובד :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אעיר, כי מצפייה במצלמות רחוב אנילביץ' לא נראה רכב דומה נכנס לרחוב יצחק שדה. המסקנה המסתברת היא שמדובר באותו רכב שנכנס לרחוב בשעה 16:58 ונעצר בקטע הכביש שבין הכניסה לרחוב מרח' אנילביץ' ליצחק שדה 6, סמוך לביתם של אלי ליאת מזרחי.

75. כדקה וחצי בלבד (וליתר דיוק 01:27 דק') לאחר שהקטנוע ואחריו היונדאי נראו בנסיעה לכיוון רח' קיש לעיל; ניתן להבחין מאותה מצלמה 3, בשעה 17:06, בקטנוע בהיר-כסוף עליו רוכב אותו אדם שנראה בתייעוד לעיל, כשהוא חוזר מכיוון רח' קיש, הפעם ללא מורכב, ומיד אחריו ניתן לראות רכב היונדאי הלבן בנסיעה מהירה (מתיעוד הסיור בזירה ניתן להתרשם כי המרחק בין רח' יצחק שדה 20 לבין רח' קיש 1 שם ממוקם בית הנאשמים, הוא קצר מאוד וניתן להעריכו בכ 200 מטרים). נציין, כי גם בפעם זו, כמו ביתר הפעמים, בחנו באם נראים הסימנים המזהים לגבי היונדאי, והתשובה היתה חיובית.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נפנה לתיעוד נוסף מאותה שעה (17:06) מזווית נוספת של מצלמה 3 ניתן לראות את הקטנוע והרכב לעיל בנסיעה לכיוון רח' יצחק שדה 3.

ותיעוד נוסף, גם משעה 17:06 אך ממצלמה 1, שכאמור ממוקמת ברחוב יצחק שדה 6 :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

76. צפייה במצלמת אנילביץ 15 החולשת על פינת הרחובות יצחק שדה ואנילביץ מראה כי הקטנוע והיונדאי הלבן לא יצאו מרחוב יצחק שדה משך 2 דקות; ובשעה 17:08 (לקראת 17:09) ניתן להבחין רק ברכב היונדאי הלבן יוצא מרחוב יצחק שדה ופונה שמאלה לרחוב אנילביץ, כיוון כללי צפון מזרח לעבר רחוב גוש עציון:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

77. כאמור, רכב היונדאי הלבן יצא את רח' יצחק שדה בשעה 17:08 ופנה **שמאלה**; וכ 5 דקות לאחר מכן, בשעה 17:13, ניתן להבחין בו שוב ברחוב יצחק שדה מגיע מכיוון צפון.

ניסיון להתחקות אחר מסלול נסיעת הרכב באותן 5 דקות מעלה כי הוא כלל נסיעה ברח' הרצוג שכבר הוזכר לעיל. בשעה **17:10:37** הוא נראה נוסע כוון כללי צפון במצלמת הרצוג 10.

בצפייה במצלמה זו (הרצוג 10) ניתן להבחין בסימן מזהה אחד שכבר הוזכר לעיל והוא מדבקת "אוטוויט". **ובנוסף נפנה לשני סימנים נוספים:**

(-) **הראשון**, ניתן להבחין, ולו באופן חלקי, במספר לוחית הזיהוי האחורית;

(-) **השני**, ניתן להבחין בשפשוף (סימני "מריחה") בפגוש הקדמי-ימני אשר תואם על פני הדברים לשפשוף שנראה בצילום הרכב לאחר תפיסתו (תצלום 1152 בת/219).

נביא להלן טבלה בנוגע לשני הסימנים המזהים לעיל:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

<u>ממצלמות הרצוג 10</u>	<u>מתוך צילומי הרכב במגרש המשטרה (ת/219)</u>
שעה 17:10:36 :	תמונה 1151 :
	

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שעה 17:10:37 (CH3):

תמונה 1148:

78. נעבור כעת למצלמות יצחק שדה לגבי המשך נסיעת היונדאי.

נתון העולה מצפייה בסרטונים הוא כי הרכב נסע בפראות, עקף רכב שנסע בנתיב נסיעתו ולא האט לפני פס ההאטה.

ניתן להבחין זאת במצלמת יצחק שדה 6. תשומת הלב לכך שניתן להבחין בשבר בצד שמאל למטה בפגוש הקדמי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

79. סמוך לאחר מכן, בשעה 17:14 ממצלמה 4 מבחינים ביונדאי הלבן יוצא מרחוב יצחק שדה ופונה ימינה ברחוב אנילביץ', לעבר רחוב ז'בוטינסקי – כיוון כללי זירת האירוע:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

80. ובשעה **17:15** ניתן לראות את היונדאי ממצלמה 8 שממוקמת כאמור ברח' יבנאלי 2 בסמוך לזירת האירוע:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הרכב נקלט מזווית נוספת של מצלמת יבנאלי 2, באותה השעה (ch02), כאשר מזווית זו ניתן להבחין באור הבלימה השמאלי-אחורי שאינו תקין.

עוד ניתן להבחין מצפיה בסרטון (ch3) שהרכב הלבן "גולש" מהנתיב השמאלי של שני נתיבי הנסיעה לאותו כיוון, לנתיב הימני – נתון המחזק את המסקנה כי אין מדובר ברכב שנסע נסיעה שגרתית לכיוון כללי מערב (שאז היה ממשיך בנסיעה בנתיב השמאלי), אלא מדובר ברכב שנהגו החליט לעצור או לכל הפחות לסטות לנתיב הימני. נזכור, כי זירת הרצח ממוקמת סמוך מאוד ל"קצה הגזרה" של מצלמה להלן.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ה.7 ההתרחשות בזירה הקרובה – רחבת המכולת וסביבותיה

81. רצח המנוח התרחש בשעה 17:15 וכאמור לעיל נקלט במצלמת רחבת המכולת. למעט רחבת המכולת יתר הסביבה הקרובה לרחבה לא תועדה במצלמות;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נפילת אחד מהרוצחים שניות ספורות לפני הרצח

82. נשלים כעת מספר נתונים לפני שנפנה לתיאור רגעיו האחרונים של המנוח. כפי שיובהר להלן שניות ספורות לאחר שרכב היונדאי הגיע סמוך לרחבת המכולת, הוא עצר (הפנינו לאותה סטייה לנתיב הימני שהצביעה על תחילת העצירה) ומתוכו יצאו 3 גברים. נפנה בהקשר זה לעדויות עדים שהבחינו בחלק מההתרחשות ותידונה בפרק ח' להלן.

עוד עולה מאותן עדויות שתידונה להלן שסמוך למקום עצירת היונדאי חנה רכב השברולט השחור ולידו עמדו מספר אנשים ובכלל זה המנוח, יוסי בן גרטי, תומר איסקוב ודוד ציפורה. לאחר צאת שלושת הרוצחים מרכב היונדאי, נורו יריות לכוון המנוח וחבריו והם נפוצו לכל עבר. קביעה זו אף עולה מממצאי מז"פ שגם הם ידונו להלן (ר' פרק ז' להלן).

בעקבות הירי לעברם, המנוח וחבריו החלו בורחים, כאשר המנוח ויוסי בן גרטי רצו לאותו כוון (על המדרכה הסמוכה למכולת, כוון כללי דרום מזרח), כאשר יוסי בן גרטי הקדים את המנוח.

83. נפנה כעת לסרטון הרצח. השעה היא 15:17 ומשום שכעת נדרש דיוק "על השניה" אעבור ל"זמן מסך" –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עובר לזמן מסך 17:15:18 נראה המנוח רץ, מחזיק חולצה שחורה בידו, כאשר אחד מהרוצחים (המאשימה טוענת כי מדובר בעוז) מרחק קצר מאחוריו. כיוון שבשלב זה של הכרעת הדין טרם קבעתי כי מדובר בעוז אכנה אותו כ"רודף מס' 1".

בזמן מסך 17:58:18 ניתן להבחין בדמות נוספת מגיעה מאחורי ומצד ימין של "רודף מס' 1". המאשימה טוענת שמדובר ברועי, אך גם כאן ומכיוון שטרם קבעתי שאכן מדובר ברועי תכונה הדמות "רודף מס' 2". בשלב זה נראה "רודף מס' 2" נופל תוך כדי הריצה לאחר שנתקל במה שנראה כמו גזע עץ ;

אעיר, כי כדי להבחין ב"רודף מס' 2" נופל יש לצפות מספר (וייתכן שגם מספר רב) של פעמים בסרטון (עדיף עם זכוכית מגדלת / באמצעות אופציית התקריב / במסך גדול). הקושי להבחין בכך גם הוביל, כך עולה על פני הדברים, לכך שנפילה זו לא הוזכרה בחקירות הנאשמים עובר להגשת כתב האישום. עם זאת אין מדובר בנתון במחלוקת ואפנה בנדון לחקירתו הנגדית של רועי בבית המשפט, אז הוצג לו הקטע לעיל וכלל הנוכחים באולם אישרו כי הם מבחינים בנפילה.

אפנה לתצלום הרלוונטי מתוך סרטון הרצח (זמן מסך 17:15:18). הכוונה לדמות הנופלת לימין הדמות המרכזית במסך (מאחורי יד ימין של הדמות המרכזית).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אזכיר, כי חלי מסרה באחת מאמרותיה במשטרה, כי במהלך המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת היא הבחינה ב"שפשוף ברגל כאילו הוא נפל"; ובעת שהעידה בבית המשפט היא סיפרה לראשונה כי מדובר בנפילה מ"הובר-בורד" השייך לאחד הילדים.

ה.8 - הרצח

84. נמשיך בתיאור ההתרחשות - לאחר מספר שניות רץ המנוח לרחבת המכולת כאשר "רודף מס' 1" בעקבותיו והחל לדקור את המנוח. מספר שניות לאחר מכן הצטרפו אליו שני הרוצחים הנוספים: האחד, שלפי מראהו ולבושו הוא "רודף מס' 2" (מי שנפל על המדרכה מחוץ לרחבה מס' שניות קודם לכן) שהחל אף הוא לדקור את המנוח; וכן הצטרף אדם שלישי שאחז באקדח וירה לעבר המנוח.

משום רגישות העניין אביא להלן רק תצלום אחד המייצג קטע מההתרחשות האלימה והקשה במסגרתה נדקר ונורה המנוח למוות. הדמות השמאלית ביותר היא היורה וניתן להבחין באקדח בו עשה שימוש:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

85. לגבי הרצח עצמו אתייחס בהרחבה בפרק הדיון והמסקנות. אציין בקצרה כי המנוח נדקר מספר רב של פעמים על ידי "רודף 1" ו"רודף 2" וכן נורה על ידי "רודף מס' 3". לאחר מכן הם נמלטו מהמקום.

בשלב זה המנוח היה עדיין בחיים ואף התרחק מהמקום בהליכה תוך כדי דיבור בטלפון (מדובר בשיחה למוקד מד"א, שהוגשה). המנוח הלך לעבר הסוכה של משפחת ציפורה ובפתח חצר הבניין התמוטט. ארחיב על כך המשך.

ה. 9 - ראיות המאשימה בנוגע להימלטות הנאשמים וכן יציאת משתתפי המפגש

המשפחתי את ביתם של אלי וליאת מזרחי

86. המצלמה הבאה באמצעותה ניתן לאתר את הרוצחים היא מצלמה מס' 7 שבטבלה לעיל הממוקמת ברח' ז'בוטינסקי 1 - בהצטלבות הרחובות ז'בוטינסקי ואסף שמחוני. המצלמה מופנית דרום מערבה ומתעדת את הרכבים הנוסעים ברחוב אסף שמחוני.

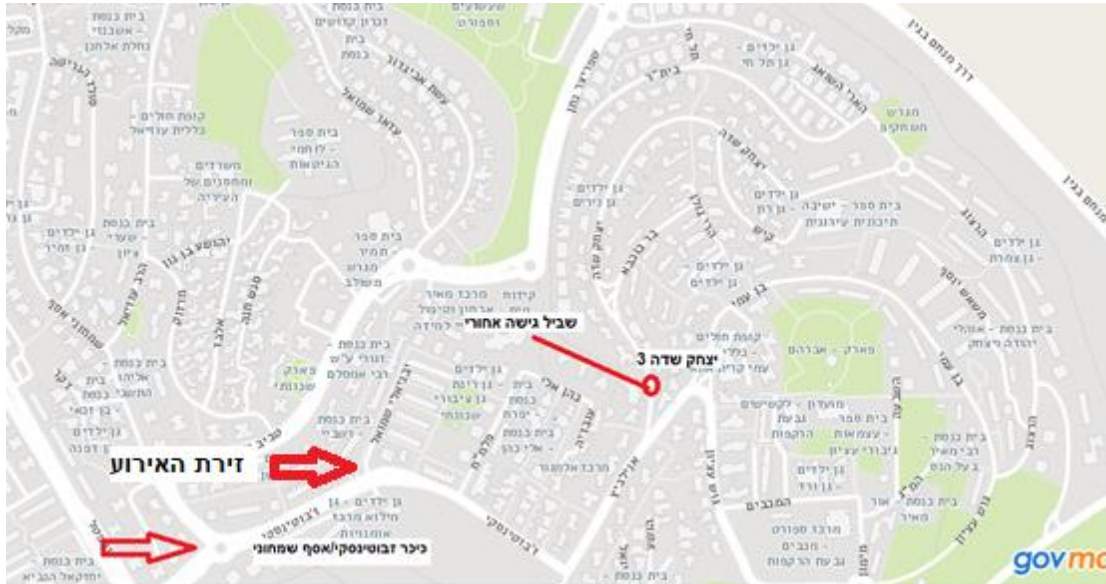
87. כדי להקל על הקורא נביא מפת עזר נוספת שתתמקד בחלק מערבי יותר של האזור. מפה זו תכלול את הכיכר לעיל בצומת הרחובות ז'בוטינסקי ואסף שמחוני, וכן תכלול את מסלול הנסיעה מזירת הרצח ועד לדרך העפר האחורית לביתם של אלי וליאת מזרחי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

88. **תזכורת.** הרצח בוצע בשעה 17:15. זמן קצר לאחר מכן, בשעה 17:17 (בכפוף להערתנו הכללית לעיל לעניין רמת הדיוק כאשר מדובר במסדי נתונים שונים) ניתן להבחין במצלמת זיבטינסקי 1 (מצלמה מס' 7 בטבלה הצופה לכיוון רחוב אסף שמחוני) ברכב היונדאי נוסע ברח' אסף שמחוני לכוון צפון.

זמן המסך הוא 10:31:17, והגם שניתן להבחין רק בחציו העליון של הרכב, ניתן להבחין (מעבר לכך שמדובר ב"חלק עליון" של יונדאי אקסנט) בשבר בחלק הקדמי שמאלי של הפגוש.

נביא בהקשר זה תצלום:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

89. נתמקד כעת במושב האחורי של הרכב הנצפה בתצלום לעיל ונבצע "זום אין".

ניתן להבחין שבצדו הימני של המושב האחורי יושב אדם וכן ניתן להבחין כי אותו אדם אוהז באמצעות ידו השמאלית במשענת הראש של המושב הקדמי ימני. בנוסף, וזה הדבר החשוב, ניתן להבחין בכך שבשני צידי הבגד שלוש אותו אדם, אזור הכתפיים, ישנם פסים לבנים, וכן פס לבן נוסף (של הצווארון או של הכובע).

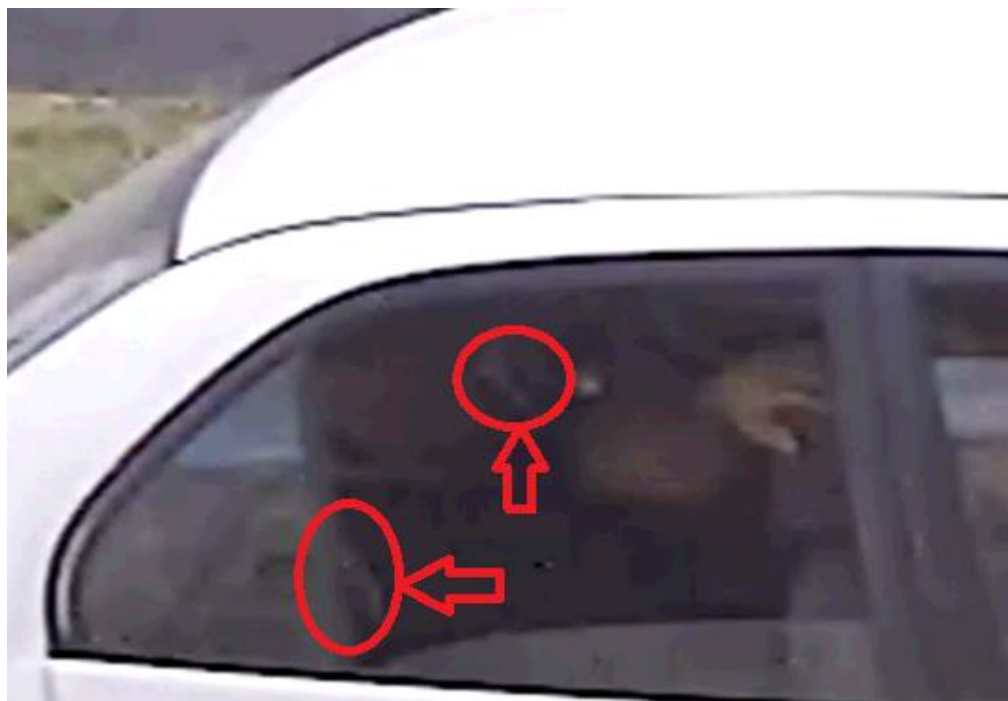
נביא בהקשר זה שני תצלומים (הראשון רגיל; והשני "זום אין" שכדאי לעיין בהם במחשב בתצלום צבעוני):

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נשוב כעת לסרטון הרצח, והנה - גם הרוצח שירה במנוח למוות לבש חולצה עם אותו מאפיין. לא זו אף זו, גם מי שרכב כנוסע מאחור, על הקטנוע שהוזכר לעיל, גם הוא לבש חולצה עם אותם מאפיינים. הקורא כבר מבין – וזו גם קביעתנו – כי מדובר באותו אדם!

90. נמשיך בתיאור ההתרחשות - זמן קצר לאחר מכן, בסביבות השעה 17:17 (בשים לב להערה לעניין (אי) דיוק הזמנים), ניתן להבחין במצלמה 6 - **מצלמת המתנ"ס המשקיפה על דרך העפר לעיל - ברכב משפחתי בצבע לבן מגיע מכיוון צפון ופונה שמאלה לתחילת דרך העפר המובילה לחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת מזרחי.**

91. להבהרת מיקום דרך העפר, והבהרת ההבדלים בין החלק הקדמי של הבית הפונה לרחוב יצחק שדה, לבין חלקו האחורי הבית ממנו ניתן להגיע רק באמצעות דרך העפר, אפנה לדיסק הביקור בזירה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

92. איכות התצלום לעיל אינה מאפשרת לקבוע כי מדובר ברכב יונדאי, אלא לכל היותר כי מדובר ברכב פרטי בצבע לבן. עם זאת, המאשימה טוענת – וזו אף קביעתנו – כי מדובר ברכב יונדאי של רועי. כתמיכה לכך הפנתה המאשימה, ובצדק, להתאמת הזמנים הבאה בין המועד בו נראה הרכב הלבן מגיע לדרך העפר בכיוון ביתם של אלי וליאת מזרחי וכן לזמן הרצח – הפרש של כ-2-3 דקות בלבד, התואם את המרחק בין המקומות.

עוד הפנתה המאשימה לחלק מאמרותיה של חלי בהן היא מסרה שכשעזבה את הבית היא מצאה את הרכב בחלק האחורי (בניגוד לחלק הקדמי של הבית ברחוב יצחק שדה שם החנו את הרכב כשהגיעו לשם).

זאת ועוד, המאשימה טענה שיש לבחון את מכלול הסרטונים אל מול גרסאות הנאשמים ויתר העדים. בהקשר זה הפנתה המאשימה לגרסאותיהם של רועי ושל חלי שמסרו כי הם הגיעו עם רכבם לביתם של ליאת ואלי מזרחי בסביבות 15:45 והחנו את רכבם בחלק הקדמי של הבית ברחוב יצחק שדה. ואכן, רכב יונדאי עם שבר בפגוש הקדמי אותר בשעה 15:49 וחלי זיהתה אותו כרכבה.

רועי, מאידך, לא הפנה להגעת משפחתו ברכב יונדאי בסרטוני רחוב יצחק שדה למרות שהדבר היה יותר ממתבקש. זאת ועוד, רועי אף טען כי במהלך המפגש המשפחתי לעיל הוא נסע עם רכב יונדאי חזרה לביתו כדי להביא את האופניים של בנו, ושוב חזר למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת. דא עקא שהדבר לא נצפה באף אחת ממצלמות האבטחה שהיו חייבות לתעד זאת. יוצא שהתיעוד היחיד שקיים הוא זה שהובא לעיל, התואם את ההתנהלות בנוגע לרצח.

93. **הופעתו המיוחדת של הקטנוע ברח' יצחק שדה** – כשתי דקות לאחר שהרכב הלבן נראה בנסיעה בדרך העפר לכיוון ביתם של אלי וליאת, ניתן להבחין בשעה **17:19** במצלמת רחוב יצחק שדה 6, **בקטנוע ועליו רוכב ומורכב בנסיעה לכיוון רח' קיש**.

מהשוואת פרטי הלבוש עולה בבירור כי מדובר באותו הקטנוע ובאותם הרוכבים שנראו בנסיעה ברחוב לפני האירוע; וכן כי פרטי הלבוש והמראה הכללי שלהם דומה מאוד למראה ולפרטי הלבוש של התוקף הראשון (רודף 1) ושל היורה בסרטון הרצח.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אביא להלן תצלום של הקטנוע בקטע שתואר לעיל :

למעין בתצלומים ובמפות ועוקב אחר ההתרחשות לעיל, כבר מתבהרת התמונה – הרוצחים שנסעו אל זירת הרצח ברכב היונדאי, ירדו מהיונדאי רצחו את המנוח ושבּו אל היונדאי, ולאחר מכן נמלטו משם מערבה ו"טיפסו" עם הרכב בדרך העפר לחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת, עברו לחלק הקדמי (לפחות שניים מהם) ואותם שניים (שגם קודם לכן רכבו על הקטנוע) שבו ורכבו עליו.

94. נסיעת הקטנוע נקלטה גם בהמשך הרחוב ממצלמה 3 (יצחק שדה 20) בשעה 17:19 כאשר ממצלמה זו המורכב (על פי מראהו וחולצתו מדובר ברוצח שירה במנוח) נראה מכסה את ראשו עם כובע החולצה :

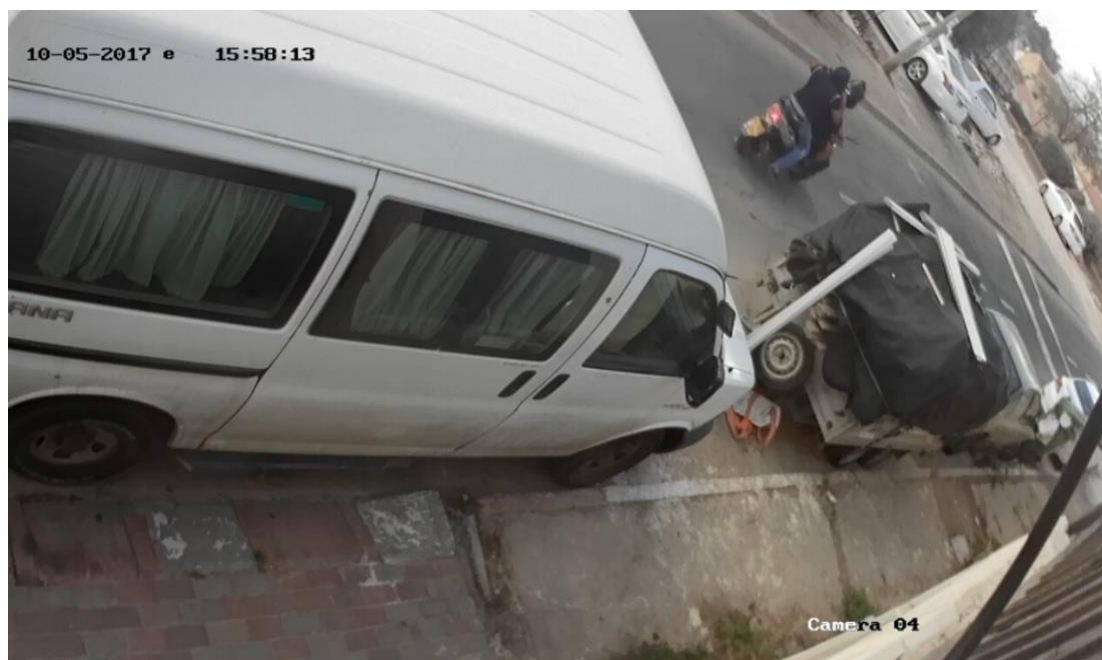
בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

95. וכן מזווית נוספת של מצלמה 3 (זווית ממצלמה 04) :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ניתן להבחין בבירור בלבוש והמראה של המורכב והרוכב –

(-) המורכב, גבר כבד גוף באופן יחסי וקירח לובש מכנסי ג'ינס; וכן חולצה / קפוצ'ון כהה קצר עם פסים לבנים באזור הכתפיים כאשר לעתים גם ניתן להבחין בפס לבן על גבי הצווארון או בשולי הכובע; וכן חובש את הכובע של הקפוצ'ון, ונועל נעליים בצבע כהה.

(-) הרוכב הוא עם מבנה גוף בינוני, לובש חולצה קצרה; מכנסיים קצרים בצבע שחור; ונועל נעליים בצבע שחור.

כאמור, עולה בבירור כי המראה הכללי ופרטי הלבוש תואמים את המראה ופרטי הלבוש של היורה והדמות הראשונה שתוקפת את המנוח בסרטון הרצח.

96. הקטנוע ורוכביו נראים בהמשך במצלמת רחוב הרצוג 10. השעה היא 17:20:22, והקטנוע נראה נוסע לכוון כללי דרום.

הפעם האחרונה, על פני הדברים, בה נראה הקטנוע ושני הרוכבים לעיל (ניתן להבחין באותם פריטי לבוש של הרוכבים כולל הפסים הלבנים בכתפי פריט הלבוש של הרוכב מאחור, ואותו סוג

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

קטנוע) היא **בשעה 18:03 בשפרעם**. נפנה בהקשר זה לתיעוד ממצלמות מוסך "דוושות הצפון" (ת/228(א)(1) מצלמה מס' 5, שעת אמת 18:03:53).

נעיר, כי סמוך לאחר מכן, בשעה **18:41**, נצפתה רעייתו של ראובן – אורית, בסניף "סופר-פארם" **בשפרעם** (ר' מצלמות האבטחה של סופר פארם ת/229, ותצלום הפריים הרלוונטי 229(א)(1)).

97. מבטנו שוב מופנה מערבה – למצלמה הממוקמת בצומת הרחובות ז'בוטינסקי ואסף שמחוני. מצלמה זו הוזכרה לעיל כאשר זמן קצר ביותר לאחר הרצח נראה רכב יונדאי לבן נוסע צפון-מערבה לכיוון דרך העפר המובילה לחלק האחורי של ביתם של ליאת ואלי מזרחי. רכב זה אופיין "רק" בפרט מזהה ייחודי אחד (השבר בפגוש) אך הפנינו לכך כי במושב האחורי ישב אדם שלבש חולצה עם פריט ייחודי יחסי אותו לבש הרוצח שירה במנוח, וזמן "הופעתו" של הרכב במצלמה תואמת את לוח הזמנים (מה גם שרכב היונדאי בעל אותם מאפיינים לא נראה בשום מצלמה אחרת...).

כעת, בסביבות השעה **17:48**, ניתן להבחין במצלמה זו ברכב יונדאי אקסנט, כשהוא נוסע בכיוון ההפוך, היינו לכיוון דרום מזרח, והוא נושא מספר מאפיינים המוכרים לנו, ואשר מאפשרים לזהותו כ-רכב ה-יונדאי של רועי וחלי:

ראשית, ניתן להבחין ב"רווח" מתחת לפנס שמאל קדמי וכן במעין "קיפול" בשפת הפגוש הקדמי שמאלי, שני נתונים המצביעים כי הרכב היה מעורב בתאונה קלה;

שנית, ניתן להבחין כי ברכב נוהגת בחורה, נמוכה וכן בעל תספורת בלונד קצר. מדובר בנהגת בעלת מאפיינים הדומים עד מאוד לחלי, ומי שצופה בחקירותיה של חלי מאותם ימים שתועדו בוידאו מבין על נקלה כי מדובר בחלי או לכל הפחות שמי שדומה לה מאוד ..

98. "נאפשר" לרכב להתקדם כ-2-3 מטרים קדימה ונצפה בחלקו האחורי, ואם למאן שהוא היה ספק בדבר זהות הרכב, מצטרפים להם שלושה נתונים בולטים נוספים:

הראשון, על אף שמספר לוחית הזיהוי משום תנועת הרכב אינו ברור באופן מוחלט, לטעמי ניתן להבחין כי המספר הוא 46-820-59 ולכל הפחות מספר דומה (ור' הגדלה איכותית של מספר הרכב בעמוד 3 של ת/72);

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

השני, במדבקה משמאל למספר הרישוי היא מדבקת "אוטוויק".

השלישי, ניתן להבחין ב"קיפול" קטן בפגוש הקדמי ליד גלגל שמאל, נתון התואם את הנזק שנגרם לחלק זה של הפגוש.

נביא מספר תצלומים להמחשה, כאשר נדגיש – והדבר נכון לכלל התצלומים בהכרעת הדין, כי צפייה חוזרת ונשנית בסרטונים משיאה ערך נוסף על פני תצלומים בודדים -

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

99. זמן קצר לאחר מכן ניתן להבחין ברכב יונדאי לבן חולף סמוך לזירת הרצח, סמוך לאחר שניידת המשטרה הגיעה במקום (ר' מצלמת יבניאלי 2 זמן מסך 10:55:16). מי שנהג ברכב לא יכול שלא להבחין בהתקהלות במקום ובניידת לעיל.

כאשר הוצג לחלי הקטע הרלוונטי, היא אישרה כי הדמות הנוהגת ברכב "דומה" לה וכן אישרה כי באותו יום היא לבשה חולצה לבנה (ת/374 ז' (2) בעמ' 51).

100. סמוך לאחר מכן, בשעה 17:52 (ר' הערתנו לעניין מסדי נתונים) ניתן לראות ממצלמה 4 (אנילביץ' 15) רכב הנראה כיונדאי אקסנט לבן נוסע ברחוב אנילביץ' ופונה שמאלה לרחוב יצחק שדה. משום הזירה (המרחק הסמוך והפרשי הזמנים) ברור כי מדובר ברכב היונדאי בו נהגה בשלב זה חלי:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

101. בשלב זה יעצור הקורא העוקב על מהלך הדברים ומוליך אצבעו אחר המפה שצורפה לעיל, וישאל את השאלה המתבקשת הבאה - בהנחה והרכב הלבן שנראה בשעה 17:17 עולה בשביל העפר לכוון ביתם של אלי וליאת מזרחי, הוא אכן - כטענת המאשימה - רכב היונדאי של רועי; ובהנחה ורכב היונדאי שנראה ברח' אסף שמחוני בסביבות שעה 17:48 הוא אותו רכב; ובהנחה והרכב שנראה בשעה 17:48 פונה שמאלה לרחוב יצחק שדה (ר' התמונה לעיל) הוא אותו רכב; הכיצד לא הובא תיעוד של אותו רכב יוצא (יורד) את שביל העפר בדרך בה נכנס, שהרי אין חולק, כעולה מדיסק הביקור בזירה, שמדובר בדרך עם כניסה ויציאה אחת - זו הנצפית במצלמה 6 של המתנ"ס) -

תשובתנו בנדון היא זו :

נבירה בקבצי מצלמה 6 (המתנ"ס) מעלה, כפי שאף צוין בטבלת המצלמות, שאין תיעוד רציף ומלא של הזמנים. ציינו לעיל כי בשעה 17:17, כ 2 דק' לאחר הרצח, מבחינים ברכב לבן עולה במעלה שביל העפר; ובשעה 17:48 מבחינים ביונדאי אקסנט לבנה פונה שמאלה - מרח' אנילביץ לרחוב יצחק שדה. לכן, מצופה היה להבחין ברכב לבן נוסע במורד שביל העפר כ 4 דקות לפני כן, היינו בשעה 17:44. דא עקא שהסרטונים ממצלמות המתנ"ס "מפוזרים" בהמון קבצים קטנים והסרטון הכי "קרוב" מבחינת זמנים הוא קובץ משעה 17:32:11 ועד 17:32:41, כאשר לא נראה כל רכב בשביל בזמן זה. הקובץ הבא אחריו מתחיל ב 17:47:20 ומסתיים ב 17:47:51. כלומר, יש

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חסר של כרבע שעה בתיעוד בדיוק בקטע בו על פני הדברים היינו אמורים להבחין ברכב יורד בשביל העפר. המאשימה ניסתה להסביר את ה"חוסר" לעיל בכך שמדובר במצלמות "תנועה" המופעלות רק כשהחיישנים חשים בתנועה (ר' פסקה 104 לסיכומי המאשימה), בהתבססה על עדות החוקר שתפס את המצלמה (אריה סנדלר מיום 7.7.19). איני סבור שעדות זו, שלא היתה אלא השערה, יכולה למלא את החסר (אם החיישנים קלטו את הרכב עולה בדרך העפר, מדוע לא קלטו אותו יורד?); ייתכן וההסבר הטכני לעיל נכון (אובייקט מתרחק בניגוד לחפץ מתקרב?); וייתכן ויש לדבר הסבר טכני אחר. כך או כך, הדבר לא בוסס. עם זאת – וזה הדבר החשוב – החסר לעיל והתהיות "התמלאו" ממסדי נתונים אחרים, ולטעמי הוכח מעבר לכל ספק שרכב היונדאי ירד גם ירד בשביל לעיל, ודי אם אפנה בנדון לתיאור שהובא לעיל ממצלמת ז'בוטינסקי בשעה 17:48 שם ניתן היה להבין ברכב ה-יונדאי (מספר לוחית זיהוי, חלי הנוהגת בו, והנוק הקל בפגוש קדמי-שמאלי).

102. נשוב כעת לפניית רכב היונדאי שמאלה לרח' יצחק שדה בשעה 17:48. באם רכב היונדאי היה ממשיך בנסיעה רצופה ברח' יצחק שדה, היה מצופה לראותו כעבור מספר שניות במצלמת רח' יצחק שדה 6 (המצלמה הראשונה לאחר הפנייה שמאלה והממוקמת צפונית לביתם של אלי וליאת מזרחי). ואולם, מבחינים ברכב במצלמת רח' יצחק שדה 6 רק בשעה 17:56, כשהוא נוסע לכוון כללי צפון. זיהוי הרכב הוא ודאי שכן ניתן להבחין שאור הבלם השמאלי אחורי תקול (זמן מסך 18:01:17), ובנוסף מאותה מצלמה אך מספר שניות לפני כן ניתן להבחין בפרטים נוספים ברכב והם מדבקות אוטוויק על החזית האחורית של תא המטען. כן ניתן להבחין בחלקי מספר לוחית הזיהוי אשר אף הם תואמים באופן חלקי את מספר לוחית הזיהוי של היונדאי הרלוונטית.

יוצא, כי לאחר שחלי פנתה שמאלה מרח' אנילביץ לרחוב יצחק שדה (17:48), היא עצרה ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי; ורק כעבור כ 8 דקות (17:56) המשיכה בנסיעה כוון כללי צפון.

ומה עשתה חלי באותן 8 דקות? התשובה לכך מצויה בעדויות שכבר הובאו לעיל – בראש ובראשונה בגרסתה של חלי ולפיה היא יצאה את הבית; לא איתרה את הרכב סמוך לפתח הבית בחלקו העליון ברחוב יצחק שדה; ביקשה מנטע שתשמור על ילדיה; ירדה לחלקו התחתון של הבית בקצה שביל העפר שתואר לעיל; מצאה שם את הרכב; הבחינה שכסאות הילדים אינם; ניסתה להתקשר לרועי כדי לברר את פשר העניין ואף שלחה אליו בשעה 17:45 **ווטסאפ** ובו שאלה **"איפה הכיסאות"**; לאחר מכן נסעה ברכב לרחוב יצחק שדה כדי לקחת את ילדיה; הושיבה אותם ברכב כשהיא נעזרת לשם כך בנטע (ר' עדות נטע בנדון); והחלה בנסיעה לבית אימה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נפנה לתצלום שכבר הוזכר לעיל (יצחק שדה 6) משעה 17:56 כאשר ניתן להבחין באור בלם אחורי שמאלי תקול. בשחזור שנערך עם חלי היא תיארה את נסיעתה לכיוון בית אמה ומדובר בנסיעה שאכן מתחילה צפונה ברח' יצחק שדה.

103. להשלמת התמונה, נפנה כי לתיאור הדברים שמסרו העדים שנכחו בביתם של אלי וליאת, בנוגע לאופן שבו עזבו את הבית, יש ביסוס במצלמות האבטחה. יתר הנוכחים עזבו את ביתם של אלי וליאת מזרחי לאחר עזיבתה של חלי וילדיה:

- (-) בשעה 17:59 (זמן מסך 18:19:30) ניתן להבחין ברכב מסוג סיאט איביזה צבע שחור נוסע לכיוון צפון – מדובר על פני הדברים ברכבו של חי בו נהגה נטע לכיוון שכונת דניה בחיפה;
- (-) בשעה 18:02 (זמן מסך 18:22:35) ניתן להבחין ברכב מסוג שברולט קפטיבה נוסע כוון כללי צפון – מדובר על פני הדברים ברכב של מירי, מי שנהג ברכב היה חי ואתו היתה מירי;
- (-) בשעה 18:03 (זמן מסך 18:23:13) ניתן להבחין ברכב מזדה 5 נוסע כוון כללי צפון – מדובר על פני הדברים ברכב של ליאת.

מידת הזהירות שגזרנו על עצמנו ("על פני הדברים") היא רק משום שלא הובאו סימנים ייחודיים לגבי 3 הרכבים האחרונים לעיל, אך ברור לטעמי כי סדר וזמני הופעתם במצלמה - בדיוק באופן

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שתואר על ידי חלי, חי, ומירי (שצינו באיזה רכב כל אחד מהם עזב את ביתם של אלי וליאת מזרחי) - אינו מקרי ומחזק מטבע הדברים את עדותם.

פרק ו' - חוות דעת לגבי זיהוי הרכבים

104. כאמור לעיל, כבר בפרק הקודם קבעתי כי רכב היונדאי הלבן המצולם במצלמות האבטחה הוא רכב היונדאי הלבן של רועי וחלי. בהקשר זה הפניתי למספר נימוקים, ביניהם חוו"ד מז"פ (ת/335). כעת נרחיב בנוגע לחוות דעת זו.

105. יום לאחר הרצח רכב היונדאי של רועי וחלי נתפס (ר' בנדון דו"ח התפיסה ת/177) והוא צולם (ר' תמונות היונדאי ת/219). מתצלומי הרכב עולה כי יש לו מספר מאפיינים ייחודיים:

ראשית, קיים שבר בפגוש הקדמי ליד פנס חזית שמאל. שבר זה, כאמור, נראה במרבית סרטוני מצלמות האבטחה והובאו לעיל מספר תצלומים בהם ניתן להבחין בכך. זאת ועוד, אזכיר כי חלי אף היא אישרה את הדבר, תיארה מתי וכיצד קרה אותו שבר ואף אישרה כי רכב היונדאי שהוצג לה ממצלמות האבטחה של רחוב יצחק שדה, הוא הרכב שלה ושל רועי;

שנית, בחזית האחורית של דלת תא המטען, בצד שמאל, מתחת לכיתוב יונדאי קיימת מדבקה של חברת "אוטוויק"

בנוסף, הפנתה המאשימה למאפיין נוסף והוא שאור הבלם השמאלי-האחורי תקול. בהקשר זה הסתמכה המאשימה על דו"ח פעולה של פקד דוד קלי (ת/292) בו צוין כי ביום 8.11.17 הוא הגיע למגרש הרכבים בתחנת זבולון, בדק רכב יונדאי שהיה במקום ומצא שאור הבלמה השמאלי-אחורי תקול. ואולם, הבדיקה לא תועדה בתמונות או וידאו; והעיקר - בדו"ח לא צוין מספר לוחית הזיהוי של הרכב שנבדק ואף לא הדגם. לכן, לא ניתן לדעת האם "היונדאי" שנבדק הוא הרכב, קרי היונדאי של רועי וחלי, או יונדאי אחר ש"השתרבב" בטעות. פקד קלי העיד לפנינו ביום 3.10.19 אך עדותו לא יכולה היתה להשלים את החסר בנדון. במלים אחרות, משום שהוא לא ציין את מספר לוחית הזיהוי של הרכב, ואף לא תיעד באופן אחר את הרכב ולא צילם אותו (מה יותר פשוט היה לצלם סרטון וידיאו ולתעד את הפנס התקול כולל לוחית הזיהוי!), לא ניתן היה להוכיח באמצעותו איזה רכב הוא בדק ביום 8.11.17. בא כוח המאשימה ציין כי הוא ישקול "להגיש" כראיה את הרכב עצמו, שעדיין תפוס במגרשי המשטרה (ר' דבריו בעמ' 211 לפרוטוקול הדיון לעיל), אך בפועל לא נעשה דבר בנדון ולכן למזכר ת/292 אין לטעמי כל משקל. בסיכומיה (פסקה 120), טענה המאשימה שמשום שבמזכר לעיל צוין מספר תיק הפל"א של תיקנו ומשום

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שבתיק לא נתפס רכב יונדאי נוסף "מובן כי הכוונה לרכבו של רועי". איני יכול לקבל טענה זו, שכוללת יותר מידי הנחות שלא בוססו.

עם זאת וחרף התקלה לעיל, אפנה לכך כי בחלק מהמצלמות ניתן להבחין ברכב ה-יונדאי כאשר במצלמה אחת ניתן להבחין, לדוגמה, בשבר בפגוש הקדמי בצד שמאל; ואילו במצלמה אחרת הנמצאת מרחק קצר ממנה ניתן להבחין באותו רכב כאשר אור הבלם השמאלי שלו תקול. משמע, רכב היונדאי של רועי וחלי נשא את שני המאפיינים בו זמנית, ושניהם נראים בזמנים הרלוונטיים. בהקשר זה אפנה לשתי דוגמאות –

הראשונה במצלמת יצחק שדה 20, זמן מסך 59:43:15 (מצלמה 01 שמופנית דרומה) ניתן להבחין בשבר בחלק הקדמי שמאלי של הפגוש; ומאותו מיקום ואותו זמן (שניה לאחר מכן), אך ממצלמה שונה (מצלמה 4 המופנית צפונה) ניתן להבחין באותו רכב מאחור, כאשר אור בלם שמאלי תקול.

השניה הובאה כאשר תיארונו את מסלול נסיעתה של חלי מהחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת; דרך כיכר ז'בוטינסקי/אסף שמחוני; עבור בזירת הרצח; פנייתה שמאלה לרח' יצחק שדה; שהייתה כ-8 דקות סמוך לביתם של אלי וליאת והושבת ילדיה ברכב; ונסיעתה לכוון בית אמה. הפנינו לאינספור ראיות המוכיחות כי מדובר בחלי ומה שחשוב לעניינו כעת – כי מדובר ברכב היונדאי, וכן הפנינו כי בשעה **17:56** (זמן מסך 01:17:18, מצלמת יצחק שדה 6) מבחינים באור התקול מאחור בצד שמאל.

משמע, על האור התקול מאחור ניתן ללמוד מתוך הנתונים הקיימים ולא דווקא על סמך המזכר לעיל של פקד קלי.

106. וכעת אתמקד בחוות הדעת לגבי השוואת תצלומי הרכבים. בהקשר זה הוגשה חוות הדעת של איש מז"פ רפ"ק אלן צ'ייקובסקי ממעבדת סימנים וחומרים במז"פ (ת/335); תיק העבודה ב-3 דיסקים (ת/335א'). רפ"ק צ'ייקובסקי השווה בין תמונות של רכב היונדאי ל.ז. 46-820-59 השייך לרועי וחלי ושצולמו על ידי מז"פ במגרש החניה בו הרכב היה תפוס (להלן: "**הרכב החשוד**") כמצוין בחוות הדעת) לבין צילומים ממספר מצלמות אבטחה, והכל לצורך זיהוי ובדיקת התאמה בין הרכב לבין הנראה בצילומים. מהלך בדיקת המומחה כלל בדיקה חזותית; לכידת תמונות מהסרטונים ושיפורן; ביצוע צילומים ועריכת השוואה מורפולוגית. כמו כן המומחה הופנה על ידי היחידה החוקרת לתמונות ספציפיות. המצלמות ו"זמני המסך" של התמונות המוקפאות שהושוו:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) מצלמת יבנאלי 2. נלכדו והושוו תמונות מזמני מסך 16: 21: 55 (מצלמה 2 הפונה מזרחה); וכן

16: 21: 58 (מצלמה 3 הפונה מערבה);

(-) מצלמת יצחק שדה 6. נלכדו והושוו תמונות מזמני מסך 17: 16: 31 – 17: 16: 35;

(-) מצלמת אנילביץ' 15. נלכדו והושוו תמונות מזמני מסך 17: 09: 12 – 17: 09: 13.

107. ממצאי חוות דעתו היו כדלקמן:

לגבי הצילומים ממצלמות יבנאלי/ז'בוטינסקי (סמוך לזירת הרצח), קיימת סבירות גבוהה שכלי הרכב החשוד הוא זה שמצולם בעת האירוע. בפירוט השוואת הסימנים צוין כי נמצאה רמת דמיון "דומה" לגבי 4 מאפיינים – עיצוב/דגם הרכב; גוון הרכב; אור בלם שמאלי-אחורי תקול; שבר בפגוש קדמי בצד שמאל מתחת לפנס. במילים אחרות, נמצאה התאמה הן במאפיינים סוגיים והן במאפיינים ייחודיים;

לגבי הצילומים ממצלמות יצחק שדה 6, צוין כי "אפשרי בהחלט" שכלי הרכב החשוד הוא זה שמצולם בעת האירוע בסרטון לעיל. בפירוט ההשוואה צוין כי לגבי 4 מאפיינים נמצאה רמת דמיון "דומה" – עיצוב/דגם הרכב; גוון הרכב; אור ברקס שמאלי אחורי תקול; ומדבקה "אוטוויק" שמודבקת על דלת תא המטען מתחת לכיתוב שם הדגם;

לגבי צילומים ממצלמות אנילביץ' 15 צוין כי "אפשרי" שכלי הרכב החשוד הוא זה שמצולם באירוע. בפירוט ההשוואה ובשונה מהמצלמות לעיל צוין כי נמצאה רמת דמיון "דומה" לגבי 2 מאפיינים בלבד – עיצוב/דגם הרכב וגוון הרכב.

רפ"ק צ'קובסקי הבהיר (ר' עדותו מיום 24.6.20 וכן הנספח לחוות דעתו) כי המאפיינים הנבדקים בבדיקות השוואתיות הם משני סוגים – מאפיינים סוגיים הנובעים לרוב מתהליך הייצור ואינם בעלי מידה רבה של אקראיות; ומאפיינים ייחודיים שהם בעלי מידה רבה של אקראיות ולכן גם בעלי מידה רבה של ייחודיות. עוד צוין שרמת ההתאמה נעשתה על פי סולם של 8 רמות סבירות, החל מ"שלילי" שמשמעותו הבדלים מובהקים בין המוצגים שהושוו ועד ל"מקור משותף" שמשמעותו כי למומחה אין כל ספק לגבי היותם של המוצגים המשווים אותו המוצג. עם זאת צוין, כי מדובר בסולם אורדינלי במובן זה שהמרחק בין דרגה לדרגה אינו קבוע.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לגבי רמות הסבירות שנקבעו בענייננו, צוין בנספח לחוות הדעת כי - רמת הסבירות "אפשרי" היא הרמה ה-5 מתוך 8 שמשמעותה היא כי הבדיקה הראתה התאמה בין המוצגים במאפיינים שנבדקו, אך המאפיינים היו סוגיים בלבד או שהיו מאפיינים אחרים בעלי מידת ייחודיות נמוכה; רמות הסבירות "אפשרי בהחלט" ו"סבירות גבוהה" נמצאות באותה "מדרגה" שהיא ה-6 מתוך 8, אולם צוין כי רמת הוודאות "סבירות גבוהה" גבוהה מעט יותר מזו של "אפשרי בהחלט". השימוש ברמות סבירות אחרונות אלה נעשה במקום בו הבדיקה הראתה התאמה גם במאפיינים ייחודיים מסוימים, או בצירוף של מאפיינים סוגיים בלתי תלויים. המומחה הבהיר בעדותו כי טרמינולוגיית רמות הסבירות השתנתה מאז שניתנה חוות הדעת, כך ש"אפשרי" מציין כיום "התאמה במאפיינים סוגיים"; ודרגה 6 שהייתה "סבירות גבוהה" הפכה לרמה 1 שמבטאת "רמה גבוהה של התאמה" (ר' פרוטוקול מיום 24.6.20, בעמ' 667-668).

108. במסגרת חקירתו הנגדית של רפ"ק צ'ייקובסקי הוא התבקש "לשערך" את חוות דעתו בהינתן שלא הוכח שלרכב היונדאי שנתפס (רכב ה-reference) אכן יש אור בלם שמאלי אחורי תקול. העד התייחס לתצלומי יבנאלי (מצלמת האבטחה מדירתו של ויטלי) לגביהם נקבעה מידת התאמה של "סבירות גבוהה" וציין כי בהיעדר הנתון של אור בלם שמאלי אחורי תקול, מידת ההתאמה תופחת ל"אפשרי בהחלט" (עמ' 678 לעדותו).

בנוסף, נטען בפני המומחה כי ה"שבר" בתצלומי היונדאי שנטען על ידי המאשימה שהוא של רועי, אינו אלא כתם לכלוך או בוץ. המומחה לא הסכים, לשון המעטה, עם הטענה והפנה לכך שמה שנטען על ידי ההגנה שהוא בוץ או לכלוך "יש לזה צורה בדיוק כמו בתחנת ייחוס לכן מה שאני קובע שזה היה שבר... בעצם זה אותו סימן שאנחנו רואים בתמונת ייחוס" (עמ' 681 למעלה וכן ר' התייחסות העד בעמ' 682);

סוגיה נוספת שעלתה בחקירתו הנגדית של המומחה נגעה לאנטנה של רכב היונדאי הנצפה בתצלומים. אבהיר - בצילומי ה-reference (רכב היונדאי של רועי שנתפס וצולם במגרשי המשטרה - ת/219), ניתן לראות שעל הכנף האחורית-שמאלית של הרכב יש אנטנה כסופה, דקה, באורך של כ-10 סנטימטר שבבסיסה חלק מעט עבה יותר בצבע שחור. באי כוח הנאשמים טענו שלא ניתן להבחין באנטנה בחלק מצילומי מצלמות האבטחה, ובמיוחד הפנו למצלמות האבטחה של רחוב יבנאלי הסמוכות לזירת הרצח. לכן טענה ההגנה שאין מדובר ברכבו של רועי. זאת ועוד, נטען שמדובר ב"ראיה מזכה" (בהקשר הצר לעיל) שכן אם ברכב אחד ישנו פריט שאינו קיים בשני, אין מדובר באותם רכבים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

המומחה העלה בהקשר זה 2 אפשרויות: הראשונה, שמי שהשתמש ברכב פירק את האנטנה והרכיבה לאחר מכן; והשנייה, שהאנטנה לא פורקה אך משום צבר הגורמים הבאים היא פשוט לא נראית בסרטונים ובתצלומים: ראשית, זווית הצילום; שנית, העובדה שהרכב צולם בתנועה; שלישית, איכות הצילום וטיב המצלמה; רביעית, העובדה שמדובר באנטנה דקה; חמישית, העובדה שבסיס האנטנה הוא בצד שמאל של הרכב והוא ממוקם בחלק שהוא קמור, בעוד שזווית הצילום היא מדופן ימין של הרכב. כל אלה הובילו את המומחה למסקנה שלא ניתן להבחין באנטנה משום הנתונים לעיל ובעיקר רזולוציית הצילום ומיעוט ה"פיקסלים" (ר' עמ' 686-696 לפרוטוקול הדיון מיום 24.6.20).

אקדים ואציין כבר בשלב זה, שאני דוחה את טענת הנאשמים (שאף נדונה באריכות בסיכומי ההגנה – פסקאות 741-763) כי "היעדר" האנטנה בתצלום מובילה למסקנה כי האנטנה לא הותקנה בפועל ברכב הנצפה בסרטונים, ובפרט במצלמות רח' יבניאלי. מקובלים עלי הסברי המומחה, שהפנה לכך - כפי שצוין לעיל – כי מדובר בצילום מרחוק, ואיכות הצילום כמו גם יתר הנתונים (עובי האנטנה, העובדה כי הרכב היה בתנועה, זווית הצילום וכו'), אינם מאפשרים למצלמה להבחין בפרטים שכאלה.

מאותן סיבות גם לא ניתן להבחין בפרטים נוספים – כגון הדמות / דמויות בתוך הרכב (למעט ברח' אסף שמחוני שם הפנינו לפסים בחולצת היושב מאחור); מספר לוחיות הזיהוי של הרכב (למעט שני החריגים שצוינו לעיל); סמל הרכב; ועוד.

זאת ועוד, המומחה אף הדגים את מגבלת הרזולוציה (כושר ההפרדה של הפרטים כפי שהם נקלטים בצילום) בהצביעו על תצלום בעמ' 3 לחווה"ד, טור ימני תמונה שניה מלמעלה, שם ניתן להבחין בחלקו האחורי של הרכב סמוך למיקום האנטנה. כאשר מנסים לבצע תקריב של המקום וסביבתו, כל שרואים הם פיקסלים מרובעים ומדורגים, למרות שאין חולק כי החלק שצולם (קורה C במרכב) הוא "חלק" ולא מדורג! (ר' הסבר המומחה בעמ' 692 לעדותו).

כמו כן, במצלמות אחרות שתיעדו את הרכב ממרחק קצר יותר (לדוגמה, מצלמת רחוב יצחק שדה 6 ויצחק שדה 20), ניתן להבחין באנטנה. יטען הטוען כי מדובר בשני רכבים שונים, אך זה בדיוק ההבדל בין תפקידו של המומחה שאמור לבחון את הנתונים שבתחום מומחיותו במשקפיים "צרים", בעוד תפקידו של בית המשפט הוא לתכלל את כלל הנתונים. ולענייננו – אם היונדאי הלבן עם האנטנה נראה ברח' יצחק שדה; ואם היונדאי הלבן פונה ימינה לכוון רח' יבניאלי, אך הפעם – כעבור עשרות שניות בודדות בלבד ובהיעדר רכב יונדאי אקסנט לבן נוסף שהופיע ובהיעדר

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מסוק תובלה ש"שלף" את הרכב הראשון והנחית רכב זהה רק ללא אנטנה כאשר המנחת נמצא בדיוק בתווך בין שתי הנקודות לעיל - המסקנה המתבקשת (כאשר גם הסבריו המקצועיים והמנומקים של המומחה מצטרפים לכך) היא שגם ברח' יבנאלי לרכב היונדאי הלבן היתה אנטנה, אך היא פשוט לא נקלטה עקב הסיבות הטכניות לעיל. אם לא די בכך אוסיף, כי גם במצלמות יבנאלי ניתן להבחין בשבר בפגוש הקדמי של הרכב ולכן גם אפשרות ההנחתה באמצעות המסוק הפכה ללא סבירה בעליל.

109. עוד בהקשר לרכב היונדאי שנצפה במצלמות האבטחה הגישה המאשימה חוות דעת נוספת שנערכה על ידי רס"מ רון גור-אל מהמעבדה לראיה דיגיטלית (חוות הדעת מיום 20.11.17 – ת/302, אסופת התמונות שצורפו לחוות הדעת סומנו במקובץ ת/303). רס"מ גור-אל "לכד" מספר תמונות ממספר מצלמות, כולל מצלמת רחוב אנילביץ' 15, וביצע בהן פעולות של שיפור וחידוד. על בסיס תמונות אלה הפיק החוקר רומנוב (ר' עדותו מיום 21.6.20) מספר פלטים, באופן שהזין למערכת המשטרתית והמבוססת על נתוני משרד הרישוי מספרי לוחיות זיהוי שונים ששבר שהוא מזהה. מכיוון שמספר לוחית הזיהוי ביונדאי אינו נראה באופן הברור ביותר יש מקום ל"משחק" מסוים בנדון. כך, בעוד שאין מחלוקת שהמספר הנכון של רכב ה-יונדאי הוא 46-820-59, הופק פלט בעלות למספר 46-825-59 וכן הופקו עוד פלטים נוספים באופן זה למספרים "קרובים" נוספים (ר' הפלטים ת/400).

ההגנה מצאה בכך שלל רב וטענה כי יש בכך להפריך את טענת המאשימה שהרכב הנראה ברחוב הרצוג, ובכלל, הוא רכבו של רועי.

דעתי שונה :

ראשית, אכן לא ניתן להבחין באופן ודאי במספר לוחית הזיהוי של היונדאי במצלמת רחוב הרצוג. עם זאת, לטעמי המספר (וגם אם תאמר – המספרים) שניתן להבחין הם לכל הפחות דומים למספר רכב היונדאי של רועי;

שנית, מדובר בנתון אחד בלבד מתוך שלל נתונים ודי ביתר הנתונים – כפי שפורט בהרחבה לעיל – כדי להוכיח שמדובר ברכבו של רועי;

שלישית, ניחא אם הפלטים של המספרים ה"שגויים" היו מובילים לרכבים נוספים מסוג יונדאי אקסנט, אך הדברים אינם כך, שכן רק אחד מהפלטים היה של רכב מתוצרת חברת יונדאי בעוד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

יתר הפלטים התייחסו לרכבי סובארו. זאת ועוד, גם היונדאי ה"נוסף" (ל.ז. 59-825-46) שכונה על ידי ההגנה כ"רכב המזכה" (ר' לדוגמה פסקאות 677 ו 830 לסיכומי ההגנה) היה מדגם שונה (רכב היונדאי אקסנט של רועי הוא בקוד דגם CG41G בעוד שאותו פלט התייחס לקוד דגם DM41B). משכך, מדובר ברכב יונדאי שונה ובוודאי שאינו "מזכה".

פרק ז' - ממצאים פורנזיים בזירה

110. סמוך לאחר הרצח הגיע לזירה מומחה מז"פ רפ"ק נועם אמר מהמעבדה הניידת וצוותו. חוות דעתו סומנה ת/217 (להלן בפרק זה – חווה"ד), והיא התייחסה למספר בדיקות ושלבם בעבודת המומחה:

- (-) תחילה הגיע רפ"ק אמר לזירה בשעה 18:50, כשעה וחצי לאחר הרצח;
- (-) רפ"ק אמר חזר לזירה באותו היום בשעה 00:00 לאחר שהתקבלו נתונים שיפורטו בהמשך;
- (-) ביום למחרת הרצח (6.10.17) רפ"ק אמר ביצע בדיקות שונות ברכב היונדאי שהיה תפוס בידי המשטרה;
- (-) ביום 29.10.17 חזר רפ"ק אמר לזירה לאחר שעלה צורך לבצע בדיקות נוספות באחד מעמודי הרחבה של המכולת, כפי שיתואר בהמשך.

חלק מהדגימות והממצאים שאסף רפ"ק אמר נשלחו להמשך בדיקות במעבדות הרלוונטיות (ד.נ.א, נשק), והמאשימה הגישה והעידה בנדון את המומחים הרלוונטיים. הממצאים שתפס רפ"ק אמר יוצגו לצד המסקנה או הממצאים אליהם הגיעו המומחים הרלוונטיים.

1.ז - הביקור הראשון בזירה - רכב המזדה

111. בביקור הראשון בזירה נבדק בקרבת רחבת המכולת רכב מסוג מאזדה 3 (להלן: המזדה) שחנה בין רחבת המכולת לבין שביל הכניסה לרח' יבנאלי 5, סמוך למעבר החציה כשחזיתו מופנית לכיוון צפון וצדו השמאלי מופנה לבניין ברח' יבנאלי. הרכב ניזוק כתוצאה מהירי לעברו ולכן נבדק. מדובר ברכבו של **ניסים פרץ** שהתארח בסוכה של משפחת ציפורה ועדותו תיסקר להלן. אפנה בהקשר למיקום המזדה והפגיעות בו, לתצלומים בדיסק תמונות מז"פ ת/219. לנוחות הקורא אביא להלן תצלום מתוך אותו דיסק. ליד הרכב ניתן להבחין ב"כובעי" סימון של מז"פ ליד חלק מהתרמילים שנמצאו בזירה:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

סמוך למזדה נמצאו שני תרמילים בקוטר 9 מ"מ - הראשון במרחק של כ 1.5 מ' דרומית לרכב; והשני סמוך לדלת הנהג. כרכובי התרמילים נדגמו בניסיון לאתר חומר החשוד כתאי עור (דגימה 1) אך מחוות הדעת של המומחית מטעם המאשימה בתחום הביולוגיה, ד"ר נורית בובליל, עלה כי לא התקבל דנ"א העומד בדרישות הסף לקביעת פרופיל גנטי (ר' ת/333 בעמ' 3).

אוסף, כי שני התרמילים לעיל וכן תרמיל נוסף שנמצא ברחבת העמודים של המכולת (זירת הרצח), נורו מכלי נשק אחד, וזאת כעולה מחוות דעתו של מומחה מעבדת נשק מר אבי קופמן (ת/329).

ברכב המזדה נמצאו שני חורים הנראים כחורי כניסת קליע בדופן שמאל של הרכב – הראשון בכנף שמאלית אחורית מעל הגלגל האחורי; והשני בכנף שמאלית קדמית מעל הגלגל הקדמי. חורי הירי וסביבתם נדגמו באמצעות טפטים דביקים למדידת מרחקי ירי (ח.1 וח.2), אך לא הוגשה לנו חוות דעת בנדון.

בתוך המזדה נמצאו שני קליעים מעוכים – הראשון ברצפת הרכב והשני על תוספת פלסטיק באזור המנוע (הקליעים סומנו ק.1 וק.2). בהקשר זה הוגשה כאמור לעיל חוות הדעת של מומחה הנשק

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מר קופמן (ת/329) שבדק קליעים אלה וקליע נוסף שנפל מגופו של המנוח בתוך האמבולנס. שלושת הקליעים הם בקוטר 9 מ"מ קצר ונורו מקנה של כלי נשק; ועל שלושתם נמצאו סימנים סוגיים האופייניים למגוון רחב של כלי נשק ובין היתר ייתכן ומדובר בכלי נשק מסוג אקדח ברטה, אקדח FN, אקדח טאורוס או כלי נשק אחר בעל מאפייני סלילי קנה דומים.

עוד נמצאו על הרכב סימני מריחה בשכבת אבק שעל מכסה המנוע בשני מוקדים, שנדגמו באמצעות שתי פיסות טפט דביק (דגימות 4 ו 5). מחוות דעתה של ד"ר בובליל עולה שלא התקבל דני"א העומד בדרישות הסף לקביעת פרופיל גנטי (ת/333, בעמ' 3).

אסכם בקצרה את הנתונים לעיל המשתלבים עם נתונים נוספים, כולל עדויות שתוצגנה להלן ואציין, כי עולה בבירור שהרוצח ושותפיו שיצאו מרכב היונדאי, ירו מספר יריות לעבר המנוח וחבריו עת שעמדו סמוך למזדה; כתוצאה מכך שני קליעים פגעו וחדרו למזדה; ולאחר מכן רדפו אחר המנוח לרחבת המכולת ושם שוב ירו באמצעות אותו כלי הנשק.

2.ז - הביקור הראשון בזירה - שביל הגישה לרח' יבניאלי 5 ורחבת המכולת

112. רפ"ק אמר המשיך ובחן בביקורו הראשון בזירה את שביל הגישה לרחבת המכולת ואת הרחבה עצמה. להלן עיקר ממצאיו:

(-) כתמי חח"ד על דופן פנימית של חומה התוחמת את פתח שביל הכניסה לבניין ברח' יבניאלי 5. אחד מהכתמים נדגם באמצעות מטוש (דגימה 2);

(-) נמצאו כתמי חח"ד על אבנים משתלבות סמוך לפתח שביל הגישה. אחד הכתמים נדגם באמצעות מטוש (דגימה 3);

(-) נמצאו זוג כפכפי "אצבע" (סומנו 4 בזירה) [צפייה בסרטון הרצח מעלה כי המנוח נעל כפכפים, ומעיון בתצלום 29 הנספח לחווה"ד הכפכפים נמצאו סמוך למקום בו התמוטט המנוח סמוך לסוכה של משפחת ציפורה, ולכן ניתן להניח כי מדובר בכפכפים שלו].

(-) עוד נמצאה חולצה עם שרוולים ארוכים בצבע שחור ("קפוצ'ון") סמוך לדלת המכולת. החולצה נדגמה ממספר מוקדים, ומהמוקדים מהם ניתן היה להפיק פרופיל דני"א בר השוואה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נמצא כי מקור הדני"א תואם למנוח (ת/333 בעמ' 5); [בסרטון הרצח ניתן להבחין שהמנוח החזיק את החולצה בידו].

(-) תרמיל בקוטר 9 מ"מ על קרקע סמוך ודרומית לרחבה, במרחק של כ 2.5 מטרים מערבית משביל גישה המוביל מרחוב ז'בוטינסקי לרחבת הרצח;

3.ז הביקור החוזר בזירה בסביבות חצות – ממצאים וחוות דעת

113. כעולה מעדותו של רפ"ק אמר וכן מסעיף 5 לחוות דעתו, לאחר הביקור הראשון בזירה התקשר אליו ר' מחלק רצח של ימ"ר חוף רפ"ק דוד סולומון, ואמר לו כי צפייה במצלמת אבטחה של המכולת (סרטון הרצח) העלתה כי האירוע התרחש ברחבת המכולת וכי אחד התוקפים נגע עם כף ידו באחד העמודים במקום. בעקבות כך צפה גם המומחה בסרטון הרלוונטי (ר' בנדון עדותו מיום 10.8.20 עמ' 7) והוא הגיע בשנית לרחבת המכולת ביום האירוע בשעה 00:00.

בדיקת העמוד ברחבת המכולת בו נגע אחד הרוצחים

(-) מתוך שורת עמודים בקצה הדרומי של רחבת המכולת, בעמוד הרביעי מהקצה המזרחי של שורת העמודים נמצאו מספר כתמי חח"ד. על אותו עמוד, בגובה של כ 130 ס"מ אחד הכתמים הגיב לבדיקת הקסגון, הכתם נדגם באמצעות מטוש וסומן כדגימה 2;

(-) בנוסף, בגובה של 117 ס"מ על אותו עמוד נדגם כתם חח"ד נוסף (דגימה 3). עוד נדגם מאותו העמוד באמצעות שתי פיסות טפט דביק, חומר החשוד כתאי עור שנמצא באזור שבין מוקדי כתמי החח"ד לעיל (דגימות 1 ו 1א');;

לגבי הדגימות לעיל צוין בחוות הדעת של ד"ר בובליל, כי לא התקבל מהם דני"א הומאני העומד בדרישות הסף לקביעת פרופיל גנטי (ת/332, בעמ' 4).

[נקדים את המאוחר ונציין כי בביקור נוסף של רפ"ק אמר ברחבת המכולת, נדגם שוב מאותו עמוד גירוד סיד שהוכתם בחח"ד, לגביו צוין בחוות הדעת כי מקור הדני"א הוא בפרט ממין זכר ואיש מהנבדקים בתיק אינו יכול להיות המקור לדני"א זה].

כתם דם של רועי ברחבת המכולת על הארץ

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) דגימה נוספת ומרכזית שנלקחה בביקור החוזר בזירה הייתה דגימה מכתם חח"ד שנמצא על הארץ באזור מרכז רחבת המכולת. מדובר בכתם שהגיב תחילה לבדיקת הקסגון ולאחר שהתקבלה תוצאה חיובית הוא נדגם באמצעות מטוש (דגימה 4, ת/423).

אעיר זרקור לעבר בדיקה זו ואציין כי מחוות הדעת של ד"ר בובליל (ת/332) עלה כי "מקור הדנ"א יכול להיות בנאשם רועי דדון או בכל גבר אחר בעל פרופיל גנטי זהה".
משמעות הדברים מבחינה מעשית היא, שמדובר בדמו של רועי.

יצוין, כי פרופילי הד.נ.א של רועי ועוז נכללו במאגר הדנ"א במטא"ר והדבר שימש להשוואה (ר' בנדון גם נ/38). לשם הזהירות פרופיל הד.נ.א של רועי נבדק בשנית לאחר מעצרו, וד"ר בובליל ערכה חוות דעת נוספת (ת/334) שאשררה את התוצאה לעיל.

(-) עוד במסגרת הביקור החוזר נדגם חח"ד נוסף מרחבת העמודים של המכולת (דגימה 5). צוין בתיק העבודה כי כתם חח"ד זה היה אחד ממספר כתמי "טפטוף" שנראו ברחבת העמודים, סמוך לעמוד השני ממערב ובחזית המכולת. כתמים אלה לא הגיבו לבדיקת הקסגון אך הגיבו לבדיקת "קאסל מאייר" (בדיקה לזיהוי דם "כללי", בשונה מבדיקת ההקסגון שהיא אינדיקטיבית לדם אדם). בחוות הדעת של ד"ר בובליל (ת/333) צוין כי לא ניתן היה להפיק מדגימה זו פרופיל דנ"א העומד בדרישות הסף.

לנוחות הקורא נפנה לתצלומים של כתם הדם שנדון לעיל, שהוא כאמור הוא דמו של רועי :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

4.ז - בדיקת רכב היונדאי – ממצאים וחוות דעת

114. ביום 6.10.17 בשעה 12:10 בדק רפ"ק אמר וצוותו רכב היונדאי של רועי (ל.ר. 46-820-59) אשר היה תפוס במשטרת זבולון. התייחסות לכך ניתנה בסעיף 7 לחוות הדעת והבדיקה העלתה את הממצאים והנתונים הבאים:

(-) נמצאו כתמי חח"ד על ההגה, אחד הכתמים (דגימה מס' 1) הגיב לבדיקת הקסגון (ר' תצלום 1185 בדיסק התצלומים ת/219) ובהמשך נמצאה התאמה לדנ"א של רועי דדון (חוות הדעת של ד"ר בובליל לעיל ת/332);

(-) נדגם חומר החשוד כתאי עור על גבי פיסת טפט דביק, נדגם מאזור על ההגה סמוך לכתמי החח"ד לעיל (דגימה 2). לגבי דגימה זו נמצא כי "התקבלה תערובת של שני פרטים לפחות הכוללת מרכיב אחד ממין נקבה ומרכיב אחד ממין זכר", כאשר צוין כי "לא ניתן לשלול את רועי דדון כאחד התורמים לתערובת"; וכן צוין כי שאר הנבדקים בתיק (המנוח; רועי דדון; ואוראל איזנקוט) אינם מתאימים להיות התורמים לתערובת.

(-) נמצאו כתמי חח"ד על כיסוי ההגה, ופיסה מהכיסוי המוכתם נגזרה ונדגמה (דגימה 3). לגבי דגימה זו צוין בחוות דעתה של ד"ר בובליל כי התקבלה תערובת הכוללת מרכיב אחד עיקרי ממין זכר הניתנת להפרדה וכן מרכיב משני. מקור הדנ"א במרכיב העיקרי יכול להיות ברועי דדון או בכל גבר אחר בעל פרופיל גנטי זהה.

(-) נדגם חומר החשוד כתאי עור על גבי פיסת טפט דביק, נדגם אזור על ההגה בסמוך לכתמי החח"ד (דגימה 4). בחוות הדעת של ד"ר בובליל (ת/333) צוין כי לא התקבל מדגימה זו פרופיל דנ"א העומד בדרישות הסף לבדיקה.

(-) בוצע דיגום של שרידי ירי בחלקו הפנימי של הרכב באמצעות ערכה ייעודית. בתיק העבודה צוין כי בוצעה בדיקה באזור המושבים הקדמיים (A) ובאזור ספסל מושבים אחוריים (B). דיגום שרידי הירי (ת/431) נשלח לבדיקה במעבדת סימנים ונבדק על ידי המומחה יגאל צידון שערך בנדון חוות דעת (ת/336).

מחוות דעתו של רפ"ק יגאל צידון (ת/336) עולה כי ניתוח שרידי הירי העלה כי בדגימה A (אזור המושבים הקדמיים של היונדאי) נמצאו 2 חלקיקים של שרידי ירי; ובדגימה B (אזור המושבים האחוריים של היונדאי) נמצאו 17 חלקיקים של שרידי ירי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

5.ז - בדיקה נוספת של כתמי חח"ד על העמוד ברחבת המכולת

115. ביום 29.10.17 בשעה 08:40 הגיע רפ"ק אמר פעם נוספת לרחבת העמודים של המכולת לצורך דיגום נוסף של כתמי החח"ד על דופן העמוד הרביעי.

במחברת העבודה של המומחה צוין כי בעקבות אי ההצלחה להפיק פרופיל גנטי בר השוואה מדגימות חח"ד שנלקחו בביקור בזירה ביום הרצח בחצות, נערך ניסיון נוסף כדי לדגום בשנית את כתמי החח"ד על העמוד (ר' דו"ח תפיסת מוצגים ת/216; וכן תיק העבודה של המומחה ת/217א').

בביקור זה גורדו דגימות סיד מוכתם בדם (סומן 1); וכן נדגמו מהעמוד הרביעי אזורים מוכתמים בדם בגבהים של 117 ו 130 ס"מ (דגימות החח"ד סומנו 2 ו 2א).

116. ביחס לדגימות החח"ד (דגימות 2 ו 2א), צוין בחוות הדעת של ד"ר בובליל כי לא ניתן היה להפיק פרופיל דנ"א העומד בדרישות הסף; וביחס לדגימת הסיד המוכתם בדם (דגימה 1 לעיל), צוין בחוות הדעת כי מקור הדנ"א בדגימה זו הנו בפרט ממין זכר; ואיש מהנבדקים בתיק אינו יכול להיות המקור לדנ"א זה (ה"נבדקים" הם המנות, רועי, עוז, ואוראל איזנקוט).

6.ז - עדות רפ"ק אמר (מעבדה ניידת)

117. רפ"ק אמר העיד לפנינו ביום 16.7.20. אביא להלן את עיקר דבריו.

העד הסביר אודות הבדיקות שביצע לכתמים החשודים כדם. לגבי בדיקת ההקסגון הוסבר כי מדובר בבדיקה אימונולוגית השערות הנותנת אינדיקציה אם מדובר בדם אם לאו, והוסבר על ידו כי הכתמים על העמוד הרלוונטי שנדגמו יצאו חיוביים בבדיקה זו, ולכן אין מדובר (מבחינה מעשית) בחומרים "חשודים" כדם אלא בדם אדם (עמ' 36 לפרוטוקול הדיון מיום 16.7.20).

רפ"ק אמר הסביר כי את הביקור בזירה ביום 29.10.17 הוא ערך לאחר שקיבל את תוצאות הבדיקות מהביקור מיום 6.10.17 ולפיהן לא התקבלו פרופילי ד.נ.א (שם, עמ' 36).

118. מקום מרכזי בחקירתו של רפ"ק אמר הוקדש לטיפת הדם של רועי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

המומחה הסביר בעדותו הראשית כי גם טיפת הדם נבדקה על ידו בזירה בערכת הקסגון והתוצאה היתה חיובית (ניתן להבחין בערכת הבדיקה ובסימון התוצאה החיובית בתצלום 1132 בדיסק התצלומים ת/219). לאחר מכן נלקחה מהטיפה דגימה נוספת במטוש, שנשלחה לבדיקת במעבדה הביולוגית (שם, עמ' 38. מדובר בדגימה 4, ת/423 שהוזכרו לעיל).

המאשימה הפנתה לכך שכבר בדפי העבודה שנרשמו בזירה נכתב מפיו של רפ"ק אמר (המומחה הכתיב לעוזרו) את הדברים הבאים: **"כתם טפטוף חחד ע"ג הריצפה במרחק של 62 ס"מ מדלת בית העסק.... הכתם נדגם באמצעות מטוש סומן דגימה 4"** (עמ' 14 לתיק העבודה ת/271א העוסק בביקור מיום 6.10.17, ההדגשה אינה במקור – י.ל.).

המומחה הסביר את משמעות המילה "טפטוף" בכך ש -

"..כתם טפטוף מבחינת הטרמינולוגיה זה כשכתם ניתק ממקור דם, הוא במשטח כתוצאה מכוח הכובד. זה משמעותה של טיפה שטפטפה, היא ניתקה ממקור דם, אני אומר מקור דם כי זה לא דווקא, זה יכול להיות כלי עם דם עליו, זה יכול להיות אדם שנפצע ומדמם, מקור דם.." (דיון מיום 16.7.20 עמ' 49-50).

המומחה הבהיר שאין מדובר בכתם שעבר מניפולציה; ובמלים אחרות הוא לא עבר ניגוב (המומחה הסביר כיצד נראה כתם שכזה), העברה (שאז היה מכונה כתם העברה), או שטיפה (שאז היה נכתב כי הוא מהול), וסיכם זאת כך: **"..אני יודע שמדובר בכתם טפטוף ותו לא, שהוא לא עבר שום שינוי מהרגע שהוא ניתק ממקור הדם ופוגע במשטח הפגיעה.."** (שם, עמ' 54-55).

המומחה המשיך והרחיב על כך גם בחקירתו הנגדית (ר' לדוגמה דיון מיום 10.8.20 עמ' 26 ואילך) וציין כי **"... הטיפה כפי שהיא משתקפת בצילומים שלי היא נראית טיפת טפטוף כאשר השוליים שלה הם שוליים עגולים ברורים. לא נראה שיש בה מריחות, לא נראה שמישהו דרך עליה או ניגב אותה.."** (שם, עמ' 34 שורות 32-33; וכן ר' עמ' 65-67).

לשלמות התמונה אפנה לכך כי בעוד שבדפי העבודה נכתב רק שמדובר ב"כתם טפטוף", ההרחבה על כך שלא בוצעה "מניפולציה" בכתם עלתה על הכתובים לראשונה רק במסגרת הכנת העד לעדות (תיעוד החלקים הרלוונטיים במסגרת ההכנה הוגשו וסומנו נ/45א-נ/145).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ההגנה טענה בנדון כי מדובר בניסיון ל"שיפור עמדות", אך מקובלים עלי דברי המומחה כי פְּמוֹנָה "כתם טפטוף" כבר מקופלת "בילט-אין" המסקנה שלא בוצעה בכתם כל "מניפולציה", ולכן לא היה מקום מבחינתו להרחיב על כך.

עוד אעיר כי במסגרת הכנתו לעדות ציין המומחה, והוא חזר על כך גם בחקירתו הנגדית, כי לא ניתן לתארך את כתם הדם (ר' לדוגמה דיון מיום 10.8.20 עמ' 68), היינו לא ניתן לקבוע מתי ארע ה"טפטוף".

119. סוגיה נוספת שההגנה התמקדה בה בחקירתו של רפ"ק אמר היתה היעדר הממצאים על העמוד שעל פי סרטון הרצח אחד הרוצחים נגע בו בעת בריחתו מהזירה.

המומחה הבהיר כי הוא בחן לא רק את הקטע שנדגם אלא גם חלקים רחבים ממנו וכן הבהיר שבחוה"ד הוא מציין כי מממצאים שמצא ולא כאלה שלא מצא (חקירה נגדית, דיון מיום 10.8.20 עמ' 8-10, עמ' 14). זאת ועוד, המומחה הדגיש כי הוא לא התמקד דווקא בנקודה הספציפית שבה נראה הרוצח נוגע עם כף ידו בעמוד אלא כל ממצא רלוונטי נבדק על ידו.

120. עוד נשאל המומחה בחקירתו הנגדית כיצד הוא מאפיין את כתמי הדם שנמצאו על הגה רכב היונדאי של רועי, והשיב כי מדובר בכתמי העברה (דיון מיום 10.8.20 עמ' 61 שורות 25-30)..

7.ז - עדות רפ"ק צידון (שרידי ירי)

121. כאמור לעיל, רפ"ק אמר מהמעבדה הניידת דגם שרידי ירי מרכב היונדאי של רועי. דגימה אחת בוצעה בחלק הקדמי של הרכב (דגימה A) והשניה בחלקו האחורי של הרכב (דגימה B). הדוגמים (ת/431) נשלחו למעבדת סימנים ונבדקו על ידי המומחה יגאל צידון שערך בנדון חוות דעת (ת/336).

מחוות דעתו של רפ"ק יגאל צידון (ת/336) עולה כי נמצאו בשני הדוגמים שרידי ירי של תחמושת מזרח אירופאית או תחמושות דומות אחרות. תחמושות אלה מאופיינות בנוכחות היסודות הכימיים עופרת, בריום, אנטימון ובדיל.

בדגימה A (אזור המושבים הקדמיים של היונדאי) נמצאו 2 חלקיקים של שרידי ירי; ובדגימה B (אזור המושבים האחוריים של היונדאי) נמצאו 17 חלקיקים של שרידי ירי. עם זאת, כבר בחוה"ד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

צוין כי לממצא הראשון (2 שרידי הירי החלק הקדמי של הרכב) ערך ראייתי מוגבל משום כמות החלקיקים (ס' 3 לפרק הממצאים).

כעולה מהנספח לחווה"ד (ת/336א') בנסיבות של מציאת שרידי ירי ברכב, עולות באופן כללי האפשרויות הבאות: הראשונה, כי בתוך הרכב, מתוכו החוצה, לתוכו מטווח קרוב או בסמוך מאוד אליו כשחלונות הרכב או דלתותיו פתוחים, נורו יריה או יריות; והשניה, שהאזורים ברכב מהם נאספו המדגמים באו במגע עם אדם או עם חפץ, דוגמת כלי נשק, שהיו מזהמים בשרידי ירי.

122. בעדותו מיום 18.10.20, הסביר רפ"ק צידון ששרידי הירי הם תוצאות פיצוץ הפיקה שבכדור; וכן המייחד את התחמושת המזרח אירופית (או כפי שכונתה בדיון – מזרחית) מכילה בדיל, בנוסף ל 3 היסודות ה"רגילים" המצויים בפיקה של תחמושת מערבית והם עופרת, בריום ואנטימון; וכי ושילובם מאפיין פיקות ולא חומרים אחרים. צוין על ידו כי תחמושת מזרחית "פחות נפוצה במעבדה" (עמ' 17 לדיון מיום 18.10.20) וכן כי בדק את הפיקות של התרמילים שנמצאו בזירה עצמה וביצע השוואה סוגית. הוא הוסיף כי החברה שייצרה את התחמושת (S&B) אכן ייצרה בשנים הרלוונטיות פיקות בעל הרכב כימי כפי שצוין לעיל (שם, עמ' 21).

לשלמות התמונה נוסף כבר כעת, כי ההגנה הפנתה (ר' המזכר שהוגש במסגרת סיכומי ההגנה, בהסכמת המאשימה, עמ' 229-230 לסיכומי הגנה) לתשובת יבואן S&B לארץ ממנו עלה כי כדורים אלה "נמכרים (בארץ – י.ל.) במאות אלפים בשנה" ולכן נטען, בצדק, כי לכך שתחמושת זו פחות נפוצה במעבדת מטא"ר, אין על פני הדברים משקל של ממש לענייננו.

במסגרת עדות המומחה הוגש תיק העבודה שלו (ת/336ב'), והוא התבקש במסגרת חקירתו הנגדית להרחיב אודות תהליכי העבודה והבדיקה שהובילו לממצאי חווה"ד.

עוד בחקירתו הנגדית של המומחה וכן בסיכומי ההגנה (ר' פסקה 839 לסיכומי ההגנה) הועלו טענות כי הדגימות זוהמו במעבדה, אך אקדים ואציין שמדובר בטענות שלא בוססו והועלו בעלמא.

בנוסף נשאל המומחה האם ייתכן ושרידי הירי מקורם בכך שרועי עבד כמאבטח בתקופה שלפני שהרכב נתפס, ולכן הם "נשרו" ממנו או מהאקדח אותו נשא במסגרת עבודתו לאחר שירה במטווח. המומחה אישר בחקירתו הנגדית שקיימת אפשרות שכזו (שם, עמ' 33, עמ' 63). עוד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

באותו הקשר, נשאל המומחה האם ייתכן שהשוטרים שבדקו את הרכב, או העבירו אותו למגרש המשטרה, "הנשירו" מאקדחי השירות שלהם את שרידי הירי. המומחה ציין כי הוא אינו יכול להתייחס קונקרטי לתרחיש זה, אך הוסיף וציין שלמיטב ידיעתו התחמושת הנרכשת על ידי משטרת ישראל היא תחמושת מערבית וספק התחמושת של משטרת ישראל היא חברת IWI (תע"ש לשעבר) המייצרת תחמושת "מערבית" (שם, עמ' 66-65, עמ' 74).

המומחה אישר בחקירתו הנגדית שלא ניתן לקבוע את "גיל" שרידי הירי משום שהם מאוד יציבים. עם זאת הוא הוסיף שהגם שהחומר עצמו לא יתפרק, הרי שבדומה לאבק הוא נוטה "להיעלם" ולעבור מקום כתוצאה מפעילות יומיומית כמו ניקוי, רוח וכו' (עמ' 69). ועוד בהקשר זה מסר המומחה במסגרת חקירתו החוזרת, כי רוב שרידי הירי נושרים לאחר כ 24 שעות מגוף האדם ומבגדיו; וכך גם לגבי רכב, בהנחה ואנשים נכנסים ויוצאים ממנו (עמ' 74).

בנוסף, נחקר המומחה באריכות אודות החלקיקים הקונקרטיים שנבדקו על ידו במעבדה, ובהקשר זה הוא הופנה לפלטי המכשור שבתיק העבודה. המומחה הרחיב אודות השלב הראשון של עבודתו (סריקה מהירה בספקטרומטר המעלה חלקיקים "חשודים") וכן לגבי השלב השני שהוא הבדיקה היסודית של אותם חלקיקים הכוללת בדיקה מעמיקה באם הם מכילים את היסודות הכימיים לעיל, ורק על בסיסה נקבעים ממצאים. גם בהקשר זה אקדים ואציין כי עדותו של המומחה לא נסתרה ולא נסדקה ולו במעט.

אעיר, כי נתתי דעתי לטענות ההגנה בדבר בעיה בשרשרת המוצג, וזאת בשל קיומם של שני טפסי לוואי (ת/92 ות/117), במקום טופס אחד כפי שמצופה שיהיה (סיכומי ההגנה פסקה 837); אך מקובלים עליי לחלוטין הסברי המאשימה (באמצעות העדה יסמין מלשה בעדותה מיום 8.3.20 וכן בסיכומיה) כי הכפל בטפסים אינו נוגע לסוגיה החשובה באמת והיא שקיות המוצגים (כמתואר בת/115 ות/344) שהתקבלו במטא"ר סגורות ומשויכות, לפי כל הנהלים. יתר על כן, שרשרת המוצג לא נפגמה כלל וכלל כאשר נחקרו העדים שהכניסו או הוציאו את הדגימות מהשקיות המאובטחות, היינו רפ"ק אמר ורפ"ק צידון.

8.ז - עדות רפ"ק אבי קופמן (נשק)

123. כאמור לעיל, סמוך לאחר הרצח ובמסגרת חקירת הזירה על ידי רפ"ק אמר מהמעבדה הניידת, נמצאו הממצאים הבאים:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תרמילים - סמוך לרכב המזדה שני תרמילים בקוטר 9 מ"מ, ובנוסף נמצא ברחבת המכולת תרמיל נוסף.

קליעים - בתוך המזדה נמצאו שני קליעים מעוכים; ובניידת הנט"ן שפינתה את המנוח לבית החולים נפל ממנו קליע נוסף. כלל המוצגים לעיל סומנו ת/410. לגבי מציאת הקליע בניידת הנט"ן אפנה לת/380 ות/381 - הודעות הפרמדיקית מיה שמש, שתיארה שלאחר שהמנוח הגיע לבית החולים רמב"ם ובעת שניקתה את האמבולנס היא הבחינה בקליע ליד מיטת הטיפול ומסרה אותו בהמשך למשטרה; קליע נוסף הוצא ממנו במהלך הניתוח שלאחר המוות וסומן ת/330א'.

124. בהקשר לכלל המוצגים לעיל הוגשו שתי חוות דעת של מומחה הנשק רפ"ק אבי קופמן ממעבדת נשק במז"פ - ת/329 ות/339.

אקדים ואציין כי חוות הדעת לעיל בוססו והוכחו כנדרש, ולא מצאתי מקום לפקפק או להטיל בהן ספק. המומחה פירט ותיאר את שיטות עבודתו וכן הסביר מה הוביל אותו לביסוס ממצאיו. בסיכומי ההגנה הועלו כנגד המומחה טענות שונות (ר' לדוגמה פסקאות 903-905 לסיכומי ההגנה), אך הן הועלו בעלמא. זאת ועוד, והדברים נכונים למרבית הממצאים הפורנזיים האחרים, כאשר מדובר בממצאים בהם ניתן לבצע בדיקות חוזרות פעם אחר פעם מבלי לפגום בראיות, מצופה שכאשר קיימות טענות כנגד חוות הדעת, אלה יבוססו בחוות דעת נגדיות. בענייננו, כאמור, לבד מטענות כלליות לא הובאו טעמים של ממש מדוע אין לאמץ את ממצאי חוות דעת מטא"ר, וכפי שצוין לעיל אף לא הובאו חוות דעת נגדיות (ור' בנדון בהקשר זה האמור בע"פ 4039/19 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 78 (17.3.21)).

125. מחוה"ד ת/329 שהוכנה ביום 17.10.17 עלה כי 3 התרמילים לעיל נורו מכלי נשק אחד, ייתכן אקדח חצי אוטומטי;

ולגבי 3 הקליעים הראשונים לעיל (השניים שנמצאו במזדה וכן הקליע שנפל מהמנוח בניידת הנט"ן), נקבע כי מדובר בקליעים בקליבר 9 מ"מ קצר שנורו מקנה של כלי נשק ונושאים את אותם סימנים סוגיים האופייניים למגוון כלי נשק כגון ברטה, טאורוס, ועוד, או מכלי נשק אחר בעל מאפייני סליל קנה דומים.

חוה"ד ת/330 התייחסה לקליע שהוצא מגופת המנוח ושהתקבל מהמכון לרפואה משפטית. נקבע כי מדובר בקליע שנורה מכלי נשק ונושא סימנים סוגיים כמו 3 הקליעים לעיל.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בחקירתו הנגדית של המומחה שהתקיימה ביום 15.11.20, הוא הסביר את אופן עבודתו ואת הקווים המנחים על פיהם הוא מבסס את מסקנותיו. כך, בין היתר, הוא הסביר שטרם ייקבע על ידו ששני תרמילים נורו מאותו נשק יש צורך במספר מאפיינים זהים, סוגיים-"משפחתיים" וכן איכותיים-ייחודיים. המומחה הסביר כי הנחת העבודה שתוקפה פעמים רבות, היא שכל כלי נשק מטביע סימנים ייחודיים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 15.11.20 עמ' 645).

המומחה המשיך והסביר כי על פי נהלי מז"פ, המעבדה אינה מבצעת השוואה של קליעים שנמצאו בזירה (להבדיל מקליעים שנמצאו בגופה). לגבי קליעים אלה (שנמצאו בזירה), ההתאמה הנבדקת היא רק משפחתית-סוגית בלבד (שם, עמ' 648). לכן, גם לא ניתן לקבוע באופן מוחלט שהקליעים שנמצאו בזירה וכן הקליע שנמצא בניידת הנט"ן נורו מאותו כלי נשק. גם בהקשר זה טענה ההגנה כי הדבר פגע בהגנת הנאשמים, שכן באם הקליעים היו מושווים פרטנית "אזי ייתכן והתוצאות היו מניבות כיווני חקירה נוספים אשר זועקים לשמיים בתיק זה..". (פסקה 896 לסיכומי ההגנה). סבורני כי אין בסיס לטענה זו, בשים לב לעולה מסרטון הרצח ולכך כי על פני הדברים אין אינדיקציה ליותר מכלי נשק חס אחד בו נעשה שימוש.

המומחה הבהיר כי חרף העובדה שנאמר לו שאחד הקליעים כאמור נמצא באמבולנס הנט"ן, הוא התייחס אליו כאל קליע שנמצא בזירה. קליע שנמצא בגופה, לשיטתו, הוא רק קליע שנמסר לו על ידי המכון לרפואה משפטית. מכיוון שהיה לו רק קליע אחד שכזה (הקליע שנמסר לו מהמכון לרפואה משפטית), לא היה אל מה להשוותו (שם, עמ' 649).

עוד מסר המומחה שבהיעדר כלי הנשק, לא ניתן לקבוע כי ניתן לשייך בהכרח את הקליעים לתרמילים, ובמילים אחרות באם כולם נורו מאותו כלי נשק (שם, עמ' 653).

126. לגבי שני הקליעים המעוכים שנמצאו ברכב המזדה – הראשון ברצפת הרכב והשני על תוספת פלסטיק באזור המנוע (הקליעים סומנו ק.1 וק.2). בהקשר זה הוגשה כאמור לעיל חוות הדעת של מומחה הנשק מר קופמן (ת/329) שבדק קליעים אלה וקליע נוסף שנפל מגופו של המנוח בתוך האמבולנס. שלושת הקליעים הינם בקוטר 9 מ"מ קצר ונורו מקנה של כלי נשק; ועל שלושתם נמצאו סימנים סוגיים האופייניים למגוון רחב של כלי נשק ובין היתר ייתכן ומדובר בכלי נשק מסוג אקדח ברטה, אקדח FN, אקדח טאורוס או כלי נשק אחר בעל מאפייני סלילי קנה דומים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

127. עוד לגבי רכב המזדה אך לא בהקשר לכלי נשק - על הרכב נמצאו סימני מריחה בשכבת אבק שעל מכסה המנוע בשני מוקדים שנדגמו באמצעות שתי פיסות טפט דביק (דגימות 4 ו 5). מחוות דעתה של ד"ר בובליל עולה שלא התקבל דנ"א העומד בדרישות הסף לקביעת פרופיל גנטי (ת/333, בעמ' 3).

128. אסכם בקצרה את הנתונים לעיל המשתלבים עם נתונים נוספים, כולל עדויות שתוצגנה להלן – עולה בבירור כי הרוצח ושותפיו שיצאו מרכב היונדאי, ירו מספר יריות לעבר המנוח וחבריו עת שעמדו סמוך למזדה; כתוצאה מכך שני קליעים פגעו וחדרו למזדה; ולאחר מכן רדפו אחר המנוח לרחבת המכולת ושם שוב ירו באמצעות אותו כלי הנשק. לטיפת הדם של רועי שנמצאה ברחבת המכולת וכן להיעדר ממצא על עמוד רחבת המכולת, אתייחס בהרחבה בפרק הדיון והמסקנות.

9.ז - עדותה של ד"ר בובליל (ד.נ.א.)

129. ביום 16.6.21 נחקרה ד"ר בובליל, מומחית לביולוגיה מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, על חוות הדעת שערכה (ת/332 – ת/334).

בעדותה היא הרחיבה בנוגע לדגימות שדגם רפ"ק אמר בעמוד בו נגע – כפי שנראה בסרטון הרצח – אחד מרוצחיו של המנוח. ד"ר בובליל הבהירה כי מהדגימות הראשונות שבוצעו סמוך לאחר הרצח (ביום 6.10.17) לא התקבל דנ.א. (ר' עדותה מיום 16.6.21 עמ' 750). דובר בדגימות שבוצעו בעזרת נייר דביק ומטושים.

כפי שכבר תואר לעיל, העמוד נדגם פעם נוספת על ידי רפ"ק אמר באמצעות סכין וגורדה שכבת סיד מהעמוד (מוצג 17 בחווה"ד של ד"ר בובליל ת/332, שנדגמה על ידי רפ"ק אמר בביקורו בזירה מיום 29.10.17). כעולה מחווה"ד ת/332 (טבלת התוצאות בעמוד 6 למטה) וכן מעדותה של המומחית, מדובר בתערובת והמרכיב העיקרי שנמצא בפרופיל הוא ממין זכר אך לא התאים לרועי או עוז שנתונייהם היו במערכת (או למעורב נוסף ששמו עלה אותה עת ושמו אוראל אייזנקוט). ד"ר בובליל הוסיפה שהנתונים שהתקבלו נשלחו למאגר הד.נ.א. במטא"ר ולמיטב ידיעתה לא התקבלה התאמה למי מהמאגר (שם, עמ' 742). היא הוסיפה שמדובר בד.נ.א. שהופק מדם אדם – שכן לדגימה בוצעה בדיקת פנוטיפלאין שהיתה חיובית (ס' 1 עמ' 4 בת/332 וכן עמ' 763 לעדותה).

פרק ח' - עדים שנכחו בזירת האירוע או בקרבתה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

130. בפרק זה נסקור ונתייחס לעדים שהיו באזור התרחשות האירוע. הרצח, כאמור לעיל, התרחש בשעה **17:15** בלב שכונת מגורים ותועד בסרטון הרצח. חשיבות עדים אלה היא בנוגע למה שהתרחש זמן קצר לפני הרצח ומחוץ לרחבת המכולת; או למה שהתרחש זמן קצר לאחר מכן.

את העדים בפרק זה ניתן לחלק לשלוש קבוצות:

(-) בקבוצה הראשונה נמנים חבריו של המנוח ששהו עמו בשניות לפני שהרוצחים הגיעו;

(-) בקבוצה השנייה נמנים שכנים אחרים שאינם בני משפחת ציפורה וראו חלקים מהאירוע, אם מספר שניות לפני הרצח ממש ואם מספר שניות לאחריו;

(-) בקבוצה השלישית נמנים בני משפחת ציפורה, למעט דוד ציפורה (הוא נכלל בקבוצה הראשונה של מי שהיו עם המנוח עובר לרצח), וכן ניסים פרץ שהתארח אצל משפחת ציפורה. המנוח כפי שתואר לעיל, נורה ברחבת המכולת ומיד לאחר מכן הלך עשרות מטרים והתמוטט סמוך לסוכה של משפחת ציפורה;

ח.1 - המנוח וחבריו – המפגש שלפני הרצח

131. עלה בבירור שמספר דקות לפני הרצח עמדו המנוח ועוד 3 ממכריו / חבריו סמוך לזירת הרצח. שלושת האחרים הם **יוסי בן גרטי** שהיה מעורב בקטטה עם עוז בלילה שלפני הרצח במועדון פנטהאוז וכן רדף אחר עוז ליד ביתו של האחרון לאחר הקטטה; **תומר איסקוב** שברכבו – השברולט השחור נסע המנוח עובר לרצח סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי; וכן **דוד ציפורה** שמשפחתו מתגוררת ברחוב יבנאלי 5 וסמוך לסוכת המשפחה שבסמוך לה התמוטט המנוח לאחר שנורה.

שלושת המעורבים לעיל בחרו, מטעמיהם, שלא לשתף פעולה עם רשויות החוק. חלק מהם מסרו פרטים מסוימים (תומר איסקוב), וחלק אחר (דוד ציפורה ויוסי בן גרטי) סירבו לחלוטין לשתף פעולה. נביא להלן את תמצית גרסאותיהם.

תומר איסקוב

132. כאמור לעיל, תומר איסקוב (להלן: **תומר**) היה זה שנהג ברכב השברולט השחור סמוך לביתם של אלי וליאת, דבר שגם על פי גרסת הנאשמים העלה את חששם כי נוסעי הרכב מבקשים להרע לעוז וליתר הנוכחים. שמו של תומר כבר עלה כאשר ציינו כי ג.א. שהסיעה את עוז לאחר הקטטה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

במועדון לביתו, היתה עדה לכך כי יוסי בן גרטי רדף אחרי עוז וכן הבחינה שם (סמוך לביתו של עוז) גם במנוח. **ציינו כי ג.א. דווחה על האירוע ללא אחר מאשר תומר.** עוד נפנה לכך שרכב השברולט השחור הושכר על ידי תומר, ובנדון הוגש הסכם השכרת הרכב (ת/440) ממנו עולה כי תומר שכר את הרכב (שברולט מ.ר. 32-996-25) לתקופה שבין 27.9.17 ועד 27.10.17. למעשה, כיום אין מחלוקת שהשברולט שנראה בסרטוני מצלמות האבטחה הוא זה ששכר תומר; הוא אף נהג בו בזמנים הרלוונטיים; והרכב אף זוהה על פי מדבקות חברת ההשכרה. **תומר אף אישר, כפי שיובהר להלן, את עיקר הנתונים לעיל.**

133. תומר נחקר לראשונה כ 10 ימים לאחר האירוע ביום 16.10.17, ובהמשך נחקר עוד מספר פעמים וכן יצא להובלה והצבעה במסלול נסיעתו ביום האירוע. חוסר רצונו לשתף פעולה ולמסור גרסה מלאה וסדורה ניכרו במהלך חקירותיו במשטרה וגם בעדותו בבית המשפט, אליה הגיע רק לאחר שהובא בצו הבאה ושחרר בתנאים. בעדותו לפנינו הוא הוכרז כעד עוין משום סירובו לשתף פעולה בהשיבו "לא זוכר" למרבית השאלות, כולל שאלות בסיסיות האם הכיר את המנוח או באיזה תאריך הוא עצמו נולד! (ר' עדותו מיום 12.11.20).

קשה היה שלא להתרשם מכאבן של אמו ואחותו של המנוח שישבו בקהל באותו דיון, כמו גם במרבית הדיונים בתיק זה, והיו צריכות להיות עדות לאחד מחבריו של המנוח שמעיד באופן מביש זה. על רקע עוינות זו הוגשו הודעותיו של עד זה (קלסר המכיל את המוצגים ת/432-א'-440).

134. נסקור להלן רק בתמצית את אמרותיו של תומר - חקירתו הראשונה נערכה ביום 16.10.17 אז הגיעו החוקרים לביתו ותשאלו אותו (תשאול מוקלט אודיו ת/432). תומר תיאר שביום הרצח הוא אסף את המנוח ברכב השברולט לעיל מביתו של האחרון והשניים נסעו לשטוף את הרכב בשפרעם. לאחר מכן חזרו השניים לקרית אתא, נסעו דרך רחוב ז'בוטינסקי ואז הבחינו באקראי בחברם דוד ציפורה "עושה על האש" עם משפחתו ליד ביתם ברחוב יבניאלי 5, סמוך לזירת הרצח. תומר המשיך ותיאר כי הוא עצר את רכבו, ובמקום גם היה יוסי בן גרטי. תומר תיאר כי הארבעה לעיל (תומר, המנוח, דוד ציפורה ויוסי בן גרטי) עמדו ליד רכב השברולט וליד רכב מזדה שחנה במקום (אותו רכב בו נצפו לאחר הרצח מספר פגיעות קליעים כעולה מדו"ח המעבדה הניידת – י.ל.).

תומר המשיך ותיאר כי כ 10 דקות לערך לאחר שהחבורה עמדה במקום, הגיע רכב מסוג יונדאי "לא חדש" שייתכן וצבעו כסוף (עמ' 20 תמליל), נעצר במרחק של כ 5 מטר מהם, מהרכב יצאו 3 אנשים, ואחד מהם החל לירות לעברם.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לדברי תומר, הוא ברח לכוון צפון ברח' יבנאלי; בעוד המנוח ויוסי בן גרטי רצו לכיוון המכולת. תומר מסר כי לא הבחין בפניהם של התוקפים או בסימנים מזהים שלהם (עמ' 21 לתמליל). עם זאת, הוא הספיק להבחין כי היורה חבש כובע והיה "מבוגר, לא ילד" (עמ' 26, שורה 13) והוסיף שלירי לא קדמו דיבורים (עמ' 42, שורות 16-3). במהלך התשאול אישר תומר שהוא שמע לאחר האירוע כי התוקפים הם ראובן דדון ושני בניו, אך חזר על טענתו שלא הבחין בפניהם ולכן אינו יכול לזהותם הגם שאת עוז הוא מכיר מבית הספר.

135. בחודשים הבאים נחקר תומר מספר פעמים ועלה בירור כי הוא מגלה טפח ומסתיר טפחיים. הדבר אף הוביל למפגש מתועד בינו לבין אמו של המנוח שניסתה לשכנעו לפרוס בפני חוקרי את כל שהוא יודע, אך גם ניסיון זה העלה חרס. אפנה בנדון לחלק האחרון של חקירתו מיום 31.7.18 אז הוכנסה לחדר החקירות אמו של המנוח.

136. נפנה אם כן רק לעיקרי הדברים שתומר מסר בחקירותיו - ביום 18.10.17 ביצע תומר הובלה והצבעה במסלול הנסיעה שתואר על ידו ביום האירוע (ת/435). החלק הרלוונטי הוא הקטע בו תיאר תומר כיצד הוא והמנוח חזרו משפרעם לקרית אתא. תומר הכווין את חוקרי לרחוב יצחק שדה, ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, וכאשר נשאל מדוע לא מסר נתון זה בחקירה קודמת, השיב שראה זאת כ"פרט שולי". תומר הוסיף בהקשר זה כי המנוח ביקש ממנו לנסוע ברחוב לעיל משום שביקש לפגוש באזור זה אדם אחר שהיה חייב לו כספים. תומר הוסיף וציין כי בסופו של דבר המנוח לא פגש את אותו אדם, ולכן הם המשיכו לכיוון רח' ז'בוטינסקי שם פגשו את דוד ציפורה ואת יוסי בן גרטי, כפי שכבר תואר לעיל.

137. בחקירה שנערכה בהמשך להובלה וההצבעה לעיל, הוסיף תומר – לאחר שהחוקרים הטיחו בו שהם יודעים שבשברולט נסעו שלושה אנשים ולא שניים כפי שתיאר (ר' המזכרים לגבי ההטחה ת/436ב' ות/436ה'), כי אכן ברכב השברולט בו נהג היה אדם נוסף, בנוסף אליו ולמנוח. עם זאת, הוא טען שהוא "לא זוכר" את זהות האדם שלישי (ר' לדוגמה ת/436א' שורה 17), והוסיף שאין מדובר ביוסי בן גרטי. תומר חזר על תיאורו שמי שהכווין אותו במהלך הנסיעה היה המנוח (ר' לדוגמה ת/436ד עמוד 7 למטה). כאשר נשאל מדוע לדעתו היה זה דווקא המנוח שבסופו של דבר מצא את מותו, והשיב כך:

"כי הוא (המנוח – י.ל.) לא הצליח לברוח. זה לא שפגעו בו למה בי לא פגעו? עמדתי שמה. היה שם גם 20 ילדים ואני אומר לך משהו, לא היה אכפת לו לכוון גם עליי ונראה לי שגם כיוון עליי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

והיה לידי ילד לא היה אכפת לו להרוג את הילד, הם התחילו לירות לכל כיוון, את אביעד הוא תפס למה? כי אביעד היה בן אדם קצת כבד, לא יודע אם ראית אותו פעם תמונה שלו, הוא לא יכול לרוץ, היה עם כפכפים. כשבאתי ראיתי את הכפכפים שלו על הרצפה" (ת/436ד' עמ' 26 למטה עד עמ' 27 למעלה).

138. בחקירה מיום 31.7.18 טען תומר כי אינו זוכר מה היה תוכן ההתכתבויות שקיים עם ג.א. ביום הרצח לפנות בוקר (המרדף של יוסי בן גרטי אחרי עוז), וכאשר עומת עם הטענה שרכב השברולט נראה חולף מספר פעמים ברח' יצחק שדה ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, השיב: "לא זוכר.. אולי לא זכרנו איפה הדרך?.." (ת/438ג' עמ' 37, שורה 12).

139. בחקירה מיום 16.8.18 הוצג לתומר סרטון הרצח, הוא זיהה את המנוח אך לא את יתר המעורבים. כן הוצגו לו בסרטוני מצלמות האבטחה מרח' יצחק שדה ומרח' אנילביץ', אך הוא טען כי אינו מזהה את רכב השברולט השחור קֶזָה שהיה בשימוש בעת הרלוונטית.

דוד ציפורה

140. גם דוד ציפורה שמתגורר כאמור לעיל ברחוב יבנאלי 5 סמוך לזירת הרצח, בחר שלא לשתף פעולה. בניגוד לתומר איסקוב שמסר במסגרת חקירותיו במשטרה מספר פרטים על הרצח ועל שהתרחש לפניו, מסר דוד ציפורה תיאור שניתק אותו לחלוטין מהרצח.

141. בעדותו לפניו מיום 3.12.20 אליה הגיע לאחר שהוצא נגדו צו הבאה, הוא הרבה להשיב שאינו זוכר. כך, הוא "לא זכר" באם היה חבר של המנוח, הוא גם "לא זכר" היכן היה בזמן הרצח והאם היה סמוך למנוח ברגעיו האחרונים, וכו'. משכך הוא הוכרז כעד עוין והחומר בעניינו הוגש לבית המשפט. בחקירתו הנגדית אישר העד כי נהג לעבוד במכולת המשפחתית שברחבה שבה התרחש הרצח וכן אישר שרועי נהג לבקר במכולת (דיון מיום 3.12.20 עמ' 648).

142. עיון באמרות העד (ר' חקירותיו מיום 15.10.17 ת/441; וכן מיום 8.11.17 ת/443) אשר הוגשו לפי ס' 10א' לפקודת הראיות, מעלה כי הגם שאישר שהמנוח היה חברו, הוא בחר "לנתק" עצמו לחלוטין מהרצח.

לדבריו, הוא שוחח עם המנוח פעם אחרונה כשבוע לפני שנרצח, עובר לירי הוא הבחין במנוח סמוך לסוכה משוחח בטלפון אך לא שוחח עמו. העד סיכם את חלקו כך: "אני לא הייתי עד לאירוע, הייתי בסוכה שלי, אני לא ראיתי כלום" (ת/441, שורות 8-9).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

בחקירתו מיום 8.11.17 דוד ציפורה נחקר באזהרה בחשד לשיבוש מהלכי חקירה. עלה כי הוא שהה במועדון פנטהאוז בעת הקטטה בין עוז ליוסי בן גרטי, וכן עומת עם נתוני תקשורת ולפיהם הוא שוחח אותו לילה הן עם עוז (שעה 03:59:44 למשך 67 שניות) ולאחר מכן עם יוסי בן גרטי (בשעה 04:38:02). עם זאת, דוד ציפורה סירב לנדב פרטים אודות שיחות אלה, טען שייתכן ומישהו אחר ביצע את השיחות, טען שהמכשיר עצמו נשבר ועוד כהנה וכהנה תשובות מתחמקות.

יוסי בן גרטי

143. האחרון בחבורה הלא מכובדת לעיל היה יוסי בן גרטי. אמרתיו במשטרה הוגשו בהסכמה (ר' דיון מיום 10.6.20 עמ' 619 שורה 15). מדובר בשתי חקירות (הודעתו מיום 15.10.17 סומנה ת/451 והודעתו מיום 13.8.18 סומנה ת/452) בן גרטי שמר על שתיקה טוטאלית בחקירותיו ומידי פעם אף סימן עם ידו על פיו כי הוא אינו מתכוון לומר מילה וחצי מילה בין אם נשאל על נושא החקירה ובין אם לאו. זו היתה אף הסיבה שהוא לא הובא להעיד.

ח.2 - עדים שנכחו סמוך לזירת הרצח – שאינם נמנים על משפחת ציפורה

ויטלי א'

144. בזמן הרצח ויטלי א' שהה בביתו ברח' ז'בוטינסקי, בקומה השלישית בבניין בו נמצאת המכולת שברחבתה התרחש הרצח. מחוץ לדירתו הותקנו מצלמות שהתיעוד שלהן נתפס והוצג בפרק לעיל (מצלמה מס' 8). המשטרה הגיעה אל ויטלי משום המצלמות המותקנות מחוץ לדירתו שניתן להבחין בהן מהרחוב, ואז התברר כי לא רק מצלמותיו היו "עדות" לאירוע אלא גם הוא הבחין בחלקים ממנו, ומה שחשוב יותר שהוא הבחין בדברים שהיו מעבר לגזרות תצפית המצלמות. העד העיד ביום 13.6.19 והודעותיו במשטרה הוגשו על ידי ההגנה במסגרת חקירתו הנגדית (נ/10 מיום 5.10.17 בשעה 21:00 שנגבתה בבית העד, נ/11 מיום 9.10.17).

145. בעדותו בבית המשפט, שלא היתה קוהרנטית, ולא רק משום שליטתו החלקית בעברית אלא ככל הנראה משום יכולותיו, הוא מסר גרסה מבולבלת למדי.

העד תיאר כי ישב בסלון ביתו בעת האירוע ויצא לחלון לשמע היריות, ואז ראה "בחור" שביקש בצעקות אמבולנס. עלה בבירור כי מדובר במנוח שהלך אותו שלב ולאחר שנורה לכוון סוכת משפחת ציפורה. עוד תיאר העד כי הבחין במספר אנשים, מספרם השתנה במהלך העדות בין 2 ל 5 אנשים, נכנסים לתוך רכב לבן "כמו אופל אסטרס או כמו יונדאי.." (עמ' 113 לפרוטוקול, שורות 20-21). נוכח תשובותיו המבולבלות הוקראו לו קטעים מאמרתיו במשטרה עליהן ארחיב להלן.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כך, במשטרה מסר העד שהבחין ביונדאי אקסנט, הדגם הישן, וב 3 בחורים נכנסים לרכב. עוד ציין העד עת שנחקר במשטרה, שאותו רכב נסע ימינה מכיוון מבטו של העד (מערבה) ואז פנה ימינה בכיכר הראשונה (ז'בוטינסקי – אסף שמחוני).

בנוסף מסר העד עת נחקר בפעם הראשונה במשטרה סמוך לאחר הרצח, כי הבחין בשבר בפנס האחורי-שמאלי של הרכב. ואולם, בעדותו בבית המשפט חזר העד וטען כי אינו זוכר את הדברים שמסר במשטרה. עם זאת, העד לא טען כי הדברים שהוקראו לו אינם נכונים או שלא אמר אותם לחוקר.

146. אמרות העד הוגשו כאמור על ידי ההגנה, ומשום חשיבות הדברים אפנה לדברים שמסר שם.

147. בהודעתו הראשונה של העד שנגבתה בביתו ביום האירוע בשעה 21:00 (נ/10), הוא מסר את הדברים כדלקמן:

"היום בערך בשעה 16:30 אני ישבתי בחדר הטלוויזיה וראיתי סרט, ואז פתאום שמעתי 3 יריות, ואז לאחר מכן עוד 3 או 4 יריות ואז הסתכלתי מהחלון שמשקיף על הכביש וראיתי 3 אנשים בערך בגילאי 20-25 רצים לכיוון השני של רחוב, וליד מעבר החציה היה רכב מסוג יונדאי אקסנט בצבע לבן, יונדאי הדגם הישן ואני מכיר טוב את הדגם הזה של הרכב. השלושה עלו לרכב, אחד בדלת הקדמית ליד הנהג, ושניים כל אחד מצד האחורי בדלתות שמאל וימין, והיה כבר נהג ברכב שהמתין להם. אני גם שמתי לב כי ברכב מאחור היה שבר בפנס האחורי שמאלי של הרכב, שבר מתחת לווינקר. אני לא ראיתי מה המספר. ואז הרכב נסע מהר לכיוון ישר עד לכיכר בסוף הכביש וראיתי כי פנה ימינה. לאחר מכן שמתי לב לבחור פצוע יצא מתחת לבניין וצעק "אמבולנס אמבולנס" הוא היה לבד וצעק והלך לכיוון הבניין שם והוא נפל ואז הגיעו אנשים. אני רוצה להוסיף כי אחד מהשלושה שברחו לכיוון הרכב הסתכל לכיוון הפצוע לפני שעלה לרכב וזה אותו הבחור שעלה ליד הנהג ואני יכול לזהות את הפנים שלו". (שם, שורות 21-3).

ויטלי התבקש להרחיב בנוגע לתיאור שלושת האנשים שהוזכרו, והשיב "כולם היו עם גוף מלא, כולם היו עם חולצות שחורות קצרות ואחד מהם היה עם כובע שחור אותו בחור אני ראיתי אותו במצלמות שלי מגיע מכיוון המכולת לכיוון המקלט איפה שהמשמר האזרחי מתכופף ואז נעלם מהמצלמה וזה אותו בחור שעלה לרכב מאחור" (שם, שורות 27-23).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

148. הודעתו השנייה של ויטלי נגבתה ביום 9.10.17 (נ/11) והוא הסתייג בה מדבריו לגבי השבר בחלק השמאלי האחורי של הרכב, וטען שהוא אינו בטוח בנתון זה שמסר. משכך, הוא נשאל "מדוע אמרת שהבקלית שבורה אם אתה לא בטוח?" ; והשיב: "אני גר בקומה אחרונה, אולי כמו וינקר עובד, אולי חשבתי בקלית שבורה, לא שמת לי לב" (שם, שורות 14-15).

ויטלי נשאל לגבי הבחור עם הכובע שתואר בהודעתו הראשונה, ומסר "אני חושב שהיה עם הנרצח בחור שברח, ירו עליו גם אני חושב, הוא היה עם כובע אם אני לא טועה" (שם, שורה 17), וכאשר נשאל האם יוכל לזהות את האדם שעלה ליד הנהג השיב שהוא לא בטוח והוא לא רוצה לעשות טעות.

149. בחקירתו הנגדית בבית המשפט שגם היא לא היתה קוהנרטית, עלה כי לחקירתו השניה במשטרה קדמה שיחת טלפון עם אחד החוקרים. בהקשר זה הוגש המזכר נ/12 מיום 8.10.17 של החוקר שי יצחקי ולפיו הוא שוחח טלפונית עם העד וזימנו לחקירה. ניתן היה להבין מהעד שכבר באותה שיחת טלפון או במהלך חקירתו השניה עלה נושא השבר בפנס, וליתר דיוק היעדר השבר בפנס, וזאת ביוזמת החוקרים. קשה היה להבין מהעד כיצד בדיוק עלה הנושא אך ניתן היה להבין שהחוקר (זה שזימנו לחקירה או במהלך החקירה השניה) שאל אותו אם הוא בטוח שלרכב שתואר על ידו היה שבר בפנס האחורי, ואז העד השיב שייתכן וטעה (ר' עמ' 131 לפרוטוקול).

ויטלי תיאר זאת כך: "הם אומרים אולי טעית אתה? אני אומר אולי כן טעיתי באמת..". (עמ' 134, שורה 30).

נתון נוסף שמסר העד במהלך חקירתו הנגדית הוא מיקום עצירת הרכב. הוא סימן מיקום זה על גבי בתצלום נ/13(2), ומדובר בפינת הרחובות ז'בוטינסקי יבנאל, על רחוב ז'בוטינסקי (ר' עמ' 152 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.19).

סוניה ש'

150. העדה סוניה ש' מתגוררת ברחוב יבנאל 7 הסמוך לזירת הרצח. היא תושאלה בביתה ביום 15.10.17 ותמלול חקירתה הוגש חלף חקירתה הראשית (ת/376). העדה מסרה שביום האירוע היא ישבה בחצר הבניין עם דקלה יעקב (דקלה ציפורה שעדותה תידון להלן – י.ל.), שמעה כ 4-5 קולות ירי ובעקבות כך נבהלה וקראה לילדיה שיעלו לבית. בתחילת התשאול ניכר שהעדה "לא ששה" לשותף בפרטים והמעייטה בדברים שקלטה באירוע. בהמשך היא הוסיפה שלאחר הירי היא הבחינה באנשים רצים לתוך רכב לבן, והרכב נסע לכיוון רח' יוספטל (עמ' 8 לתמלול). עיון במפה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מעלה כי הכוונה לכוון כיכר ז'בוטינסקי. בהמשך התשאול הוסיפה העדה כי הבחינה בשני אנשים יורדים מהרכב הלבן וכאשר נשאלה כמה אנשים ירדו מהרכב השיבה **"שתיים או משהו כזה, שתיים מאחורה ירדו"** (עמ' 9 לתמליל, שורות 9-10). לדבריה בשלב זה הרכב עמד כשחזיתו לכיוון רח' יוספטל, והוא עצר בסמוך למעבר החציה בכביש. העדה הוסיפה כי מיידי לאחר שאותם אנשים ירדו מהרכב הירי התחיל, והוא התבצע לכיוון עמוד החשמל שסמוך למכולת (עמ' 10 לתמליל, שורות 15-29). לדבריה היא לא זוכרת פרטים לגבי הבגדים שהם לבשו.

גם בעדותה לפנינו ניכר היה שהעדה חוששת לשתף בפרטים אודות האירוע, היא הסתייגה ואף הכחישה דברים שאמרה ושנשמעים בתשאול המוקלט. כך, כבר בתחילת עדותה היא פחדה להיכנס לאולם והביעה חשש לשלום ילדיה. עם זאת, העדה אישרה ועמדה על כך כי הבחינה ברכב בצבע לבן; וכן מסרה ששמעה יריות, הייתה המולה ואנשים צעקו "תעלו הביתה"; היא נכנסה לבית ולאחר מכן יצאה וראתה את המנוח מגיע לכיוון הבניין (עמ' 176 לפרוטוקול).

עדותה, ככלל, לא הוסיפה פרטים מהותיים.

ל.מ.

151. העד, כבן 17 בעת האירוע, התגורר ברחוב יבנאלי 3 הסמוך לזירת האירוע. ביום האירוע הוא היה בביתו, שמע יריות, ניגש לחלון ביתו, הבחין בחלקים מהאירוע והתקשר למוקד 100.

בשיחה למוקד המשטרה (תמליל ת/113; דיסק הקלטת השיחה ת/113ב') שמהווה "עדות בזמן אמת" הוא מסר כך **"אני עכשיו פתאום שמעתי מלא יריות ואיתי שאוטו לבן נעצר פה והם התחילו לירות פה..."**. העד הוסיף ש **"נכנסו מלא אנשים לתוך רכב לבן"** וכאשר נשאל כמה אנשים העריך כי מדובר ב **"מעל שלוש"**, וכן כי מדובר בשלושה אנשים ונהג שהמתין להם ברכב. לגבי סוג הרכב מסר העד **"יכול להיות שזו מזדה לבנה הייתה אבל מהישנות, לא של..."** וכן הוסיף כי כיוון הבריחה לאחר האירוע היה רח' אברהם טביב-ז'בוטינסקי. כאשר נשאל כמה יריות הוא שמע מסר **"מעל 8 לפחות, היה מלא, זה לא היה.. ראיתי שהוא נכנס עם רובה לאוטו"**.

מטעמים שלא הובהרו נחקר העד במשטרה רק ביום 17.5.18 (ת/113ג). הודעתו לעיל הוגשה בהסכמה בנוסף לעדותו הראשית אך ללא הסכמה לתוכנה (פרוטוקול הדיון מיום 12.11.20 עמוד 668) ולאחר שבעדותו לפנינו מיום 12.11.20 טען כי אינו זוכר פרטים רבים מהאירוע.

עיון בהודעתו לעיל מעלה כי הוא מסר שם שהבחין בשניים-שלושה גברים שאחד מהם החזיק רובה (עמ' 6 לתמליל, שורות 12-22). את הרובה תיאר כרובה קצר אך לא אקדח (עמ' 4 לתמליל,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שורות 28-35), והוסיף כי הרוצחים הגיעו ברכב לבן שחנה ליד למעבר החציה הסמוך לבניין בו התגורר (העד מיקם את הרכב על תצ"א).

152. חקירתו הנגדית של העד שמה את הדגש, מטבע הדברים, על אי דיוקים שעלו בגרסאותיו. כך, הפנתה ההגנה לטענת העד שאחד מהרוצחים אחז ב**ברובה**. עוד עלה כי העד לא צפה באופן רציף באירוע אלא שמע את היריות, הסתכל מחלון דירתו על המתרחש, לאחר מכן אמו הרחיקה אותו מהחלון מתוך חששה לו, ורק לאחר מכן הוא שב והסתכל פעם נוספת במתרחש (דיון מיום 12.11.20 עמ' 680).

ח.3 - גרסאות בני משפחת ציפורה

153. משפחת ציפורה המורחבת התארכה ביום האירוע בביתם של ההורים - סבאח ווויאן ציפורה ברחוב יבנאלי 5 הסמוך לזירת הרצח. בחצר ביתם היתה סוכה וחלק מבני המשפחה שהו שם. מדובר בילדיהם של סבאח ווויאן בני ובנות זוגם - הבן משה צפריר ורעייתו אושרת; הבת דקלה יעקב שהיא גם בעלת המכולת ובעלה אסכנדר יעקב; הבן שלומי ציפורה ורעייתו שני. במקום נכחו גם חלק מנכדיהם של סבאח ווויאן. בנוסף לבני המשפחה שהו במקום גם **ניסים פרץ**, בעל המזדה שתוארה לעיל שהגיע לבקר את חברו משה צפריר.

כמו כן וכפי שצוין לעיל, מעדותו של תומר איסקוב עלה כי בן משפחה נוסף של משפחת ציפורה – דוד ציפורה, עמד עם המנוח ועם תומר איסקוב ויוסי בן גרטי בכביש הסמוך לחצר השיכון שמשפחת ציפורה מתגוררת בו.

נביא להלן את תמצית גרסאותיהם.

א.אושרת צפריר (ציפורה)

154. אושרת צפריר (להלן: אושרת) מסרה בעדותה לפנינו מיום 1.6.20 כי ביום האירוע היא שהתה עם משפחתה ועם ניסים (ניסו) פרץ (בעל המזדה) בסוכה בחצר הבניין, כאשר נשמעו קולות "**כמו נפצים**" ואנשים צעקו שמדובר ביריות. בעקבות כך העדה לקחה את ילדיה ועלתה לבית הורי בעלה, אך כשהגיעה לשם הבחינה שבתה בת ה 6 חסרה ולכן חזרה לחצר ואז הבחינה בבתה, וכן במנוח שהיה שרוע על הארץ. העדה המשיכה ותיארה, כי משום שעברה קורס עזרה ראשונה היא ניגשה לטפל במנוח עם בעלה. העדה ציינה שלא הכירה את המנוח ותיארה כי הוא ניסה לקום אך משום מצבו לא הצליח בכך. היא ובעלה ניסו לחסום את דמו של המנוח, והמנוח הצליח לומר "**..תעזרי לי תעזרי לי ולאחר מכן שם ידיים על הפנים ועשה שמע ישראל זהו. והפסיק לבכות,**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הפסיק להתנגד (דיון מיום 1.6.20 עמ' 609 למטה 601 למעלה). העדה מסרה שלא ראתה דבר עובר לקולות הירי ושאינה יכולה להוסיף פרט מהותי.

155. עוד במסגרת עדותה הראשית, הפנה אותה התובע לדברים שנרשמו לכאורה מפיה בהודעה שנגבתה ממנה ביום 17.5.19 (ת/395) שם מסרה את הדברים הבאים: **"ואז ראיתי ממש את הרצח שהילד שכב על הרצפה בגיל 20 ומשהו, שלושה אנשים שברחו וראו אותי נכנסו לאוטו ואז הילד בא לכיוון שלי ועזרתי לו כמה שיכולתי... מסרתי על זה עדות בחיפה ואז הסברתי להם שזה משפחת דדון זה אנשים שמוכרים בקרית אתא. אני שמעתי שהם מוחבאים באזור באיזה כפר קלסואה נראה לי. הם ממש זיהו אותי בזמן שהגשתי עזרה ראשונה לנרצח, ראיתי אבא ושני בניו והם גם ראו שאני ראיתי אותם.."** (שם, שורות 15-19).

אקדים ואקבע ש"לא כצעתה" - איני סבור שיש לייחס משקל לדברים אלה של העדה אודות ה"זיהוי", ועלה בבירור שמדובר בלא יותר מרצף של טעויות ואי הבנה. אבהיר דבריי – הודעתה הראשונה של העדה נגבתה ביום 16.10.17 קרי כ 10 ימים לאחר הרצח (ת/394). באותה הודעה היא מסרה באופן כללי אותם דברים שמסרה בעדותה בבית המשפט ושנסקרו לעיל, היינו אודות היריות ששמעה ועל כך שנתנה טיפול למנוח אותו לא הכירה. העדה אמנם הוסיפה במסגרת ת/394 פרטים מינוריים לגבי אנשים נוספים בזירה, אך אין מדובר בנתונים משמעותיים.

למעלה משנה וחצי לאחר מכן ולאחר ששלושת הנאשמים כבר היו עצורים, ביום 17.5.19, התייצבה העדה מיוזמתה בתחנת מגדל העמק (העדה התגוררה אותה עת ביישוב סמוך) והתלוננה לפני החוקרת התורנית כי כשעה לפני כן התקשר אליה אלמוני ממספר חסוי ואיים להורגה (תלונת העדה ת/395, מדובר בהודעה כתובה שלא הוקלטה). העדה העלתה 3 השערות למקור האיום: הראשונה, שהדבר קשור לעסק שהיה בבעלותה וקרה תוך שהותיר חובות; השנייה, שהדבר קשור לפריצה לפייסבוק שלה ולהודעות שנשלחו אליה והאשימו אותה בהרס הזוגיות של הפורץ; והשלישית, ש"לפני שנתיים הייתי עדה לרצח...". בהמשך נכתבו מפי העדה הדברים שצוטטו לעיל ולפיהם היא לכאורה הבחינה בנאשמים שזיהו אותה וכיוב'. זאת ועוד, ביום 31.5.19 – כשבועיים לאחר שהעדה מסרה את תלונתה לעיל במסגרת מגדל העמק, היא התקשרה לרפ"ק ביאן מולא, רמ"ח רצח בימ"ר חוף והתלוננה בפניו שעל רקע עדותה בתיק הרצח היא מאוימת, ו"הודיעה" שאינה מתכוונת להגיע לעדות (ר' בנדון המזכר של רפ"ק מולא ת/395א'). רפ"ק מולא אף רשם מפי העדה שהיא תיארה עצמה כמי ש"מסרה עדות עם זיהוי של הנאשמים". בעקבות כך זומנה העדה לימ"ר חוף ונחקרה ביום 24.6.19 על ידי רס"ב שי יצחקי (אשר גבה ממנה את

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הודעתה הראשונה ת/394 כשנה וחצי לפני כן). שי יצחקי עימת את העדה עם הדברים שנכתבו מפיה במשטרת מגדל העמק, והיא הסבירה שמעולם לא זיהתה את משפחת דדון והוסיפה ש"זה מה שהבנתי שמדובר במשפחת דדון מהקריה ... אני לא מכירה אותם..." (שם, שורות 48-50). העדה הוסיפה כי היא ניזונה משמועות, מידיעות בתקשורת ומדברי החוקרת במשטרת מגדל העמק כי הנאשמים התחבאו ביישוב קלנסואה טרם נעצרו ולכן ייתכן ושיחת האיום יצאה גם היא משם.

העדה חזרה על הסבר זה גם לפנינו, הוא מקובל עליי ובכל מקרה לא ניתן לקבוע שהמאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי העדה אמרה ביום 17.5.19 את הדברים שנרשמו לכאורה מפיה –

ראשית, כעובדה העדה לא מסרה ביום 16.10.17 כל עדות ובה זיהוי של מי מבני משפחת דדון. לכן, כאשר במועד מאוחר יותר נרשם מפיה כאילו היא מפנה לאותו "זיהוי", מדובר בכשל בסיסי; שנית, תלונת העדה במשטרת מגדל העמק מיום 17.5.19 לא הוקלטה ויש יותר מבסיס לסברה כי העדה הגיעה מבוהלת לתחנת המשטרה זמן קצר לאחר שאוימה בטלפון, והעלתה מספר השערות. החוקרת, שמטבע הדברים לא הבינה עד תום את הקשר הדברים, רשמה כמיטב יכולתה את הדברים, אך עולה בבירור כי הדברים רק "תוקצרו". שלישית, גם אם העדה מסרה דברים אשר "מתכתבים" עם ההודעה הכתובה, יש להניח כי היא מסרה רק את חששותיה בנוגע לנאשמים, אך לא ניתן לראות בעדותה זו כ"עדות זיהוי". רחוק מכך. כפי שצייתי לעיל, התלונה במשטרת מגדל העמק נמסרה לאחר מעצר הנאשמים וזהותם היתה ידועה לכל.

גם המאשימה, בסיכומיה, לא ביקשה להסתמך על אמרתה לעיל של העדה ובלשון המעטה ציינה ש"בנסיבות העניין ולמען הזהירות, המאשימה לא תבקש לתת להן (לאמרות לעיל – י.ל.) משקל" (פסקה 79 לסיכומי המאשימה).

משה צפריר (ציפורה)

156. משה צפריר הוא בעלה של אושרת ותיאר בעדותו לפנינו מיום 3.6.20 כי בעת האירוע הוא שהה בסוכה עם רעייתו ועם עוד בני משפחה. לאחר ששמע את הירי הוא יצא מהסוכה, ראה את המנוח, ניגש לסייע לו והזמין במקביל אמבולנס. לאחר מספר דקות הגיעה אושרת ושניהם סייעו למנוח כאשר במקביל הגיעו עוד מספר רב של אנשים שהיו בסביבה. העד מסר כי בזמן שטיפלו במנוח הוא שוחח במקביל עם מד"א (השיחה עם מד"א ת/124), והוסיף שהבחין בפציעה ברגלו של המנוח, והמוקדנית הנחתה אותו כיצד לעצור את הדימום. לדבריו הוא היה עם המנוח מספר

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

דקות עד להגעת האמבולנס, ובזמן זה המנוח לא מסר דברים אודות התוקפים או נסיבות תקיפתו (דיון מיום 3.6.20 עמ' 624, שורה 3).

העד טען שאינו זוכר היטב את הדברים שמסר במשטרה הגם שלא התכחש אליהם, ולכן הופנה לדבריו שם. עלה שבחקירתו במשטרה הוא מסר שהבחין ב 3-4 דמויות מתקוטטות, אך השיב שאינו זוכר זאת אלא רק שהייתה מהומה ואנשים רצו. בנוסף, הופנה לדבריו במשטרה ולפיהם הבחין ב 2-3 אנשים שנכנסו לתוך רכב לבן באמצעותו נמלטו מהזירה. העד הוסיף כי מדובר היה ברכב ישן ואישר כי במשטרה תיאר את צבעו כ"ישן מלוכלך". עוד תיאר העד כי הרכב נמלט לכוון מערב (שם, עמ' 619 למטה).

ההגנה הודיעה כי היא מוותרת על חקירתו הנגדית של העד (עמ' 624 לפרוטוקול).

אסכנדר יעקב

157. הלה כאמור הוא בעלה של דקלה יעקב והעיד לפנינו ביום 3.6.20. הוא מסר בעדותו שהיה "מסטול" בעת האירוע וכל שהוא זוכר, לדבריו, זה שהוא שמע יריות ועלה לביתו. העד התכחש לדברים שנרשמו מפיו בחקירתו במשטרה ולכן הוכרז כעד עוין והודעתו מיום 10.10.17 הוגשה (ת/397), כמו גם מייל הבהרה ששלחה המאשימה להגנה ביום 3.6.20 בעקבות הכנתו לעדות (ת/398).

העד מסר בחקירתו לעיל במשטרה שביום האירוע הוא שהה בסוכה יחד עם אשתו ושתי בנותיו, ולקראת השעה 17:00 שמע 3-4 יריות שנשמעו לו תחילה כ"קפצונים". לאחר מכן לקח את בתו אל תוך בית חמותו ובהמשך ירד למטה וראה את המנוח שוכב על הרצפה ומקבל טיפול ולכן לא התקרב אליו. העד הוסיף שעובר לירי גיסו דוד ציפורה עמד בחוץ ליד הספסל עם חבריו, אותם הוא אינו מכיר. במייל ששלחה המאשימה להגנה צוין, כי במהלך הכנת העד לעדות הוא טען שלא הבחין במנוח שכן כלל לא יצא מהבית. משום מיעוט הפרטים שמסר, העד לא נחקר נגדית וההגנה הסכימה להגשת הודעותיו.

שני ציפורה

158. כיתר בני משפחת ציפורה גם עדה זו שהתה בסוכה עובר לירי. היא העידה בדיון מיום 14.7.19 ואמרותיה הוגשו מטעם ההגנה בתום עדותה (נ/15 מיום 10.10.17; נ/16 מיום 6.11.17; נ/17 מיום 14.12.17). וכן הוגש נ/18 - מזכר מיום 13.12.17 בנוגע לעיכובה לצורך חקירה ונ/19 שהוא דו"ח העיכוב מיום 13.12.17.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

העדה תיארה כי בסביבות השעה 17:00 בעת ששהתה בבית חמותה, היא שמעה קולות ירי שגרמו לה לבהלה ולכן צעקה לבעלה שיכניס את הילדים. לאחר מכן היא יצאה את הבניין והבחינה במנוח בא לכיוונה מכיוון המכולת. המנוח ביקש עזרה **ולדבריה היא שאלה אותו אם ראה מי פגע בו, והלה השיב שאינו יודע.**

חקירתה הנגדית התמקדה בדברים המדוברים שמסר לה המנוח בעת שטיפלה בו, והיא השיבה שאינה זוכרת במדויק אם המנוח אמר לה שהוא "לא זוכר"; "לא יודע"; או "לא מכיר" (את מי שפגע בו) (ר' עמ' 168-169 לפרוטוקול מיום 14.7.19).

אעיר, כי העדה מסרה כי המנוח אמר לה את הדברים הלא ברורים לעיל בעת שהיא ניסתה **"להשאיר אותו בהכרה"** (עמ' 161, שורה 19).

דקלה יעקב

159. הנ"ל היא רעייתו של אסכנדר יעקב ובתם של סבאח ווייאן. הצדדים הסכימו להגיש את אמרתה בהסכמה (ר' דיון מיום 14.7.19 עמ' 172, האמרה עצמה ת/450 ות/450א' תמלול החקירה). מדובר בבתם של ווייאן וסבאח ורעייתו של אסכנדר יעקב. העדה מסרה כי היא בעלה והוריה הם בעלי המכולת שברחבתה בוצע הרצח. העדה מסרה כי עובר לאירוע היא ישבה בחצר הבניין בו מתגוררים הוריה עם סוניה ש' (עדותה הובאה לעיל), ואז **הבחינה ברכב לבן מגיע ועוצר ליד מעבר החציה לאחר שחלף את המכולת ומתוכו יצאו אנשים שהיו לבושים למיטב זיכרונה בבגדים כהים.** לאחר מכן שמעה "קפצונים" וכן אנשים רצים, ובאותו שלב היא לקחה את ילדיה לתוך הבית ורק לאחר מכן ירדה וראתה את המנוח כשהוא מטופל על ידי אנשים. ניכר היה שהחוקר ניסה לדלות מהעדה פרטים אודות אחיה, דוד ציפורה (היכן היה בזמן האירוע וכו'), אך לטענתה היא לא ידעה למסור בנדון פרטים. העדה אישרה שהיא מכירה "בפנים" את ראובן ורועי אך הוסיפה כי לא זיהתה את הרוצחים שכן היא אינה רואה מרחוק (כדבריה "לא רואה פרצופים מרחוק" עמ' 33 לתמליל שורה 12), הוסיפה שהיא באופן כללי "לא רואה מרחוק", וכן ציינה שהיא מפחדת ו"יש לי ילדות קטנות בבית" (שם, שורה 9).

ווייאן ציפורה

160. הודעתה ת/393 הוגשה בהסכמה (פרוט' מיום 12.3.20). מדובר כאמור באמו של דוד ציפורה. היא מסרה שבזמן הירי היא היתה בסוכה ולא ראתה דבר. היא נשאלה אודות מעשיו של בנה דוד,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

והשיבה כי לפני הירי (מסרה שהדבר היה בשעה 13:00 או 14:00) הוא היה בסוכה עם חבריו, ובזמן הירי הוא היה "בדשא" ליד הסוכה. בנוסף מסרה כי המנוח היה חבר של דוד.

שלומי ציפורה

161. הלה העיד בדיון מיום 3.6.20 והודעותיו במשטרה הוגשו על ידי ההגנה (הודעה מיום 11.10.17 – נ/ג' 31/14.12.17; הודעה מיום 14.12.17 – נ/ג' 31/14.12.17), כיתר בני משפחתו הוא שהה באזור הסוכה בעת האירוע. לדבריו הוא לא הבחין ברוצחים. רעייתו – שני ציפורה, שוחחה לדבריה עם המנוח לאחר שנורה ומסרה כי המנוח אמר לה שלא זיהה את הרוצחים. שלומי ציפורה תמך בדברים שמסרה (נ/ג' 31/שורה 44). נרחיב על כך בשער הדיון והמסקנות.

ניסים פרץ

162. מדובר בשוטר המשרת ביחידת הכלבנים במג"ב שהתארח אצל בני משפחת ציפורה בסוכתם, ובמהלך האירוע רכב המזדה שבעלותו "חורר" כתוצאה מפגיעת הקליעים. באופן שאין לכנותו אלא כחמור ומדאיג - נוכח תפקידו כשוטר במשטרת ישראל - העד התייצב לדיון רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה, ורק משום שהעד הפקיד את הסכום עליו הורינו לא מומש הצו. אם לא די באמור לעיל, העד הוכרז במהלך עדותו הראשית מיום 4.7.19 כעד עוין והודעתו מיום 17.10.17 הוגשה (ת/377).

בתחילת עדותו הראשית, מסר העד שביום האירוע התקשר אליו חברו משה (מושיקו) ציפורה והזמינו להתארח בסוכת הוריו. העד תיאר שבשלב מסוים הוא שמע "פיצוצים", החלה המולה והוא עזר להכניס ילדים שהיו במקום לתוך הכניסה לבניין, הוא שהה בתוך הבניין מספר דקות עד שנראה היה ש"המצב נרגע" ורק אז יצא. לכן, לשיטת העד, הוא לא הבחין בפרטים כלשהם (עמ' 180 לפרוטוקול, שורות 28-31).

דא עקא, שבאמרותיו במשטרה הוא מסר שהבחין במרחק של כ-150 מטר ממנו באנשים פורקים מרכב, ואחד מהם ירה ללא אבחנה. העד התכחש לדברים אלה ומסר שלא הבחין בדבר, וחזר על גרסתו לעיל ולפיה התעסק בהכנסת הילדים לתוך הבניין (עמ' 181 לפרוטוקול, שורות 2-7; וכן שורות 18-23).

זאת ועוד, העד הוסיף וטען שלא אמר את הדברים שנכתבו מפיו במשטרה ואף טען שהחוקר דיבר אתו בצורה לא מכובדת ו"ניסה להפליל אותו" (עמ' 182 לפרוטוקול, שורות 21-30).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כאמור, העד הוכרז כעוין והודעתו לעיל הוגשה לפי ס' 10א' לפקודת הראיות. זאת ועוד, העד הופנה לדו"ח פעולה של רס"מ נסר אל דין (ת/282), שוטר סיור שהגיע לזירה זמן קצר לאחר האירוע ורשם בדו"ח הפעולה לעיל כי הבחין בפגיעות ברכבו של ניסים פרץ, ולכן פנה אליו. **מהדו"ח עולה כי ניסים פרץ מסר "שהוא נכח אצל אימו בקרבת מקום והוא יש לו מה להגיד לנו אך לא במקום כי הוא חושש והוא מסר כי הוא שוטר במחוז י-ם"**. בהמשך הדו"ח צוין כי הדברים הועברו לרכז מודיעין להמשך טיפול.

גם לאחר שהוקראו לעד הדברים לעיל, ואולי דווקא בגללם, התכחש העד גם לדו"ח האחרון וטען שאין לו ממה לחשוש (עמ' 188 לפרוטוקול, שורות 14-19).

בחקירה הנגדית, שהתמקדה בדברי העד בהודעתו לפיה ייתכן והיו מעורבים שני כלי רכב, העד חזר על כך שלא ראה כלי רכב שהיו מעורבים באירוע.

נפנה אם כן לדברים שמסר העד במשטרה - בהודעתו (ת/377 מיום שנגבתה על ידי רס"ב באסל נטור) הוא מסר שהוא משרת ביחידת הכלבנים במג"ב, נשוי וגר בבית ים, אך עד לפני כשנה וחצי התגורר בקרית אתא. לגבי יום האירוע מסר כי הגיע לבקר את הוריו בקרית אתא, והגיע לסוכה של משפחת ציפורה על פי הזמנת חברו מושיקו. תואר על ידו כי בסביבות השעה 17:00 ישב עם מושיקו ואשתו בסוכה, ולפני שפנה לעזוב שמע "פיצוצים". **העד הוסיף כי הבחין במרחק של כ 150 מטר ממנו, בכיכר, אנשים פורקים מרכב כאשר אחד מהם אחז באקדח ו"ירה ללא אבחנה"**. העד תיאר כי הילדים שהיו באזור הוכנסו מיד לתוך הסוכה, הוא אמר להם שלא יצאו, והוא עצמו לא התקרב לאזור הירי מחשש להיפגע. **העד הוסיף כי לאחר כ 5-6 דקות הוא ראה שאותם אנשים נכנסים חזרה לרכב "בלחץ", והם נסעו מהמקום לכיוון מרכז קרית אתא**. לאחר הירי הוא יצא עם מושיקו לכיוון הכביש הסמוך לסוכה, הפצוץ הגיע לכיוונם, הם השכיבו אותו על הרצפה, החלו לטפל בו ואחד הנוכחים התקשר להזעיק אמבולנס. לאחר כשתי דקות הגיעה ניידת טיפול נמרץ שלקחה את הפצוץ, ולאחר מכן הגיעו כוחות משטרה נוספים. בשלב זה הוא ניגש לרכבו שחנה בקצה הרחובות ז'בוטינסקי/יבניאלי והבחין כי רכבו ניזוק משתי פגיעות ירי - אחת ליד תא המטען מצד שמאל ונוספת בחופת הגלגל ליד מכסה המנוע מצד שמאל. לדבריו הוא דיווח למשטרה שהייתה במקום על הפגיעות ורכבו "עוכב" לבדיקת מז"פ. עוד מסר העד שייתכן והיורים נמלטו מהמקום באמצעות שני כלי רכב, אולם הוא לא זכר את סוג הרכב או את צבעו משום שלא היה מרוכז. העד חזר על תיאורו כי הבחין בשלושה אנשים פורקים מהרכב, אך לא הבחין בפרט לבוש של מי מהם ולא זיהה אותם. **העד נשאל האם הוא מכיר את דוד ציפורה -**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אחיו של מושיקו, והשיב כי דוד היה איתם בסוכה כ 5 דקות, ולאחר מכן הוא יצא מחוץ לסוכה עם שני חברים שהיו אתו, שאינו יודע מיהם. העד גם לא ידע להיכן הלכו דוד וחבריו.

פרק ט' - עדים שזיהו את הנאשמים בסרטון הרצח, למעט חלי ונטע

163. צפייה בסרטון הרצח מעלה כי לא ניתן להבחין במדויק בתווי הפנים של הרוצחים. עם זאת, אין הדבר אומר שלא ניתן לזהותם על פי נתונים אחרים כגון מבנה גוף, אופן הליכה, פרטי ביגוד וגם תווי הפנים גם אם אלה חסרים ולא ברורים. משכך, עשתה היחידה החוקרת מאמצים לשפר את איכותם הטכנית של הסרטונים / תצלומים ובמקביל לאתר מי שביכולתם לזהות (חרף המגבלה לעיל) את הדמויות.

164. בהקשר הראשון של ניסיון לשיפור טכני של התצלומים, העידה לפנינו הגב' צפנת ברדה מהמעבדה לראיה דיגיטלית במז"פ, מומחית להשוואת פנים, שערכה דו"ח שתיעד את הניסיון לשפר את איכות התמונות מתוך סרטון הרצח (הדו"ח ת/331). צוין כי הפעולות שבוצעו הן לכידת תמונות מתוך הסרטון, שיפור בהירות וניגודיות של תמונות, הגדלת תמונות, חיתוך תמונות והפקת לוחות תצלומים. הגב' ברדה הבהירה כי **התצלומים שהופקו מסרטון הרצח**, גם לאחר שנעשה ניסיון לשפר את איכותם, **אינם מאפשרים השוואת פנים**, ובלשונה: **"בתיק הספציפי הזה, לפי מה שאני מסתכלת על התמונות אני לא יכולה לראות מבנה פנים שאפשר לעשות מהם השוואה"** (עמ' 668 שורות 1-2, והדברים גם עלו מתיק העבודה נ/28).

165. עוד לפני עריכת הדו"ח לעיל הוצג סרטון הרצח למספר עדים שיוצגו להלן, והם נשאלו האם הם מזהים את הרוצחים. **אקדים ואציין כי משקל עדות חלק מאותם עדים הוא אפסי**. לדברים שמסרו היתה אמנם חשיבות בשלבים המוקדמים של חקירת התיק והכוונה לשלבים המוקדמים של החקירה וכן בהקשר ל"מעצר הימים", אך בשים לב למספר נתונים שיפורטו להלן קשה לבסס עליהם ממצאים בהכרעת הדין.

אבהיר. לא היתה מחלוקת ששם של הנאשמים עלה זמן קצר לאחר הרצח כמי שחשודים בביצועו (ר' לדוגמה בהקשר זה האמור בעדותו של החוקר שי יצחקי מיום 31.1.21 עמ' 31-32). לכן, פנו חוקרי הימ"ר, **ובצדק**, לשוטרים שהתברר שיש להם היכרות כזו או אחרת עם הנאשמים וזאת כדי לאשש (לצרכי החקירה הראשונית) את החשד או להפריכו.

עלה בבירור כי אותם שוטרים לא נשאלו שאלת נטולת הקשר כגון "את מי אתם רואים בסרטון", אלא ההקשר היה למשפחת דדון. ויודגש, לא היתה כוונת זדון מצד מי מהחוקרים אך קשה היה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

להסתיר את העובדה שהפנייה לעדים היתה בהקשר לתיק הרצח של המנוח, שהתרחש בקרית אתא ושהחשודים הם בני משפחת דדון. במילים אחרות, מדובר בעדים שהיו חשופים לפחות לחלק מהנתונים הרלוונטיים וידעו כי בני משפחת דדון חשודים בתיק הנחקר. לכן, לזיהוי באופן לעיל, ועל אף שהתרשמתי שכולם היו עדים מהימנים ועשו זאת מתוך הכרה שעליהם לומר אך ורק את האמת, אין משקל של ממש, ובכל מקרה – כפי שיובהר להלן – **לא נתתי בהכרעת הדין כל משקל לעדותם של יוסי מהצרי ושמעון דהן, לחובת הנאשמים.**

166. לעניין **יוסי מהצרי**, הלה העיד בדיון מיום 22.9.19. מדובר בבלש ממשטרת זבולון שבמסגרת תפקידו לקח חלק בחיפוש שנערך בבית משפחת דדון כחודש וחצי לפני הרצח ובהקשר אחר כמובן. מדובר בחיפוש מיום 24.8.17 ובו לקחו חלק, לבד ממהצרי, 5 שוטרים נוספים (דו"ח החיפוש נ/55, דו"ח פעולה בנדון נ/56).

התברר כי הנתון לעיל, קרי שמהצרי נטל חלק בחיפוש בבית משפחת דדון עלה לפני צוות החקירה ולכן הם יצרו קשר עם מפקדו של מהצרי, והאחרון הפנה את צוות החקירה אליו. וכך, מספר שעות לאחר הרצח התקשר אל מהצרי החוקר שי יצחקי ובהמשך התייצב בביתו עם מחשב נייד, הציג לו את סרטון הרצח ושאל אותו אם הוא מזהה את המעורבים (ר' הודעתו של מהצרי מיום 6.10.17 בשעה 02:00 – נ/20). מהצרי השיב כי הוא מזהה את עוז על רקע החיפוש לעיל.

בחקירתו הנגדית של מהצרי התווסף נתון נוסף והוא שהעד מכיר את עוז גם על רקע עבודת העד כבלש. לגבי הדמות השניה מסר כי היא יכולה להתאים לרועי; ולגבי הדמות השלישית מסר שאינו מזהה (עמ' 196 לפרוטוקול, שורות 29-26).

167. בכפוף להערותיי לעיל היינו כי עדותו של מהצרי היתה מהימנה (ולגבי ההבדל בין מהימנות לאמינות ר' האמור ע"פ 10009/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (6) 769, 787), איני סבור שניתן לבסס עליה ממצא לצורך הכרעת הדין –

ראשית, עיקר ההיכרות עליה התבסס העד היה החיפוש לעיל. מדובר באירוע שגרתי על פני הדברים, שהתרחש כחודש וחצי לפני הרצח ולא הובהר מדוע דווקא אירוע זה נחרט בזיכרונו של העד. העד אמנם ציין כי את עוז הוא מכיר גם מעבודתו כבלש אך בעדותו הראשית הוא לא נשאל אודות היכרות זו, והגם שהדברים עלו בהודעתו (נ/20) וכן בחקירתו הנגדית, הם נותרו עמומים וכלליים (ר' במיוחד עמ' 228 לפרוטוקול);

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שנית, לא הובהר מדוע יתר השוטרים שלקחו חלק באותו חיפוש לא נחקרו ומדוע מהצרי הועדף על פניהם ;

שלישית, מאפייני סרטון הרצח אינם מאפשרים זיהוי על בסיס תווי פנים. עם זאת, העד התעקש שאת עוז הוא זיהה על פי תווי פניו (ר' לדוגמה עמ' 240, שורה 9). ברור כי מדובר באמירה בעייתית בהקשר זה ;

רביעית, הזיהוי עצמו לא תועד בוידאו ואף לא באודיו. החוקר יצחקי הסביר זאת בלחץ החקירה (מספר שעות לאחר הרצח), בנסיבות גבייתה (בבית העד לאחר חצות), ובכך שמדובר בעד מזהה שהוא שוטר. עם זאת, חשוב היה להבין מה בדיוק התרחש במהלך החקירה, מה היתה תגובתו המיידית של מהצרי כשראה את הסרטון, וכו'.

זאת ועוד, עלה - והדברים מתחברים לאמור לעיל - כי עובר לגביית הודעת העד הוא שוחח טלפונית עם מפקדו וכן עם החוקר שי יצחקי. אבהיר - איני חושד כהוא זה שמי מהמעורבים עשו דבר מכוון כדי לחבל בחקירה, אך די אם מי מהם שאל את העד, ולו באופן התמים ביותר, אם הוא זוכר את החיפוש שנערך בבית משפחת דדון, כדי שייוצר מצב ובו העד אינו מתבקש לזהות חשוד "טבולה רסה", אלא מדובר בעד המתבקש לאשר או לא לאשר כי מי שהוא רואה בסרטון הוא בן למשפחת דדון. משקל זיהוי שכזה מופחת.

מכל הטעמים לעיל, אני סבור כי לצורך הכרעת הדין משקל זיהוי זה אפסי.

168. עד מזהה נוסף היה שמעון דהן. העד שירת בתקופה הרלוונטית בימ"ר חוף אך לא לקח חלק בחקירת התיק דנן. דהן נחקר כעד ביום 8.10.17, כשלושה ימים לאחר הרצח (ר' הודעתו נ/25), ומסר כי הוא מכיר את משפחת דדון שנים רבות על רקע מגוריו בקרית אתא ומשום שנהג בעבר ולפני שנים לקנות בחנות ירקות ופירות השייכת לאחיו של ראובן, וראובן לעתים נכח שם. העד מסר כי לאחר ששמע על הרצח ועל זהות החשודים, הוא ניגש לראש צוות החקירה רפ"ק דוד סולומון והציע את עזרתו. ראש הצוות יידע אותו שיש סרטון שתיעד את הרצח, הפנה אותו לאחד החוקרים והלה הציג לו את סרטון הרצח ושאל אותו האם מזהה את מי מהדמויות המופיעות בו.

לגופו של עניין, העד מסר כי זיהה את הדמות שאחזה באקדח כראובן לפי מבנה גופו ותנועותיו, ומלבדו הוא לא זיהה את יתר הדמויות. עם זאת, עובר לעדותו לפנינו ובמסגרת ההכנה לעדותו מסר העד לבאי כוח המאשימה שהוא אינו מכיר את בניו של ראובן, וכן – וזו חשיבות העניין –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ש"אין הוא בטוח האם היה מזהה, ככל שלא היה נאמר לו מראש מי החשודים באירוע" (ר' בנדון מכתב הפרקליטות אל באי כוח הנאשמים מיום 3.10.22, נ/22). עוד מסר העד במהלך ההכנה לעדות, כי את ראובן הוא ראה במהלך השנים ב"תדירות גבוהה" אך לא שוחח עמו; ולגבי ניסים, אחיו של ראובן, מסר שניתק אתו את הקשר לפני כ 12 שנים.

העד העיד לפנינו ביום 6.10.19 וגם במסגרת זו הדגיש כי עוד לפני שצפה בסרטון הרצח הוא ידע את פרטי המקרה ואת זהות החשודים והיה, כדבריו "מוכוון מטרה" (עמ' 208 לפרוטוקול, שורה 21) וגם בהמשך מסר העד דברים דומים.

בחקירתו הנגדית חזר העד על כך שבסרטון לא ניתן היה להבחין בפניו של היורה; ולגבי היכרותו עם ראובן הוא אישר שמזה שנים הוא כבר אינו רוכש פירות וירקות בחנות של משפחת דדון; כי מעולם לא שוחח עם ראובן (עמ' 242-243); הוא לא ראה אותו רף; אינו יכול לציין נתון ייחודי בהליכתו וכו'; והוא לא יכול היה למסור סימנים מיוחדים שעל פיהם זיהה אותו בסרטון הרצח (שם, עמ' 242-243).

אפנה לכך כי במהלך הדיון ובמהלך החקירה הנגדית של העד קיימנו דיון לפי ס' 74 לחסד"פ, וקיבלנו לעיוננו בלבד ובהסכמת הצדדים את התרשומת שערכה המאשימה בנוגע להכנת העד לעדות. לאחר שעיינו בתרשומת הורינו למאשימה למסור נתון מסוים מתוכה (ר' החלטנו בנדון בעמודים 194-195 לדיון מיום 6.10.19; וכן את הנתון שנמסר להגנה – נ/26). בהקשר לאותו נתון טענה ההגנה שלעד היה עניין אישי כנגד משפחת דדון ולכן הוא זיהה את ראובן. בהקשר זה קבענו כי סוגיה זו תידון **בדלתיים סגורות** (ר' בנדון החלטתנו מיום 6.10.19 עמ' 196 לפרוטוקול). נבהיר גם כעת ולמען הסר ספק, שחל איסור פרסום בנוגע לאותו נושא.

לגופו של עניין, התרשמתי לחיוב מעדותו של מר דהן. מדובר בעד שמסר את הדברים שמסר מתוקף הכרתו שהוא צריך לעשות כן. במילים אחרות, מדובר בעד מהימן במובן זה שהדברים שמסר היו על פי מיטב אמונתו, ולא התרשמתי כי העניין האישי לו טענה ההגנה השפיע על עדותו.

ולאחר קביעותיי לעיל – וזה הדבר החשוב - כפי שצינתי גם לעניין העד מהצרי, חשיבות הזיהוי שמסר מר דהן היתה לכל היותר רלוונטית לשלבי החקירה הראשוניים ובשלב מעצר הימים. ואולם כיום, בשים לב לכך שהיכרות העד עם ראובן היתה רק "מרחוק"; נוכח העובדה שהעד בעצמו מסר שהיה "מוכוון מטרה" (העד לא ציין זאת בהקשר השלילי ואף אני איני סבור שיש

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

לפרש זאת בהקשר שלילי; ובשים לב ליתר הנתונים שפורטו לעיל, **איני יכול לתת לעדות עד זה משקל לעניין הכרעת הדין.**

169. עדים מרכזיים נוספים שזיהו את הנאשמים בסרטון הרצח היו, כפי שהורחב לעיל, נטע וחלי. את הדברים שמסרו בהקשר זה הבאנו במקובץ עם יתר דבריהן, והתייחסות לסוגיית הזיהוי תובא בשער ניתוח והצגת הממצאים.

פרק י' - גרסאות ראובן

1. גרסאות ראובן במשטרה

170. כאמור בפתח הכרעת הדין ראובן ועוז נעצרו ביום 1.1.19 בצהריים בקלנסווה (ר' דו"חות מעצר ת/321 ו ת/322). נציג תחילה את אמרתיו של ראובן עת שנחקר במשטרה (סקירה קצרה למדי נוכח שתיקתו) ולאחר מכן את עדותו לפנינו בפרשת ההגנה.

171. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1) הבהיר ראובן, כבר בתחילתה ולאחר שנועץ בבא כוחו, ש: "... אין לי שום דבר לנושא הזה, אני לא קשור לנושא הזה ואני מהרגע הזה אני לא מדבר" (עמ' 3 לתמליל, שורות 28-31). נאמן להבטחתו לעיל שמר ראובן על שתיקה גם כאשר נשאל האם היה לו או לילדיו סכסוך עם המנוח או עם חבריו; כאשר נשאל היכן היה בזמן הרצח; מה עשה בבית בו נעצר בקלנסווה; האם יש לעוז קטנוע; ועוד. עם זאת, כאשר הוצגו לו תמונות המנוח וחבריו הוא שמר בתחילה על שתיקה אך בהמשך הכחיש שראה אותם (עמוד 8, שורות 9-14).

172. גם בחקירתו השנייה מיום 8.1.19 (ת/2), המשיך ראובן לשתוק וטען כי את שיש לו לומר ימסור בבית המשפט (ר' למשל עמ' 17 לתמליל). בשלב מסוים הוא הזכיר בעיה רפואית שיש לעוז והוסיף כי הוא שהה עם עוז בשנה טרם מעצרו. כשנשאל האם הם טיפלו בבעיה זו בשנה האחרונה, השיב בשלילה; והוסיף שלא לקח את עוז לבדיקה כי הייתה לו **"בעיה כלשהי"** שתתברר בבית המשפט (עמ' 19 לחלק השני של התמליל). בהמשך, הסכים ראובן לנדב מספר פרטים אודות הבעיה של עוז ותיאר אותה כ**"מין קרינה"** (עמ' 20 לחלק השני של התמליל, שורה 6). ראובן הוסיף שניסה לסייע לעוז במעין "תרופות סבתא" כגון שהלביש על ראשו של עוז **"כל מיני דברים"** (שם, שורה 21 למעלה). החוקר ניסה, ובצדק, להבין מתי החלו ה"בעיות" לעיל, וראובן הבהיר כי הן החלו לאחר הרצח, וכשהתבקש למקד את המועד השיב כי הדבר התחיל ב 7-8 חודשים טרם מעצרו (שם, עמ' 22 שורות 12-16), קרי בסביבות 4/2018. במקום אחר באותה חקירה מסר כי **"בשנה האחרונה הילד לא מרגיש טוב"** (שם, עמ' 13, שורה 10), כלומר מסביבות 1/2018. גם לגבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

סיבת היעלמותו מסר ששייב על כך רק בבית המשפט והוסיף שהוא "לא מאמין לשוטרים" (עמ' 48). כשהוצגו לו תמונות מתוך מצלמות אבטחה מרח' יצחק שדה שבחלקן רואים שני רוכבים על קטנוע, השיב תחילה שלא ניתן לראות דבר משום שמדובר בתצלום שחור-לבן, ואף מסר שהוא רואה "דמות אחת", הגם שברור כי ניתן לראות שני רוכבים (עמ' 54). ראובן דבק בשתיקתו גם כאשר הוצגו לו ממצאי מעבדה שונים (שרידי ירי ביונדאי, דנ"א של רועי בזירה) (עמ' 62 לתמליל); וכאשר הוצג לו סרטון הרצח השיב כך "אני רואה אנשים רבים.. אבל שומר על זכות השתיקה, מה אני בכלל.. זהו, אני שומר על זכות השתיקה, אני סתם רואה אנשים רבים, אין פה כלום בזה ש.. שומר על זכות השתיקה" (עמ' 65, שורות 4-12). גם כשנשאל האם נכח בשבעה של אמו שנפטרה בזמן ההיעלמות שלו או האם פגש את משפחתו בשבעה, שמר על שתיקה (עמ' 66).

2. י - עדות ראובן בבית המשפט

173. גרסת ראובן בעדות הראשית - ראובן העיד בחקירה ראשית ביום 16.12.21 ונחקר נגדית במועד לעיל וכן ב 23.12.21. בפתח עדותו הבהיר כי על רקע מחלת הסרטן שתקפה אותו במהלך ההליך, הוא סובל מעת לעת מבלבול ואובדן זיכרון (עמ' 750 לפרוטוקול מיום 16.12.21, שורות 18-23).

לגבי הקטטה במועדון בה היה מעורב עוז והמרדף אחריו סמוך לבית משפחת דדון, מסר ראובן שלא הכיר את יוסי בן גרטי, תומר איסקוב, או את המנוח, הגם שלגבי האחרון עוז סיפר לו שהוא היה חבר שלו (שם, עמ' 753). הוא תיאר כי שמע על המרדף משכנתו, וכך באו הדברים לידי ביטוי:

"שיחקנו רמי אבנים, ואז חזרתי הביתה ובבית לאחר איזה שעה שחזרתי מהמשחקים, התקשרה אליי השכנה ואמרה לי שרצים אחרי הילד שלי עם סכין. יצאתי החוצה, הסתכלתי, לא ראיתי אף אחד. חזרתי חזרה ואז עוז בא אליי. שעוז בא אליי הוא אמר לי 'אבא, הייתי במועדון ובאו אליי אנשים ורבנו שמה והוא ברח. ברח הביתה. ואז כשהוא הגיע הביתה השכנה סיפרה לי כאילו את המקרה הזה' (שם, עמ' 751, שורות 15-21).

יום האירוע - ראובן תיאר כי בצהרי ה 5.10.17 הוא ואשתו אורית הגיעו לביתם של בתם ליאת ושל בעלה אלי מזרחי. ראובן תיאר כי הוא ואורית הגיעו מביתם ברגל, ותיאר כי מסלול ההליכה היה ב"דרך קיצור" (שם, עמ' 752, שורה 14).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ראובן מנה את הנוכחים ומכיוון שאין מחלוקת בנדון לא נשוב ונעשה זאת. ראובן המשיך ותיאר כי בשלב מסוים בארוחה עוז אמר לו שהבחין ברכב שנוסע בכביש הסמוך לבית, וברכב היו אנשים שהיו מעורבים באירועים האלימים מליל אמש. המשך הדברים תואר על ידו כך:

".. התחלתי לעשות על האש ואז עוז בא אליי ואמר לי 'אבא, יש איזה משהו פה עם אוטו חשוד מסתובב פה'. יצאתי החוצה להסתכל מי זה האוטו, כי אני בן אדם מבוגר אני לא בן אדם בשביל מריבות, אני בחיים שלי לא הייתי במריבות עם אנשים ולא כלום. אמרתי 'נראה מה אפשר לעשות', שיהיה שקט. יצאתי החוצה, לא ראינו אף אחד. חזרתי חזרה ואז עוז בא אליי ואמר לי שהוא ראה איזה משהו בתוך האוטו שהוא מתוך האנשים שהיו בתוך המריבה עצמה (הכוונה לקטטה במועדון לילה קודם – י.ל.)". (עמ' 752 לפרוטוקול).

ראובן המשיך ותיאר כי הוא חשש מנסיעת הרכב ליד הבית, ולכן ביקש מהנוכחים להיכנס לתוך הבית, ותיאר זאת כך:

"ואז יצאתי שוב פעם, אני רועי ועוז יצאנו החוצה, אז לא הייתה לנו עוד גדר שמה היה לנו רק שער, וראינו שזה אין כלום, אין אנשים, אין אוטו ואין כלום. חזרנו חזרה. היה יום גשום ואנשים חלק מהמשפחה כבר התחילו להיכנס פנימה. ביקשתי מהמשפחה שייכנסו כולם פנימה לתוך הבית ורציתי לשמור על המשפחה שלי, כי לא ידעתי כבר, האוטו הולך וחוזר הולך וחוזר ואני לא יודע מה קורה, לא יודע מה זה וביקשתי מכולם להיכנס פנימה". (עמ' 752 שורות 32-26).

ראובן המשיך ותיאר כי לאחר שהשברולט השחור נסע ולא שב, הוא ושני בניו חזרו לביתם ברגל (עמ' 753 לפרוטוקול, שורות 6-1), בעוד שאורית נשארה לעזור ב"חיסול" הארוחה.

כעבור זמן מה רעייתו אורית חזרה גם היא לביתם, ואז הוא נסע אתה לסופר פארם בשפרעם כדי לקנות תרופות (עמ' 757, שורות 28-26); לאחר מכן, הם המשיכו ברכבם לטבריה כדי לחפש מקום בו יוכלו להחנות את הקרוואן המשפחתי. ראובן הבהיר כי הוא לא גרר את הקרוואן עמו ומטרתו הייתה רק לאתר מקום עתידי עבורו (עמ' 758), ולאחר שלא מצאו לו מקום הם חזרו לבית של ליאת וישנו שם באותו לילה (שם, שורות 30-22).

ראובן המשיך ותיאר כי בבוקר שלמחרת הוא ואורית נסעו לחנות "מיי בייבי" בירכא עם הנכדים וכשחזרו לביתם הוא שאל את אורית איפה רועי ועוז ואז אורית השיבה שהם נסעו לאילת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לדבריו, אותה עת הוא כלל לא ידע שהוא או ילדיו דרושים לחקירה. יתרה מכך, ביום העדות הראשון הוא טען כי עד למעצרו הוא ועוז לא ידעו שהם חשודים והמשטרה מבקשת לחקורם (עמ' 763 לפרוטוקול, שורה 15).

ראובן תיאר כי לאחר שנודע לו שעוז ורועי נסעו לאילת הוא החליט לצאת ולחפשם (עמ' 758, שורות 30-32; עמ' 759, שורות 1-9). הוא תיאר כי לאחר מספר ימים של חיפושים הוא מצא את עוז, וכשנשאל איפה וכיצד עשה זאת סירב לפרט והשיב "מצאתי את הילד באיזה שהוא מקום. הלכתי וחיפשתי. מצאתי את הילד באיזה שהוא מקום ואני לקחתי אותו איתי ביחד" (עמ' 759 לפרוטוקול, שורות 11-13), ובמענה לשאלה מדריכה מצד באי כוחו מסר כי איתר את עוז "דרך אנשים" שהוא מכיר, אך סירב למסור את פרטיהם (עמ' 759, שורות 21-23).

ראובן המשיך ותיאר כי לאחר שאיתר את עוז הוא היה עסוק בלנסות לסייע לעוז לטפל בבעיות רפואיות-נפשיות, הוא עשה זאת במקומות שונים בארץ ולכן לא חזר לביתו. עם זאת הוא לא הרחיק בנדון ולא מסר פרטים בסיסיים כגון היכן איתר את עוז; היכן ניסה לטפל בו; מהם הטיפולים הרפואיים שעוז עבר; מדוע במהלך התקופה הזו לא יצר כל קשר עם משפחתו; מדוע נעצר בקלנסואה, ועוד. אפנה לדוגמא לדברים להלן –

עו"ד בר עוז:	ובתקופה הזו מה אתה עושה אתה ועוז? שניכם בלבד.
ראובן דדון:	אני בתקופה הזאת אני עבדתי. יצאתי לעבוד, הייתי לוקח את הילד שלי. אסור לעזוב את הילד שלי לבד. אני לקחתי אותו ביחד לאיפה שאני הלכתי.
עו"ד בר עוז:	מה הכוונה שאתה אומר אסור להשאיר אותו לבד?
ראובן דדון:	הילד שלו יש לו מה שאמרתי קודם.
עו"ד בר עוז:	ומה אתה עושה איתו? מה, איך אתה מטפל בו?
ראובן דדון:	<u>אני מטפל בו. אני הלכתי לכמה אנשים, לא רצו לעזור לי כאילו בזה שלהם ומצאתי משהו שיכול לעזור ולתת לי תרופות לילד שלי.</u>
עו"ד בר עוז:	ואיזה תרופות?
ראובן דדון:	<u>אני לא זוכר את התרופות. יש לי את המרשם שאני הייתי, לא מרשם, מן פתק כזה שהיה נותן לי והייתי מביא כדורים"</u>

(עמ' 761, שורות 8-19).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

במקביל להסבר לעיל, העלה ראובן הסבר נוסף להיעלמותו, עליו חזר גם בחקירה הנגדית, ולפיו עוז סיפר לו שהמעורבים איתם הסתכסך הם עבריינים, ולכן חשש לשלומם ושלוש משפחתו, והדבר הוביל אותו לנתק קשרים עם העולם –

"(כ) שהייתי עם עוז ביחד אני טיפלתי בעוז ועוז אמר לי שזה אנשים עבריינים, זה אנשים שמסוכנים. זה אנשים שאי אפשר כאילו ללכת ברחוב אי אפשר. היו נתקלים ישר לזה שלי. ואני לא, פחדתי על המשפחה שלי כי העבריינים לא נתקלים באישה וילד. אני עזבתי ולא דיברתי עם אשתי והילדה שלי שמאוד חשובים לי, לא דיברתי איתם כי לא חשבתי שהם יבואו לאישה ולילדה שלי או לכלה שלי" (עמ' 765-764).

174. חקירתו הנגדית של ראובן –

מסלול הליכתו מביתו לביתם של אלי וליאת יחד עם אורית, ולאחר מכן חזרה לביתו עם רועי ועוז - ראובן מסר כי מסלול הליכתו לשני הכיוונים היה זהה. מכיוון שתיאור מסלול ההליכה בעדותו הראשית היה עמום למדי, בא כוח המאשימה ביקש ממנו להרחיב בנדון והוא עשה כן אך הדבר עדיין נותר בערפל מסוים. עם זאת הוא אישר שהוא ובניו היו אמורים להיקלט במצלמות רחוב יצחק שדה 6 כאשר הם צעדו ברחוב זה. נוכח גרסתו זו הוצג לו כי אין לכך כל תיעוד ותשובתו היתה שאם הליכתו עם בניו חזרה לביתו לא נקלטה במצלמה **"אז משהו לא בסדר"** (עמ' 854, שורות 28-29).

הקטנוע והיונדאי – ראובן טען בתוקף כי ביום הרצח הוא לא נסע ביונדאי ולא רכב על שום קטנוע. בהתאם לכך הוא הכחיש שהוא זה שנראה באחד משני הרכבים בסרטונים שונים שהוצגו לו. זאת ועוד, ראובן טען כי במועד הרלוונטי כלל לא היה ברשות מי מבני משפחתו קטנוע. הוא הוסיף כי **"למשפחה" היה קטנוע כ 8 שנים לפני האירוע אך התקשה, לשון המעטה, לתת תשובה מניחה את הדעת לפלט בעלויות ממשד הרישוי (ת/449) ולפיו רועי רכש קטנוע מסוג "מובי 125" בחודש 08/2015, כשנתיים לפני הרצח. הוא הדין לגבי הודעת שכנו וחברו של עוז, חי סנגו, שנחקר ביום 2.11.17 והודעתו (ת/445) הוגשה בהסכמה ועולה ממנה כי לעוז יש קטנוע מסוג "מובי" בצבע כסוף וכן קסדה שחורה "נפתחת מקדימה" (עמ' 866-865).**

הממצאים הפורנזיים - ראובן טען שמכיוון שהוא לא נסע ביונדאי ביום הרצח, אין לו מה להגיב אודות הממצאים הנוגעים לרכב (עמ' 867); וכשנשאל ביחס לכתם הדם שאותר בזירת הרצח ושלגביו נמצאה התאמה לפרופיל הדנ"א של רועי, השיב: **"מה אני יכול להגיד לך? זה מכולת**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שכונתית שכולם מגיעים לשם, אני לא יודע להגיד לך יותר מזה.. והוסיף כי גם ילדיו קונים שם (עמ' 868).

היעלמותו לאחר הרצח - ראובן חזר על גרסתו לפיה כאשר חזר עם רעייתו מ"מיי בייבי" ביום 6.10.17 האחרונה אמרה לו כי רועי ועוז נסעו לאילת. עם זאת הוא התקשה להסביר כיצד אורית – שהיתה אתו לשיטתו מאז שחזרה לביתם לאחר המפגש ביום 5.10.17 הספיקה להיפגש איתם ללא נוכחותו שלו, ומדוע לא נפרדו ממנו (עמ' 861). ראובן המשיך ותיאר כי לאחר שמצא את עוז השניים הסתתרו מחשש לפגיעה בעוז מצד מי שהיו מעורבים בקטטה, ובמקביל טען שלא נמלט מביתו אלא יצא לחפש את ילדיו לאחר שאשתו אמרה לו שהם נסעו לאילת (עמ' 783, שורות 16-20). הוא טען כי רק לאחר שמצא את עוז, האחרון אמר לו שהוא חושש מהאנשים איתם הסתכסך (עמ' 784, שורות 5-9). לצד זאת, ראובן טען כי הוא עצמו לא ידע מיהם אותם עבריינים, מה שמותיהם או מאיפה הם, והוא לא שאל את עוז במשך כל התקופה בה היו ביחד במי מדובר (עמ' 802 שורות 1-13).

עם התקדמות החקירה הנגדית, הפכו תשובותיו של ראובן לבליל של הסברים חסרי היגיון. כך, כשנשאל מה הקשר של רועי להימלטותו של עוז, ומדוע גם רועי היה בהימלטות זמן כה ממושך, השיב כי גם רועי חשש כתוצאה מהקטטה בה עוז היה מעורב (עמוד 785, שורות 25-29). ראובן מסר כי רועי ועוז היו תחילה ביחד, בשלב מסוים רועי הלך "לקנות איזה משהו", עוז ראה "משהו מוזר" ועזב את המקום, וכך רועי איבד את עוז, ודרכיהם נפרדו עד למעצרים (עמ' 784, שורות 25-32). כשנשאל מדוע יצא במסע חיפושים ולא פשוט התקשר אליהם, השיב כי התקשר אליהם אך לא היה מענה, וכשנשאל מאיזה טלפון ניסה להתקשר אליהם טען כי הדבר היה מטלפון חלופי שהיה לו, מאחר והטלפון שלו "נפל למים בכינרת" כשנסע ביום הרצח לטבריה לחפש מקום לקרואן (עמ' 789, שורות 16-26). בהמשך, טען שעובר ליום הרצח היו לו למעשה שני טלפונים – הראשון "טבע" בכנרת ואת השני "שכח בבית" לפני שיצא למסע החיפושים אחר עוז ורועי (עמ' 808). אם לא די בהסברים תמוהים אלה, בהמשך חקירתו הנגדית טען כי הוא יצא לחיפושים אחר רועי ועוז באוטובוס, עם מעט כסף בכיס וללא תעודת זהות (הגם שבעת מעצרו הוא זוהה על פי תעודת זהות – ר' ת/354). לאחר שתי תחנות הוא חזר לבית ולקח את הרכב שלו והתחיל בחיפושים (עמ' 790, שורות 29-32). עם זאת, בהמשך טען כי ירד מהאוטובוס ולקח רכב של חבר, אך סירב לומר את שמו של "החבר" (עמ' 827-821). ראובן תיאר כי את החיפושים הוא התחיל בחיפה ונעזר באנשים עד שאיתר את עוז בנתניה (עמ' 791-790), אך כמנהגו סירב לומר במי נעזר במסע החיפושים ואיפה בנתניה איתר את עוז (עמ' 788). ראובן נשאל לגבי מעשיו בתקופת היעלמותו וטען כי הוא ועוז היו יחד בשני מקומות – בנתניה ולאחר מכן בקלנסואה שם נעצרו

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(עמ' 802). לדבריו, בקלנסואה הם עבדו בסחר בפירות וירקות, והוסיף כי בכל התקופה החל מהיום שעזב את קרית אתא יום לאחר הרצח ועד למעצרו, הוא לא היה בקשר עם משפחתו ולא קיבל מהם כספים (עמ' 803-804). ראובן טען כי חשש להסתובב עם עוז פן העבריינים שמחפשים אותו יאתרו אותו לכן גם לא לקח אותו לטיפול רפואי. משכך, הוא נשאל כיצד יצא עם עוז לעבודה במכירת פירות וירקות והשיב כי הם עסקו במכירת תותים ועונת המכירה היא קצרה. ראובן הוסיף כי בזמן שהיו בחוץ הם עטו מסיכות קורונה על פניהם, אך הוא עומת עם העובדה שהם נעצרו טרם פרוץ מגפת הקורונה (!..!) (עמ' 811 למעלה).

שהותו בקלנסואה ומעצרו - ראובן טען כי בתקופת שהותו בקלנסואה הכיר את אחמד קחמאן, בעל הדירה בה נעצר, מספר ימים לפני מעצרו על רקע העיסוק בסחר בפירות. ראובן הוסיף כי לא שיתף את קחמאן מדוע הוא מבקש לישון בביתו. בעקבות כך הציג לו ב"כ המאשימה את הודעתו של קחמאן שהוגשה בהסכמה (ת/447) ולפיה ראובן פנה אליו באופן אקראי יום לפני המעצר, אמר לו ששמו שלמה, שהוא סוחר ירקות מחיפה וביקש להישאר לישון אצלו משום שרב עם אשתו. ראובן אישר את עיקר הדברים אך הכחיש שאמר לו ששמו שלמה (עמ' 834 שורות 1-18). הוא הופנה לדו"חות השוטרים לפיהם, בתמצית, הוא ניסה להימלט מהשוטרים (נצפה על גג בניין כשהוא עובר באמצעות חבל לגג של בניין סמוך - ת/354 – ת/359), אך הכחיש שניסה להימלט, וטען שלא היו מים חמים בבית לכן החליט לעלות לגג ואז עבר באמצעות חבל לבניין הסמוך בניסיון לתקן את הדוד .. (עמ' 835 לפרוט', שורות 28-3).

במהלך חקירתו הנגדית ראובן אף העלה טענה חדשה ולפיה בתקופת ההיעלמות הוא ניסה להסתייע בגורמים שונים שיסייעו בפתרון הסכסוך בין עוז לאותם "עבריינים" שלשיתו היוו איום על עוז. בהקשר זה טען כי בתקופה בה שהו בנתניה, אצל אדם ששמו לא גולה, הגיע אליהם "מתווך" (כהרגלו הוא סירב למסור את פרטיו) ונערכה פגישה במסגרתה עוז ביקש מאותו "מתווך" לסייע לו בפתרון הסכסוך לעיל (עמ' 805-806). עם זאת, ראובן שלל כי שמם של המנוח או יוסי בן גרטי עלה במפגש, והוסיף כי אינו זוכר מה אותו מתווך הציע ומתי התקיימה הפגישה עמו (עמ' 807).

הקשר עם בני משפחתו בתקופת ההיעלמות - כאמור לעיל, ראובן טען כי בתקופת היעלמותו (מחודש 10/2017 ועד לחודש 1/2019!) הוא לא היה בקשר עם משפחתו. עם זאת, הוא התקשה, לשון המעטה, לספק לכך הסבר מניח את הדעת ולא הבהיר, לדוגמה, מדוע לא שלח להם ולו סימן חיים במשך כשנה וחצי ואף לא הגיע ללוויית או לשבעה של אמו שנפטרה בתקופה זו (בהקשר לאי הגעתו ללוויית אמו, ר' הודעת אחיו יהודה ת/454א', שורות 46-47). הסבריו לתהיות לעיל,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

שהובאו לעיל על קצה המזלג, השתנו חליפות - פעם טען כי לא הייתה לו דרך ליצור עם קרוביו קשר משום שלא היה לו טלפון; פעם טען כי ניתן קשר משום החשש מגורמים שרצו לפגוע בעוז והסביר כי אם היה יוצר קשר עם משפחתו, מיקומו עלול היה להתגלות; ופעם טען כי לא היה לו זמן ליצור קשר עם קרוביו משום שהיה עסוק בעבודה ובטיפול בעוז. לא זו אף זו, ראובן אף טען בתחילה כי עד למעצרו הוא לא היה מודע לכך שרועי כבר נעצר, והדבר נודע לו מהמשטרה לאחר מעצרו. הוא הוסיף כי לא נאמר לו מדוע רועי נעצר והוא עצמו לא שאל (עמ' 776-777). עם זאת, בהמשך חקירתו הנגדית שונתה הגרסה בנדון והוא טען כי ה"מתווך" שניסה ליישר את ההדורים עם העבריינים (שהוא לא יודע את זהותם) סיפר לו שרועי עצור לאחר שהסגיר את עצמו (עמ' 825-826). עם זאת, הוא טען שלא ידע מה עלה בגורלו של רועי ואף טען שלא ידע שהוגש כבר בחודש 8/2018 כתב אישום נגד רועי באישום של רצח והמשיך וטען שלא קרא את הפרסומים בתקשורת בנדון (עמ' 826).

עוד בהקשר לאי יצירת הקשר עם משפחתו הופנה ראובן לטענתו, עת נחקר במשטרה ביום 8.1.19 (ת/ב2, חלק שני עמ' 48 שורה 22) בפעמים היחידות בהן חרג משתיקתו, ולפיה המשטרה התייחסה באופן נאות לבתו ליאת במהלך חיפוש שנערך בביתה. נטען כי ידיעתו על כך מוכיחה כי הוא היה בקשר עם בני משפחתו, אך לא היתה לו תשובה לכך (עמ' 830-831).

טענה נוספת שעלתה רק במהלך חקירתו הנגדית היתה כי מספר שעות לאחר הרצח הוא שמע שהייתה קטטה בין עבריינים ומישהו נרצח אך לא ידע את זהות המנוח. בזמן שנודע לו על האירוע הוא היה בביתה של ליאת עם משפחתו. עם זאת, ראובן הבהיר כי רק עם מעצרו נודע לו שהוא עצמו חשוד ברצח (עמ' 780). גם גרסה זו השתנתה במהלך חקירתו הנגדית, כאשר טען כי כבר ביום הרצח כשחזר עם אשתו מירכא, היא אמרה לו שהילדים נסעו לאילת ושיש שמועה לפיה הוא, רועי ועוז מעורבים ברצח המנוח. עם זאת, לטענתו גם בשלב זה הוא לא ידע שמי שנרצח קשור לקטטה במועדון, ובכל מקרה הבין שעוז ורועי נסעו לאילת על רקע הקטטה במועדון (עמ' 821). גם בשלב זה עמד ראובן על טענתו כי לא ידע שהוא מבוקש לחקירה ולשיטתו "**אני הסתתרתי רק מהעבריינים שאני חשדתי מהם**" (צ.ל. פחדתי מהם – י.ל.). (עמ' 822 שורות 26-27).

טענותיו של ראובן בנוגע למצבו הנפשי של עוז – ראובן תיאר כי עוז סבל מבעיות נפשיות עד למעצרו והוא (ראובן) היה עסוק במאמצים לסייע לבנו. ראובן אף טען כי הבעיות הנפשיות החלו כשנה וחצי לפני יום הרצח (עמ' 792). לכן, הפנה בא כוח המאשימה לגרסתו של ראובן במשטרה (ת/ב2, חלק שני בעמ' 20) בה טען שהבעיה של עוז החלה רק לאחר הרצח, אך לראובן לא היתה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תשובה מניחה את הדעת לכך. זאת ועוד, ראובן טען כי לפני הרצח וכן עד למעצרו הוא פנה למספר רופאים באופן פרטי שכתבו לעוז מרשמים לתרופות, אך גם בהקשר זה ראובן סירב למסור את זהות הרופאים, לפרט באיזה טיפול מדובר, וטען כי הדבר לא תועד במערכת ממוחשבת ונעשה באופן פרטי (עמ' 799-800).

שתיקתו בחקירות - ראובן מסר כי בחר לשתוק משום שהוא "לא מאמין במשטרה" אלא רק בבית המשפט (עמ' 771).

פרק יא' - גרסאות עוז

1.א. – אמרות עוז במשטרה

175. גם עוז בדומה לראובן נחקר במשטרה פעמיים - ביום מעצרו ה 1.1.19 (ת/3); וביום 8.1.19 (ת/4).

176. חקירתו הראשונה התקיימה לאחר שנועץ בעורך דינו וכבר עם תחילתה הצהיר "אני לא יודע במה מדובר, זה לא אני.. ואני שומר על זכות השתיקה" (עמ' 3). עוז נשאל מדוע היה בקלנסואה שם נעצר; האם הכיר את המנוח; היכן היה בזמן הרצח; האם יש בבעלותו קטנוע, ועוד, אך בחר שלא להשיב.

177. גם בחקירתו השנייה עוז שמר על שתיקה כמעט גורפת, ונהג כך גם כשהוצגו לו סרטונים וראיות. חריג לכלל לעיל היה בכך שטען ש"אני לא ברחתי אם הייתי יודע שמחפשים אותי אני הייתי פה הראשון" (ת/4 עמ' 22, שורות 14-8), והוסיף שבתקופת ההיעלמות לא היה בקשר עם אמו, אחותו ויתר בני משפחתו (עמ' 8).

2.א. - עדותו של עוז בבית המשפט

178. עוז העיד בחקירה ראשית ביום 10.3.22 וביום 14.3.22, כשבמועד השני לעיל החלה חקירתו הנגדית והיא נמשכה גם בדיון מיום 20.3.22.

179. עדותו הראשית – עוז מסר כי הוא רווק ואב לילד. בצבא שירת כנהג משאית, ולאחר שחרורו הוא היה בעליה של מסעדת בשרים בקרית אתא ולאחר מכן ועד למעצרו עבד כנהג (דיון מיום 10.3.22, עמ' 846). עוז תיאר כי התגורר ביחידה הסמוכה לבית הוריו (שם, עמ' 848).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הקטטה במועדון והאירוע סמוך לבית משפחת דדון לאחר מכן - עוז תיאר כי הותקף על ידי יוסי בן גרטי בליל סוכות במועדון הפנטהאוז. לדבריו השומרים הפרידו ביניהם, אך בן גרטי תקף אותו שוב מחוץ לשער המועדון (דיון מיום 10.3.22, עמ' 852-853). לאחר הקטטה במועדון הוא נסע לביתו בקרית אתא עם ידידה וכשהגיע לשם הבחין ביוסי בן גרטי. האחרון רץ אחריו ועוז ברח מפניו (שם, עמ' 853, שורות 20-23). עוז מסר שלא הבחין בחפץ שהוחזק על ידי בן גרטי בזמן המרדף ולא זכר האם הלה איים עליו ואמר לו "היום אתה מת" (שם, עמ' 854, שורות 4-7). עוז הוסיף כי לאחר שנמלט לביתו הוא פגש את אביו, סיפר לו על שאירע אך הלה הרגיעו ואמר לו "שטויות. לך תישן. תקום. ריב של ילדים" (שם, עמ' 854, שורות 27-29). לטענתו, הוא הכיר את בן גרטי כתושב קריית אתא שמעורב בפלילים, ואת המנוח (בו לא הבחין במועדון וגם לא ליד ביתו) גם הכיר מקרית אתא (דיון מיום 14.3.22, עמ' 825, שורות 24-30). עוז אף הגיש התכתבות בינו לבין המנוח בפייסבוק משנת 2011 (נ/51).

המפגש המשפחתי בביתם של ליאת ואלי – עוז מסר כי ביום האירוע הגיע בגפו ברגל לביתם של אלי וליאת. לטענתו הוא לא הלך ברחוב יצחק שדה אלא בשבילים צדדיים כדי שלא להיראות ועל רקע חששו מבן גרטי. הוא שירטט את מסלול הליכתו (נ/49) וכן הוגש מטעמו "שחזור" מצולם של המסלול שנערך על ידי באי כוחו (נ/50). מדובר במסלול שאינו כולל את רחוב יצחק שדה, למעט חציית הרחוב לקראת סופו, ולכן גם אינו מכוסה במצלמות האבטחה של רחוב יצחק שדה.

עוז תיאר כי בשלב מסוים של המפגש בעת שהיה עם אביו בחצר, הוא הבחין ב"רכב מוזר שחור נוסע בצורה מוזרה" (דיון מיום 14.3.22, עמ' 865 שורה 11). הרכב נראה חשוד משום שחלף פעמיים ליד החצר בנסיעה איטית ומישהו הסתכל מהרכב באופן מחשיד. עוז מסר כי הוא חשד שמדובר ביוסי בן גרטי שהגיע לפגוע בו כהמשך לאירועים מליל אמש, והוא עדכן בנדון את ראובן (שם, עמ' 865), וייתכן שגם רועי שמע את הדברים. בעקבות דבריו לראובן, האחרון ביקש מהילדים להיכנס לתוך הבית "שחם ו.. שלא יקרה משהו חס וחלילה, יזרקו איזה רימון, ירו לעברנו". לאחר שכלל הנוכחים בחצר נכנסו לתוך הבית נותרו בחוץ עוז, רועי וראובן. עוז תיאר כי הם קיפלו את ציוד המנגל, סידרו את הדברים בחצר והלכו ישירות ברגל לביתם ברח' קיש בדרך בה הוא הגיע לשם (שם, עמ' 866-867).

עוז המשיך ותיאר כי לאחר שהגיע לביתו, הוא נכנס ליחידת הדיור שלו כשהוא מפוחד (עמ' 869). בהמשך רועי הגיע אליו ועוז סיפר לו שהוא מפוחד ושהוא מעוניין להתרחק מאזור. בהמשך לכך, שניהם החליטו לנסוע לאילת לדירה של חבר שלהם המתגורר בנתניה ובבעלותו דירה באילת (שם, עמ' 871). כשנשאל כיצד נסעו, השיב "אני לא זוכר. או במונית או עם חבר. נסענו לנתניה" (שם,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עמ' 871, שורות 32-30). עוז סירב למסור את פרטי החבר מנתניה "למען הפרטיות שלו .." (עמ' 871) והוסיף שלא פנה למשטרה בהקשר לסכסוך עם בן גרטי משום שלא האמין שהמשטרה תוכל לספק לו הגנה (עמ' 879).

לאחר שהשניים הגיעו לנתניה הוחלט שלא להמשיך לאילת מאחר והחבר אמר להם שאפשר לנסות לפתור את הסכסוך עם בן גרטי באמצעות פנייה לגורם שלישי, "אדם מכובד, בודד" (שם, עמ' 872-873). בעקבות כך, רועי אמר ש"יש לו רעיון" הקשור לפתרון הסכסוך מבלי שפירט מעבר לכך, ובבוקר שלמחרת עזב וכך דרכיהם נפרדו. כשנשאל עוז להיכן רועי נסע, השיב שאינו יודע (עמ' 873), והוסיף כי משך כל תקופת ההיעלמות לא ידע היכן רועי ולא היה אתו בקשר (עמ' 878). זאת ועוד, לטענת עוז הוא כלל לא ידע עד למעצרו שלו ביום 1.1.19, כי רועי נעצר כבר ביום 28.7.18 וכי הוגש כנגדו כתב אישום בעבירת רצח.

המשך ההתרחשות בנתניה - עוז הוסיף ותיאר כי מספר ימים לאחר שהוא ורועי הגיעו לנתניה, אך לאחר שרועי כבר עזב, הגיע למקום אביו ראובן. עוז לא פירט כיצד ראובן ידע להגיע לשם. עוז טען כי שיתף את ראובן בקשייו הנפשיים (עמ' 874) וגם "החבר מנתניה" נחשף לחלק מאותם קשיים. בעקבות כך, קרוב של "החבר" סיפק כדורים פסיכיאטרים מבלי שעוז נפגש עם גורם רפואי כלשהו (עמ' 875), אך לא מסר כל נתון בנוגע לאותם כדורים. עוז תיאר כי הוא וראובן התפרנסו בתקופה זו ממסחר בפירות וירקות בנתניה (עמ' 876), וכשנשאל לגבי מקומות נוספים בהם היו, השיב כי אחרי נתניה הם הגיעו לקלנסואה שם נעצרו (עמ' 878).

הקטנוע – עוד בעדותו הראשית התבקש עוז להתייחס לטענת המאשימה כי עשה שימוש בקטנוע סמוך לרצח. עוז טען כי באותה תקופה לא היה לו קטנוע ובכל מקרה הוא לא רכב על קטנוע ביום הרצח. הוא אישר שעובר לאירוע היה רשום על שם רועי קטנוע, אך הוא היה בצבע לבן ולא אפור (עמ' 831 לפרוטוקול מיום 14.3.22). עוז הוסיף כי הקטנוע לעיל אמנם היה גם בשימוש, אולם זמן מסוים לפני האירוע ראובן לקח אותו לאחר שנחשף לבעיותיו הנפשיות (עמ' 831 לפרוטוקול מיום 14.3.22). עם זאת, כשנשאל מה אביו עשה עם הקטנוע, השיב שאינו יודע (עמ' 834 לפרוט' מיום 14.3.22).

לגבי שתיקתו בחקירותיו - עוז מסר כי הוא שמר על זכות השתיקה בחקירותיו בהתאם לעצת עורכי דינו (עמ' 880 לפרוטוקול, שורות 4-6),

חקירה נגדית

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

180. בחקירתו הנגדית התייחס עוז לאירוע במועדון פנטהאון ואישר כי לאחר הקטטה הוא חזר לביתו עם מספר ידידות שלו, ביניהן ג.א. שגרסתה הוצגה בתמצית בפסקה 12 לעיל (עדות עוז, עמ' 827 לפרוטוקול מיום 20.3.22, שורות 20-31). כשנשאל עוז האם דוד ציפורה היה במועדון השיב "נראה לי שכן", ולגבי המנוח מסר שלא ראה אותו באותו לילה (עמ' 828 לפרוט' מיום 20.3.22, שורות 8-15).

ההתרחשות במפגש המשפחתי – עוז הופנה לדברים שמסרו חלי ונטע, לפיהם היתה במקום אווירת בהלה בעקבות הבקשה מהנוכחים להיכנס לבית. הוא אישר כי אכן הנוכחים התבקשו להיכנס לבית בעקבות נסיעת הרכב השחור (עמ' 835 לפרוטוקול הדיון מיום 20.3.22). עם זאת, כשנשאל האם זיהה מי נוסע ברכב השיב בשלילה (שם, עמ' 838), וכן אישר שלא התרחש בפועל אירוע חריג כגון צעקות מתוך הרכב, איומים, או גרוע מכך כגון שליפת אקדח, ירי וכד' (שם, עמ' 841). עוז תיאר, כאמור לעיל, כי לאחר שהרכב השחור חלף הוא רועי וראובן סידרו את המרפסת וחזרו ברגל לביתם.

עוז נשאל שתי שאלות בהקשר לעיל: הראשונה, מדוע הם לא נכנסו פנימה כדי להגן על עצמם, שהרי לא ידעו באם הרכב השחור יחזור; והשנייה, כיצד עזבו שלושת הגברים את הבית תוך שהותירו שם את הנשים והילדים מבלי שהחששות לעיל הוסרו! לשאלה הראשונה השיב עוז כי הוא רועי וראובן נשארו בחוץ בשלב הראשון כדי "שאם יבוא מישהו שאנחנו נדבר" (דיון מיום 14.3.22 עמ' 891); ולשאלה השנייה השיב ש: "...אין מה לעשות, קורה מקרים שאנשים יורים על בתים וזה, אני לא עכשיו יכול לעצור את זה בגופי. סידרנו את מה שסידרנו והלכנו...." (שם, עמ' 894).

לגבי היעלמותו יחד עם רועי ביום האירוע, הוא נשאל מדוע רועי היה צריך לעזוב שהרי לא היה לו כל סכסוך עם יוסי בן גרטי. עוז השיב שרועי הצטרף אליו כמלווה (עמ' 876 לדיון מיום 14.3.22) והוסיף שלפני שעזבו הם הודיעו לאימם שהם נוסעים לאילת (שם). עוז נשאל כיצד לא סיפר על דבר כה חשוב לאביו, אך לא נתן לכך תשובה (שם, עמ' 882).

כמו כן, עוז טען שבעת שנסע לנתניה הוא לא לקח אתו טלפון סלולארי מחשש שיפרצו לו לטלפון ויאתרו את מיקומו (עמ' 879-880 לפרוטוקול מיום 14.3.22). במקום אחר טען שכבר לאחר המפגש אצל ליאת, הוא הפסיק לעשות שימוש בטלפון משום החשש שבן גרטי או מי מטעמו יאתרו אותו (עמ' 836 לפרוטוקול מיום 14.3.22).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עוז טען כי היה עם רועי מאז שסיפר לו שהוא מתכוון לעזוב, אך לא זכר כיצד הגיעו לנתניה – ברכב של מישו או במונית (פרוטוקול 14.3.22 עמ' 879). זאת ועוד, עוז עומת עם גרסתו של עידן מזרחי (הודעתו ת/371 הוגשה בהסכמה), אחיהם של חי ואלי מזרחי, שלא נכח במפגש המשפחתי אך טען כי לאחר המפגש, בשעות הערב, הוא נסע יחד עם רועי ואלי מקרית אתא לביתם של חי ונטע בשכונת דניה בחיפה. עוז טען בהקשר זה "וואללה לא יודע" (דיון מיום 20.3.22 עמ' 828) וסייג את גרסתו בכך שטען שכאשר נסע עם רועי לנתניה הם היו ביחד, אך ייתכן שלפני כן רועי יצא את הבית.

לגבי ההיפרדות מרועי בנתניה - עוז מסר כי יום לאחר שהשניים הגיעו לנתניה, רועי אמר לו שהוא נוסע כדי לנסות לפתור את הסכסוך בדרך כלשהי. לאחר כיומיים ראובן הגיע לנתניה (עמ' 884 לפרוטוקול מיום 14.3.22). עוז נשאל האם התעניין מה עלה בגורלו של רועי והאם הלה הצליח ליישב את הסכסוך כפי שאמר שיעשה, והשיב כך "יכול להיות שאבא שלי עשה את זה, אבל אני מסביר לך שבאותה תקופה הייתי כל כך נסער שלא עניין אותי כאילו מהאנשים שהכי קרובים אליי, עניינו אותי כן? אבל ממה שעברתי הם הייתי עסוק כל כך בעצמי ובמה שאני עובר ובמה שאני חווה, ואני לא יודע איך עוד איך להסביר לך את מה שחוויתי" (עמ' 883 לפרוטוקול מיום 14.3.22). עוז חזר על טענתו מעדותו הראשית כי הפעם הראשונה בה נודע לו כי הוגש כנגד רועי כתב אישום היתה עם מעצרו שלו (של עוז) (דיון מיום 14.3.22, עמ' 862). בהקשר זה, הוא התבקש ליישב את הסתירה בין גרסתו לעיל לבין גרסת אביו ולפיה כבר במהלך שהותם בנתניה, ה"מתווך"/"בורר" סיפר להם על כך שכנגד רועי הוגש כתב אישום. לעוז לא היה מענה לכך (דיון מיום 14.3.22, עמ' 882) ובדיון עוקב מיום 20.3.22 טען ש"אני קודם כל לא שמעתי דבר כזה" (עמ' 833). זאת ועוד, עוז טען כי במהלך כל תקופת ההיעלמות הוא לא היה בקשר עם משפחתו. לשאלה מדוע לא היה בקשר עם משפחתו נתן מיני הסברים – החשש שמא יוסי בן גרטי יאתרו; מצבו הנפשי; סמך על אביו; וכו' (ר' לדוגמה עמ' 863 לפרוט' מיום 14.3.22). זאת ועוד, עוז אף טען כי עד למעצרו הוא כלל לא ידע שהמנוח, אותו הכיר, נרצח (דיון מיום 14.3.22, עמ' 867); ואף טען שכלל לא ידע שהוא או אביו דרושים לחקירה. כאשר עומת עם גרסתו שלו ולפיה ה"בורר" עמו נפגש בנתניה מסר לו שהם "מעורבים באיזה רצח", השיב שלא קישר בין הדברים (דיון מיום 14.3.22 עמ' 869-867).

לגבי המפגש עם ה"בורר" – עוז תיאר כי במהלך שהייתם בנתניה הוא וראובן נפגשו אתו פעם אחת ואביו היה זה שניהל את השיחה (עמ' 874 לפרוטוקול מיום 14.3.22). ואולם גם גרסה זו נותרה עמומה ועוז לא ידע לפרט מה הוחלט בסוף הפגישה, לא ידע מה קרה לאחר מאמצי התיווך ולדבריו סמך על אביו בהקשר זה (עמ' 875 לפרוטוקול מיום 14.3.22). כאמור לעיל, עוז

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תיאר כי ה"בורר" אמר להם שיש שמועה שהם מעורבים ברצח בקרית אתא, אך לטענתו הוא לא התעניין באיזה רצח מדובר, מי נרצח, מתי אירע הרצח ולא ידע שמדובר במנוח (עמ' 867 לפרוט' מיום 14.3.22). כשהתבקש להסביר כיצד הוא לא התעניין בפרטים אודות הרצח והשמועות ביחס אליו, השיב "לא מעניין אותי מה אנשים אומרים, שיגידו מהיום עד מחר מה, מה מעניין אותי מה הם אומרים? מעניין אותי מה, מה אני עובר, מה אני מרגיש" (עמ' 868 לפרוטוקול מיום 14.3.22, שורות 7-12).

לגבי הקטנוע, עומת עוז עם הודעתו של אדם בשם ראובן סונגו שהוגשה בהסכמה (ת445). מדובר בשכן וחבר של עוז שמסר שברשות עוז היה קטנוע "מובי" בצבע כסוף. עוז חזר על טענותיו לעיל לעניין הקטנוע. עוז לא ידע להסביר מדוע אביו, שהעיד לפניו, לא מסר כי הוא (ראובן) לקח את הקטנוע לאחר שעוז סיפר לו על בעיותיו הנפשיות (דיון מיום 20.3.22 עמ' 830).

פרק יב' - גרסאות רועי

181. רועי נחקר 4 פעמים במשטרה – ביום 28.7.18 בו הסגיר עצמו למשטרה (ת/5); ביום 1.8.18 (ת/6); ביום 9.8.18 (ת/7); וביום 15.8.18 (ת/8).

182. חקירתו הראשונה ת/5 לעיל התקיימה כשעה וחצי לאחר הסגרתו (בשעה 58:23) לאחר שנועץ בעורך דין. רועי שמר על זכות השתיקה ביחס לכל השאלות שהופנו אליו במהלך החקירה וכך גם נהג ביתר חקירותיו. רועי נשאל, בין היתר, בנוגע להיכרותו עם המנוח וחבריו; היכן היה ביום הרצח; שאלות בנוגע לבעלותו על רכב היונדאי והשימוש שנעשה בו; שאלות בנוגע למפגש המשפחתי – דרכי ההגעה לשם ומשם; ועוד. על שאלות אלה ונוספות רועי שמר על שתיקה. יצוין כי בסוף חקירתו השנייה נלקחה מרועי דגימת רוק בהסכמתו ולאחר שביקש להתייעץ בנדון עם סגורו (ר' ת/6ב', בעמ' 32). בחקירה השלישית מיום 9.8.18 הוצג לרועי חלק מפלט תקשורת של אלי מזרחי, בו מופיעות 2 שיחות יוצאות למספר של חלי בשעה 12:46:17 (למשך 42 שניות); וכן שיחה נוספת בשעה 18:07:46 (למשך 44 שניות) (שתי השיחות מאוכחות ב"סמטת אתא 9"), נאמר לרועי כי הוא זה ששוחח עם חלי מהטלפון של אלי מזרחי, אך גם בהקשר זה הוא המשיך בשתיקתו (קטע הפלט הרלוונטי צורף להודעתו). בחקירה האחרונה מיום 15.8.18 הוצגו לו, בין היתר, סרטונים ובכלל זה סרטון הרצח וכן הוטחו בפניו הממצאים הפורנזיים, אך כאמור הוא נותר בשתיקתו.

עדות ראשית

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

183. רועי העיד לפנינו במשך 3 ישיבות - ביום 9.5.22 העיד בחקירה ראשית והחל להיחקר בחקירה נגדית, וזו נמשכה ביום 17.5.22 וביום 23.5.22.

רועי מסר פרטים אודות עצמו - בן 36, נשוי ואב ל 3 ילדים. שירת כלוחם בנח"ל ולאחר מכן עבד במספר מקומות עבודה (בזק, סגן קב"ט במוסד לביטוח לאומי) וכחודשיים לפני האירוע התחיל לעבוד כמחסנאי במפעל. עוד מסר כי במתחם המשפחתי של משפחת דדון התגוררו ב 3 יחידות נפרדות הוריו; אחיו עוז; וכן הוא ומשפחתו. מדובר במתחם שכתובתו רחוב קיש 1 אך ליחידה שלו ניתן להגיע גם מרחוב יצחק שדה 32.

יום האירוע – רועי תיאר כי הוא וחלי נסעו עם 3 ילדיהם למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי ברכב היונדאי אקסנט של חלי, הוא נהג ברכב והחנה אותו ליד ביתם של אלי וליאת ברח' יצחק שדה 3: **"אני מחנה את האוטו ברחוב יצחק שדה 3, למעלה, איפה הכניסה של ליאת.."** (דיון מיום 9.5.22, עמ' 858 שורה 19).

השפשוף בברד – רועי מסר כי במהלך המפגש המשפחתי הוא נפל מ"הובר בורד" - כלי דו גלגלי הדומה לסגווי (דיון מיום 9.5.22 עמ' 859); ומאוחר יותר בחקירתו הנגדית הרחיב כי כתוצאה מכך נגרם לו שפשוף אך לא ירד לו דם (דיון מיום 17.5.22, עמ' 975 שורות 15-1).

הבאת אופני העץ - רועי תיאר כי לאחר שהוא נפל מההובר-בורד בנו האמצעי שהיה כבן 4 אותה עת ביקש שהוא (רועי) יביא מביתם את אופניו. רועי תיאר כי מדובר באופני עץ **"שגוררים אותו עם הרגליים, כמו סוג של בימבה כזאת"** (דיון מיום 9.5.22 עמ' 859 שורות 27-26). לכן הוא נסע עם בנו ברכב היונדאי להביא מביתם את האופניים לעיל, ולצורך הכנסת האופניים לרכב הוא העביר את כסאות הילדים שהיו במושב האחורי לתא המטען של הרכב (שם, עמ' 860-859). רועי הוסיף ותיאר כי לאחר שחזר עם רכבו למפגש המשפחתי (עם האופניים ביונדאי) הוא החנה את היונדאי באותו מקום ממנו יצאו: **"החנינו למעלה, בחניה, באותו מקום שממנו יצאנו"** (שם, עמ' 860, שורה 23; וכן עמ' 861, שורה 12).

נסיעת הרכב השחור - רועי מסר שבשלב מסוים לאחר שחזר עם האופניים, הילדים נכנסו לתוך הבית והוא, אביו וחלק מהאורחים נותרו בחצר. בשלב זה אביו ביקש מחי ונטע להיכנס לתוך הבית, ומסר כך:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"הבנתי שעוז אמר לאבא שלי שהוא ראה מישהו שעובר עם איזה רכב מסוים, שהיה לו איזה ריב אתו, באיזה מועדון, משהו שלא ידעתי בכלל לפני. היינו על המדרכה, עמדנו על המדרכה, חיכינו. אבא שלי אמר – נראה אם הם יעברו, נדבר, נסדר, נראה מה מי על מה אתה מדבר. נעצור אותם. אנחנו אנשים בוגרים, ננסה לסדר את זה" (דיון מיום 9.5.22, עמ' 861 שורות 25-29).

החזרה לבית המשפחה וההחלטה לעזוב את קריית אתא – רועי תיאר כי לאחר המתואר לעיל אף רכב חשוד לא עבר ברחוב, ובשלב זה הוא, אביו ועוז "קיפלו את האירוע" ולאחר מכן ועוד בטרם יתר הנוכחים עזבו את המפגש, הוא יצא עם אביו ועם עוז רגלית לכוון ביתם, כאשר הדרך בה הלכו היתה בשבילים הפנימיים שתוארו על ידי עוז וכן צולמו על ידי באי כוחו.

לאחר שהגיעו לביתם הוא הבחין שעוז מבוהל ומפחד מאירוע ליל אמש (האירוע במועדון והמרדף ליד ביתם – אירועים שנודעו לרועי רק במהלך המפגש המשפחתי) וכן משום חליפת הרכב השחור ליד ביתם של אלי וליאת, ולכן הוא החליט – יחד עם עוז – לנסוע לחבר בנתניה שבבעלותו דירה באילת, לקחת ממנו את מפתחות הדירה לעיל ולהמשיך לאילת. רועי הסביר כי הדבר ייטיב גם עם עוז שפחד מאותם עבריינים וגם התאים לו עצמו, משום היחסים הרעועים אותה עת עם רעייתו חלי (שם, עמ' 863). רועי הוסיף כי לפני יציאתם דרומה הוא ביקש שגיסו אלי ילווה לו כספים לצורך הנסיעה. אלי אסף אותו ברכבו והשניים נסעו לבית אמו של אלי (מרים מזרחי), שם פגשו את עידן (אחיהם של אלי וחי), אך אלי לא מצא שם כספים ולכן השניים המשיכו בנסיעה לביתו של חי מזרחי בשכונת דניה בחיפה. בשכונת דניה בחיפה רועי נשאר ברכב, אלי יצא מהרכב וחזר ובשלב מאוחר יותר נתן לו מספר אלפי שקלים שככל הנראה קיבל מחי.

רועי המשיך ותיאר כי לאחר שאלי החזיר אותו לבית המשפחה, הוא (רועי) הודיע לאמו אורית שהוא ועוז נוסעים לאילת, ואז השניים נסעו במונית לחבר בנתניה וזאת לאחר שהתקשר אליו בטלפון "קטן שחור" שלא היה הטלפון הקבוע שלו. רועי סירב למסור פרטים אודות אותו חבר והמשיך ומסר כי כאשר הגיע לנתניה הוא תיאר לחבר את המצב אליו נקלע עוז, ואז החבר אמר לו ש **"אם הם באמת עבריינים, כמו שאתם חושבים שהם, אתם קצת בבעיה. עדיף שתפתרו את זה עכשיו.."** (דיון מיום 9.5.22 עמ' 865 שורה 24).

משכך, רועי חשב על פתרון והוא היעזרות בחבר אחר שלו ששירת עמו בצבא ומתגורר באזור נהריה. לאותו חבר, כך נטען, יש לו קשרים עם משפחת רובעי מעכו שידועה כמשפחה של עבריינים, והם יכולים "לתווך" בין עוז לבין העבריינים עימם הסתבך עוז. בחקירתו הנגדית אישר רועי כי העבריינים עימם הסתבך עוז הכוונה ליוסי בן גרטי וחבורתו (דיון מיום 9.5.22 עמ' 882).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 18-08-42980 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 19-01-29407 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

רועי תיאר כי התקשר לאותו חבר מאזור עכו באמצעות הטלפון השחור לעיל (נתון שנמסר בהמשך בחקירתו הנגדית), ואותו חבר הסכים לקבלו והביע הסכמה לפנות עבורו לבני משפחת רובעי.

בהמשך לאמור לעיל, למחרת היום בו הוא ועוז הגיעו לנתניה הודיע רועי לעוז כי הוא עוזב אותו על מנת "**לפתור את הבעיה**" (שם, עמ' 866), כשהכוונה להסתבכותו של עוז עם אלה שרדפו אחריו במועדון וכן ליד ביתם. רועי נסע במונית לנהריה ונפגש עם החבר לעיל מהצבא שסירב למסור עליו כל פרט. דא עקא, שבמפגש של רועי עם אותו חבר נודע לו מפי האחרון ש"**קרה רצח בקרית אתא ויש שמועה שזה הדדונים, ואתם דרושים...**" (שם, עמ' 867 למעלה). בהתייעצות עם החבר הוחלט שראשית החבר יסייע בפתרון הבעיה עם יוסי בן גרטי באמצעות משפחת רובעי; ורק לאחר מכן רועי יסגיר עצמו למשטרה (שם, עמ' 867).

רועי תיאר כי בחודשים בהם שהה אצל החבר באזור נהריה התקיימו שני מפגשים בין משפחת רובעי לבין יוסי בן גרטי וחבורתו. מדובר במפגשים שרועי עצמו לא נכח בהם והוא רק קיבל עליהם דיווח מחברו. המפגש הראשון העלה חרס ורק לאחר המפגש השני, שהתקיים סמוך למועד הסגרתו, נודע לו כי ההדורים יושרו ולכן הוא הסגיר עצמו למשטרה.

רועי טען כי במהלך כל התקופה בה התגורר אצל החבר מנהריה הוא לא היה בקשר כלשהו עם עוז או עם אביו וגם לא היה בקשר כלשהו עם יתר בני משפחתו כגון רעייתו חלי או אמו. עם זאת, הוא טען שהוא שלח מידי פעם את חברו מנהריה כדי שיצלם עבורו מרחוק את בני משפחתו.

כאשר הוא נשאל עוד במהלך עדותו הראשית מה תגובתו לכך כי רכבו – רכב היונדאי – נראה בזירת הרצח, השיב כך "**אני אומר שזה לא הרכב שלי**". (דיון מיום 9.5.22 עמ' 876), ולגבי שרידי הירי שנמצאו ברכב טען כי הדבר יכול היה להיות משום עבודתו כמאבטח ומשום שנהג להסיע חברים לעבודה ברכב שאף הם עבדו כמאבטחים ונשאו נשק (שם, עמ' 877).

לגבי טיפת הדם ברחבת המכולת השיב כי נהג להגיע לשם באופן תדיר, הן כדי לרכוש מוצרים והן כדי להיפגש עם חברים ולשתות בירה בסוף יום העבודה (שם, עמ' 878). [אציין כי בהקשר זה העיד מטעם ההגנה מר איציק בוגנים שמסר שמעת לעת לאחר יום העבודה נהג לשתות בירה בספסל שליד המכולת (ר' עדותו מיום 22.6.22)]. עוד טען רועי כי ייתכן ונפצע באחת הפעמים שהיה שם או שבעונת המעבר אפו טפף דם, שכן הוא סובל לטענתו מבעיה שכזו (שם, עמ' 879).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הקטנוע - רועי אישר כי היה רשום על שמו קטנוע וזאת לבקשתם של אביו ושל עוז. לו עצמו, כך טען, כלל לא היה רישיון נהיגה על קטנוע. לדבריו, בתחילת שנת 2017 אביו אמר לו ש"יש בעיה עם עוז" ולכן הורה לו להיפטר מהקטנוע. לכן, הוא לקח את הקטנוע למישהו בשפרעם למכר אותו לפירוק. לדבריו אף יש לו "באחד המקומות בבית" מסמכים על כך, אך משום מחסור בזמן הוא לא השלים את מלאכת הניירת מול משרד הרישוי ולכן הקטנוע עדיין רשום על שמו (שם, עמ' 880).

184. בחקירתו הנגדית הרחיב רועי בנוגע לנקודות הבאות:

(-) הוא נשאל כיצד השאיר את רעייתו חלי עם שלושת ילדיהם (כולל תינוקת בת שבוע) לבדה בביתם של אלי וליאת מזרחי תוך שציפה שתחזור לבדה לביתם. רועי השיב כי חלי "רגילה להסתדר" לבד והוסיף כי היחסים ביניהם לא היו טובים אותה עת;

(-) הוא טען כי במהלך 10 החודשים בהם שהה באזור נהריה לא יצר כל קשר עם מי מבני משפחתו. הדבר היה לדבריו משום החשש שהדבר יביא למעצרו ועל רקע "סיבה אישית" שלא רצה לפרט (דיון מיום 9.5.22 עמ' 885 שורה 21). רועי התקשה להסביר את ההיגיון בכך, שכן יוסי בן גרטי וחבורתו כלל לא חיפשו אותו אלא את עוז;

(-) בהמשך לאמור לעיל אישר רועי כי כלל לא ידע שאביו הגיע לנתניה ונמצא עם עוז, הגם שהוסיף שהוא העריך שאביו יחפש אחריהם (דיון מיום 17.5.22 עמ' 935); רועי התקשה להסביר מדוע לא הודיע לאביו היכן הוא נמצא והיכן עוז נמצא (שם, עמ' 937);

(-) רועי לא הצליח להסביר מדוע לאחר שמשפחת רובעי הסדירה לשיטתו את הסכסוך עם יוסי בן גרטי, הוא לא טרח להודיע לבני משפחתו שענתה החשש מבן גרטי הוסרה, וכי עוז יכול אף הוא לצאת ממחבואו (שם, עמ' 887). רועי מסר תשובות כגון "לא היה לי איך להשיג אותם" (שם, עמ' 887 שורה 9) ועוד מיני תשובות שכאלה – כך, טען כי לאחר שהוסדר הסכסוך עם יוסי בן גרטי הוא הודיע לחבר בנתניה שהוא הולך להסגיר את עצמו ושיוודיע לעוז, אך הלה הודיע שהוא כבר אינו מתגורר אצלו (דיון מיום 17.5.22 עמ' 940). רועי הוסיף שכלל לא ידע שאביו נמצא עם עוז אותה תקופה (שם, עמ' 941); והתקשה להסביר מדוע המשיכו עוז ואביו להסתתר באזור המרכז חודשים רבים לאחר שהוא הסגיר את עצמו;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) בהמשך לאמור לעיל, רועי הבהיר כי הבעיה מול יוסי בן גרטי היתה הקטטה של בן גרטי עם עוז במועדון והמרדף אחריו באותו לילה, ולא חשד המשטרה שה"דדונים" קשורים לרצח (שם, עמ' 891). רועי הדגיש כי פעם שהוסדר הסכסוך עם בן גרטי הוא מיד פנה למשטרה והסגיר עצמו (דיון מיום 17.5.22 עמ' 952);

(-) הוא מסר כי כשעזב את קרית אתא הוא השאיר בביתו את מכשיר הטלפון שלו אך לקח עמו מכשיר קטן (טוקמן) שאינו זוכר את מספרו, וממילא הוא החליף סימנים רבים במהלך תקופת בריחתו שאין לו תיעוד לגביהם (דיון מיום 9.5.22 עמ' 896);

(-) הוא מסר ששתק בחקירתו משום שכך הורה לו בא כוחו ומשום היחס אליו בחקירותיו. עם זאת, הוא התקשה להסביר את ההיגיון בכך, שכן לדבריו הוא הסתתר בנהריה רק כדי לפתור את הסכסוך עם יוסי בן גרטי באמצעות משפחת רובעי; ומשנמצא פתרון לסכסוך זה הוא הסגיר את עצמו; רועי הוסיף שידע מהחבר בנהריה שהוא חשוד ברצח. יוצא, שכל שהיה צריך לעשות הוא להסביר למשטרה שאין לו כל קשר לרצח..

(-) רועי התקשה להסביר מדוע אדם בשם מיקי, שפרטיו נמצאו על פתק שנמצא בכיס מכנסיו של רועי בעת שנעצר, מסר שליאת – אחותו של רועי, ביקשה ממנו פרטים של צימר. רועי טען כי כלל לא היה בקשר עם אורית בתקופת הימלטותו (דיון מיום 17.5.22 עמ' 949-950);

(-) על רקע טענתו כי הגיע עם משפחתו למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי ברכב היונדאי, ועל רקע טענתו כי הוא החנה את הרכב ברח' יצחק שדה סמוך לביתם של אלי וליאת; ולאחר מכן יצא את המפגש כדי להביא את האופניים, כמתואר לעיל, וחזר לאחר מכן עם הרכב למקום החניה לעיל; התבקש רועי על ידינו להצביע בסרטוני האבטחה על הקטעים בהם נראה הרכב על פי התיאור לעיל. רועי סירב לעשות כן והתחמק בתשובות שונות משאלותינו בנדון. יתרה מכך, גם כאשר הוא הופנה לסרטוני האבטחה ולקטעים בהם נראה רכב יונדאי עם הסימנים המזהים של רכבו, וכן לקטעים אליהם התייחסה חלי ואישרה כי מדובר ברכבם, הוא נתן תשובות מתחמקות ומיתממות. נביא להלן קטעים מתוך חקירתו הנגדית בהקשר זה (דיון מיום 23.5.22):

הש' ליפשיץ : האם אתה יכול להצביע לנו על ההגעה של היונדאי לבית של ליאת?... תגיד לנו 'הנה זה אני, חלי והילדים שהגענו', ... ואחרי שתגיד לנו 'הנה, אני פה נוסע להביא את האופניים ואני פה חוזר'.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון (עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

רועי: ...אני לא ראיתי, אני בכל ה-4 שנים שהייתי פה, לא ראיתי שהראו סרטון שאני, חלי והילדים מגיעים, יורדים או, ...

[...]

ש: אם הבנתי אותך נכון עכשיו אתה מעולם לא ישבת וראית את הסרטונים האלה? זו הטענה?

ת: שמלא רכבים עוברים ברחוב יצחק שדה?

ש: של המצלמות אבטחה של יצחק שדה 6 ושל יצחק שדה 20,

ת: מה שהראית לעוז ולאבא שלי ראיתי.

ש: הבנתי. אתה בעצמך לא ישבת לחפש את הנסיעה שלך לחזור, הלך חזור.

ת: אני בעצמי אין לי חומרים.

[...]

(דיון מיום 23.5.22 עמ' 1012-1013).

בהמשך הוצגו לרועי קטעים בהם נראה רכב היונדאי הלבן (ובכלל זה קטעים שהוצגו לחלי בהם אישרה שמדובר ברכבה), אך תשובותיו של רועי היו מתחמקות, כאמור לעיל -

עו"ד אדלר: תראה, אני מקרין לך במסך את סרטון של יצחק שדה 20 מצלמה 1, זמן מצלמה 15:43, זמן אמת סביב 17:06. בגדול 9-10 דקות לפני הרצח. ב-15:43:58 ניתן לראות רכב לבן, אני עוצר, עם פגיעת פח בצד שמאל מתחת לפנס השמאלי, נראה כמו רכב יונדאי. מה אתה יכול להגיד על זה?

רועי דדון: נראה כמו רכב לבן. זה מה שיש לי להגיד על זה.

ש: דומה לרכב שלך?

ת: יכול להיות דומה לרכב שלי, כן.

ש: יכול להיות דומה לרכב. אתה מכיר את הפגיעה הזאת בחלק הקדמי של הטמבון?

ת: פה? בתמונה?

ש: לא, באופן כללי ברכב. אתה ידעת שיש לך כזאת פגיעה?

ת: כן, שיש לי מכה, יש מכה בטמבון.

ש: כן. אנחנו פה רואים שיש סדק כזה או שבר בחלק השמאלי של,

ת: לא זכור לי שיש שבר שהוא שבר. אני זכור לי שיש איזה מעיכה קטנה שמישהו חזר רברס ונכנס באשתי, מעך את הטמבון. לא משהו שזכור לי שבר או משהו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

- ש :** הבנתי. השבר הזה שאנחנו רואים פה בסרטון דומה מאוד לשבר שהיה ברכב שלך אחרי שהוא נתפס יום אחרי הרצח.
- ת :** הרכב הזה יכול להיות זה אותו רכב שלא בדקנו, היה עוד רכב, כבודו, שהמדינה לא בדקה. באחד הצילומים שהראו בחקירה, אם אני לא טועה אצל אבא שלי, באחת מהתמונות יש את הרכב נכנס ברחוב ז'בוטינסקי אם אני לא טועה ובאותו רכב לא מצולם אנטנה. אין. רואים ממש את הרכב, רואים את הבגז', אין אנטנה ואם עכשיו ילכו למשטרה וילכו לרכב, יראו שברכב שלנו כן יש אנטנה. מה יש להגיד על זה? שאולי לא בדקו את הרכב השני.
- ש :** הבנתי.

[...]

(שם, עמ' 1015-1016)

(-) כאמור, חלק ניכר מחקירתו הנגדית של רועי הוקדש לשאלות בנוגע לתקופת בריחתו ולתמיהות בהקשר זה. חלקן הובא כבר לעיל. נביא רק מקצתן – רועי כאמור טען שכל תקופת הימלטותו הוא לא היה בכל קשר עם בני משפחתו; משכך, עלתה השאלה כיצד ידע היכן אביו (שהרי עזב את עוד לפני שראובן הגיע לנתניה); ואם לא ידע היכן ראובן, מדוע הוא עצמו נמלט מבן גרטי בעוד שלא ידע היכן אביו; כיצד עזב את ביתו בקרית אתא מבלי להודיע על כך לאביו (לגרסתו, כאמור לעיל, הוא הודיע על כך רק לאמו); ואם אמר לאמו, כיצד הדבר היה אפשרי שכן בשעות הרלוונטיות היא כלל לא היתה בקרית אתא אלא בשפרעם. תשובותיו של רועי, כפי שכבר צוין לעיל, היו בלתי מספקות ולא הגיוניות בעליל.

(-) לגבי טיפת הדם שנמצאה ברחבת המכולת ושנושאת את הד.נ.א. שלו הוא שב וטען כי מדובר במכולת שכונתית שהיה פוקד אותה בתדירות גבוהה (עמ' 878 לפרוט' מיום 9.5.22, שורות 24-27), אך התקשה להסביר איך וכיצד הגיעה טיפת דם שלו לרחבה, והשיב כך: "איך להסביר לכבודכם את טיפת הדם שלי בדיוק? אני לא רוצה לשקר ולהגיד לכם עכשיו נפצתי ממשוהו, לפני שנה לפני אלפיים שנה. איך בדיוק? לא יודע. אבל אני בין מעברי עונות יש לי טפטופי דם מהאף. יכול להיות מבקבוק בירה שפתחתי, יכול להיות ממליון. עכשיו להמציא משהו זה הכי קל, אבל לא זוכר ממה" (עמ' 879 לפרוט', שורות 11-15). בא כוח המאשימה הפנה לכך שהטיפה אותרה במרחק של כ 3 מרצפות מקיר המכולת וכן הפנה לתצלומים מהם עולה שכאשר המכולת פעילה ופתוחה, מוצבים שם מקררי גלידות. במילים אחרות, נטען כי הדבר מלמד שטיפת הדם הגיעה למקום כשהמקום היה סגור כפי שהיה ביום

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הרצח ובעת שמקררי הגלידות היו בתוך המכולת (בהקשר זה הוצגו תמונות שצולמו על ידי מז"פ כחודש לאחר הרצח בהן ניתן לראות את מיקום המקררים). רועי השיב כי ייתכן ומקררי הגלידות הועברו אל מחוץ למכולת רק לאחר האירוע (עמ' 1003-1004 לפרוטוקול מיום 23.5.22).

(-) לגבי הקטנוע – הוצג לרועי פלט בעלות רכבים (ת/449) ממנו עולה כי רשום על שמו קטנוע מסוג MOVIE125XL שנת ייצור 2010 תאריך טסט 6.1.17, צבע הרכב לא מופיע. רועי מסר כי הקטנוע היה רק רשום על שמו, אך בפועל מי שעשו בו שימוש היו אביו ועוז. רועי טען כי צבע הקטנוע היה לבן, וסיפר כי הוא מסר את הקטנוע לפירוק "בתחילת 2017, אם אני לא טועה, קצת אחרי. ראשון, שני, שלישי גג" (עמ' 913 לפרוטוקול מיום 17.5.22, שורות 15-20). עם זאת, כשנשאל מדוע הקטנוע עדיין רשום על שמו, טען שלא היה לו זמן לשנות את רישום הבעלות (שם, עמ' 914, שורות 5-10).

(-) לגבי מיקום חניית היונדאי – רועי חזר על גרסתו ולפיה כשהגיע עם רעייתו וילדיו לביתם של אלי וליאת מזרחי הוא החנה את הרכב בחלק הקדמי ברחוב יצחק שדה, וגם לאחר שנסע להביא את האופניים וחזר החנה בחלק הקדמי ברחוב יצחק שדה. רועי עמד על גרסתו גם כשעומת עם גרסתה של חלי (בחלק מהודעותיה) כי הרכב היה בחלק האחורי של הבית כשעזבה את ביתם של אלי וליאת (עמ' 967 לפרוטוקול הדיון מיום 17.5.22 שורות 8-32).

פרק יג – עדי הגנה נוספים

185. נביא להלן את הדברים שמסרו עדי הגנה נוספים תוך שנפנה לכך כי העידו עדים נוספים מלבדם (איציק בוגנים ואלי רוזנסקי) ודבריהם שולבו בפרקים לעיל.

186. קורל חצבני - ביום 12.9.22 העידה לפנינו הגב' קורל חצבני. מדובר באישה צעירה שהיתה חברתו של עוז בעבר הרחוק והשניים חזרו להיות בקשר זוגי כשבועיים טרם הרצח. שמה של העדה עלה כבר במהלך החקירה וזאת ממחקר התקשורת של עוז; העדה זומנה לחקירה; ומכשיר הטלפון שלה נתפס ונפרק. מפריקת הטלפון של העדה (ת/20) עלה כי ביום הרצח בסביבות השעה 16:00 השניים התכתבו בוטסאפ; עוז ששהה אותה עת במפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת הציע לקורל "לעשות לה צלחת" של אוכל ולהביאה לביתה. עלה מההתכתבות כי עוז הכין צלחת, ובשעה 16:20 הודיע לקורל שהוא מחוץ לביתה. העדה מסרה שהיא התגוררה אותה עת ברחוב המחרשה בקרית אתא, המרוחק כ-1 ק"מ צפונית לביתם של אלי וליאת. עוד עלה מההתכתבות, שעוז חזר מייד לאחר מכן לביתם של אלי וליאת - בשעה 16:29 קורל כתבה לעוז שהיא ובנה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"טרפו" את האוכל, ומיד בהמשך כתב עוז לקורל שאמו מזמינה אותה להצטרף אליהם (קורל סירבה).

לכאורה, אין חשיבות לעדה זו שהרי הפעם הראשונה בה נצפה רכב השברולט השחור (תחילת האירוע מבחינת הנאשמים) היתה ב 16: 54.

ואולם, חרף נתון זה יש חשיבות מסוימת לעדה זו - בעדותו של עוז, הוא התייחס להתכתבות עם קורל וציין כי משום חששו מיוסי בן גרטי הוא יצא עם צלחת האוכל סמוך לפני השעה 16: 20, הלך ברגל לבית הוריו ומשם נסע ברכב של אביו לקורל; וחזרה לביתם של אלי וליאת באופן ההפוך. משכך, לכאורה היה צריך להבחין בעוז הולך בסביבות 16: 15 ברחוב יצחק שדה לכיוון ביתו וזאת במצלמות האבטחה של רחוב זה. ואולם, הדבר לא נראה במצלמות. עוז המשיך ותיאר, כי הוא הלך לביתו בדרך הקיצור שתועדה על ידי באי כוחו בסרטון נ/50, היא הדרך שבה טענת הנאשמים (וליתר דיוק – טענתם של עוז ורועי) הם הלכו לביתם לאחר שהסתיים המפגש המשפחתי אצל אלי וליאת. במילים אחרות, בעוד שהמאשימה טענה שהעובדה שהנאשמים לא נראים במצלמות יצחק שדה חוזרים לביתם ברגל בסביבות השעה 17: 15-17: 00, פועלת לחובתם; טען עוז כי הליכתו הבלתי מוכחשת לביתו בסביבות השעה 16: 20 כדי להביא אוכל לקורל, הליכה שגם היא לא נצפתה במצלמות יצחק שדה, מחזקת את טענת הנאשמים כי גם בסביבות השעה 17: 00 הם לא הלכו ברחוב יצחק שדה ומדובר בדרך "מקובלת".

אקדים ואציין כי טענת הנאשמים בהקשר קונקרטי זה מקובלת עליי באופן חלקי –

אכן אין חולק – למקרא ההתכתבות בין עוז לבין קורל וצפייה במצלמות יצחק שדה - שעוז על פני הדברים ובהיעדר ראיה סותרת (שלא הובאה), אכן יצא את ביתם של אלי וליאת, חצה את הכביש (באזור הלא מכוסה במצלמות יצחק שדה 6 ויצחק שדה 16) והלך לביתו בדרך שתועדה בנ/50.

עם זאת, מהמסקנה לעיל לא ניתן לגזור באופן הכרחי מסקנה נוספת ולפיה הנאשמים הלכו יחדיו באותה דרך לאחר סיום המפגש בביתם של אלי וליאת. כפי שנראה להלן, בזמנים בהם טענו הנאשמים כי הם שהו בביתם של אלי וליאת, הם היו עסוקים עד צוואר ברצח המנוח; ומאליו יוצא שהמשך תיאורם לא היה נכון.

נקודה נוספת עליה נחקרה קורל היא מצב זיפי זקנו של עוז ביום האירוע. ספק מלכתחילה אם קורל זכרה נקודה שולית זו כאשר נחקרה במשטרה, וקל וחומר בעת שהעידה לפנינו; עם זאת,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

איננו נדרשים לעדותה שכן עוז צולם במועדון כ 12 שעות לפני הרצח; קורל ממילא לא ראתה אותו מאז; ולא רק זאת אלא שהיא אישרה שמצב הזיפים שנראה בסרטוני המועדון זה המצב בו היה עוז (ר' עדותה בעמ' 1064).

187. **אתי קורקוס** - ביום 13.7.22 העידה הגב' אתי קורקוס. אקדים ואציין כי לא ברור מדוע מלכתחילה עדה זו צורפה לרשימת עדי התביעה; לא ברור מדוע המאשימה השהתה עד לתום פרשת התביעה את ההחלטה באם להעידה (חרף בקשות ההגנה הרבה לפני כן שהמאשימה תבהיר עמדתה בנדון); ולא ברור מדוע ההגנה בחרה בכל זאת להעידה.

לגופו של עניין ונעשה זאת בקיצור נמרץ, עלה כי העדה שהתה סמוך לזירת הרצח בזמן האירוע. לדבריה היא שהתה מחוץ לביתה ברחוב יבנאלי 11 שמעה יריות, לא הבחינה ברוצחים מגיעים או נמלטים וכל שהספיקה לראות הוא רק את הטיפול במנוח. דברים אלה היא מסרה בחודש 12/2017, כחודשיים לאחר הרצח (ר' הודעתה שהוגשה בהסכמה, ת/455 מיום 26.12.17). עוד עלה שלאחר מעצרו של עוז זומנה העדה לחקירה נוספת בניסיון לבדוק באם היא מזהה מי מהדמויות שנראו בסרטון הרצח. עלה בבירור כי למעט המנוח, יתר הדמויות לא זוהו ברמה שהצדיקה את זימונה לעדות – לא מטעם התביעה ולא מטעם ההגנה. בקצרה, העדה מסרה כי היא מזהה את רועי ועוז ברמה של 5 מתוך 10 (וכדבריה "חצי חצי" – ר' ת/457). כאמור, מדובר בעדה שלא תרמה מבחינה מהותית למי מהצדדים; מלכתחילה מידת היכרותה ויכולת הזיהוי האובייקטיבית שלה את הנאשמים היתה לטעמי מוטלת בספק ולא נבדקה לעומק (מסרה שבעבר, לא ברור מתי, היתה חברה של לילאת); וכאמור חבל שהובאה לעדות.

שער שלישי - דיון ומסקנות

188. דרך ארוכה עברנו בסקירת הראיות בפרקים הקודמים. לא רק סקירת ראיות נכללה בפרקים לעיל אלא גם קבענו ממצאי עובדה והרחבנו בנדון. הגיעה העת לקבץ את הראיות ואת הממצאים, להוסיף ולקבוע ממצאי עובדה, וכן לבססם מבחינה משפטית ולהסיק מסקנות.

189. **מרבית הראיות שהביאה המאשימה כדי להוכיח את אשמת הנאשמים היו ראיות נסיבתיות.** "מרבית", משום שהגם שהובאו עדים שזיהו ברמה כזו או אחרת את הנאשמים בסרטון הרצח, המאשימה מאשרת ולו במשתמע כי אין די בזיהוי זה, לו עמד לבדו, כדי להביא להרשעת הנאשמים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

190. הסבר קצר באשר לקביעת עובדות על בסיס ראיות נסיבתיות - ראייה נסיבתית היא ראייה עקיפה להוכחת עובדה, היינו – ראייה שהוכחת העובדה מתוכה מחייבת תהליך של היסק לוגי, בניגוד לראייה ישירה המצביעה באופן ישיר על התקיימותה של העובדה. וכיצד מתבצע אותו היסק? נקבע כי אין מדובר במבחן הסתברותי ואף לא אינטואיטיבי, אלא בתהליך אינדוקטיבי במסגרתו נשאלת השאלה כמה ראיות חסרות להוכחת הקשר בין העובדות המוכחות לבין העובדה הטעונה הוכחה ומהו משקל של הראיות החסרות בהתייחס לראיות הקיימות. המבחן שנקבע הוא מבחן "המסקנה ההגיונית היחידה" (ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (2) 567).

נפנה בנדון לאמור בע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' דבינוביץ' (22.4.10), שם צוין בהקשר זה כי:

"כדי לבסס מסקנה מרשיעה על ראיות נסיבתיות, נדרש כי התרחיש העובדתי המפליל יהא התרחיש היחיד המתיישב עם הראיות. (...) יש להעמיד את התרחיש המרשיע אל מול התרחישים האלטרנטיביים ולבחון את ייתכנותו של כל אחד מהם על פי המארג הראייתי הנסיבתי. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית, כי התרחיש המרשיע הוא התרחיש היחיד המתיישב עם חומר הראיות הנסיבתי, פתוחה הדרך להרשעה. יודגש, עם זאת, כי על מנת ליצור ספק סביר אין די בהעלאת תזה עובדתית מזכה קלושה ודמיונית. נדרש, כי התזה העובדתית החלופית תהא סבירה ותהיה לה אחיזה בחומר הראיות. . . . נקודה נוספת שיש להדגישה היא, כי בחינת השאלה האם התרחיש המרשיע מתחייב מעבר לכל ספק סביר מן הראיות הנסיבתיות צריכה להיעשות ביחס לכלל הראיות הנסיבתיות. ייתכן מצב בו לגבי כל אחת מן הראיות הנסיבתיות יהיה בפי הנאשם הסבר בלתי מפליל סביר, אולם הצטברותן של הראיות הנסיבתיות יחדיו תביא למסקנה כי התרחיש המרשיע הוא האפשרות הסבירה היחידה הבאה בחשבון".

ובעניין שוורץ, אליו אשוב בהמשך (ע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל (20.7.05)), צוין בהקשר זה (פסקה 57), כי -

"..מדובר בשיטה לוגית – ולא מתמטית – של אלימינציה של אפשרויות חלופיות לראייה או ממצא והוכחת המסקנה הסופית כאפשרות היחידה המתקבלת על הדעת, כאשר בסופו של תהליך בית המשפט שואל אם קיים תרחיש מזכה".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כדי ליישם את המבחן לעיל נקבעו מספר "מודלים", שהעיקרי בהם הוא התלת שלבי לפיו תחילה נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה ועל בית המשפט לבחון באם ניתן לקבוע על בסיסה ממצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת את הנאשם בביצוע העבירה; ובשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. ובעניין שוורץ שהוזכר לעיל צוינו בנדון הדברים הבאים (שם, פסקה 58):

"כאשר בית המשפט מרשיע נאשם על סמך שורה של ראיות נסיבתיות, הבחינה נעשית בשלבים, כאשר בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה, ובשלב השלישי מועבר הנטל לנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו [...] ודוק: לצורך השלב הראשון, כל ראיה כשלעצמה צריכה להיות אמינה, אולם לא כל ראיה כשלעצמה אמורה להיות ברמה של למעלה מכל ספק סביר. למרות שכל ראיה נבחנת כשלעצמה, השופט היושב על מדין לא "משליך לפח" ראיה שכשלעצמה לא עוברת את הרף של ספק סביר, כל עוד בסופו של דבר המסקנה היא שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

יש הקוראים לאחד את השלב השני והשלישי לעיל כדי להפחית את החשש שמא הנטל ה"טקטי" המוטל על הנאשם יהפוך לנטל מהותי (ור' בהקשר זה ע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מדינת ישראל (19.3.17)). עם זאת, נקבע שמודל זה או אחר אינו משנה את מהות הבחינה שיש לערוך - **"ככל מתוה, תורה זו היא עצה לבית המשפט הדינוני המבוססת על נסיון חיים, אך אינה "עשרת הדברות". בית המשפט הבוחן ראיות נסיבתיות יבחן אותן בכל מקרה לגופן, תוך מאמץ לעשיית צדק עם הנאשם ולמתן יומו באופן הוגן.**" (עמדת השופט רובינשטיין בעניין בן שטרית).

191. לאחר ההקדמה לעיל, יתחיל מסענו בשער זה באופן נהגנו בשערים הקודמים היינו תוך התקדמות על ציר הזמן. לדרך זו יתרונות ברורים ובראשם כי מדובר בהליך מובנה וסדור, אך גם חיסרון בולט והוא כי ביסוס עובדות על בסיס ראיות נסיבתיות מבוצע באופן "רוחבי" ו"ספיראלי" תוך שקלול מספר גדול יחסית של נתונים; ולא באופן "טורי", ישיר וקצר.

פרק יד' – קביעת ממצאי עובדה לגבי ההתרחשות במועדון "פנטהאוז"

והמרדף אחר עוז סמוך לבית משפחת דדון.

192. כאמור לעיל, נטען בכתב האישום שביום 5.10.17 סמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר במועדון באזור הצ'קפוסט התפתח עימות בין עוז לבין מספר אנשים, בהם יוסי בן גרטי שהיה חברו של

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

המנוח. עוד נטען שעל רקע העימות לעיל עזב עוז את המקום ונסע לביתו. בהמשך, סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר ובעת שעוז הגיע לביתו, חיכו לו שם בן גרטי והמנוח. יוסי בן גרטי ירד מהרכב כשהוא אוחז בחפץ חד ורדף בריצה אחרי עוז תוך שהוא צועק לכיוונו "אתה מת היום".

מלאכת קביעת הממצאים בהקשר זה היא קלה, שכן הנאשמים אישרו בתשובתם לכתב האישום את כל העובדות בהקשר זה, למעט הטענה שהמנוח היה עם יוסי בן גרטי עת האחרון ארב לעוז ליד בית משפחת דדון ביום 5.10.17 לפנות בוקר. עם זאת, בסיכומי ההגנה אישרו הנאשמים גם עובדה זו (סיכומי ההגנה פסקה 642).

מעבר לנדרש, נציין כי מהראיות שהוגשו בהסכמה (ולעניין ההלכה בנוגע לראיות שהוגשו בהסכמה, ר' ספרו של קדמי "על הראיות", מהדורת 2009 חלק רביעי, עמוד 1915) עלה בבירור כי בנוסף ליוסי בן גרטי, שרדף עם חפץ חד בידו אחד המנוח וצעק לעברו משפט בסגנון "אתה מת ביום", נכח בסמוך גם המנוח. בהקשר זה נפנה להודעתה של ג.א. מיום 23.11.17 (ת/406) וכן להתכתביותיה עם אחרים סמוך לאחר האירוע (ת/43). ג.א. תיארה בהודעתה לעיל כי לאחר הקטטה במועדון היא הסיעה את עוז לביתו, ושם המתינו לו יוסי בן גרטי והמנוח. ניסיון תקיפתו של יוסי בן גרטי את עוז אינו במחלוקת, ולעניין נוכחותו של המנוח אפנה – כחיזוק להודעת העדה שכאמור הוגשה בהסכמה, גם להתכתביותיה עם אחרים סמוך לאחר האירוע ובהן תיארה שהבחינה במנוח ואף שוחחה עמו - "פתאום ראיתי שאביעד (המנוח – י.ל.) אתו באוטו, הרגשתי הקלה כי זה אביעד מה אכפת לי, ישר הלכתי לאביעד אמרתי לו 'אביעד, מחר יוסי יצטער על זה, עוז לא עשה כלום, אל תתערב', אמרתי לו 'עוז לא עשה כלום הוא מסטול יוסי', אז יוסי אמר לי שוב 'תמסרי לו שהוא אחלה גבר' ואמר לאביעד 'סע סע'. אביעד אמר לי 'בסדר נדבר מחר'" (התכתבות מיום 6.10.17). מעבר לכלל המשפטי ולפיו ראיה שהוגשה בהסכמה נכונה גם לאמיתות תוכנה, ברור כי להתכתבות אותנטית זו "מזמן אמת" או בסמוך לכך, יש ערך מוסף.

משכך, אני קובע כי המנוח היה עם יוסי בן גרטי סמוך לביתו של עוז לאחר הקטטה במועדון. השניים, כך עולה, המתינו לעוז ויוסי בן גרטי רדף אחרי עוז. זאת ועוד, אני קובע, כפי שיובהר להלן, שהאירוע לעיל קשור בקשר הדוק וישיר לרצח עצמו, וזאת בשני מובנים: הראשון, הוא מסביר מדוע המנוח ויוסי בן גרטי חזרו, עובר לרצח, לשכונה בה מתגורר עוז; והשני, שהוא מסביר מדוע עוז ויתר הנאשמים חששו מהם.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

פרק טו' – קביעת ממצאי עובדה לגבי הגעת רועי, רעייתו חלי ו-3 ילדיהם ברכב היונדאי למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי

ברחוב יצחק שדה 3

193. השלב הרלוונטי הבא הוא הגעת רועי, רעייתו חלי ו-3 ילדיהם ברכב היונדאי למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי.

כאמור לעיל, המרדף של יוסי בן גרטי אחרי עוז סמוך לבית משפחת הנאשמים התרחש בסביבות השעה 04:00 לפנות בוקר. מדובר ביום 5.10.17, יום לאחר ערב סוכות היינו מדובר ביום חג, ובני משפחת דדון הוזמנו לארוחת "על האש" בצהרי היום בביתם של אלי וליאת מזרחי.

כפי שהורחב לעיל, ליאת היא בתם של ראובן ואורית דדון ואחותם של רועי ועוז. ביתם של אלי וליאת מזרחי ממוקם ברחוב **יצחק שדה 3 בקריית אתא**, בקרבת ביתם של בני משפחת דדון.

הפנינו לכך כי בזירה הכללית ממוקמות מספר מצלמות אבטחה, וברחוב יצחק שדה היו ממוקמות 3 מצלמות (ברחוב יצחק שדה 6, 16 ו-20). **נשוב ונמליץ להיעזר בשלב זה במפות האזור שצורפו בשער הראשון, להבנת הזירה ומיקום המצלמות;**

ומי הגיעו למפגש? אין מחלוקת כי למפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי הגיעו - ראובן ורעייתו אורית; עוז; חי מזרחי (אחיו של אלי) וחברתו נטע; אמם של חי ואלי – מירי מזרחי; רועי ורעייתו חלי ו-3 ילדיהם.

חשיבות רבה ניתנה – ובצדק - לאופן שבו הגיעו רועי וחלי למפגש.

אין חולק – והדבר עלה בבירור מכלל גרסאותיהם של רועי וחלי – כי הם הגיעו עם ילדיהם למפגש המשפחתי ברכבה של חלי מסוג **יונדאי אקסנט בצבע לבן לז**. 46-820-59. **רכב זה הוגדר בהכרעת הדין כ-יונדאי.**

נתון נוסף עלה מכלל גרסאות השניים, והוא כי הם הגיעו לביתם של אלי וליאת מזרחי מביתם שלהם (נקודת המוצא), וכן כי הם **החנו את הרכב ברחוב יצחק שדה סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי** (נקודת היעד).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חלי אף מסרה בחקירתה במשטרה (ת/374 מיום 6.10.17) כי הדבר היה **בסביבות השעה 15:30-15:45**. בהמשך אתייחס לסיבה בעטיה הוגשו לפי ס' 10א' לפקודת הראיות אמרותיה של חלי ולהתקיימות התנאים לכך.

מכיוון שבית משפחת דדון (שלו שתי כניסות – הן מרחוב קיש 1 והן מרחוב יצחק שדה 32) ממוקם צפונית לביתם של אלי וליאת מזרחי, **מלאכת "איתור" הגעת הרכב למפגש**, בשלוש מצלמות רח' יצחק שדה (שכולן ממוקמות צפונית לביתם של אלי וליאת מזרחי – ר' בנדון מפת המצלמות בנספח א'), **היתה קלה** -

ראשית, מהטעם הפשוט שבכל טווח הזמנים הרלוונטי (ואף נוסף – בכל השעות שנפרקו במצלמות האבטחה וקדמו לרצח), אותר רק רכב יונדאי אקסנט לבן אחד נוסע ברחוב יצחק שדה – הוא הרכב עליו הצביעה המאשימה ואלי התייחסנו לעיל;

שנית, אותו רכב (היינו ה-רכב) נראה נוסע דרומה במצלמות רחוב יצחק שדה בשעה 15:49, היינו כפי שתיארה חלי עוד טרם שהוצגו לה הסרטונים. חלי תיארה כי היא, רועי וילדיהם הגיעו למפגש המשפחתי בסביבות השעה 15:30-15:45 (ת/374 ב' מיום 6.10.17);

שלישית, רכב היונדאי אקסנט הלבן הנראה נוסע ברחוב יצחק שדה לכוון דרום, נלא נצפה במצלמה דרומית יותר (מצלמת אנילביץ). משמע, הוא עצר בין מצלמת יצחק שדה 6 למצלמת אנילביץ באופן התואם, שוב, לתיאורה של חלי;

רביעית, אין מדובר רק ברכב יונדאי אקסנט לבן ויחיד, אלא מדובר גם ברכב "מיוחד" – והכוונה לסימני הזיהוי הייחודיים המאפיינים את רכבם של חלי ורועי. הכוונה בשלב זה לשבר בחלק הקדמי שמאלי של הפגוש. לא היתה מחלוקת שמספר ימים לפני המפגש המשפחתי היתה מעורבת חלי בתאונה קלה, וחלקו הקדמי של הרכב ניזוק באופן שתואר לעיל. חלי תיארה את הנזק, וגם רועי אישר את הדבר. זאת ועוד, חלי זיהתה את הרכב במצלמות יצחק שדה על פי אותו שבר (הגם שהקטע שהוצג לה לא היה בעת הגעת הרכב למפגש המשפחתי אלא בשלב מאוחר יותר, המיוחס לנסיעת הנאשמים - שעה 17:13:29, ת/374 ד' עמ' 13-14 לתמליל);

[נעיר, כי בשלב זה של הגעת רועי וחלי למפגש ניתן לזהות את הרכב רק על פי סימן ההיכר לעיל. בהמשך, כשהרכב ייקלט גם במופעו ה"אחורי" יתווספו שני סימני היכר נוספים והם: א. אור

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הבלם השמאלי האחורי תקול; וב. מדבקה של חברת "אוטוויק" מתחת לכיתוב יונדאי בחלק האחורי של דופן תא המטען;

חמישית, מכיוון שגם רועי אישר במסגרת עדותו בבית המשפט, כי הוא, חלי, וילדיהם הגיעו באופן האמור לעיל למפגש, ציפינו להתייחסותו בהקשר זה – היינו, או שיאשר כי רכב היונדאי אקסנט הלבן הנראה בשעה 15:49 נוסע דרומה ברחוב יצחק שדה, הוא אכן רכבו; או שיפנה ויצביע על רכב יונדאי אקסנט לבן אחר הנוסע ברחוב זה בשעה אחרת (וכאמור, אין כזה!) ויטען לגביו כי מדובר ברכב ה"נכון". ציפייתנו נכזבה, רועי לא עשה זאת והדבר עומד באופן מובהק וברור לחובתו ולחובת יתר הנאשמים.

אמור מעתה, רכב היונדאי אקסנט הלבן הנצפה במצלמות יצחק שדה בשעה 15:49 הוא ה-רכב; חלי ורועי החנו אותו ברחוב יצחק שדה סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי ופנו עם ילדיהם למפגש המשפחתי.

פרק טז' – קביעת ממצאי עובדה לגבי ההתרחשות במהלך המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי, עד (כולל) השלב בו הוכנסו כלל המשתתפים למעט שלושת הנאשמים ואלי מזרחי, לתוך הבית

194. החלק הבא הטעון התייחסות, הוא ההתרחשות במהלך המפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי, עד (כולל) השלב בו הוכנסו כלל המשתתפים לתוך הבית, למעט שלושת הנאשמים ואלי מזרחי.

עשרות שעות דיון במצטבר הוקדשו בניסיונות בלתי נלאים של הנאשמים להפריך ולקעקע את התיאורים שהובאו בפרשת התביעה בנוגע להתרחשות במפגש המשפחתי, עד (כולל) השלב בו הוכנסו כלל המשתתפים למעט הנאשמים ואלי מזרחי, לתוך הבית.

נזכיר, כי בתשובתם של הנאשמים לכתב האישום הם טענו לאליבי ולפיו במועד הרצח הם שהו בביתם של אלי וליאת מזרחי; וכן – וזו חשיבות העניין כעת – הם כפרו "מחוסר ידיעה" בנסיעת השברולט השחור סמוך לבית במהלך המפגש המשפחתי (ר' תשובת הנאשמים מיום 24.1.19, בעמ' 14). אכן, הפנינו גם למשפט שנאמר מפי בא כוחם דאז של הנאשמים במסגרת הדיון מיום 25.2.19 ולפיו הנאשמים נאלצו להגיף את תריסי הבית בו שהו בעקבות נסיעת רכב השברולט, אך דומה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

היה שבפועל, מנסה ההגנה, עת חקרה את עדי המאשימה, לצייר תמונה כאילו גם אם היה איזשהו אירוע במהלך ארוחת החג, מדובר היה, לכל היותר, בעניין שולי יחסית ולא משמעותי.

בהתאם לקו הגנה זה עשתה ההגנה את כל שלאל ידה להראות כי גרסתה של נטע (עדת התביעה העיקרית בהקשר זה) היתה מוגזמת ו"מנופחת".

והנה, לאחר ששתקו לכל אורך חקירותיהם במשטרה ולאחר שבפרשת התביעה נהגו הנאשמים באופן שתואר בקצרה לעיל, כאשר הם העידו בפרשת ההגנה הסתבר שזו בדיוק (גם) גרסתם. היינו – בקצרה – במהלך המפגש המשפחתי הבחינו הנאשמים ברכב השברולט השחור חולף באופן מחשיד יותר מפעם אחת סמוך לביתם של אלי וליאת, הם (הנאשמים) חששו שמא מדובר ביוסי בן גרטי ובחבריו הרוצים להרע להם, ולכן ראובן הכניס את כל המשתתפים במפגש (למעט הנאשמים ואלי מזרחי) לתוך הבית.

כבר בשלב זה מתחיל גם מי שהחל את קריאת הכרעת הדין רק בשער הדיון והמסקנות, להרהר איזו סיבה מצאו להם הנאשמים לנהוג כמתואר לעיל, אלא אם מדובר בחוליה מרכזית במעשה הרצח המיוחס להם.

195. נוכח צמצום יריעת המחלוקת כאמור לעיל, נביא בתמצות רב את גרסאות העדים הרלוונטיים, ובכלל זאת את תיאורם של הנאשמים עצמם למה שהתרחש במהלך המפגש המשפחתי מיד לאחר שרכב השברולט השחור חלף סמוך לביתם של אלי וליאת במהלך המפגש המשפחתי.

בכדי למקם את ההתרחשות על ציר הזמנים נציין, כפי שתואר בשער הצגת הראיות, שרכב השברולט השחור חלף סמוך לבית משפחת אלי וליאת מזרחי **בשעה 16:54**. [ציינו בשער לעיל כי טענת המאשימה שהרכב השחור עבר כבר בשעה 16:46 היא שגויה].

196. **מעדותה של נטע, שאקדים ואציין כי היא היתה מהימנה בכל חלקי עדותה (נימוקיי יובאו בהמשך),** עלה כי בסיום הארוחה היא ובן זוגה חי יצאו לרחבת הבטון בחצר הבית כדי לעשן, כאשר חלק מהילדים (ילדיהם של אלי וליאת, ושל רועי וחלי) גם היו שם. **בשלב מסוים ראובן הורה לילדים להיכנס, וכך גם לה ולחי.** נטע תיארה כי ראובן הורה להם להיכנס "בנימה של לחץ"; היא תיארה אווירה של לחץ ובהלה והרגשה "שכאלו מישהו צריך להגיע". נטע תיארה כי גם לאחר שהיא וחי נכנסו לתוך הבית, המשיכה אווירת הלחץ והבהלה, והתריסים הוגפו. היא

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שאלה את הנוכחים מה קורה אך לא קיבלה מענה, והילדים הוכנסו לחדר נפרד. נטע העריכה את הזמן בו שהו בבית כשעה, אך גם הוסיפה שייתכן והערכתה לא מדויקת, ולגבי עזיבתם את הבית אתייחס בהמשך.

197. **מעדותו של חי מזרחי** (כולל הודעותיו שהוגשו חלף עדות ראשית) עלה תיאור דומה. בניגוד לנטע שמסרה את הדברים כהווייתם ובאופן מידי, חי ניסה בתחילה "לעגל פינות" ולשטח את תיאור ההתרחשויות במפגש. הוא נהג באופן זה גם בחקירתו במשטרה וגם בעדותו. בהתאם לאמור לעיל, חי תיאר בתחילת עדותו שבקשתו של ראובן ממנו ומנטע להיכנס לתוך הבית היתה **"בצחוק"** (אפילו ראובן לא טען זאת...), וגם הודעתו הראשונה במשטרה היתה מעורפלת ואנמית תוך שהחסירה יותר משגילתה. עם זאת, בהמשך הוא מסר תיאור שכאמור אינו שנוי במחלוקת אמיתית ולפיו לאחר שראובן הורה לו, לחלי ולילדים להיכנס לתוך הבית (תוך ששאר הגברים – היינו הנאשמים ואלי מזרחי נותרו בחוץ), **האווירה בתוך הבית היתה של לחץ והוא הרגיש ש"מישהו צריך לבוא לשם", הגם שלא ידע את זהותו. חי העריך את משך הזמן שהם שהו בתוך הבית בכ 20-15 דקות ואז הבחין באלי וברועי שנכנסו לבית ויצאו לאחר זמן קצר.**

198. **חלי**, שהוכרזה על ידנו כעדה עוינת והודעותיה הוגשו לפי ס' 10א' לפקודת הראיות, מסרה בעדותה לפנינו כי המפגש היה "שגרתי". כאמור, גם הנאשמים טוענים אחרת וגרסתה הלא נכונה לעיל בנקודה זו היתה סיבה אחת מיני רבות להכרזתה כעוינת. במסגרת חקירותיה במשטרה היא טענה תחילה כי כלל לא היתה במפגש המשפחתי ואין חולק כי מדובר בגרסה שקרית; גרסה נוספת היתה מיתממת ולא קרובה למציאות; רק בחקירתה השלישית במשטרה (ת/374ג'), היא תיארה שכאשר היתה בתוך הבית הבחינה ב"**כל הילדים נכנסים מהר, כולם שאלו מה קרה? מה קרה? מה קרה? זהו ונסגרה הדלת...**". חלי הוסיפה ותיארה כי הנאשמים ואלי נותרו מחוץ לבית, **והם "נעלמו" לפרק זמן של כ 20 דקות**; ולאחר מכן נכנס רועי, לא השיב לשאלה מה קרה ורק הביט עליה "בעצבים" ולאחר מכן יצא ומאז לא ראתה אותו עד שנעצר מספר רב של חודשים לאחר מכן.

199. גם **מירי מזרחי**, אמם של חי ואלי, מסרה לפנינו בתחילה גרסה שגם הנאשמים אינם אווזים בה (כיום), וטענה כי המפגש המשפחתי היה שגרתי ורגיל. עם זאת עלה שכאשר נחקרה במשטרה היא תיארה את סגירת דלתות הבית הגם שייחסה זאת לטפטוף (...);

200. כאמור, **שלושת הנאשמים** אווזים כיום בגרסה התואמת את גרסתה של נטע, של חי ושל חלי (גרסתה המאוחרת) – **עוז** לדוגמה תיאר כי בשלב מסוים של המפגש בעת שהיה עם אביו בחצר, הוא הבחין ב"**רכב מוזר שחור נוסע בצורה מוזרה**", והוסיף שהוא חשד שברכב נמצא יוסי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בן גרטי שהגיע כדי לפגוע בו בהמשך לאירועי ליל אמש. הוא עדכן בנדון את אביו ראובן ובעקבות כך האחרון ביקש מבני המשפחה להיכנס לתוך הבית **"שחש ו.. שלא יקרה משהו חס וחלילה, יזרקו איזה רימון, ירו לעברנו"**, בעוד שבחוץ נותרו רק הנאשמים. ראובן ורועי מסרו תיאור דומה.

201. **על בסיס הראיות שרק תמציתן הובא לעיל, ממצאי העובדה בהקשר זה הם אלה :**

(-) **בעת המפגש המשפחתי, חלף ברחוב יצחק שדה בשעה 16:54 רכב מסוג שברולט קרוז שחור.** עוז, אביו ראובן ואחיו רועי סברו (ובצדק) שברכב יושב יוסי בן גרטי שתקף לילה קודם את עוז במועדון וכן רדף אחריו לאחר מכן סמוך לבית משפחת דדון. הנאשמים חששו שמא מי מיושבי הרכב יפגע בהם או במשפחתם ולכן הורו לכל הילדים הנשים וכן לחי מזרחי להיכנס לתוך הבית, תוך שהם ואלי מזרחי נותרו מחוץ לבית;

(-) **צדקו הנאשמים בסברתם כי ברכב השברולט קרוז השחור נוסע יוסי בן גרטי.** פירטנו לעיל כי מדובר ברכב שהושכר על ידי תומר איסקוב זמן מה לפני יום האירוע ושנשא מספר סימנים מזהים (מדבקות חברת ההשכרה, ה"טסה" החסרה בגלגל הקדמי ימני). בנוסף, הראינו כי הרכב הגיע בשעה 16:22:55 סמוך לרחבת המכולת; סביב הרכב התאספו מספר בחורים ויושבי הרכב ובכללם המנוח יצאו מהרכב; בשעה 16:53:25 נכנסו (לכל הפחות) 3 בחורים לתוך הרכב ועל פי כלל הראיות מדובר בתומר איסקוב, יוסי בן גרטי, והמנוח; נוסעי הרכב החלו בנסיעה ברחוב ז'בוטינסקי כוון כללי מזרח, פנו שמאלה לרחוב אנילביץ, **כעבור כ 2 דקות פנו שוב שמאלה לרחוב יצחק שדה, וכאמור בשעה 16:54 חלפו ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, שם הבחינו בהם הנאשמים;** [נוסיף כי רכב השברולט חלף פעמיים נוספות בהפרש זמנים קצר על פני הבית של אלי וליאת, וזאת בשעה 16:58, אך שלב זה היה לאחר שהנאשמים יצאו ואף חזרו לביתם, והכל בעקבות החליפה הראשונה של השברולט, ונתייחס לכך באריכות בהמשך].

פרק יז' – קביעת ממצאי עובדה לגבי המשך השתלשלות העניינים לאחר חליפת רכב השברולט השחור עד (לא כולל) הרצח

202. הנקודה האחרונה בה "עזבנו" את היונדאי היתה בשעה 15:49, עת חלי, רועי וילדיהם הגיעו למפגש המשפחתי והחנו את רכבם ברחוב יצחק שדה סמוך לביתם של אלי וליאת (יצחק שדה 3);

עוד קבענו כי בשעה 16:54 חלף רכב השברולט קרוז השחור ובו יוסי בן גרטי, המנוח ותומר איסקוב, סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי; **ובעקבות כך החלה הבהלה שתוארה לעיל, ראובן הורה לכל בני המשפחה להיכנס לתוך הבית, ובחוץ נותרו הנאשמים ואלי מזרחי.**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עיון בשער הצגת הראיות מעלה כי בסביבות השעה 16:55 נצפתה שוב תנועה של רכב היונדאי של חלי ורועי.

203. שתי שאלות בהקשר לרכב היונדאי – הראשונה, האם מדובר ב-רכב היונדאי של רועי (ולא "סתם" יונדאי אקסנט); והשניה – מי היו הנוסעים ברכב.

204. לגבי השאלה הראשונה, הפנינו לכך כי רכבם של חלי ורועי נתפס וניתן היה לבחון את פרטיו ואת מאפייניו הייחודיים. בהקשר זה הפנינו לכך שפרט למכה ולשבר בפגוש הקדמי שמאלי (שאף "מקרינה" ונראית בעין בוחנת גם בכיפוף קל של הפח בבית הגלגלים הקדמי שמאלי); הודבקה מדבקה בחלק האחורי של תא המטען (מדבקה "אוטויק"), וגם אור הבלם האחורי שמאלי היה תקול.

בהקשר זה הפנינו לחוות הדעת של רפ"ק צ'יקובסקי שהוגשה ומצאה התאמות ברמות כאלה ואחרות בין נקודת הייחוס (הרכב התפוס) לבין התצלומים שהוצגו לו ממספר מצלמות (ת/335). מדובר בהתאמות ברמה של "אפשרי בהחלט", "אפשרי" ו"דומה". נשאלת על פני הדברים השאלה כיצד זה קבענו שמדובר באותו רכב ברמה של מעבר לכל ספק סביר, בעוד המומחה לעיל קבע זאת ברמות נמוכות יותר.

המענה לכך ברור – המומחה קבע את שקבע בנתחו 3 תצלומים בלבד ועל בסיס הנתונים שאותם הוא מצא רק במסגרת אותם תצלומים, אל מול תצלומי רכב הייחוס שנתפס. זה תפקידו, זה ה"מנדט" שניתן לו, הוא עשה מלאכתו נאמנה ומסקנותיו – בשים לב להערתי זו – מקובלות עלי. כך גם מקובלים עלי הסבריו לתמיהות שהעלתה ההגנה – כך, הוא נתן הסבר מבוסס לשאלה מדוע באחד מהתצלומים לא נראית אנטנת הרדיו של הרכב, וגם יתר קביעותיו לא התערערו.

עם זאת – וזה הדבר החשוב – לא בכדי הקדשנו פרק רחב, על בסיס צפייה חוזרת ונשנית של מצלמות האבטחה שתוארו לעיל, כדי לבסס בעצמנו מסקנה בדבר "זיהוי" רכב היונדאי. בניגוד לעבודתו של רפ"ק צ'יקובסקי שהיא "טכנית" בעיקרה, מבלי להקל בה ראש, המסקנה אליה אנו הגענו היתה גם "טכנית" (השוואת פריטים כגון המכה בפגוש, המדבקה לעיל וכו'), אך גם שקללה ותכללה נתונים רבים נוספים וביניהם: ציר הזמן; ציר גיאוגרפי; ציר עלילתי; האם קיימים נתונים סותרים או מחלישים; גרסאות העדים הרלוונטיים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מי שעיין בשער הצגת הראיות תוך שהוא עוקב אחר ההתרחשויות המתוארות שם באמצעות המפות הרלוונטיות (ו"מיטיבי הלכת" יוכלו גם לצפות בשחזור בית המשפט במ/1 אשר "נותן פרופורציות" ומבהיר שבסך הכל מרחקי הנסיעה והזמנים בין כל הנקודות הרלוונטיות הם מצומצמים יחסית, ומדובר באזור גיאוגרפי תחום יחסית ושקט של קרית אתא), הבין על נקלה כי נבחנו אינספור שאלות – כגון, האם מופע של הרכב במצלמה א' (לדוגמה יצחק שדה 20) תואם את הופעתו במצלמה עוקבת (לדוגמה יצחק שדה 16) מבחינת זמנים; "שוקללו" זוויות הצילום והעובדה שלעתים מאפיין ייחודי מסוים נצפה במצלמה א' ולא נראה במצלמה ב', אך פריט ייחודי אחר נצפה במצלמה ב' אך לא נראה במצלמה א'; בחנו באם נצפו רכבים דומים אחרים בזמנים הרלוונטיים, וציינו שפרט לרכב יונדאי אקסנט לבן שחנה בכל הזמנים הרלוונטיים ונצפה כל הזמן במצלמת יצחק שדה 16, לא נראה רכב דומה אחר; הפנינו לנתונים שלא עמדו בפני המומחה, כגון מספרי הרישוי שלכל הפחות דומים למספר הרישוי של רכב הייחוס שנתפס; וכן הפנינו לסימני ה"מריחה" שבצד הפגוש הימני הקדמי שאף הם זהים ולכל הפחות דומים (בין היונדאי הנצפה ברח' הרצוג לבין רכב הייחוס).

זאת ועוד, שבנו ובחנו את מסקנותינו וקביעותינו אל מול גרסאות העדים הרלוונטיים בניסיון לאששם או להפריכם. כך, הפנינו לדוגמה לגרסתה של חלי שציננה כי היא ורועי הגיעו ביונדאי למפגש בסביבות השעה 15:30-15:45 וצינו שהדבר תואם את מצלמות האבטחה שתיעדו את הרכב נוסע ברחוב יצחק שדה בשעה 15:49 לכיוון ביתם של אלי וליאת מזרחי, והרכב (או אחר) לא נצפה בנקודה דרומית יותר לביתם. נתון זה חיזק את מסקנתנו.

נוסיף ונביא דוגמה, אך הפעם לגרסת עד שלא נמצא לה ביסוס. מדובר בטענתם (הכבושה) של חלי ורועי ולפיה במהלך המפגש המשפחתי חזר רועי לביתו שברחוב קיש, ברכב היונדאי, כדי להביא לאחד מילדיו את אופניו. לשיטת רועי, מצלמות האבטחה של רחוב יצחק שדה היו אמורות לתעד את הרכב נוסע צפונה לכיוון רחוב קיש, וכעבור זמן מה היו המצלמות אמורות לתעדו שוב כשהוא נוסע חזרה לכיוון ביתם של אלי וליאת מזרחי, שהרי לשיטת רועי וחלי הוא חזר למפגש והביא את האופניים לבנו. ואולם, צפייה במצלמות אינה מגלה התרחשות שכזו. משמעות הדבר היא ברורה, והכוונה לכך שמדובר בתיאור שקרי, שמטרתה ככל הנראה היתה לתת הסבר לנסיעת ה-יונדאי אחר המנוח וחבריו, שהנאשמים ידעו שנצפתה ונקלטה במצלמות האבטחה. בהמשך אשוב למשמעויות נוספות של גרסה זו של רועי וחלי, ומטרתן כעת היתה רק להדגים את אופן ניתוח הנתונים שעלו מסרטוני האבטחה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

זאת ועוד, במסגרת קביעת הממצאים לגבי רכב היונדאי עשיתי שימוש – כאשר צפיתי באופן חוזר ונשנה בסרטוני האבטחה הרלוונטיים - ב"כלי העבודה" שעמדו לרשותי לצורך הליך הזיהוי. מדובר בכלים הנתונים לכל אדם והם - יכולת הצפייה, ההבחנה, האבחנה והזיהוי (ור' לעניין זיהוי על ידי בית המשפט האמור בע"פ 4204/07 סו"ס נ' מדינת ישראל (23.10.08); וכן בע"פ 7007/15 שמ"ל נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (5.9.18)).

205. **נביא אם כן בקיצור את תמצית הנתונים שהבאנו בשער הצגת הראיות, תוך שנפרט את מסלול נסיעת רכב היונדאי, לגבינו אני קובע כאמור כי מדובר ברכבו של רועי:**

- (-) בשעה **15:49** הגיעו חלי ורועי ברכב היונדאי סמוך לביתם של אלי וליאת (יצחק שדה 3);
- (-) בשעה **16:54** נראה רכב השברולט השחור חולף ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי. הבאנו את תיאור הדברים שהתרחשו בעקבות כך – הוראתו של ראובן לכלל הנשים, הילדים וחי מזרחי, להיכנס לתוך הבית;
- (-) בשעה **16:55** נראה רכב היונדאי של רועי במצלמת יצחק שדה 6 נוסע צפונה לכוון בית משפחת הנאשמים. הקשר הדברים הוא ברור – **אני קובע שבעקבות חליפת השברולט ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, נכנסו הנאשמים או מי מהם לרכב והם החלו נוסעים בעקבות השברולט;**
- כתימוכין למסקנתנו שמדובר ברכב היונדאי של רועי, הפנינו לכך שלא מבחינים ברכב יונדאי אקסנט אחר שנכנס לרחוב מדרום, ולכן ניתן להניח כי הרכב הנדון החל נסיעתו סמוך לביתם של אלי וליאת; וכן הפנינו לכך כי ניתן להבחין במדבקת "אוטויק" בתא המטען מאחור, ובהמשך מבחינים באור בלם שמאלי תקול;
- (-) השלב הבא בו נצפים **שני הרכבים** הוא בשעה **16:56:55 ו 16:57:10** וזאת ברחוב הרצוג לכיוון דרום מזרח. עיון במפה (נספח א') מעלה כי רח' הרצוג הוא אחת האפשרויות של המשך נסיעה ברח' יצחק שדה, וכן ציינו את העובדה שרכב היונדאי מקדים את השברולט. הדבר מלמד שנוסעי היונדאי עקפו את השברולט וכנראה גם ראו מי נמצא בו. עוד הפנינו לסימני ההיכר של שני הרכבים: ביונדאי ניתן להבחין בסימני התאונה הקלה בפינה הקדמית ימנית של הרכב, ובשברולט ניתן להבחין באחת ממדבקות חברת ההשכרה;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) כעבור כ 3 דקות, בשעה 16:58 ניתן להבחין ממצלמת אנילביץ 15 ברכב יונדאי אקסנט לבן פונה ימינה לרחוב יצחק שדה. ציינו שאמנם לא ניתן לקבוע על בסיס סרטון זה בלבד שמדובר ברכב של רועי, אך בה בעת הפנינו לכך שהרכב עצר סמוך לרחוב יצחק שדה 3 (ביתם של אלי וליאת);

(-) והיכן השברולט אותה עת? רכב זה נצפה כ 30 שניות לאחר שנצפה רכב היונדאי פונה ימינה לרח' יצחק שדה. רכב השברולט החל אף הוא בפנייה ימינה לאותו רחוב (השעה כעת 16:59), אך מסיבות שניתן רק לשערן (נוסעי השברולט הבחינו בנוסעי היונדאי יוצאים את הרכב ולכן העדיפו להמתין?), נעצר השברולט "על הסיבוב" למשך כ 15 שניות, ורק אז המשיך ונסע ברחוב יצחק שדה במופע חריג למדי, שכן הוא נצפה רק במצלמת יצחק שדה 6 כשהוא נוסע קטע קטן בלבד מהרחוב, חלף על פני ביתם של אלי וליאת מזרחי, ביצע פניית פרסה, חלף שוב על פי הבית, ואז יצא מרחוב יצחק שדה ופנה ימינה לרחוב אנילביץ, ובהמשך לכוון המכולת וזירת הרצח, שם חנה בשעה 17:01 ויושבי הרכב יצאו ממנו ועמדו סמוך לרחבת המכולת;

(-) נשוב ונתחקה אחר ההתרחשות סמוך לביתם של אלי וליאת ברחוב יצחק שדה 3. כאמור לעיל, בשעה 16:58 הפנינו ליונדאי אקסנט לבן שפנה ימינה ועצר סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי. עם זאת ציינו כי לא הבחנו – משום המרחק של מצלמת אנילביץ מאותה פנייה, בסימנים מזהים ייחודיים;

(-) בשעה 17:04 הבחנו בקטנוע בצבע בהיר ועליו שני רוכבים כפי שיפורט לעיל, מתחיל לנסוע לכיוון צפון במקטע הרחוב הסמוך לרחוב יצחק שדה 6. למסקנה זו מגיעים משום שלא מבחינים בקטנוע זה במצלמות אנילביץ כשהוא פונה לרחוב יצחק שדה.

קביעתי היא (והיא תתבהר להלן כשנגיע לשלב הרצח עצמו) ששניים מיושבי רכב היונדאי שהחנו את רכבם סמוך לביתם של אלי וליאת בשעה 17:04, "עברו" לקטנוע והחלו בנסיעה צפונה לכיוון רחוב קיש.

[מעבר לנדרש אפנה לכך שבשעה 15:39 (מצלמת יצחק שדה 6, זמן מסך 16:00:37), עוד טרם הגעת רועי וחלי לביתם של אלי וליאת, נראָה סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי **בחור שרוכב על קטנוע בצבע בהיר הדומה לכל הפחות לקטנוע לעיל "משעה 17:04"**, כשעל פני הדברים מדובר באותו דגם וגם עם אותו סוג של סָפָל קטן מאחור, כשהוא מרכיב שני ילדים על גבי הקטנוע.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אותו בחור נראה כאילו הוא משחק עם שני הילדים, בכך שהרכיב אותם באותו קטע רחוב. על "ריצפת" הקטנוע לפני הנהג עמד ילד ומאחורי הבחור ישבה ילדה. הבחור והילדים נסעו עם הקטנוע על קטע הכביש לעיל וגם על המדרכה המערבית של הרחוב, הוא ה"צד" של ביתם של אלי וליאת.

בניגוד לקביעות עובדתיות חד משמעיות רבות בהכרעת הדין, בהקשר זה אהיה זהיר ולו משום שנתון זה לא הועלה על ידי הצדדים ובעיקר משום שאלי מזרחי – מסיבות השמורות עם הנאשמים – לא הובא לעדות. עם זאת, עולה התהיה האם אין מדובר באלי מזרחי שהרכיב את ילדיו על המדרכה סמוך לביתו, והדבר מסביר על פני הדברים את הימצאות הקטנוע אליו עברו נוסעי היונדאי, בביתם של אלי וליאת מזרחי, שהיתה ככל הנראה לא מתוכננת. כאמור, מדובר בתהייה שהיא הרבה מעבר לנדרש.

(-) **נחזור לשעה 17:04** – כ 5 שניות לאחר שהקטנוע ועליו שני הרוכבים נסע מאזור ביתם של אלי וליאת מזרחי לכיוון צפון, נראה רכב ה-יונדאי אקסנט הלבן נוסע בעקבותיו. הפנינו לכך שאור הבלם השמאלי היה תקול;

(-) כדקה וחצי בלבד לאחר נסיעת הקטנוע וה-יונדאי צפונה; ושני הרכבים (הקטנוע והיונדאי) נצפו שוב בשעה **17:06** אך הפעם כשהם נוסעים ברחוב יצחק שדה לכיוון דרום. הפנינו לכך כי בעוד שבנסיעה דרומה היו על הקטנוע 2 רוכבים; בנסיעה דרומה נותר רק הנהג.

כמו כן, הפנינו לכך כי שני הרכבים לא המשיכו בנסיעה דרומה עד סוף רחוב יצחק שדה, שכן הם לא נצפו יוצאים ממנו ישירות (מצלמת אנילביץ); ורק כשתי דקות לאחר מכן (בשעה **17:08**) נראה רק רכב היונדאי יוצא את רחוב יצחק שדה ופונה שמאלה לרחוב אנילביץ (הפוך מכיוון רחבת הרצח);

בשלב זה של הכרעת הדין כבר ניתן לקבוע כי הרכבים על הקטנוע הם עוז (הנהג) וראובן (מאחוריו); כוון נסיעת הרכבים (צפונה) הוא לכיוון בית משפחת דדון הממוקם בסמוך; ומכיוון שהסוף כבר ידוע (ששלושת הנאשמים הם שרצחו את המנוח), ניתן רק לשער – מעבר לנדרש – **כי השלושה (השאלה אם אלי מזרחי היה גם ברכב בשלב זה אינה מעלה או מורידה) נסעו לביתם כדי להצטייד בסכינים ובאקדח בהם עשו שימוש סמוך לאחר מכן.**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

להערכתני זו היתה מטרת הנסיעה, אך כאמור בין אם כך היה ובין אם מטרתם היתה אחרת, הדבר אינו מעלה ואינו מוריד לעצם השאלות המרכזיות שבהכרעת הדין.

(-) רכב ה-יונדאי נראה שוב כ 2 דקות לאחר מכן, ב 17:10:37 ברחוב הרצוג כשהוא נוסע לכיוון כללי צפון (עיון במפה מעלה מספר אפשרויות הגיוניות באיזו דרך לשם נסעו יושבי הרכב).

הפנינו לשני סימנים מזהים ייחודיים "חדשים" (מעבר ובנוסף ל 3 הסימנים הייחודיים שכבר צוינו), שמאפשרים לנו להגיע לקביעה כי מדובר ברכב ה-יונדאי של רועי, והם סימני ה"מריחה" על גבי חלקו הימני של הפגוש הקדמי; וכן זהות מספר לוחית הזיהוי. לגבי סימני המריחה נפנה לכך כי מדובר בשני סימנים (גדול למטה וקטן למעלה), משמע גם אם לרכבים לא מעטים יש סימן מריחה דומה, שילוב שני הסימנים, גודלם ומיקומם היחסי הוא בהחלט ייחודי (ר' ההשוואה בטבלה לרכב שנתפס, הוא רכב ה"ייחוס"); ולגבי מספר לוחית הזיהוי, גם אם תאמר שספרה אחת ואף שתיים קשה לזיהוי, אין לטעמי חולק כי מדובר לכל הפחות בדמיון המצטרף ליתר הנתונים;

(-) עיון במפת האזור מעלה כי המשכו של רחוב הרצוג לכיוון צפון מוביל (לפחות כאחת האפשרויות הבולטות) לרחוב יצחק שדה מכיוון צפון; ואכן בשעה 17:13 מבחינים ברכב, על סימני המזהים, נוסע דרומה במהירות מופרזת ובפראות, הגיע ליציאה מהרחוב ואז פנה ימינה לרחוב אנילביץ; ומיד בסמוך בשעה 17:15 הוא נראה במצלמת יבנאלי 2 - מדובר בבניין שברחבתו מצויה המכולת שם נרצח המנוח.

206. ממצאי העובדה הנקבעים על ידי בהקשר זה, אם כן, הם אלה:

(-) רועי חלי וילדיהם הגיעו לביתם של אלי וליאת ברחוב יצחק שדה 3 בשעה 15:49 והחנו את רכבם באותו רחוב סמוך לשם;

(-) כעולה מעדויותיהם של נטע וחי, וכעולה גם מגרסאותיהם של הנאשמים עת העידו לפנינו, בשעה 16:54 חלף רכב השברולט אותו שכר תומר איסקוב ובו ישבו (כפי שיתברר להלן) גם יוסי בן גרטי והמנוח; הדבר עורר את חששותיהם של הנאשמים שמא יאונה להם ולמשפחתם רע, ובעקבות כך הורה ראובן לכל בני המשפחה, חוץ מבניו ואלי מזרחי, להיכנס לתוך הבית. בני המשפחה עשו כן ותריסי הבית הוגפו;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) כדקה בלבד לאחר שרכב השברולט חלף סמוך לביתם של אלי וליאת כמתואר לעיל, **נכנסו מי מהנאשמים לתוך רכב היונדאי של רועי שחנה סמוך לבית, ויושבי הרכב החלו לנסוע אחר השברולט**. לא ניתן לדעת בוודאות מי מהנאשמים ישב באותה נקודת זמן ברכב. מבחינה תיאורטית גרידא ייתכן וברכב היה אותה עת רק הנהג. עם זאת מבחינה מעשית ניווכח מהמשך השתלשלות הדברים, שכנראה כל שלושת הנאשמים וייתכן וגם אלי מזרחי ישבו ביונדאי; **קביעותיי לגבי זהות הנוסעים תתחזקנה בהמשך, וכעת עיקר תשומת הלב היא ל"זהות" הרכב עצמו;**

(-) הפנינו לאינספור ראיות המוכיחות כי אין ולא יכול לעלות כל ספק בדבר **זיהוי הרכב כרכבו של רועי**, והכוונה לכל אותם סימנים מזהים שפורטו לעיל; וזאת מעבר ל"זיהוי העלילתי" שגם הוא תואר בהרחבה, כאשר הכוונה לאותו "טנגו" שנוצר בין שני הרכבים – תחילה היונדאי רדף אחר השברולט; ובשלב מסוים המוביל הפך למוקבל, עד שבשלב מסוים (16:58) עצרו יושבי היונדאי סמוך לביתם של אלי וליאת, ומייד לאחר מכן שוב עבר השברולט, פעמיים, סמוך לבית (הלוך וחזור, לאחר פניית פרסה). משכך, והגם שגרסתם (הכבושה) של הנאשמים היא נכונה באופן כללי, תיאורם לגבי כך שרכב השברולט חלף מספר פעמים כאשר הם עדיין בחצר הבית הוא שקרי, ולכל הפחות "לא מדויק" שכן הם "שכחו" לציין שהחליפה השניה לעיל (16:59) לא היתה כמתואר על ידם אלא בדיוק כשחזרו מה"סיבוב" שתואר לעיל;

(-) מספר דקות לאחר חליפת רכב השברולט (פעמיים) ליד ביתם של אלי וליאת, התפצלו הנאשמים, באופן ששניים מהם (עוז שנהג בקטנוע וראובן שישב מאחור) רכבו על הקטנוע לכיוון בית משפחת דדון ברח' קיש; ואילו השלישי (רועי? אלי? שניהם?) נהג ביונדאי בעקבות הקטנוע. תחילת התנועה של שני הרכבים היתה בשעה **17:04** וכדקה וחצי בלבד לאחר מכן שבו שני כלי הרכב לעיל אך הפעם לכיוון דרום, ושוב עצרו ליד ביתם של אלי וליאת ברחוב יצחק שדה 3. הפניתי להשערת, המתבקשת לטעמי אך גם מעבר לנדרש, כי הנאשמים נסעו לביתם כדי להצטייד בכלי המשחית עמם עשו שימוש זמן קצר לאחר מכן;

(-) בשעה **17:08** נראה רכב היונדאי של רועי יוצא מרחוב יצחק שדה (לכיוון דרום), אך הוא פנה לכיוון ההפוך מזירת הרצח. השערת (המבוססת ראיות ושכל ישר) כי הנאשמים לא ידעו לאיזה כיוון פנו יושבי רכב השברולט ולכן החלו ב"סריקה" אחריו. הפנינו לכך כי לאחר שפנו שמאלה, אותר רכב היונדאי בהמשכו ה"טבעי" של הרחוב (או לפחות אחד מהם) ברחוב הרצוג לכיוון צפון, הוא שוב נראה ברחוב יצחק שדה נוסע בפראות לכיוון דרום, וביציאה הפעם פנו הנאשמים ימינה לרחוב אנילביץ ומשם שוב ימינה לרחוב ז'בוטינסקי, ובהגיעם

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לרחבת המכולת הבחינו ברכב השברולט שחנה שם וגם במנוח, ביוסי בן גרטי, בתומר איסקוב, ובדוד ציפורה שעמדו סמוך לו.

פרק יח' – קביעת ממצאי עובדה על בסיס עדות עדים שנכחו סמוך

לזירת הרצח

207. מחוגי השעון נעצרו על שניות ספורות לפני הרצח. בשלב זה נבצע סטייה מסוימת בסדר הצגת הדברים, ונפנה לעדים הרלוונטיים לרצח עצמו. כפי שפורט בהרחבה בשער הצגת הראיות, איש מהעדים לא ראה את הרצח עצמו, וחלק מאלו שראו חלקים מהאירוע בחרו – כל אחד מסיבותיו וטעמיו – שלא לשתף בכך את רשויות החוק. נפנה אם כן לעיקר הדברים תוך שאקבע ממצאים מלאים או חלקיים על בסיס אותם עדים.

208. שלושת העדים ה"טבעיים" שלכאורה יכלו לשפוך אור על האירוע (ובכך ייתכן והיו חוסכים דיונים רבים ובעיקר עוגמת נפש עצומה למשפחת המנוח) היו אלו שעמדו לצד המנוח בשניות עובר למוותו וכן היו עמו, ולו חלקם, ברכב השברולט ב"פטרול" שתואר לעיל. הכוונה לתומר איסקוב, ליוסי בן גרטי ולדוד ציפורה. דא עקא, שהשלושה בחרו שלא לשתף פעולה עם רשויות החוק, ואף מסרו גרסאות שהוכחו לפחות בחלקן כשקריות.

209. לגבי תומר איסקוב, הוא אישר שרכב השברולט היה בשימוש ביום הרלוונטי והפנינו לראיות שאישרו זאת. תומר אף אישר שהוא זה שנהג ברכב באותו יום. הפנינו לכך כי תומר הוכרז כעד עוין לאחר ש"לא זכר" את הפרטים, ולו הבסיסיים, עליהם נחקר. לא אכנס לעומקם של ה"דברים לחיזוק" אמרתיו לפי ס' 10א(ד) לפקודת הראיות וליתר תנאי סעיף זה, שכן הדברים – בהקשר זה – לא היו במחלוקת אמיתית. די אם אפנה לסרטוני האבטחה שנותחו לעמקם בפרקים לעיל ולגרסת העד הקושרת אותו לרכב במועד הרלוונטי. כידוע, מטרת ה"דבר לחיזוק" הוא להוות תוספת משקל לאמינות מוסר האמרה, ודי בסרטונים בהם נראה רכב השברולט, וכן הראיות הקושרות את תומר לאותו רכב, כדי למלא מעל ומעבר תנאי זה (ולמהות ה"דבר לחיזוק", ר' לדוגמה האמור בע"פ 9468/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יט' (24.6.09));

עם זאת, קבלת אמרות העד אינה אומרת שיש לאמץ את תוכנו. בהקשר זה אני סבור שיש לפלג את אמרות העד, שכן הוכח – כפי שיובהר להלן – שיש בהן חלקים נכונים; אך מנגד יש גם חלקים שאינם כאלה (וליישום כלל פילוג העדות גם לגבי אמרות שהתקבלו לפי ס' 10א לפקודת הראיות, ר' לדוגמה האמור בע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (15.4.15)).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כפי שצוין בשער הצגת הראיות, בחקירתו הראשונה של איסקוב מיום 16.10.17 שהיתה תשאול מוקלט בביתו, הוא אישר שעובר לרצח הוא נסע בשברולט יחד עם המנוח. העד המשיך ותיאר כי סמוך לרצח הם הבחינו ליד רחבת המכולת בדוד ציפורה "עושה על האש" עם משפחתו ליד ביתם ברחוב יבנאלי 5 סמוך לזירת הרצח, וכי במקום היה גם יוסי בן גרטי. אני מתקשה עד מאוד להניח שיוסי בן גרטי לא היה ברכב השברולט בשלב "הסיוור" שלפני הרצח, אך בה בעת איני סבור שיש להיכנס לעובי הקורה בהקשר זה, ולו מהסיבה שהדבר אינו מעלה ואינו מוריד לעצם הכרעת הדין. לענייננו, תומר איסקוב אישר שהוא חלף עם השברולט פעם אחת ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, ונתן לחליפה זו הסבר תמים בכך שטען שהם חיפשו אדם אחר שהיה חייב כספים למנוח. ברור שמדובר בגילוי טפח (עצם הנסיעה בשברולט עם המנוח והמעבר ליד ביתם של אלי וליאת) וכיסי טפחיים – שכן מעבר "להעלמתו" של יוסי בן גרטי אליה כבר התייחסתי, הוכח שתומר איסקוב וחבריו חלפו מספר פעמים ליד ביתם של אלי וליאת. עוד אחזור ואפנה לכך שמסרטוני מצלמת האבטחה של המכולת עלה שהחבורה עליה נמנה תומר הגיעה לרחבת המכולת כבר בשעה **16:22**; שהו שם זמן מה עוד לפני שיצאו בשעה **16:53** ל"פטרול" שתואר לעיל; חזרו לשם בשעה **17:01**; ורק אז הגיעו הנאשמים ורצחו את המנוח. לכן, גרסתו של תומר לפיה הוא הגיע לזירת הרצח בפעם הראשונה רק כ 10 דקות לפני הרצח, היא שקרית וכל מטרתה היתה "להעלים" את אותו סיור וחיפוש אחר עוז מסיבותיו השונות (מאפייני אישיותו; רצונו ל"כסות" על יוסי בן גרטי או החשש ממנו; משום שאותו "סיור" אחר עוז לא היה תמים אלא המשך ישיר של האירוע האלים והמקדים של ליל אמש; או מסיבות נוספות שלא ידועות לנו).

גם לגבי הרצח עצמו ומאותם טעמים בדיוק מסר תומר איסקוב תיאור חלקי שגילה טפח אך כיסה טפחיים - הוא מסר שכ 10 דקות לערך לאחר שהחבורה עמדה במקום, **הגיע רכב מסוג יונדאי "לא חדש" שיייתכן וצבעו כסוף, נעצר במרחק של כ 5 מטר מהם, מהרכב יצאו 3 אנשים אותם לא זיהה, שאחד מהם החל לירות לעברם**. הוא הוסיף שהוא עצמו ברח צפונה ברח' יבנאלי בעוד המנוח ויוסי בן גרטי רצו לכיוון המכולת.

אין בליבי ולו ספק קל שתומר וחבריו (יוסי בן גרטי ודוד ציפורה) זיהו את הנאשמים כמי שרצחו את חברם, וניתן רק להצטער על בחירתם שלא לשתף פעולה עם רשויות החוק. עם זאת, הנתונים שהוא כן מסר (יונדאי, 3 בחורים, ירי לעבר תומר וחבריו) – תואמים לממצאים מוכחים, ולכן אני מאמץ נתונים (חלקיים) אלה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לא מיותר יהיה לציין את התרשמותי השלילית מהעד עת העיד לפנינו ולא מסר בפועל דבר ; ואפנה לכך כי המעט שמסר נעשה בתשאול בביתו, וגם אז בחר כאמור שלא למסור יותר מידי פרטים. עוד הפנתי בפרקים לעיל לכך כי טרם הגשת כתב האישום הופגשה אמו של המנוח עם תומר איסקוב בניסיון לדובבו, אך גם ניסיון זה העלה חרס.

זיהוי הרוצחים יתבסס אם כן על ראיות אחרות, וכל שלמדנו לעניין הרצח מפיו של תומר איסקוב הוא שמדובר ב 3 רוצחים שהגיעו לזירת הרצח ברכב יונדאי "לא חדש" ומיד כאשר יצאו החל הירי לעבר חבורת המנוח, כאשר המנוח ויוסי בן גרטי רצו לכוון רחבת המכולת.

יכולתי לפלג את עדותו של תומר נובעת בין היתר משום שלנתונים המודגשים לעיל יש אינספור תימוכין אחרים ; ומה שהתחדש – לא כהשערה מסתברת אלא כראיה ישירה של ממש – אותה אני מאמץ – הוא שהדמות שרצה-נמלטת ומקדימה את המנוח (בסרטון הרצח, עוד טרם פנייתו של המנוח לתוך רחבת המכולת), היא יוסי בן גרטי.

210. בעוד שלגבי תומר איסקוב היה ניתן לדלות אי אילו פרטים רלוונטיים, דוד ציפורה ויוסי בן גרטי, "חבריו" של המנוח, מילאו פיהם מים.

לגבי דוד ציפורה, הגם שחלק מבני משפחתו "מיקמו" אותו ואת חבריו מחוץ לסוכה, הוא עצמו בחר שלא לשתף פעולה ; ומסר כבר עת נחקר במשטרה תיאור שניתק אותו לחלוטין מהרצח ולפיו הוא היה בתוך הסוכה בזמן האירוע.

יוסי בן גרטי "הגדיל לעשות" בכך ששמר לחלוטין על שתיקה עת נחקר במשטרה.

211. **נפנה אם כן לממצאים שניתן לקבוע על בסיס עדויות נוספות.** כפי שפורט לעיל, לחלקים ממעשה הרצח היו – ולו באופן חלקי – עדים נוספים. למעשה, כל אחד מהעדים שיפורטו להלן ראה מקטע אחד, לרוב קצר, של האירוע.

מדובר באירוע מפתיע ואלים גם אם איש מהם לא היה מושא הפגיעה. לכן, אך טבעי שהעדים לא תמיד זכרו את כל הפרטים, או שמסרו פרטים שלא תאמו עדויות או ראיות אחרות. אפנה לדברים שצוינו בע"פ 3251/05 מלול נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (11.1.07), היפים לענייננו :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"...ניתוח דקדקני של העדויות עשוי לחשוף אי אלו אי התאמות, ואף סתירות קלות, בין העדויות השונות בתיק. תופעה כזו היא בלתי נמנעת כאשר מדובר בהתרחשות פתאומית, מהירה ואשר נצפית מזוויות שונות. תפקידו של השופט הוא לבור בין עיקר לטפל ולבחון האם מדובר בסתירה אמיתית ומהותית, שיש בכוחה לעורר סימן שאלה, או שמדובר בסתירה שולית או מלאכותית..."

זאת ועוד, יש לזכור כי בענייננו הרצח עצמו מתועד, ולכן אם לדוגמה עד מתאר את לבוש או מראה של הרוצחים באופן שאינו תואם את הנצפה בסרטון הרצח, אין קושי לקבוע כי תיאור העד הוא שגוי, מוטעה ואולי אף שקרי.

212. **העד הרלוונטי הראשון בהקשר זה הוא ויטלי** שמתגורר בקומה השלישית בבניין בו נמצאת המכולת שברחבתה התרחש הרצח. הפנינו בשער הצגת הראיות לכך שהמשטרה הגיע אל ויטלי משום המצלמות המותקנות מחוץ לדירתו וניתן להבחין בהן מהרחוב, ואז התברר כי הוא גם הבחין בעצמו בחלקים מהאירוע. עדותו לפנינו לא היתה קוהרנטית, אך חרף זאת ניתן היה להבין ממנו כי לשמע היריות מתחת לביתו הוא יצא לחלון, הבחין במנוח שהלך לאחר שנורה לכיוון המקום בו התמוטט סמוך לסוכה של משפחת ציפורה, כשהוא משוחח בטלפון עם מד"א. שיחתו של המנוח עם מד"א הוגשה ויש בכך חיזוק לתיאורו של ויטלי. עוד מסר ויטלי בעדותו לפנינו כי הבחין במספר גברים נכנסים לרכב סמוך לאחר הירי הגם שבעדותו השתנה מספרם.

מה שחשוב לענייננו הוא תיאור הרכב אליו הם נכנסו וכיוון נסיעת הרכב. משום שינויי גרסאות הוגשו על ידי ההגנה אמרתיו של העד במשטרה, עוד קודם לכן הוא אישר את הקטעים שהוקראו לו על ידי המאשימה.

עלה כי בחקירתו הראשונה במשטרה שנגבתה בבית העד שעות ספורות לאחר הרצח (נ/10 מיום 5.10.17 שעה 21:00) הוא מסר שהבחין ב"יונדאי אקסנט צבע לבן, יונדאי הדגם הישן, ואני מכיר טוב את הדגם הזה של הרכב"; וכן עלה מגרסאותיו כי הוא הבחין בבחורים נכנסים לרכב לעיל וכן כי הם נסעו ברחוב ז'בוטינסקי מערבה לכיוון רחוב אסף שמחוני ושם פנו ימינה.

לא נעלמה מעיני הבעייתיות הלכאורית שעלתה לגבי עד זה. הפניתי לאופן ה"מבולבל" של עדותו ולשינויי גרסאות מסוימים עוד בחקירותיו במשטרה – כאמור, במשטרה הוא מסר על 3 בחורים שנכנסו לרכב ובעת שהעיד לפנינו מסר מספר משתנה של בחורים בין 2 ל 6; באמרתו הראשונה לעיל מסר על שבר בפנס האחורי משמאל אך באמרה נוספת מסר שאינו בטוח בכך; ועוד. שני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

הצדדים התייחסו באופן מסויג (כל אחד מנקודת מבט) לנתונים שמסר העד ; וההגנה אף מתחה ביקורת על זימון העד לחקירה נוספת במשטרה כדי ללבן את הנתון ש"לא התאים" לה, כך לשיטת ההגנה, בנוגע לשבר אותו תיאר העד בפנס האחורי שמאלי.

אני מסכים באופן חלקי עם טענת ההגנה לעיל, במובן זה שהיה מקום לתעד בוידאו את החקירה הנוספת של העד, כך שיהיה ניתן לדעת כיצד בדיוק הוצגו לו הדברים ומה היתה בדיוק תשובתו. מדובר בעד עילג באופן יחסי, ולכן קיימת חשיבות לכך. עם זאת אדגיש, שאיני מוצא פסול בעצם זימונו של העד לאותו בירור. מותר לכל אדם לטעות ועד הוא כידוע אדם. לכן, במידה וליחידה החוקרת יש תמונה ראייתית מסויימת, ולו לכאורית, ועד מסוים מוסר גרסה שאינה משתלבת עם תמונה ראייתית לכאורית זו ; אין פסול בניסיון לברר זאת, ובלבד שמדובר בבירור ולא ב"שכנוע". לגופו של עניין, תשומת הלב לכך שבאופן שאינו מקרי לטעמי, במקום עליו הצביע העד כ"שבר", אור הבלימה האחורי שמאלי של רכב היונדאי היה תקול. ייתכן ויש בכך הסבר לטעות זו.

זאת ועוד, אחזור על הערתי הכללית לגבי עדי הראיה לאירוע הרצח, ולכך כי קשה לצפות מעדים אלה לפירוט ולדיוק. כך באופן כללי וכך לגבי ויטלי. ובהקשר דנן - חרף מגרעותיו הברורות של העד (ויובהר, איני סבור כי העד מסר עדות שקר, אלא כאמור מדובר בעד בעל כושר ביטוי בעייתי שהיה עד לסיטואציה קצרה, מהירה, ורוויית פרטים), הנתונים הבסיסיים שמסר נכונים – כך, לגבי תיאור הרכב **יונדאי אקסנט לבן**. מדובר בתיאור שניתן שעות ספורות לאחר האירוע, כאשר גם המשטרה גישה באפלה, ותיאורו היה אותנטי ("אני מכיר טוב את הדגם הזה!"); ; בנוסף, התיאור שנתן – בכל גרסאותיו – לגבי **כיוון נסיעת הרכב היה ברור וחד משמעי**. תיאור זה משתלב – ולא נחזור מטעמים מובנים על כל פרק מצלמות האבטחה – עם יתר הראיות ובמיוחד עם העובדה שרכב יונדאי אקסנט לבן ו"ישן" אכן נסע בזירה בדיוק בזמן הרצח, ויוזכר שקבעתי כי מדובר ברכבו של רועי. זאת ועוד – ונרחיב על כך בהמשך, **אותו רכב בדיוק נצפה בהמשך בצומת הרחובות ז'בוטינסקי אסף שמחוני, כמתואר על ידי העד ויטלי**.

משכך, אני מאמץ את החלקים המודגשים לעיל בעדותו של ויטלי; מדובר בנתונים העולים מעדות העד, ויש להם אינספור אישושים וחיזוקים בראיות נוספות.

213. מעניין לעניין באותו עניין – דוגמה לאותם חיזוקים היא הדברים שמסרה העדה **סוניה ש'**. מדובר בעדה המתגוררת ברחוב יבנאלי 7 הסמוך לזירת הרצח. חרף אי רצונה הבולט לשתף פעולה עם חוקריה וכך גם בעדותה לפנינו, עלה מהודעתה שהוגשה חלף חקירה ראשית ומעדותה לפנינו כי היא הבחינה ב**שני אנשים "או משהו כזה"** יורדים **מרכב לבן** שעצר על **מעבר החצייה**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כשחזיתו לכיוון מערב (עיון במפה מעלה כי זו כוונתה כאשר ציינה רחוב יוספטל), **הירי היה לכיוון רחבת המכולת**, ולאחר מכן הרכב **המשיך בנסיעה מערבה**. עדותה, משתלבת אם כן עם הנצפה בסרטונים הרלוונטיים; עם עדותו של ויטלי; עם קביעותיי לגבי רכב היונדאי; ועם מסלול נסיעתו מערבה מיד לאחר הרצח.

214. הוא הדין לעניין הפרטים שמסר **הקטין ל.מ** המתגורר אף הוא בקרבת מקום. גרסתו הראשונה היא אותנטית במיוחד משום שהוא מסר בשידור (כמעט) חי את הדברים שראה למוקד 100 אליו התקשר סמוך לאחר הירי, ומסר שהרכב ממנו יצאו היורים ושחנה על יד המדרכה הסמוכה (ר' התצלום לעיל בפסקה 81 עליו מיקמנו את הרכב על פי תיאור העדים) היה **רכב לבן ישן** (אולי מזדה "אבל מהישנות"); העד מסר על **מספר אנשים שיצאו מהרכב ("מלא אנשים.. מעל 3")**; לאחד מהם היה רובה; **וכיוון בריחת הרכב לאחר הירי היה מערבה**. בשים לב להערותיי לעיל לעניין כושר ההבחנה של עדים בסיטואציה כזו, עולה שהפרטים המהותיים שמסר העד תואמים את יתר הראיות, והכוונה בעיקר **לסוג הרכב (משפחתי, ישן, לבן)**, ונתון בעל חשיבות רבה הוא **שאותו רכב, עם הרוצחים בתוכו, המשיך ונסע מערבה לאחר הרצח** – נתון המשתלב עם מיקום היונדאי של רועי סמוך לאחר הרצח בצומת הרחובות ז'בוטינסקי אסף שמחוני כפי שפורט לעיל וינותח בשנית גם להלן. אכן, מספר פרטים שמסר העד לא היו מדויקים, אך ברור שאם העד ציין שלאחד מהרוצחים היה רובה ונתון זה לא צוין על ידי אף אחד מהעדים וגם אינו נצפה בסרטון הרצח, אזי מדובר בטעות, מובנת יש לומר, של העד. עוד אפנה לכך שהעד לא צפה באופן רציף בכל האירוע משום חששה של אמו שניסתה להרחיקו מהחלון.

215. וכעת אפנה לגרסאות שמסרו **בני משפחת ציפורה ומי שהתארח בסוכתם ניסים פרץ**. העדויות הנ"ל היו חשובות ממספר טעמים: ראשית, כמו העדים שנדונו לעיל גם בני משפחת ציפורה יכלו באופן תיאורטי לשפוך אור על האירוע עצמו; שנית, כבני משפחתו של דוד ציפורה וכמי שמכירים אותו הם יכלו לתת מידע אודות מיקומו בזמן הרצח; שלישית, משום שחלק מבני המשפחה טיפלו וסייעו למנוח עת שהתמוטט ליד סוכתם, הם יכלו לתת פרטים בנדון.

העדה אושרת צפירי לא מסרה פרטים על הרוצחים ועל הירי עצמו משום שלטענתה היתה עסוקה בהכנסת ילדיה לתוך הבניין לשמע קולות הירי, אך עלה שהיא **טיפלה במנוח** מיד לאחר שהגיע ליד סוכת המשפחה. לטענת העדה, יש לה ידע והסמכה בהגשת עזרה ראשונה. העדה מסרה, ועדותה בהקשר זה היתה מהימנה וקולחת באופן שאין לי סיבה לפקפק בדבריה, כי היא ובעלה משה ניסו לחסום את דמו של המנוח, והמנוח הצליח לומר **"..תעזרי לי תעזרי לי ולאחר מכן שם ידיים על הפנים ועשה שמע ישראל וזהו.."**.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

התייחסתי באריכות, במסגרת שער הצגת הראיות, לאמרות שיוחסו לאושרת בחקירותיה בהן לכאורה מסרה נתונים מפלילים על הנאשמים. קבעתי ואחזור על כך גם כעת, מדובר באי הבנה מתגלגלת. חבל שהמאשימה לא הבהירה זאת מראש ובזמן אמת, מה שהיה חוסך זמן שיפוטי וגם עוגמת נפש לעדה עצמה. הדבר נעשה במסגרת סיכומי המאשימה (עמ' 34), וטוב מאוחר מאשר אף פעם לא.

בעלה של אושרת – משה, מסר דברים דומים לגבי הטיפול במנוח; ולגבי האירוע עצמו אישר את דבריו עת נחקר במשטרה ולפיהם הבחין ב 2-3 אנשים שנכנסו לתוך רכב לבן "ישן מלוכלך" באמצעותו נמלטו מהזירה לכיוון מערב. עד זה לא נחקר בחקירה נגדית, וברור שהנתונים המודגשים שמסר תואמים את הפרטים שמסרו גם ויטלי, ל.מ. וסוניה; וגם את נתוני סרטוני האבטחה.

216. עדה שיש להתעכב על עדותה היא שני ציפורה. גם עדה זו לא מסרה פרטים על הירי או הרוצחים, אך הרחיבה אודות דקותיה האחרונות של המנוח. לדבריה היא שאלה אותו אם ראה מי פגע בו, והוא השיב שאינו יודע. בחקירתה הנגדית היא לא ידעה לדייק את הדברים – האם אמר שהוא "לא זוכר"; "לא יודע"; או "לא מכיר" (את מי שפגע בו). גם בעלה של שני – שלומי ציפורה, מסר באחת מאמרותיו במשטרה (נ/31ג' שורה 44) כי כשהתקרב אל המנוח, ששכב ליד סוכת המשפחה לאחר שנורה "אשתי היתה שם, שאלה אותו איך קוראים לו ומי עשה לו את זה, הוא אמר לה את השם שלו ו(כ)ששאלה אותו מי עשה לה (צ.ל. - לו; י.ל.) את זה אמר שהוא לא יודע..".

ההגנה, מטבע הדברים, ביקשה להיבנות מדברים אלה וטענה (עמודים 170-177 לסיכומי ההגנה) כי מדובר באמרת שכיב מרע שיש לייחס לה מידת אמינות רבה, בשים לב לרציונל הטמון באמרות מסוג זה ולפיו אדם הנתון בסכנת מוות בשל מעשה אלימות שנעשה בו דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר. ולענייננו, טענה ההגנה שאם המנוח מסר שאינו יודע מי פגע בו, ברור שאין מדובר במי מהנאשמים, שהרי המנוח הכיר לכל הפחות את עוז.

איני יכול לקבל טענה זו:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ראשית, היחידים שמסרו שהמנוח התייחס לזהות תוקפיו (היינו שלא זיהה אותם) היו שְׁנֵי ושלומי. עם זאת, מי שטיפלו בפועל במנוח לא מסרו דבר וחצי דבר אודות כך ששמעו ממנו התייחסות לזהות תוקפיו. נתייחס לכך בהמשך.

זאת ועוד, גם על פי הגרסה שמסרה שני, המנוח אמר לה את הדברים לעיל בעת שהיא ניסתה **"להשאיר אותו בהכרה"** (עדותה מיום 14.7.19 עמ' 161 שורה 19). משמע, גם אם נקבל את תיאורה (ואיני עושה זאת) המנוח כבר היה מעורפל;

אם לא די בכך, אמרתה הראשונה של שני (נ/15 מיום 10.10.17) נמסרה 5 ימים לאחר הרצח. עלה, על פני הדברים, שהיא הכירה את המנוח (כינתה אותו אביעד), ועוד יש להניח כי אותה עת כבר היתה מודעת לגרסת גיסה דוד ציפורה, שמסר גרסה שאינה אמת ולפיה כלל לא נפגש עם המנוח, עם יוסי בן גרטי ועם איסקוב עובר לירי. לא מן הנמנע שיש קשר בין עדותה של שני לבין עדותו של דוד, במובן זה שמדובר בעדויות שניסו להרחיק את דוד וחבריו מהאירוע. דברים אלה אמורים גם לגבי שלומי ציפורה שהודעתו נ/31ג', הרלוונטית לעניינו, נמסרה ביום 11.10.17;

שנית, אפנה לעדויות כלל הגורמים שטיפלו בפועל במנוח, כאשר איש מהם לא מסר דבר וחצי דבר אודות התייחסות המנוח לזהות תוקפיו:

(-) מי שטיפלה ראשונה במנוח ועוד טרם הגעת כוחות ההצלה, היתה אושרת צפריך. כאמור, היא לא מסרה שהמנוח התייחס באופן כלשהו לזהות תוקפיו, אלא תיארה רק שמצבו של היה רע, הוא אמר לה **"תעזרי לי"** ולאחר מכן שם ידיים על הפנים **"ועשה שמע ישראל"**;

(-) מי שסייע לאושרת היה בעלה משה צפריך. הלה אף התקשר למד"א והמאשימה הגישה את תמליל שיחה זו (ת/123, ת/124). עלה מהשיחה שמטרת הנוכחים (וכן המוקדנית שניסתה להנחות את משה צפריך) היתה לעצור את הדימום מגופו של המנוח. המוקדנית שאלה את משה האם המנוח מדבר אתו, והוא השיב **"הבן אדם עם עיניים פתוחות אבל הוא.. הוא מתעלף"**, ובהמשך **"הוא מתחיל לאבד הכרה הוא לבן"**; וכן **"הוא בכאבים הוא מתחיל לאבד את עצמו"**. בהמשך ביקשה המוקדנית ממשה לשאול את שמו של הפצוע והוא הצליח להשיב. משמע, גם מהדברים שמסר משה ואשר קיבלו חיזוק משיחת הטלפון לעיל, עולה שמצבו של המנוח היה בכי רע ואין אינדיקציה לאמירה שמסר אודות זהות תוקפיו;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) גם מהנתונים שנמסרו מהצוות הרפואי שהגיע לזירה עלה שהכרתו של המנוח היתה מעורפלת, ולכל היותר הוא מלמל דברים לא ברורים והיה קשה לו לדבר (ר' הודעת מר בונאן ת/382 שהוגשה חלף חקירה ראשית). בחקירתו הנגדית של בונאן, הוא תיאר שהמנוח כל הזמן מלמל "אני הולך למות, אני הולך למות"; דברים דומים אמרה הפרמדיקית מאיה שמש שהגיעה בניידת טיפול נמרץ;

שלישית, גם אם אקבל, לצורך הדיון בלבד, את תיאורם של שני ושלומי ולפיו המנוח אכן מסר שאינו יודע מי פגע בו, לא מן הנמנע שמשום "קוד ההתנהגות" שייטכן והנחה אותו, הוא בחר שלא לשתף איש אודות שארע לו. באותו אופן דומה (אך בנסיבות פחות טרגיות כמובן) נהגו חבריו של המנוח – תומר איסקוב ויוסי בן גרטי, כאשר סירבו לשתף פעולה ושיקרו במפגיע כאשר לא חשפו את זהות רוצחי חברם.

רביעית, וגם זאת בהנחה – לצורך דיון זה – שאקבל את הטענה שהמנוח אכן אמר את הדברים ששני ושלומי ייחסו לו, קיים קושי של ממש לבסס עליהם ממצא. אפנה בהקשר זה לכך כי הגם שלבית המשפט יש סמכות לקבוע ממצא על בסיס אמרת שכיב מרע (ר' ס' 10 לפקודת הראיות), יש להתייחס לעשות זאת בזהירות רבה. אפנה בהקשר זה, כדוגמה, למקרה שהובא בע"פ 9184/06 כהן נ' מדינת ישראל (19.9.07). באותו מקרה נדון עניינו של מי שהורשע בדקירות שתי בחורות במועדון לילה (ס' ויוליה). סמוך לאחר הדקירה ובעודה במועדון אמרה ס' שאדם בשם מאיר (חברו של המערער, שהיה עמו במועדון) הוא שדקר אותה; שעות ספורות לאחר האירוע כאשר היתה בבית חולים, היא מסרה שאינה יכולה לומר בוודאות מי דקר אותה - מאיר או המערער; אך למחרת האירוע וכן בבית המשפט, היא מסרה שהיא משוכנעת שהמערער היה זה שדקר אותה ואת יוליה. בית המשפט קמא בחר להאמין לגרסה האחרונה לעיל, ונקבע כי נוכח מצבה הגופני הקשה והטראומה שבה היתה נתונה אין לייחס משקל לאמרתיה הראשונות, ולעומת זאת ניתן משקל מלא לגרסה המאוחרת שניתנה לאחר שהיה ביכולתה לחשוב ולהיזכר באירוע. בית המשפט העליון דחה את הערעור על ההרשעה, תוך שאימץ את הנימוקים לעיל של בית המשפט המחוזי, וכן הפנה לראיות נוספות שחיזקו את גרסתה לעיל של העדה. השופט (כתוארו דאז) אליקים רובינשטיין, הוסיף את הדברים הבאים הנכונים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו:

"...ראשית, באשר להערת חברתי כי אילו חלילה היו המתלוננות הולכות לעולמן בעקבות הדקירות, וכל שהיה נותר היו ההודעות שנגבו מהן בזירה בעודן מדממות וכואבות לאחר הדקירות, שיש להן משקל לא מבוטל כעדויות אותנטיות - היו אלה הראיות היחידות שיכול היה בית המשפט לבחון; ואולם במקרה דנן, לאחר טיפול רפואי, ניצלו למרבה המזל חייהן של

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

המתלוננות, ונגבו מהן בהמשך עדויות נוספות ומפורטות, המכריעות את הכף. דומני כי סיטואציה זו מצביעה על הזהירות המופלגת שיש לנקוט בשימוש באמרת שכיב מרע לפי סעיף 10 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971, שהרי אילו במקרה דנן היה מתרחש התסריט הקשה שנמנע, עלול היה אדם אחר (מאיר) להיות מורשע. תדיר מצווה התביעה, וכמובן מצווה בית המשפט, לא להניח אבן לא הפוכה בחיפוש אחר האמת, אך ראיות מסוג זה מצדיקות ומחייבות במיוחד משנה זהירות." (ההדגשה לא במקור – י.ל.)

מהמקובץ עולה שאיני יכול ליתן משקל של ממש לדבריהם של שני ושלומי ציפורה; ובוודאי שאיני יכול לאמץ את טענה ההגנה כי מדובר ב"ראייה מזכה" (פסקה 667 לסיכומי ההגנה).

217. העד הרלוונטי האחרון ממשפחת ציפורה הוא **אסכנדר יעקב**, הלה לא מסר פרטים אודות האירוע עצמו, וחשיבותו היתה בכך שמיקם (עת נחקר במשטרה) את גיסו דוד ציפורה ליד הספסל עם חברים אותם לא הכיר. העד הוכרז כעוין אך משום שההגנה ויתרה על חקירתו והסכימה להגשת הודעותיו לא אתעכב על כך, ורק אציין כי עדותו מאששת ומחזקת את טענת לא אחר מתומר איסקוב, שעובר לירי הוא עמד עם דוד ציפורה, וגם יוסי בן גרטי.

ישנם עדים נוספים מהעדים ששהו בסביבות הסוכה של משפחת ציפורה, אך משום היעדר רלוונטיות לא התייחסתי אליהם במסגרת זו. עם זאת, אחזור ואפנה לעדותו של ניסים פרץ שהתארח בזמן הרצח בסוכה של משפחת ציפורה ושרכבו ניזוק מפגיעת הקליעים. הפניתי להתנהלותו בהליך זה שהיתה חמורה ומדאיגה.

218. מהמקובץ בפרק זה עלה כי העדים שהבחינו בקטעים מסוימים ממהלך הרצח בזירה ובסמוך לה, הבחינו כולם, באופן כזה או אחר, ברוצחים שהגיעו לזירה ברכב פרטי לבן, ישן, כנראה יונדאי, הרוצחים יצאו מהרכב, ירו, חזרו לרכב – שעמד סמוך למעבר החציה שצוין לעיל – והמשיכו בנסיעה לכיוון מערב. לגבי משפחת ציפורה, אלה לא מסרו נתונים של ממש אודות הרוצחים או מעשה הרצח, ועלה כי חלקם נתן טיפול ראשוני למנוח. התייחסתי לעדותה של שני ציפורה שתארה אמרה שלטענתה אמר המנוח לפני מותו, אך קבעתי שאמרה זו לא הוכחה.

פרק יט' – המשך קביעת ממצאי עובדה תוך "דילוג" מכוון על אירוע

הרצח עצמו

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

219. בשלב זה היינו אמורים לכאורה "להתעכב" על רצח המנוח ועל הרוצחים שיצאו מרכב היונדאי, שבו אליו לאחר שרצחו את המנוח, והמשיכו בנסיעתם. עם זאת, בחינה זו תיערך בהמשך וכעת נמשיך בבחינת מסלול נסיעת היונדאי לאחר הנקודה האחרונה שנסקרה לעיל ובה "אותר" הרכב.

220. כזכור, הדבר היה בשעה 17:15. רכב היונדאי נראה במצלמת יבניאלי 2 (מצלמה המותקנת מחוץ לדירתו של ויטלי, בקומה השלישית בבניין שברחבה שלו נמצאת רחבת המכולת שם נרצח המנוח). ציינו כי גזרת הצילום של המצלמה לא אפשרה להבחין האם הרכב עצר במקום עליו הצביעו העדים אליהם הפנינו לעיל (תומר איסקוב, ויטלי, ל.מ, וסוניה) אך גם הוספנו והפנינו לכך כי לקראת "יציאת" הרכב מגזרת הצילום, ניתן להבחין בכך שהרכב "סוטה" ימינה באופן התואם את תיאורי העדים לעיל.

221. "נדלג" כאמור על הרצח עצמו אליו נשוב בהמשך, ונמשיך לעקוב אחר רכב היונדאי:

(-) המצלמה הבאה בה נראה הרכב היא מצלמת ז'בוטינסקי הצופה לכיוון רחוב אסף שמחוני. כבר כעת ניתן לקבוע כי לו היה רכב היונדאי ממשיך בנסיעה רצופה מהנקודה האחרונה בה נקלט במצלמות האבטחה לעיל, הוא היה נראה במצלמת ז'בוטינסקי סמוך לאחר מכן (כ 20 שניות) שכן מדובר במרחק של כ 200 מטר בלבד; אך בפועל הוא נצפה במצלמה זו רק כ 2 דקות לאחר מכן – נתון זה בלבד מלמד שהרכב עצר לכ 2 דקות – הוא הזמן שארך לרוצחים לצאת, לרצוח ולחזור לתוך הרכב. נזכיר, כי כל העדים תיארו כי לאחר הרצח הרוצחים נכנסו לרכב עמו הגיעו והמשיכו בנסיעה מערבה, היינו לכיוון צומת הרחובות ז'בוטינסקי-אסף שמחוני.

(-) כפי שצינו לעיל, במצלמת ז'בוטינסקי בשעה 17:15 (זמן מסך 10:31:17) לא ניתן לקבוע בוודאות כי מדובר ב-יונדאי אקסנט של רועי, שכן רק חלקו העליון של הרכב נקלט בעדשת המצלמה. עם זאת ציינו כי אין נתון סותר המצביע שמדובר ברכב שאינו יונדאי אקסנט, ויתרה מכך – חלקו העליון תואם ליונדאי אקסנט (מבנה כללי, קורות המרכב, וכו'). זאת ועוד – וכך אני קובע – ניתן להבחין שבמושב האחורי של הרכב יושב אדם אשר לובש פריט ביגוד עליון הכולל פסים בצידי הכתפיים וכן בפס לבן נוסף בצווארון או בשולי הכובע, התואם לזה שלבש האדם שנראה רוכב על הקטנוע ברחוב יצחק שדה; נסיעת הקטנוע היתה קשורה בקשר "עלילתי" מובהק לנסיעת היונדאי של רועי ולרצח עצמו; והרוצח שירה למוות במנוח לבש את אותו פריט ביגוד שהוא ייחודי למדי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) זמן קצר לאחר מכן, בשעה **17:17**, נראה רכב לבן עולה בשביל העפר המוביל לכניסה האחורית לביתם של אלי וליאת מזרחי. הדבר נצפה במצלמת המתנ"ס ויש להניח כי פער הזמנים בין מצלמת ז'בוטינסקי למצלמת המתנ"ס הוא קצר מ-2 דקות (בעיית מסדי נתונים שונים). אכן, לא ניתן להבחין בפרטיו של אותו רכב ולא ניתן לזהותו; עם זאת, ציר הזמנים בו הוא נצפה שם תואם את ה"מעקב" המתואר לפרטי פרטים אחר רכבו של רועי; הוא גם מתאים "עלילתית" לבריחת הרוצחים, ולכך שמדובר ברכב היונדאי בו יושב במושב האחורי אותו רוצח בעל הפסים באזור הכתפיים (ופס לבן בצווארו או בשולי הכובע בו ניתן לעתים להבחין) ושירה למוות במנוח – שיתברר כראובן. עוד נציין כי הגם ששביל העפר לעיל מוביל לעוד מספר בתים, מדובר בשביל גישה "מבודד" המוביל למספר קטן למדי של בתים;

יוער, כי ההגנה הפנתה לכך שבסביבות השעה לעיל נראה בחניית המתנ"ס "קטנוע חשוד...**בדרכו אל הזירה**" (פסקה 946 לסיכומי ההגנה והפסקאות הסמוכות). נטען כי הקשר של קטנוע זה ורוכביו לרצח נושא ענייננו כלל לא נבדק ויש בכך לכרסם בראיות המאשימה. לטעמי, אין בסיס לטענה זו. העובדה שמאות מטרים, גם אם ספורים, מזירת הרצח נסע קטנוע אינה נתון המחייב בהכרח התייחסות. צפייה באותו קטנוע מעלה כי מדובר בקטנוע שונה מהקטנוע עליו רכבו חלק מהרוצחים (ראובן ועוז) והקסדה אותה חובש נהג הקטנוע היא בצבע שונה מזה שחבש רוכב הקטנוע (עוז) הנקשר לענייננו. זאת ועוד וזה הדבר החשוב, הוכח – ועמדנו על כך באריכות – כי הרוצחים הגיעו לזירת הרצח, ואף נמלטו ממנה, ברכבו של רועי, משמע – ההפניה לאותו קטנוע אינה רלוונטית.

(-) **מבטנו חוזר כעת למצלמות רחוב יצחק שדה**. כשתי דקות לאחר שהרכב הלבן נראה עולה בשביל העפר לכיוון הכניסה האחורית של ביתם של אלי וליאת מזרחי, נראה בשעה **17:19** שוב הקטנוע שכבר הוזכר במערכה הראשונה לעיל, כאשר שוב נראים עליו אותם שני רוכבים – מקדימה בחור צעיר שמנמן עם מכנסיים קצרים וחובש קסדה פתוחה חלקית (עוז); ומאחור אדם מבוגר יותר, כבד גוף, והוא לובש בגד שבצידי כתפיו אותם שני פסים שאליהם כבר הפנינו לעיל (ולעתים אף ניתן להבחין בפס לבן על גבי הצווארון או בשולי הכובע) – מדובר באותו אדם שירה למוות במנוח; ושישב ביונדאי שנצפתה בשעה 17:15 בכיכר ז'בוטינסקי! (ראובן). לא זו אף זו – אותו אדם שרוכב על הקטנוע מאחור **מכסה-מסתיר את פניו** באמצעות הכובע של אותו פריט ביגוד, שדומה למעין קפוצ'ון;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) הקטנוע לעיל ועליו שני הרוכבים נוסע במעלה רחוב יצחק שדה (כיוון כללי צפון), בהמשך נראה בשעה 17:20 ברחוב הרצוג כשהוא נוסע דרומה; ומאוחר יותר בשעה 18:03 בשפרעם.

מדובר בתיעודים האחרונים של אותו קטנוע, ושל אותם רוכבים, שאינם אלא עוז (הנהג) וראובן, היושב מאחור; משמע – וכך אני קובע - ראובן, עוז ורועי נמלטו מזירת הרצח ברכב היונדאי, הגיעו לביתם של אלי וליאת באמצעות דרך העפר לכניסה האחורית של הבית; עלו לחצר הבית (לא ברור אם עוז וראובן נכנסו לתוך הבית, אך לגבי רועי אפנה לעדותה של חלי כי הוא השאיר לה את מפתחות הרכב); ראובן ועוז עלו על הקטנוע שהושאר שם, והמשיכו לרכוב עליו כפי שיתואר מיד בהמשך.

(-) **ושוב מבטנו חוזר מערבה – למצלמת כיכר ז'בוטינסקי-אסף שמחוני.** בשעה 17:48 נראה רכב היונדאי של רועי וחלי, כשהוא נוסע בכיוון ההפוך מזה שנצפה בשעה 17:15. הפנינו לכך שיש אינספור סימנים ייחודיים שמאפשרים זיהוי וודאי שלו (כולל מספר לוחית הזיהוי), ולא רק זאת, **מי שנוהגת ברכב היא חלי!** גם אם בשער הצגת הראיות נקטנו בניסוח זהיר יותר (נהגת שלכל הפחות דומה מאוד לחלי), כעת משמצויים בשלב תכלול הנתונים, והניתוח אינו על בסיס נקודת זמן מנותקת אחת, **ניתן לקבוע בוודאות שמדובר בלא אחרת מאשר חלי. מדובר כאמור ברכב שלה והיא אישרה שנהגה ברכב באותו חלון זמנים;**

(-) רכב היונדאי בו כעת נוהגת חלי נראה כשהוא נוסע מזרחה הפעם, חלף על פני זירת הרצח (ניתן להבחין בניידת משטרה שהגיעה למקום) ופנה בשעה 17:48 שמאלה לרחוב יצחק שדה. עלה בבירור כי רכב היונדאי עצר סמוך לביתם של אלי וליאת (יצחק שדה 3) שכן הרכב לא נראה בדקות הסמוכות בהמשך הרחוב; והוא שוב נצפה שם בנסיעה צפונה רק בשעה 17:56; היינו מדובר בעצירה של כ 8 דקות. הפנינו לסימנים המזהים הייחודיים של הרכב; ולהשתלבות לוח הזמנים לעיל לתיאורה של חלי, וגם לתיאורה של נטע ולפיו בחלון הזמנים לעיל היא וחלי העלו את ילדיה של האחרונה על הרכב. כמו כן הפנינו לנתון נוסף והוא שבשעה 17:45 **שלחה חלי ווטסאפ לרועי** ובו שאלה אותו היכן כסאות הילדים, וגם נתון זה תומך בקביעתנו זו. נרחיב על כך בהמשך כאשר ננתח את גרסתה של חלי;

(-) לסיום הפרק של הצגת סרטוני מצלמות האבטחה, הראינו שבשעה 17:56 נראה היונדאי נוסע ברחוב יצחק שדה צפונה **ואני קובע כי מדובר בנסיעתה של חלי עם ילדיה לכיוון בית אמה;** וכן הפנינו לכך שדקות לאחר מכן מבחינים, על פני הדברים, ביתר רכבי המשתתפים במפגש

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

המשפחתי עוזבים את המקום (נטע בסיאט האיביזה בשעה 17:59; מירי וחי עזבו בשברולט קפטיבה בשעה 18:02 וליאת עזבה במזדה 5 בשעה 18:03).

פרק כ' - ניתוח גרסאותיה של חלי

222. בשלב זה נעבור לדיון במהימנות ואמינות גרסאותיה של חלי (ולאבחנה בין אמינות למהימנות ר' האמור בע"פ 10009/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 769 (2004)).

לא בכדי פרק זה ייעשה רק כעת שכן לצורך קביעת הממצאים לעיל יש הכרח להבין את מכלול הנתונים הרלוונטיים ובכלל זאת את ציר הזמנים המבוסס על מצלמות האבטחה, נושא שזה עתה סיימנו. חלי אף זיהתה ברמה נמוכה יחסית את הנאשמים בסרטון הרצח, אך נושא זה ידון בנפרד.

בפרקים לעיל כבר חיוונו לא פעם עמדתנו לגבי עד זה או אחר, אך משום חשיבות העניין וההתמקדות כעת בחלי, נבחר שקביעת ממצאים לגבי עדים אינה נלמדת ומוסקת רק מ"רושם כללי" שעד מותיר בעת עדותו. ס' 53 לפקודת הראיות קובע שערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים ייקבעו על פי "התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

נקבע לא פעם שהפרמטרים לעיל אינם בהכרח רק הסימנים החיצוניים העולים מפניו ומתנועות העד בזמן העדות, אלא מדובר בתהליך מושכל בו מתבצע תהליך של השוואה בין הדברים שהושמעו על-ידי העד, אל מול ראיות ועדויות אחרות ובחינת הדברים על-פי ההיגיון וניסיון החיים (ור' לדוגמה ע"פ 406/78 בשירי ואח' נ' מדינת ישראל, פסקה 17 פ"ד לד(3), 393).

זאת ועוד, בחינת עדותו של עד ובחינת כלל התיק יכולה להיעשות בשתי דרכים: הראשונה, "ממעוף הציפור" תוך בחינת עדות העד (או מכלול הראיות) וניסיון למצוא גרעין של אמת ובחינת הגיונה הכולל; והשנייה, ירידה לפרטי כל אירוע שתיאר העד, או תיארו העדים, וניסיון למצוא בכל אירוע ואירוע את גרעין האמת. בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.07) נקבע שאין מדובר בדרכים סותרות אלא משלימות, ועל בית המשפט להחליט מתי יש לבכר דרך אחת על פני רעותה ומתי יש לבחור בשתייהן גם יחד. עוד נקבע כי יש לבחון את העדויות והראיות מבחינה "פנימית" על בסיס סימני האמת הנגלים מתוכה; ו"חיצונית", על ידי העמדת הראיות אלה מול אלה ועל בסיס ניסיון החיים והשכל הישר (ע"פ 949/80 שוהמי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (4), 62, 70).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

223. **ולגבי חלי** – כאמור לעיל היא הוכרזה כעוינת ואמרותיה במשטרה הוגשו לפי ס' 10א לפקודת הראיות. עוינותה למאשימה עת שהעידה לפנינו היתה בולטת, ודי אם נפנה לכך שהיא תיארה את המפגש המשפחתי בתחילה כשגרתי ורק במענה לשאלה ישירה תיארה – וגם זאת באופן "מרוכך" ביותר – את הכנסת הילדים לתוך הבית. יוזכר, כי הדבר היה בשלב טרם מסרו הנאשמים את גרסתם (...).

זאת ועוד, הגם שחלי אישרה בעדותה את העובדה שפגוש רכב היונדאי ניזוק מספר ימים לפני יום האירוע (לטעמי הבינה שאינה יכולה להתכחש לנתון כה מוצק), היא מסרה תיאור מיתמם ולפיו עזיבתה את המפגש היתה רק משום שילדיה בכו, והוסיפה שעזבה בגפה וללא רועי, משום שהיו מסוכסכים.

עוד במסגרת עדותה הראשית העלתה חלי לראשונה הסבר **לשפשוף ברגלו של רועי**, וטענה כי הדבר היה תוצאה של נפילתו מהובר-בורד כאשר שיחק בחצר ביתם של אלי וליאת, ובכך היא היתה הראשונה שהעלתה טענה זו במסגרת ההליך לפנינו. בהמשך ניווכח שרועי, ששתק בחקירותיו, אימץ בחום את גרסתה זו של חלי.

ניכר היה שחלי מנסה לעשות כל שלא ידה לסייע לבעלה ולאבי 3 ילדיה. חלי גם נכחה בחלק מדיוני בית המשפט וזאת לאחר שסיימה להעיד. גם יתר הנתונים שמסרה בעדותה הראשית כונו באופן מובהק ושקרי לטעמי, כפי שיתברר מיד בהמשך, לסייע להגנת הנאשמים –

(-) כך, טענה כי כאשר יצאה את המפגש מצאה את רכב היונדאי ברחוב יצחק שדה, בעוד שהנתונים הברורים מראים שהוא חנה מאחורי הבית בקצה שביל העפר;

(-) עוד היא מסרה שרועי נסע במהלך המפגש לביתם כדי להביא את אופניי אחד הילדים, ועל פני הדברים מדובר בגרסה ש"בושלה" על ידי אחר כדי להסביר את נסיעת ה-יונדאי במהלך המפגש, וכבר הצבענו על כך שאין כל תימוכין בסרטוני המצלמות לאותה נסיעה!

(-) חלי אף העלתה, בעיקר בחקירתה הנגדית, טענות ומטענות שונות כלפי חוקריה שלטענתה הפעילו עליה לחץ למסור דברים שאינם אמת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

224. אמרותיה של חלי הוגשו על כן לפי ס' 10 א' לפקודת הראיות. התייחסתי בקצרה לסעיף זה לעיל בהקשר לתומר איסקוב, וכעת ארחיב מעט בנדון ואציין כי ס' 10א' לעיל מהווה חריג לכלל לפיו אין לקבל עדות שמועה.

מטרת החריג לצמצם את ההשפעות המזיקות של חזרת עדים מהגרסה שמסרו במשטרה כתוצאה מאיומים, לחצים או סיבות אחרות, שעשויות לסכל את עשיית הצדק וגילוי האמת.

בבסיס החריג עומד שינוי המגמה בדיני הראיות בנוגע למעבר ממבחני קבילות פורמאליים לטובת שיקולי מהימנות ומשקל, ומתוך רצון לאפשר לבית המשפט להתרשם מהתמונה העובדתית במלואה כדי להגיע לתוצאה צודקת (ור' להרחבה בנדון האמור דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חג' יחיא, פ"ד מז(3), 661, 671).

בעוד ס' 10א(א) קובע 3 תנאים "טכניים" לקבילות האמרה, ס' 10א(ג) קובע כי בית-המשפט מחויב לציין את הטעמים שהביאו אותו להעדיף את האמרה על-פני העדות בבית-המשפט. נקבע בהקשר זה, כי "אין המדובר בבחירה שרירותית בין העדות במשפט לבין האמרה, אלא בבחירה מעוגנת בנתונים שמשקלו ונבחנו על-ידי בית-המשפט..." (ע"פ 869/81 מדינת ישראל נ' שניר, פ"ד לח(4) 194).

בנוסף, ס' 10א(ד) קובע כי לא יורשע אדם על-סמך אמרה שהתקבלה על-ידי בית-המשפט "אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה". מדובר בתוספת ראייתית שאינה בגדר תוספת "מסבכת" אלא "מאמתת" בלבד. אפנה בנדון לע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3), 675, שם צוין בהקשר האחרון כי – "להבדילה מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת דווקא, או לאישום בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האמרה על-ידי אישור פרט רלוואנטי לעבירה באמרה" (שם, עמ' 678).

זאת ועוד, כפי שכבר צוין לעיל בית המשפט רשאי לפלג גם אמרות שהתקבלו לפי ס' 10א' ולבסס את ממצאיו רק על חלקים מסוימים ממנה תוך דחיית חלקים אחרים מאותה עדות, בתנאי שיש לכך יסוד סביר (ע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (15.4.15)).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

225. **נבחן אפוא את אמרותיה של חלי.** בשלב זה חלק ניכר מהראיות כבר מוכר ואף נותח, ונקל להיווכח עד כמה "שקופה" היתה התנהלותה. כן נצביע על החלקים הנכונים שבאמרותיה, ועל אלה שכוונו למטרות חילוץ בני משפחתה באמצעות דברי שקר -

(-) אמרתה הראשונה של חלי נגבתה ממנה כ 12 שעות לאחר הרצח, כאשר שוטרים הגיעו לבית אמה ביום 6.10.17 בסביבות 05:00 לפנות בוקר, שם היא שהתה עם ילדיה, כאשר רכב היונדאי חונה בחניית בית האם. **אין חולק שחלי מסרה גרסה שקרית באמרה זו ולפיה כלל לא היתה במפגש המשפחתי, וגם לא נפגשה עם רועי מיום 4.10.17.** חלי אף הודתה בכך שמדובר בגרסה שקרית.

עם זאת, חשוב לעצור ולהדגיש כי לא בכדי חלי שיקרה כבר בנקודת זמן זו, שהרי לו היתה גרסת ההגנה של הנאשמים כפי שהיא מוכרת לנו כיום נכונה, לא היתה חלי מוסרת גרסה כה שקרית בה הרחיקה הן את עצמה והן את רכב היונדאי מהמפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת מזרחי. התשובה הברורה היא שכבר בשלב זה חלי היתה מודעת, ברמה כזו או אחרת, שבאותן 20 דקות לאחר שהורו לה ולמרבית שאר הנוכחים להיכנס לתוך ביתם של אלי וליאת, אותו פרק זמן בו "נעלמו" הנאשמים, קרה דבר נורא וחמור המצדיק מבחינתה מסירת אמרה שקרית מהיסוד לחוקריה!

(-) מספר שעות לאחר חקירתה הראשונה של חלי היא התייצבה מיוזמתה במשטרה, מסרה שהתייעצה עם אחיה המשרת במשטרה, וביקשה "לתקן" את גרסתה. לא נפרס בשנית את גרסאותיה משלב זה ואילך, אך לטעמי עולה בבירור כי היא מסרה גרסה שאינה שקר מפגיע כאמרתה הראשונה לעיל; אך מאידך – וזה הדבר החשוב – כללה (עדיין) שקרים לרוב במטרה לחלץ את הנאשמים. רק בהמשך, משעומתה עם ראיות נחרצות ועם התקדמות חקירותיה היא מסרה בלית ברירה, גרסה שגם אם אינה אמת מוחלטת קרובה יותר למציאות;

(-) כחלק מאותו תהליך של חשיפת אמת נפנה לכך שבחקירתה השניה היא לא מסרה אודות מיקום רכב היונדאי כאשר יצאה מהמפגש עם ילדיה; ואף לא תיארה את הכנסת הנוכחים לתוך הבית. את הכנסת הנוכחים (למעט הנאשמים ואלי מזרחי) "נזכרה" חלי לתאר רק בחקירתה השלישית. באותה חקירה היא גם מסרה שהנאשמים ואלי מזרחי "נעלמו" לכ 20 דקות; כאשר נשאלה האם הבחינה בדבר חריג נוסף ציינה לראשונה את ה"שפשוף ברגל" של רועי, אך לא ציינה ממה נגרם. רק בעדותה בבית המשפט היא מסרה לראשונה כי רועי נפל מהובר-בורד. עוד מסרה חלי רק בחקירתה השלישית כי במהלך המפגש המשפחתי רועי יצא

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

את המפגש ונסע לביתם כדי להביא משם אופניים לבנם. עם זאת, היא הוסיפה שהדבר היה לפני שהחלה הבהלה שתוארה לעיל. אין בליבי ספק שחלי לא המציאה בעצמה טענות (שקירות) אלה, אלא מאן דהוא, כנראה ממשפחת הנאשמים, "עזר" לה בכך ;

(-) המשך חקירותיה של חלי התמקדו במיקום רכב היונדאי כאשר יצאה עם ילדיה בתום המפגש המשפחתי. במסגרת ההצבעה מיום 26.10.17 (חקירה חמישית) היא מסרה שמיקומו היה בחלק העליון של הבית, היינו ברחוב יצחק שדה ; בעקבות כך הוחשדה חלי – ובצדק – בשיבוש הליכי משפט ; ובמסגרת חקירתה השישית היא שינתה את גרסתה ומסרה תחילה שאינה זוכרת את מיקום הרכב באותו שלב, אך בהמשך ולקראת סוף אותה חקירה כבר אישרה שהרכב היה "למטה", בחלקו האחורי של ביתם של אלי וליאת מזרחי "בחצץ הזה". חלי חזרה על גרסה זו גם בהמשך חקירותיה ואף הצביעה על מסלול נסיעתה מהחלק האחורי של הבית לחלקו העליון ברחוב יצחק שדה ;

(-) חלי אף זיהתה, הגם שברמה נמוכה למדי, את הנאשמים, בסרטון הרצח ואתייחס לכך בנפרד ;

226. מהאמור לעיל וכן מיתר הראיות שנדונו לעיל, עולה בבירור שהחלקים המוקדמים בעדותה של חלי היו שקריים בחלקם. זאת ועוד, אני דוחה מכל וכל את טענתה של חלי, ש"אומצה" בחום על ידי ההגנה, שהיחס אל חלי בחקירותיה גרם לה למסור נתונים שאינם אמת, או שנהגו כלפיה באופן שאינו ראוי. **ההיפך הוא הנכון!** צפייה בחקירותיה מעלה שהיחס אליה היה אדיב וענייני. יתר על כן, יש להניח כי אלמלא נותרה לטפל ב 3 ילדים קטנים (כולל תינוקת בת כשבועיים) היתה נעצרת בחשד לשיבוש הליכי חקירה ואולי גם בנוגע לעבירות נוספות הנוגעות למעשיה לאחר האירוע. ציינתי לעיל שלא מן הנמנע, לשון המעטה, שחלי שימשה כ"צינור" עבור מאן דהוא ממשפחת הנאשמים, או הנאשמים עצמם, לכדי למסך בערפל את החקירה ולהחדיר עובדות כוזבות ומתוך מטרה לשבש את החקירה (ר' סוגיית הבאת האופניים על ידי רועי, וכן השפשוף ברגל).

227. לא בכדי התעקש צוות החקירה בהוכחת מיקום רכב היונדאי כאשר חלי יצאה את ביתם של אלי וליאת בתום המפגש המשפחתי – שכן אם הרכב חנה בחלק התחתון של הבית, הדבר מהווה חיזוק משמעותי לראיות המאשימה. ויודגש, גם ללא "אישורה" של חלי לדבר, הובאו די והותר ראיות לכך – די אם אשוב ואפנה לנקודות הבאות, שתובאנה רק בתמצית :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

סוגיית מיקום רכב היונדאי קשורה בטבורה לגרסת הבאת האופניים, שהוֹרָתָה בפועל היתה חלי. דא עקא שמדובר בגרסה "לא אפוייה" ושקרית. על פי אותה גרסה, חלי ורועי הגיעו למפגש והחנו את היונדאי הרחוב יצחק שדה; לאחר מכן ועוד טרם שרכב השברולט חלף ברחוב, נסע רועי לביתו שברחוב קיש (בהמשך של רחוב יצחק שדה וצפונית לביתם של אלי וליאת) כדי להביא אופניים לבנו; חזר עם הרכב; ושוב החנה אותו ברחוב יצחק שדה. זאת ועוד, כחלק מאותה גרסת הבאת האופניים, ציינה חלי שרועי הוציא את כסאות הילדים והעבירם לתא המטען, אך שכח להחזירם למושב האחורי ולכן היא ניסתה להתקשר אליו וכן שלחה לו ווטסאפ ובו שאלה היכן הכיסאות;

ואולם, באם גרסת הבאת האופניים היתה נכונה, היינו **חייבים** (!) להבחין ברכב היונדאי בנסיעתו של רועי צפונה על רחוב יצחק שדה; וכן כאשר חזר עם האופניים והחנה לטענתו את הרכב באותו רחוב וסמוך לביתם של אלי וליאת, **והכל עוד טרם הופעת רכב השברולט. אין ולו בדל של פריים בכל מצלמות האבטחה של רחוב יצחק שדה להוכחת טענה כוזבת זו**, שמטרתה, כפי שכבר צוין לעיל, היתה ככל הנראה לתת הסבר ו"לכסות" על יציאת ה-יונדאי ובו הנאשמים אחר המנוח וחבריו במהלך המפגש המשפחתי.

מה יש ? את כל אותם סרטוני אבטחה אליהם הפנינו באריכות רבה ואולי רבה מידי, המצביעים על רצף ברור שבמהלכו יצאו 3 אנשים את רכב היונדאי, רצחו את המנוח, ולאחר מכן נמלטו מערבה מזירת הרצח על רחוב ז'בוטינסקי, פנו ימינה לרחוב אסף שמחוני, ומשם לדרך העפר המובילה לחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת!

זאת ועוד, אותם סרטונים הראו בצורה בלתי משתמעת לשתי פנים כי חלי, היא ולא אחרת, נהגה ברכב מהחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת דרך זירת הרצח, אל חלקו הדרומי של רחוב יצחק שדה; שם החנתה את הרכב; העלתה את ילדיה על הרכב ומשם המשיכה צפונה, ככל הנראה לבית אמה;

כמו כן, הראינו כי תרחיש התביעה משתלב בצורה מדויקת עם הודעת הווטסאפ אותה שלחה חלי לרועי, כאשר **הופתעה** לגלות כי כיסאות הילדים אינם במושב האחורי. לכן, נשלח בשעה **17:45** ההודעה לרועי ובה שאלה אותו חלי "**איפה הכיסאות**". מדובר בשלב טרם החלה בנסיעה וכאשר הבחינה בהיעדר הכיסאות בעת שהיתה בחלק התחתון של הבית. רק לאחר מכן מבחינים ברכב מבצע את מסלול נסיעתו מהחלק התחתון לכוון רחוב יצחק שדה לחלקו ה"עליון" של הבית;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בנוסף, התרחיש לעיל משתלב עם תיאורה של **נטע** שמסרה שהיא יצאה עם חלי ועם ילדיה של האחרונה מביתם של אלי וליאת בתום המפגש, חלי ביקשה ממנה לשמור על ילדיה, ואז היא (נטע) המתונה עם ילדיה של חלי מספר דקות עד שהאחרונה הגיעה עם רכבה. באם חנה רכב היונדאי ברחוב יצחק שדה בקרבת מקום, יש להניח כי לכל היותר חלי היתה מבקשת מנטע שתלווה אותה ואת ילדיה לרכב..

ניתן להמשיך ולהעלות טעמים והיסקים שבהיגיון –

(-) כך, ניתן להניח שרועי ויתר הנאשמים הוציאו את 3 כיסאות הילדים מהטעם הפשוט שמושבי הרכב נדרשו להסעת הנאשמים (ואולי גם להסעתו של אלי מזרחי באם גם הוא הצטרף אליהם);

(-) לכן, גם לא טרח רועי להחזיר את הכיסאות למקומם. לאחר שהוא ויתר הנאשמים רצחו את המנוח, והגיעו עם רכב היונדאי לחלק האחורי של ביתם של אלי וליאת, "**הדבר האחרון**" **שהטריד את רועי היה החזרת כיסאות הילדים למקומם**;

(-) הרבה מעבר לנדרש אציין כי גרסתו של רועי תלויה על בלימה מסיבה פשוטה נוספת, והיא כי גם לגרסת ההגנה האופניים אותם הביא לבנו היו "אופני איזון" מעץ. מדובר באופניים נעדרי דוושות וללא גלגלי עזר, ומשכך הם צריכים יחסית. אין צורך בהוצאת 3 כיסאות ילדים להכנסת אופניים שכאלה לרכב ...

228. **משכך, אני קובע כי כאשר יצאה חלי את ביתם של אלי וליאת היא מצאה את רכב היונדאי בחלק התחתון של הבית.**

229. אציין, כי נוכח גרסת הנאשמים שאישרו עת שהעידו לפנינו את גרסת המאשימה (ושנסמכה בעיקר על עדויותיהם של נטע, וכן חי, מירי מזרחי ואף חלי), נחסך הצורך בניית עדויותיהם. עם זאת, עדויותיה של נטע ושל חלי ישובו לידון כאשר אדרש לשאלת זיהוי סרטון הרצח.

פרק כא' – קביעת ממצאים בנוגע לבדיקות הפורנזיות השונות שנערכו בזירה וברכב היונדאי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

230. בפרק ז' לעיל (שער הצגת הראיות) סקרנו באריכות יחסית את כלל הממצאים הפורנזיים הלכאוריים אליהם הפנתה המאשימה בהקשר זה. כבר בשלב זה ניתן לקבוע ללא היסוס שאין מדובר רק בממצאים לכאוריים אלא בעובדות מוכחות. ניסיונות ההגנה להטיל ספקות בחלק מאותם ממצאים כשלו; ואוסיף כי ההגנה לא הביאה כל עדות מטעמה בניסיון לעשות כן.

231. הממצאים על עמוד רחבת המכולת, והאם מדובר ב"ראיה מזכה"?

אחת מהטענות המרכזיות של הנאשמים (ר' עמ' 347-309 לסיכומי ההגנה) היתה שיש בידם "ראיה מזכה", ולמה הכוונה? נטען – ובצדק – שמסרטון הרצח עולה שאחד הרוצחים (לטענת המאשימה הוא רועי, וכפי שיוצג להלן זו גם קביעת) נגע בפאה המזרחית בעמוד הבטון הרביעי מצד מזרח של רחבת המכולת. אפנה בנדון לפסקה 1179 לסיכומי הגנה שם הובא הפריים הרלוונטי ובו הנגיעה בעמוד.

ההגנה המשיכה וטענה, כי קיימת הנחה שלכל הפחות מקימה ספק סביר, שהרוצח "השאר" ד.נ.א. שלו על העמוד; ופעם שהתגלה שהד.נ.א. שנמצא על העמוד אינו של רועי, מדובר ב"ראיה מזכה".

זאת ועוד, נטען כי מי שנגע בעמוד, נפל מחוץ לרחבה מספר שניות לפני כן, ויש להניח כי כתוצאה מנפילה זו הוא נפצע בכפות ידיו, והנגיעה בעמוד הותירה את עקבות הדם.

טענת ההגנה כי מדובר בראיה מזכה, נדחית על ידי מכל וכל, ואנמק זאת להלן -

232. כהקדמה לנימוקי אפנה לכך שבפן המשפטי, כלל הממצאים הפורנזיים הם בסופו של דבר ראיות נסיבתיות, במובן זה שכפי שאין ראיה נסיבתית אחת בענייננו שיש בכוחה להביא להרשעת הנאשמים; כך לטעמי אין בענייננו גם ראיה נסיבתית אחת שיש שבכוחה להביא לקיומו של ספק סביר;

נפנה בקצרה לנתוני היסוד – בזירת הרצח נמצאו שני ממצאים פורנזיים משמעותיים: הראשון הוא כתם דם של גבר שאינו אחד מהנאשמים על אחד מעמודי הרחבה, בו נגע אחד מהרוצחים; והשני, טיפת דם השייכת לרועי על רצפת הרחבה. בנוסף, ברכב היונדאי של רועי נמצאו כתמי דם של רועי על הגה הרכב וכן נמצאו שרידי ירי בעיקר במושב האחורי. את כלל הנתונים (ועוד רבים אחרים) יש לבחון במאוחד ובראייה כוללת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

233. לגבי כתם הדם על עמוד הרחבה - היחידה החוקרת, באמצעות המעבדה הניידת והמעבדה הביולוגית, הקדישה תשומת לב מיוחדת ל"חקירת" אותו עמוד בניסיון לגלות עליו ממצאים. סמוך לאחר הרצח הגיע רפ"ק נועם אמר מהמעבדה הניידת לזירה, אך באותו שלב הוא טרם היה מודע לנתוני הסרטון ולכך שאחד הרוצחים נגע בעמוד לעיל. מיד לאחר שנתון זה נודע, חזר רפ"ק אמר בסביבות חצות (כ 7 שעות לאחר הרצח) לזירה ודגם מספר דגימות – בגבהים של 117 ס"מ ו 130 ס"מ. ואולם, בדיקות אלה העלו חרס במובן זה שלא ניתן היה להפיק מהם ממצאי ד.נ.א. רלוונטיים. ביום 29.10.17, למעלה מ 3 שבועות לאחר הרצח ומשהתקבלו הממצאים לעיל, שב רפ"ק אמר לזירה כדי לנסות פעם נוספת למצוא ולמצות ממצא פורנזי כלשהו מהעמוד. בעוד שבפעם הקודמת נדגם העמוד באמצעות מטושים, בזו הפעם גורדו דגימות סיד מוכתמים בחומר חשוד בדם בגבהים שכבר צוינו לעיל. נמצא כי בדגימות הסיד אלה היה ד.נ.א של "פרט ממין זכר" שאינו אחד מהנאשמים (ת/216, וכן ת/332 עמ' 7).

234. לגבי טיפת הדם של רועי ברחבת המכולת - כפי שהובא לעיל, בביקורו של רפ"ק אמר בחצות הליל, כ 7 שעות לאחר הרצח, הוא איתר חומר חשוד כדם, שהתגלה – על בסיס בדיקת ד.נ.א. – כדמו של רועי, ונקבע על ידי רפ"ק אמר שמדובר ב"טיפת דם". ההגנה לא סתרה את ממצאיה המבוססים והמנומקים של ד"ר בובליל מהמעבדה הביולוגית בהקשר לשיוך הד.נ.א. לרועי, אך העלתה טענות שונות כנגד מסקנתו של רפ"ק אמר שמדובר ב"כתם טפטוף". אני סבור וקובע כי חוות דעתו של רפ"ק אמר בהקשר זה (ובכלל) לא נסתרה – ראשית, רפ"ק אמר הרחיב במסגרת עדותו אודות קביעתו שמדובר ב"כתם טפטוף"; אבחן כתם זה מ"סתם כתם", במובן זה שאין מדובר בכתם שעבר תהליך של מריחה, העברה, או שטיפה, וכדברי העד – הוא לא עבר שום "מניפולציה". מסקנות המומחה מבוססות על ניסיונו המקצועי; והן הגיוניות ומתיישבות עם ניסיון החיים. די לבחון את הכתם כפי שצולם כדי להבין זאת; שנית ובהמשך לעיל, ההגנה לא הצליחה לסתור ולו במעט את מסקנות המומחה ואף לא הביאה חוות דעת מטעמה בנדון;

235. נשוב לטענות ההגנה. לגבי כתם הדם על גבי עמוד הרחבה, שאינו של רועי, טוענת ההגנה שמדובר בכתם אותו הותיר הרוצח. ההגנה טענה שמדובר ברוצח שנפל זמן קצר לפני כן מחוץ לרחבה ויש להניח כי כפות ידיו דיממו כתוצאה מכך; ולגבי טיפת הדם של רועי על רצפת הרחבה, מדובר בטיפה "לא מתוארכת" שרועי, כך נטען, מסר לגביה הסבר סביר (נהג להגיע למכולת, ייתכן ודימם מאפו, או ידו נפצעה כאשר פתח בקבוק בירה, וכו').

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

236. עמדתני היא, כאמור, שיש לדחות את עמדת ההגנה ולפיה כתם הדם על עמוד הרחבה הוא ראיה מזכה; וכן אני סבור כי שילוב הממצאים הפורנזיים שהובאו, מהווה ראיה נסיבתית משמעותית המחזקת את ראיות המאשימה.

אפנה בהקשר זה להלכה הידועה ולפיה כאשר מדובר בראיות פורנזיות, ככלל אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר היעדר סימנים; ומשקלה של בדיקה פורנזית הוא בעל משמעות בהתקיים ממצא חיובי - ר' בנדון, מיני רבים, האמור בע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל, פסקה 73 (30.5.12), ובע"פ 8798/12 נבון נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (30.7.13) אף צוינו ההסבר הבא, היפה לענייננו:

"..העובדה שלא נמצאו ראיות דנ"א, אין בה כדי לסתור את הגרסה המרשיעה, מכיוון שכאמור קיימות גם ראיות אחרות ומשום שראיות פורנזיות מרשיעות לא תמיד קיימות בזירת האירוע..."

לכאורה, ההלכה לעיל אינה רלוונטית שכן על העמוד התגלה ממצא חיובי, שאינו של אחד מהנאשמים; ואולם – וזה הדבר החשוב – משמעות הכלל לעיל הוא שלצערנו לא כל מגע של אדם עם "סביבה" מותיר ממצא פורנזי שניתן לגלותו באמצעים הקיימים. במילים אחרות, אדם הנוגע בחפץ מסוים, יכול ו"ישאיר" ממצא (ט.א., ד.נ.א) שיהיה ניתן לגלותו באמצעים הקיימים, אך יכול והוא גם לא יותיר ממצא שכזה.

עוד יש לזכור, כי הממצא של "פרט ממין זכר שאינו אחד הנאשמים" נמצא על עמוד ברחבת מכולת הפתוחה לציבור; ולא רק זאת אלא שהזירה היתה נגישה לכל גם לפני הרצח וגם ממועד הרצח ועד לנטילת הדגימות ביום 29.10.17. משכך, יש להניח שאינספור אנשים נגעו והתחככו בעמוד לפני הרצח וגם לאחריו. נפנה לכך כי כתם הדם לא ניתן לתארוך.

מעבר לנדרש אפנה לכך שבענייננו מדובר בכתמי דם על העמוד, וההגנה יצאה מנקודת הנחה שהרוצח, שנראה נופל מספר שניות לפני כניסתו לרחבה, נפצע בכף ידו השמאלית (היא זו שנראתה נוגעת בעמוד) ולכן היא זו שהותירה את כתמי הדם. דא עקא, שצפייה בסרטון מעלה, על פני הדברים, שהרוצח הושיט קדימה דווקא את ידו הימנית בטרם נפל, ולכן (גם אם נניח שנפילה זו גרמה לחתך או שריטה שגרמו לדם לזלוג מגופו – הנחה שלא ברור אם מתקיימת בהכרח) הרי שכף היד שנגעה בעמוד היתה דווקא השמאלית..

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אמור מעתה, כאשר מנתחים את הממצא של כתם הדם על עמוד הרחבה, שאין מחלוקת שהוא אינו של מי מהנאשמים, הוא בהחלט מחייב אותנו לבחינה קפדנית ויסודית של כלל הממצאים, בשל האפשרות (בבחינה צרה רק של ממצא זה) שהדם שייך לרוצח שנגע בעמוד; אך מאידך גיסא, אין מדובר בממצא מזכה בהכרח.

237. **נתייחס כעת לטיפת הדם של רועי שנמצאה ברחבת המכולת.**

כאמור, מדובר בכתם "טפטוף", שלא עבר ניגוב, העברה, או שטיפה, ובמילותיו של רפ"ק אמר: **"..הוא לא עבר שום שינוי מהרגע שהוא ניתק ממקור הדם ופוגע במשטח הפגיעה.."**.

נוסיף כעת ממצא חשוב נוסף, והוא שכאשר רועי (וזו כאמור מסקנת) דקר את המנוח, הוא לא "סתם" היה ממוקם ברחבת העמודים של המכולת, אלא היה באזור בו נמצאה טיפת הדם לעיל (ר' סרטון הרצח אל מול תצלומי הטיפה בת/215).

נשים כעת זה מול זה את גרסת המאשימה בהקשר זה; אל מול גרסת ההגנה –

מחד גיסא, טוענת המאשימה כי כתם הדם טפף במהלך האירוע. המאשימה הפנתה, ובצדק, לכך כי רועי (לשיטתה) החליק ונפל מחוץ לרחבה (אין חולק שבאותו יום נגרם לו פצע שפשוף ברגלו, אך הוא וחלי יחסו זאת לנפילה מהוברבורד). המאשימה אף הפנתה לכך כי על הגה היונדאי נמצא דמו של רועי כפי שיובהר בהמשך; ומשכך טענה כי מדובר בכתם דם שטפטף במהלך הרצח.

המאשימה הוסיפה וטענה (ר' לדוגמה עמ' 98-99 לסיכומיה) כי במקום בו נמצא הכתם ממוקמים, כאשר חנות המכולת פתוחה, מקררי גלידות (כפי שניתן להבחין בתצלומים של רפ"ק אמר מיום 29.10.17 כאשר הגיע לגרד את הסיד מהעמוד; בתצלומים משנת 2011 שהגישה ההגנה (נ/13(1); וכן בהצבעה של תומר איסקוב ת435ג)). זאת ועוד, גם בהנחה ומקררי הגלידות לא ממוקמים דרך קבע במקום, אזי מדובר ברחבה בה עובר קהל הלקוחות ויש להניח שהיא מנוקה ונשטפת תדיר.

מאידך גיסא, טען רועי כי ייתכן וכתם הדם הגיע לרצפת הרחבה כאשר הגיע למכולת בה נהג לרכוש דברי מזון שונים, או כאשר נהג להגיע לשם עם חבריו לשתות בירה לאחר יום העבודה. בהקשר זה העיד אחד מחבריו, בשם איציק בוגנים, אודות נוהגם זה לבלות סמוך למכולת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

אפשרות נוספת אותה העלה רועי היתה שכאשר הגיע למכולת הוא דימם מאפו, שכן לעתים אפו דימם.

238. ברור שלו טיפת הדם לעיל היתה הראיה היחידה בתיק, לא היתה יכולה המאשימה להיבנות רק עליה, בשים לב לכך שמדובר במקום פתוח ושיש להניח שרועי היה שם עובר לרצח. עם זאת, ההיתכנות וההיגיון בגרסת המאשימה עולה לאין ערוך על גרסתו של רועי, וברור שיש בכך חיזוק של ממש לראיות המאשימה.

למעשה, אין לטעמי התכנות של ממש לגרסתו של רועי – שכן לו אכן היה מטפף (מאפו או מכל איבר אחר) "מתישהו" לפני יום הרצח (רועי לא נקב במועד ואפילו לא בטווח זמנים, אלא רק העלה אפשרויות בעלמא) יש להניח כי מאן דהוא היה דורך על הטיפה, "מורח" אותה, משפשף אותה, וכיוב'. אפשרות אחרת היא שהטיפה היתה נשטפת על ידי עובדי המכולת.

בחנית הטיפה, כפי שכבר הוסבר לעיל, מגלה כי היא בעלת "שוליים" ברורים וכפי שרפ"ק אמר הסביר, היא לא עברה כל מניפולציה. מנגד, הימצאות הטיפה לא רק ברחבת המכולת אלא ממש באזור בו נדקר המנוח, משתלבת הן עם נפילתו של אחד מהרוצחים (רועי) ממש לפני כניסתו לרחבה ושפשוף רגלו. אפשרות נוספת – סבירה והגיונית לטעמי לא פחות ואולי אף יותר – היא כי רועי נפגע בכף ידו הימנית, שאחזה בסכין, בעת שדקר את המנוח, וזו גם יכולה להיות הסיבה להימצאות דמו על גבי ההגה של רכב היונדאי.

239. ובהמשך ישיר לאמור לעיל – נתייחס כעת לממצאים שנתגלו בבדיקת רכב היונדאי – כ 12 שעות לאחר הרצח נתפס רכב היונדאי בבית אמה של חלי, והוא נבדק בסמוך לאחר מכן על ידי רפ"ק אמר. על גבי הגה הרכב נמצאו כתמי דם ששויכו לאחר בדיקת ד.ג.א. לרועי; וכן נמצאו שרידי ירי ברכב – 2 חלקיקים באזור המושבים הקדמיים (תוך שצוין כי משום כמות זו יש לדבר ערך ראייתי מוגבל); ו 17 חלקיקים באזור המושבים האחוריים.

הדברים שציינו לעניין כתם הדם ברחבת המכולת תקפים ביתר שאת גם בהקשר לממצאים שנמצאו ברכב היונדאי –

אין מדובר בממצאים שרק על פיהם יקום דבר, או לחילופין יקרוס. זאת ועוד, בדומה לממצאים שנדונו לעיל גם כתמי הדם ברכב וגם שרידי הירי אינם ניתנים ל"תיארוך", במובן זה שייתכן והם נמצאו שם זמן רב לפני הרצח. לא זו אף זו, רועי העלה לגבי שרידי הירי את האפשרות שאלה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הגיעו לרכב משום שבעבר (חודשים לפני הרצח) עבד כמאבטח במוסד לביטוח לאומי, נשא נשק במסגרת תפקידו, ואף נסע ברכב היונדאי כשהוא נושא את נשקו עם חבריו (שאף הם נשאו נשקים) למקום העבודה ואף למטווחים מטעם העבודה. נטען שייתכן והאקדחים "הנשירו" שרידי ירי לאחר אותם מטווחים או בכלל. ולגבי המצאות כתמי הדם על ההגה, נטען שלא ניתן לשלול את האפשרות כי רועי נהג ברכב מתישהו לפני הרצח, שבועות חודשים או יותר, ודם ולו בכמות זעירה זלג לכיסוי ההגה מחדך או פצע באחת מכפות ידיו. בנוסף, העלתה ההגנה אפשרויות נוספות להימצאות שרידי הירי, כגון שאלה הגיעו לרכב כאשר איש משטרה נהג ביונדאי מבית אמה של חלי לתחנת המשטרה, וכאשר אחיה המשרת במשטרה נכנס גם הוא לרכב באותו יום.

מספר הערות בנדון :

ראשית, גרסת רועי בנדון, הגם שלא ניתן לשלול אותה לחלוטין, מעלה לכל הפחות תהיות וקשיים - מתי נסעו רועי וחבריו למטווח ומדוע לא הובא תיעוד בנדון? יש להניח שקיים תיעוד לדבר שהרי מדובר במטווח מטעם מקום העבודה ;

שנית, ניתן אף לתמוה אודות הסבירות שאותם שרידי ירי נותרו על המושבים האחוריים של הרכב. אכן, מדובר בחומרים כימיים יציבים במובן זה שאינם מתפרקים, אך חרף מאפייניהם הפיזיקליים הם "נושרים" ונעלמים בדומה לגרגרי אבק (ר' בנדון עדותו של רפ"ק צידון) ;

שלישית, לגבי הסעת הרכב לתחנת המשטרה והאפשרות שהשוטר שהסיע את הרכב, או אחיה של חלי הם ש"הנשירו" שרידי ירי, אפנה לזכ"ד ת/177, בו ציין השוטר שהסיע את הרכב כי הוא היה ללא נשק. עם זאת, לגבי אחיה של חלי – מר אלי רוזנסקי (ר' עדותו כעד הגנה מיום 13.7.22) הדברים אכן נותרו עמומים – הוא תיאר שהוא זה שפירק את כסאות הילדים ברכב טרם הרכב נלקח לתחנת המשטרה וכן התלווה לשוטר נוסף עת הרכב הוסע למשמורת המשטרה. העד הוסיף, כי בד"כ הוא נושא עמו את הנשק הגם שלא זכר אם באותו יום הוא גם חגר את האקדח.

משכך, סבורני כי לא ניתן לשלול לחלוטין אף אחת מהאפשרויות שהעלה הנאשם וצוינו לעיל. ועדיין, לממצאים אלה חשיבות רבה וזאת משום השתלבותם עם יתר ראיות המאשימה. במילים אחרות, חשיבות הממצאים היא בכך שהם משתלבים (ובכל מקרה אינם סותרים) את ראיות המאשימה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כך, אפנה לכך שעיקר שרידי הירי נמצאו דווקא על המושבים האחוריים של היונדאי. מדובר בנתון שאינו מקרי לטעמי, שכן מי שישב שם בעת ההימלטות, על פי טענת המאשימה אותה אני מאמץ, הוא ראובן. ונזכיר, כי ראובן – כך נקבע על ידי, לבש את העליונית עם הפסים באזור הכתפיים; ומי נראה יושב במושב האחורי במצלמת ז'בוטינסקי-אסף שמחוני? אותו אדם (ראובן); ומי מתוך שלושת הרוצחים ירה באקדח ומטבע הדברים "דבקו" בו שרידי הירי שלאחר מכן נשרו על המושבים במהלך הנסיעה? שוב, לשיטת המאשימה – אותה כאמור אני מאמץ – מדובר בראובן. משכך, מדובר בחלק אחד בפסיפס שלם המשתלב באופן מושלם בפאזל הגדול, הן מבחינה צורנית והן מבחינה תוכנית.

240. לפני סיום פרק זה, אפנה לממצאים פורנזיים רלוונטיים נוספים הנוגעים לרכב **המזדה 3** של ניסים פרץ שחנה סמוך לסוכה של משפחת ציפורה, בו אותרו שני חורי כניסת קליעים בדופן שמאל; ובנוסף נמצאו תרמילים בחלק האחורי-שמאלי של הרכב.

נתונים אלה משתלבים עם תיאור העדים בנוגע למיקום עצירת רכב היונדאי של הרוצחים; ליציאת הרוצחים מהרכב; ובעיקר לתיאור העדים כי מיד עם יציאת הרוצחים את היונדאי, החל אחד מהם לירות לעבר חבורת המנוח (שכללה כאמור את המנוח, תומר איסקוב, יוסי בן גרטי, דוד ציפורה) שעמדה מצד ימין של המזדה לכיוון רחבת המכולת.

ממצאים אלה רלוונטיים לעבירת ניסיון הרצח המיוחסת לנאשמים. עולה בבירור כי הקליעים שפגעו בפועל במזדה כונו למנוח ולחבריו. במילים אחרות, הקליעים פגעו במזדה משום שרכב זה "עמד" בין היורה לבין חבורת המנוח, ואפנה בנדון בעיקר לתיאורו של תומר איסקוב בהקשר זה;

מיד לאחר אותו ירי החלו המנוח וחבריו לנוס על נפשם. בסרטון הרצח נראים המנוח ויוסי בן גרטי (שהקדים את המנוח) רצים במקביל לרחבת המכולת, על המדרכה, ואז המנוח נכנס-נס לתוך הרחבה, ואילו יוסי בן גרטי המשיך מזרחה ופנה לכיוון חנייה סמוכה.

מחו"ד מז"פ עלה – והדברים משתלבים עם האמור לעיל – שהירי במנוח בתוך הרחבה בוצע **באותו נשק** שירה בשלב שתואר לעיל (הירי שפגע במזדה); נתון זה חשוב שכן הוא מצביע כי גם שני הרוצחים ש"רק" דקרו את המנוח, לגביהם אקבע כי מדובר ברועי ועוז, ידעו כבר עם הירי שפגע במזדה, ששותפם השלישי (ראובן) מצויד באקדח ואף עשה בו שימוש בכך שירה לעבר המנוח וחבורתו;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

פרק כב' – ניתוח התנהגות הנאשמים לאחר הרצח; ניתוח גרסאותיהם; וקביעת ממצאי מהימנות לגביהם ולגבי פרשת ההגנה בכללותה

241. בפרק זה אתייחס לגרסאות הנאשמים ואקבע ממצאי מהימנות לגביהם. מלאכתי בהקשר זה קלה – התנהגות הנאשמים לאחר הרצח; שתיקתם בחקירה; והגרסאות הכבושות שמסרו בבית המשפט שאקדים ואציין שהיו מופרכות מהיסוד; כמו גם התרשמותי הבלתי אמצעית מהם, מובילות – כל אחת לחוד וקל וחומר בהשתלבותן יחדיו - למסקנה ברורה, מובהקת וחד משמעית והיא כי מדובר בגרסאות בלתי מהימנות מהיסוד; ובכך יש חיזוק משמעותי וכבד משקל לראיות המאשימה בנוגע לאשמתם.

242. ראשית, אפנה לכך שהנאשמים בחרו לשתוק (למעט חריגים שאינם משמעותיים) במהלך חקירותיהם במשטרה, והמשמעות הראייתית הנגזרת מכך.

נקבע בהקשר זה, כי על דרך הכלל שתיקת חשוד במשטרה אינה מתיישבת עם חפותו; היא מחזקת את הראיות כנגדו; משליכה על מהימנותו; וחוסר שיתוף פעולה בחקירה עשוי להיות ראיה נסיבתית עצמאית. עוד נקבע, כי שתיקה משום "מנהג" העבריינים שלא למסור גרסה או משום הטענה שאין לחשוש אמון במשטרה, אינו מאיין את המשקל הראייתי שיש לייחס לשתיקה (ע"פ 6928/17 מדינת ישראל נ' אסרף, פסקה 22 (16.8.18); ע"פ 10617 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (30.1.18); ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (1.7.14)).

הכללים לעיל מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר בחשד לביצוע העבירה החמורה ביותר בספר החוקים - היא עבירת הרצח, שהרשעה בה יכולה להביא למאסר לשארית החיים.

בענייננו הדברים מודגשים כפליים שכן לא רק לחייו שלו היה כל אחד מהנאשמים צריך לחשוש, אלא גם לגורל אביו, אחיו, או בניו (ושמא דווקא משום חשש זה בחרו הנאשמים בענייננו לשתוק? ..).

יפים בהקשר זה הדברים הבאים:

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"קשה אף לקבל כי כאשר נאבק נאשם על חפותו נוכח אישום בעבירת רצח, ובעת ש"מרחף" מעליו עונש מאסר עולם, הוא אינו שוטח את הגרסה שבכוחה לזכותו" (ע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (11.12.19)).

זאת ועוד, בניגוד למקרים אחרים בהם נעצרים חשודים מיד לאחר אירוע טראומתי, קשה או אלים וטרם "סידרו את המחשבות", ולכן ניתן לעתים ולו בדוחק להבין את בחירתם לשתוק, המקרה דנן הוא ההיפך מכך - רועי כאמור נעצר לאחר שהסגיר עצמו למשטרה ביום **28.7.18** – **10 חודשים לאחר הרצח**; ואילו ראובן ועוז נעצרו בקלנסווה ביום **1.1.19** – **15 חודשים לאחר הרצח**. משכך, הם לקחו לעצמם שהות ארוכה למדי "לסדר את מחשבותיהם" כך שיוכלו למסור גרסה שתשקף נכונה את טענותיהם שאין להם קשר לרצח.

במילים אחרות, ההיגיון, ניסיון החיים והשכל הישר מובילים על פני הדברים למסקנה שהנאשמים היו אמורים עם מעצרים **לזעוק את "זעקת החפות"**; להסביר ולפרט כיצד בזמן הרצח המיוחס להם הם שהו בביתם של אלי וליאת מזרחי. עוד צופה מהם להנחות את בני משפחתם לסייע ככל שניתן למשטרה בחקירתה; והכל כדי שהנאשמים ישתחררו במהרה ממעצרים לאחר שיובהרו לחוקריהם כל הנקודות הטעונות הבהרה ולאחר שחוקרי המשטרה יתפסו את ראשם ויביעו צער ותדהמה כיצד זה חשדו בכשרים.

זאת ועוד, הנאשמים – ויש להניח גם באי כוחם אותה עת – היו מודעים להלכה ולפיה **שתיקה בחקירה עשויה לחזק את ראיות המאשימה**; עשויה להוביל מבחינתם להחלטה שגויה של המאשימה בעצם הגשת כתב אישום ולמעצר ממושך; וכן אף עשויה להעמידם בסכנה של ממש שמא כל מה שימסרו בעתיד בבית המשפט יזכה לכותרת "גרסה כבושה" ובכך ידבק בגרסאות שימסרו בבית המשפט החשד המובנה שמא אלה "נבנו" באופן כוזב ולאחר שכלל הראיות נחשפו בפניהם.

ובאופן קונקרטי לענייננו, מצופה היה מהנאשמים לפרוס ולפרט את קורותיהם הן ביום הרצח וכן מאז ועד יום מעצרים. באופן זה יכולה היתה המשטרה לחקור את כל העדים הרלוונטיים, לתפוס תיעוד רלוונטי, ולבסס – לשיטת הנאשמים - את טענתם כי לא הימלטותם לאחר שרצחו את המנוח היתה בבסיס היעלמותם מקרית אתא, אלא סיבות אחרות.

זאת ועוד, רועי למשל יכול היה להצביע בסרטוני האבטחה על רכבו עת שהוא וחלי הגיעו לביתם של אלי וליאת ולומר משפט כגון **"הנה, זה הרכב שלי ואם תמתינו תראו איך נסעתי להביא את**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

אופניי בני וסמוך לאחר מכן חזרתי..; רועי גם יכול היה להתייחס לרכב היונדאי הנצפה בסרטונים כשהוא נוסע לפני ומאחורי רכב השברולט ולתת לדבר הסברים; וכך גם לגבי המשך מסלול נסיעת היונדאי. לא בכדי בחרתי בדוגמאות אלה שבפסקה האחרונה לעיל, שכן לא רק שהנאשמים (ובעיקר רועי) לא פירטו בנדון בעת חקירותיהם במשטרה, אלא שהם לא עשו כן גם עת העידו בבית המשפט!

243. **שנית ובהמשך לעיל**, אפנה למסקנה נוספת הנגזרת מבחירת הנאשמים לשתוק במהלך חקירותיהם במשטרה, **והיא כי גרסתם בפרשת ההגנה היא גרסה כבושה**;

נקבע כי בהיעדר הסבר מתקבל על הדעת – שאינו מתקיים בענייננו – משקלה של העדות "מועט, **אם לא אפסי"** (ע"פ 10477/09 מובארק נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (10.4.13)).

עוד נקבע כי -

"על רקע זה, כאשר מתבקש יישומו של כלל "העדות הכבושה" לגבי נאשם, עומד בבסיס החשד המתוח על מהימנות הגירסה הכבושה, החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגירסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה. אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה". (ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, עמ' 14 (18.5.98)).

בענייננו, ה"טעם" שנתנו הנאשמים לכבישת העדות היה שהם לא "האמינו במשטרה", או כי כך יעצו להם באי כוחם. אין מדובר בטענות המסירות מטענותיהם הכבושות את "תווית החשד" לעיל, ובטוחני שלו הנאשמים היו באמת חפים מכל פשע היו מוסרים על אתר את כל הידוע להם.

דחיית מתן הגרסה עד שלב מאוחר ככל שניתן אף נקשר לאופן בו בחרו הנאשמים להשיב לכתב האישום ולנהל הגנתם. הפנינו לכך שכאשר השיבו הנאשמים לכתב האישום, הם כפרו "מחוסר ידיעה" בנסיעת השברולט השחור סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי במהלך המפגש המשפחתי. עם זאת במסגרת עדותם הם אישרו נתון זה. לכאורה, ניתן לטעון שתשובת הנאשמים לכתב האישום באופן שתואר לעיל, בשלב מקדמי יחסית של ההליך, היתה רק משום הזהירות המשפטית המתבקשת בעת שמוסרים תשובה לכתב האישום. ואולם, במהלך ניהול ההליך נוכחנו

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לדעת כי כאשר נטע לדוגמה העידה בפרשת התביעה ומסרה אודות הוראתו של ראובן לנוכחים להיכנס לתוך הבית, עשתה ההגנה את כל שלא ידה להראות כי מדובר בתיאור מופרך ו"היסטרי". התנהלות זו מצביעה כי עד לשלבים מתקדמים של ההליך פסחו הנאשמים על שתי הסעיפים, במובן זה שהם התקשו להחליט איזו גרסה "כדאית" להם. כך לא נוהג החף מכל פשע.

244. **נצלול כעת לתוכן גרסאותיהם הכבושות של הנאשמים עת העידו בבית המשפט, ונפנה לטעמים העיקריים העומדים בבסיס קביעתנו כי מדובר בגרסאות שקריות מן היסוד.**

245. **טעם ראשון הוא מופרכות גרסת הנאשמים לסיבת עזיבתם את קרית אתא; לכך ששהו בבריחה לזמן כה ממושך; וכן בנוגע לאופן בו העבירו את זמנם עד למעצר.**

בקצרה, ניתן לתמצת את הסיבות שהעלו הנאשמים לעזיבתם הבהולה את קרית אתא באופן הבא: עוז יצא את קרית אתא משום חששו מיוסי בן גרטי; רועי הצטרף לעוז משום שרצה ללוותו; וראובן יצא לחפש את השניים לעיל אך לא טרח להסביר את הסיבה לכך (!..). ויודגש, שלושת הנאשמים הדגישו כי בעת שעזבו את קריית אתא הם לא ידעו שהם נחשדים ברצח או דרושים לחקירה.

נניח לצורך דיון זה, כי עוז חשש מיוסי בן גרטי ולכן עזב את קרית אתא. עד כאן מדובר בהסבר שהוא פחות או יותר מתקבל על הדעת. מדובר באדם צעיר, רווק, נטול מחויבויות מיוחדות שהסתבך עם מספר עבריינים ממקום מגוריו. אמנם הגיוני היה שיודיע על כך לאביו (נטען שהודיע על כך רק לאמו) ואולי גם לחברתו קורל, אך חרף זאת לא נייחס לחובתו משקל של ממש להיעדר היידוע.

שונה הדבר לגבי רועי שהחליט להצטרף לעוז. מדובר במי שאין לו כל סכסוך עם יוסי בן גרטי וכל מטרתו היא לסייע לעוז. האם לא מצופה שיודיע על כך לרעייתו ואם 3 ילדיו? לאביו? למעסיקו? אין חולק כי דבר מזאת לא נעשה. ה"הסבר" החלקי מאוד והכוזב לטעמי שנתן לכך, הוא יחסיו הרעועים עם חלי (..).

בכל אופן, ה"זוכה" בתחרות התיאור המופרך בהקשר זה הוא ראובן. הלה מסר כי מיד לאחר שרעייתו אורית מסרה לו ששני בניו ירדו לאילת הוא החליט לצאת ולחפשם. יגעתו וחיפשתי מפיו של ראובן הסבר הגיוני לכך, והרי שני בניו הם אנשים בוגרים שבסך הכל, לשיטתו, נסעו לאילת. מדוע לצאת באופן מיידי בעקבותיהם? קל וחומר – כפי שנראה להלן – שלא ידע היכן הם!; ולא

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

רק זאת, אלא שלטענתו באותו שלב כלל לא ידע שהסיבה לעזיבת השניים היא חששו של עוז מעבריינים, וראובן אף לא שיער שהם ברחו משום שמשפחת דדון נחשדת ברצח המנוח!

ואם מצחו של הקורא התקמט נוכח החלטתו התמוהה של ראובן לצאת בעקבות בניו, תיאור "מסעו" אחר בניו נראה כלקוח מאגדת עם. מדובר בסיפור נדודים מוזר למדי - ראובן, בעל משפחה שעבד לדבריו כשכיר, עזב מאחוריו ועל אתר את כל עולמו ויצא את ביתו כשצקלונו לא כלל את הדבר הבסיסי שאדם במאה ה 21 נושא עמו, והוא מכשיר טלפון. כשנשאל על כך הוא מסר תיאור מגוחך ולפיו מכשיר הטלפון שלו "טבע" בכינרת עת חיפש מקום לקרוואן, ואת המכשיר השני שהיה ברשותו הוא שכח בבית. ראובן המשיך ותיאר שהחל את מסעו אחר בניו בתחבורה ציבורית ואף מסר שלא נשא עמו תעודת זהות (הוא שכח שבעת מעצרו נמצאה התעודה על ידי הבלשים שעצרו אותו...). זאת ועוד, ראובן מסר שבדרך לא דרך ותוך שנעזר במכרים שהכיר (וסייר למסור את פרטיהם), הוא מצא את עוז בנתניה. לדבריו רק לאחר שפגש את עוז, הוא שמע ממנו כי הלה ברח עקב סכסוך עם עבריינים. ראובן המשיך ותיאר כי החליט לנתק את קשריו עם "העולם" ושהה עם עוז באזור המרכז, שם עבדו השניים בסחר בירקות ובמקביל טיפל בבעיותיו הנפשיות של עוז אך התקשה להרחיב בנדון (מי טיפל? באיזה אופן? האם קיבל תרופות?).

תיאוריהם של ראובן ועוז אודות תקופה זו היו מעבר למופרכים, הם היו בעיקר מביכים. לשיטת ראובן ועוז הם לא היו בקשר כל תקופת היעלמותם (שנה ו 3 חודשים!) עם משפחתם, וההסבר שנתנו היה חששם שמיקומם יתגלה על ידי אותם עבריינים. יכולות האיתור והאיכון של אותם עבריינים – אליבא לנאשמים – היו של סוכנויות ביון מדינתיות ואף מעבר לכך, וזו הסיבה לשיטתם שהם לא החזיקו במכשירי טלפון ואף לא ביקשו מכל סוחרי הירקות שאיתם עבדו בקשה "נכבדה" כמו להתקשר למשפחתם ולבדוק לשלומם. חששו של ראובן מאותם עבריינים היה כה כבד עד שהוא לא הגיע ללוויית אמו ואף לא לשבעה. ראובן ועוז אף טענו (הגם שגרסתם השתנתה חליפות) שכלל לא ידעו על מעצרו של רועי. נוסף על כך, השניים טענו כי במהלך אותה תקופה ראובן טיפל בבעיותיו הנפשיות של עוז, אך לא הצליח ולמסור נתון אחד בנדון ואף לא הצליח להסביר מדוע לא פנה לגורם רפואי בהקשר זה. גם ההסברים שהם נתנו בנוגע להליכי ה"בוררות" שקיימו עם גורמים עלומי שם, היו מופרכים מהיסוד.

תיאורו של רועי היה אף הוא מנותק מכל היגיון ומהימנות – על פי עדותו, לאחר שהגיע לנתניה עם עוז, הוא החליט לפתור את הסכסוך של עוז עם ה"עבריינים" באמצעות חבר המתגורר באזור עכו-נהריה ו"מחובר" לעבריינים מעכו שיכולים לפתור את הבעיה. לכן, הוא עזב את עוז בנתניה עוד טרם שראובן הגיע לשם ונסע לאותו חבר. כשהגיע לאותו חבר, הוא שמע ש"הדדונים" חשודים

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ברצח המנוח. הדבר לא הוביל אותו להתייצב מיד במשטרה כדי להסביר שאין לו קשר לכך, ובמקום זאת הוא שהה אצל אותו חבר במשך חודשים עד שקיבל הודעה שהעבריינים מעכו קיבלו "אישור" מיוסי בן גרטי שהסכסוך עם עוז כבר מאחוריו, ורק אז החליט להסגיר את עצמו למשטרה. רועי תיאר כי כל אותה תקופה הוא היה בנתק מוחלט ממשפחתו וגם לא היה בקשר עם עוז ועם אביו, אך התקשה להסביר את הסיבה לכך.

כבר בפרקים בהם סקרנו את עדויות הנאשמים הפנינו לאינספור תמיהות וסתירות שעלו מגרסאותיהם. לא נחזור על הדברים ורק אקבע כי גרסאות הנאשמים והאופן בו העידו, מובילים למסקנה חד משמעית ולפיה השלושה נמלטו מרשויות החוק סמוך לאחר שרצחו את המנוח. זו, ולא שום סיבה אחרת, גרמה ל"היעלמותם" תקופות כה ממושכות.

מעבר למופרכות גרסתם הבסיסית של הנאשמים, אפנה – הרבה מעבר לנדרש – לנקודות הבאות, התומכות בעמדתי:

(-) הפנינו לכך שהנאשמים לא מסרו את פרטיו של אף אדם שהיה עמם בקשרים בכל תקופת ההימלטות ושיכול היה לתמוך בגרסתם.

(-) ציינו כי גרסת הנאשמים ולפיה הם לא היו בקשר עם בני משפחתם בכל תקופת הבריחה היא כוזבת. בהקשר זה אין מדובר רק בעניין של מתן אמון (ובענייננו - אי אמון) בגרסה זו, אלא גם בראיות פוזיטיביות שהובאו בנדון. כך, ביום 12.11.20 העיד מטעם המאשימה מיכאל יפרח - סוכן ביטוח ומכר של רועי, שמסר כי ביום 23.7.18 (לקראת תום תקופת בריחתו של רועי) הוא נפגש עם ליאת מזרחי, והיא שאלה אותו אם הוא יכול לארח את רועי "לשישי-שבת". לשיטת העד הוא סירב לכך, אך בה בעת אישר שהפנה את אורית לצימר של אחיו הממוקם ברח' שפרינצק בנהריה המכונה "פיסה של עדן", ואף אמר לה שמפתח הצימר נמצא מתחת למגבת. והנה, סמוך לאחר מעצרו של רועי ביום 29.7.18 נמצא בכיס מכנסיו פתק (ת/195) בו רשום: "רחוב שפרינצק 23 על 14 קומה 3 מתחת למגבת פיסת עדן". גם לגבי ראובן הפנינו לאינדיקציות ברורות ולפיהן היה בקשר עם בני משפחתו במהלך תקופת הימלטותו מהחוק. כך, לאחר מעצרו ובמהלך חקירתו הוא התרעם על החיפוש שנערך בבית בתו ליאת לאחר הרצח ולאחר שנמלט מקרית אתא – נתון שיכול היה לקבל רק אם היה בקשר עם בני משפחתו במהלך אותה תקופה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הפסקה לעיל באה להדגיש את מופרכות גרסאות ראובן ועוז על כך שלא ידעו על מעצרו של רועי ועל כך שהוגש כנגדו כתב אישום בגין רצח המנוח! ובמילים אחרות, לו רק "הסכסוך עם העבריינים" היה בבסיס בריחת הנאשמים מקרית אתא, לאחר שרועי הסדיר את אותו סכסוך באמצעות אותם גורמים שסירב למסור את פרטיהם, מצופה היה שלא רק רועי יסגיר את עצמו למשטרה אלא גם שראובן ועוז יעשו כן. העובדה שראובן ועוז המשיכו להיות בבריחה עד למעצרו, מבססת ומחזקת את קביעתי כי לא הסכסוך עם העבריינים היה הסיבה להימלטותם, אלא רצח המנוח והימלטותם מרשויות החוק.

ובהמשך לאמור לעיל, אוסיף שאיננו יודעים בוודאות מה גרם לרועי להסגיר את עצמו למשטרה דווקא בחודש 7/2018, אך ניתן להניח ששני גורמים חברו להם: הראשון, הקושי להמשיך ולהימלט מזרועות החוק והריחוק מהמשפחה; והשני, רצון הנאשמים לבחון באמצעות רועי מה הראיות הקיימות בידי המשטרה. מעצרו של רועי, ובהמשך כתב האישום שהוגש כנגדו, אפשרו לנאשמים לבחון את החומרים ויש להניח כי בעקבות כך החליטו ראובן ועוז להמשיך ולהימלט מהמשטרה. זאת ועוד, אפנה בהקשר האחרון לכך שבמהלך מעצרו של ראובן, הוא ניסה להימלט מהבלשים (חרף גילו וממדיו הוא נתלה על חבל מגג בניין סמוך!) ואף הציג נתונים כוזבים לגבי עצמו בפני בעל הדירה בקלנסואה שם התגורר עם עוז (ר' בנדון הודעתו של אחמד קחמאן ת/447, שהוגשה בהסכמה ביום 3.12.20).

משכך, אין לי אלא לקבוע, שוב, כי "היעלמות" הנאשמים מקרית אתא סמוך לאחר הרצח אינה אלא הימלטות מרשויות החוק משום מעורבותם ברצח המנוח.

אפנה בהקשר זה להלכה ולפיה התנהגות נאשם לאחר מעשה שיש בה ביטוי חיצוני לתחושת אשמה, מהווה, בהיעדר הסבר סביר, ראיה נסיבתית לחובתו (ר' לדוגמה ע"פ 6322/20 רחאל נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (18.9.22); והדברים נכונים בבחינת קל וחומר לגבי הימלטות מרשויות החוק).

כך, בע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל (15.9.87) צוינו בהקשר זה הדברים הבאים:

"אין צריך לומר, שבריחה והימנעות מהתייצבות, ביוזעין שהמשטרה דורשת התייצבותו של פלוני, מטילות על אותו אדם חשד כבד. זו התנהגות מפלילה, אשר, אם לא נמצא לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש אפילו ראיה נסיבתית, בצד ראיות אחרות, לביסוס הרשעה... קל וחומר – כסיוע לעדות ראשית..."

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ובע"פ 3834/10 שמעון והבה נ' מדינת ישראל פסקה 117 (6.3.13) צוין כי :

"... עיון בפסיקה מלמד, כי יש לראות בהימלטות מאימת הדין של חשוד, אשר ידע כי המשטרה מחפשת אחריו, כהתנהגות מפלילה, אשר בכוחה לשמש ראיה נסיבתית כנגדו. עמדה על כך המשנה לנשיא מ' בן-פורת, בצינה כי: "אין צריך לומר, שבריחה והימנעות מהתייצבות, בודעין שהמשטרה דורשת התייצבותו של פלוני, מטילות על אותו אדם חשד כבד. זו התנהגות מפלילה, אשר, אם לא נמצא לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש אפילו ראיה נסיבתית, בצד ראיות אחרות, לביסוס ההרשעה" (ע"פ 677/84 דוד נגד מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 50 (1987)...)".

246. **טעם שני** למסקנתי כי גרסאות הנאשמים הן שקריות, הוא האופן בו נהגו בפרשת ההגנה בכך שלא העידו מטעמים עדי הגנה שמצופה היה שיובאו לעדות.

ציינתי לעיל כי הנאשמים הזכירו בעדותם אך בעילוס שם, מיני אנשים וגורמים שהיו בקשר איתם (החבר מנתניה, ה"בוררים" מנתניה, החבר מעכו, ה"בוררים" מעכו, אלה שטיפלו בבעיותיו הנפשיות של עוז; ועוד). עם זאת, הנאשמים סירבו למסור את פרטיהם ומאליו יוצא שלא הובאו לעדות. אין לי ספק כי מדובר באנשים "מומצאים" (ולכל הפחות ה"תפקידים" שהומצאו לגביהם), ולכן גם לא הובאו לעדות.

לא פחות חשוב מכך, בפרשה זו ישנם עדים שהיו ועודם קיימים והגם שמצופה היה מהנאשמים להביאם לעדות מטעמים, הם לא עשו כן. מדובר בעדים הנוגעים בראש ובראשונה ללב טענת הנאשמים, היא טענת האליבי ולפיה בזמן הרצח הם שהו בחצר ביתם של אלי וליאת מזרחי.

בעוד שהמאשימה הפנתה לפרק זמן של כ 20 דקות במהלכו הנאשמים יצאו את חצר הבית ואז רצחו את המנוח; יכלו הנאשמים – לו גרסתם היתה נכונה – להעיד מספר עדים לסתירת טענת המאשימה. הכוונה כמובן לרעייתו של ראובן – אורית וכן לליאת ואלי מזרחי.

לגבי השתיים הראשונות (אורית וליאת), הן יכלו על פני הדברים לשפוך אור על שהתרחש באותן כ 20 דקות. לכאורה יכול הטוען לטעון כי משום שהן היו בתוך הבית הן לא יכלו לדעת אודות המתרחש בחוץ, אך איני יכול לקבל טענה זו. שהרי לו טענת הנאשמים (כי בכל אותו זמן הם היו בחצר) היתה נכונה ניתן היה לצפות שאורית וליאת ביררו במהלך אותן 20 דקות מה מתרחש

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בחוץ, קיבלו "דווחים" מהנאשמים, וכד'. זאת ועוד, מהראיות (ר' בעיקר עדויותיהן של נטע וחלי) עלה כי ליאת ואורית היו לחוצות ביותר במהלך אותו פרק זמן ועלה בבירור כי בסיס הנתונים שלהן היה רחב בהרבה מרסיסי המידע שניתנו ליתר הנוכחים. בנוסף, אורית וליאת היו יכולות לשפוך אור על שהתרחש לאחר הרצח בביתם של נטע וחי בשכונת דניה בחיפה, וכן בנוגע לסוגיות נוספות כגון טענת הנאשמים שלא היו בקשר עם בני המשפחה כל תקופת בריחתם, כיצד זה לא דווחו השתיים למשטרה על חשש "לחטיפת" הנאשמים (שהרי אליבא לנאשמים הן ידעו שהנאשמים ירדו "להתאווור" באילת ולכן לכל היותר כעבור מספר ימים היו אמורות לחשוש לגורל יקיריהם..), ועוד.

ואם כך הם פני הדברים לגבי אורית וליאת, הרי שעדותו של אלי ממש התבקשה, שהרי אליבא לכל העדים (מאשימה והגנה כאחד) הוא היה מחוץ לבית בזמן האירוע. במילים אחרות, מדובר בעד אליבי מובהק, שמצופה היה ממנו למסור עדות פשוטה כגון "אני הייתי עם ראובן, עוז ורועי כל הזמן בחצר הבית...".

אי הבאת העדים לעיל לעדות, ובפרט אי הבאתו של אלי לעדות, מקום שעל פני הדברים עדים אלה היו מקדמים את גרסת הנאשמים, פועלת באופן מובהק לחובתם.

ההלכות בנדון תקפות הן במישור האזרחי והן במישור הפלילי. כך בע"א 548/78 נועה שרון ואח' נ' יוסף לוי, פ"ד לה(1), 736, עמ' 762-763, צוינו הדברים הבאים:

"כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מביהמ"ש ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי ביהמ"ש להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה".

ובע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (21.1.13), צוין בהקשר זה כי:

"יש לייחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד הייתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה"

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ועוד ר' בנדון ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (21.1.13); ע"פ 10715/08 ולס נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (1.9.09).

247. **טעם שלישי** ומרכזי למסקנתי כי גרסאות הנאשמים הן שקריות הוא **סירובו בפועל של רועי להצביע על הרכב ה"נכון", לשיטתו, בו הגיע יחד עם חלי למפגש המשפחתי; סירובו בפועל להצביע על רכבו כאשר לשיטתו נסע להביא את אופני בנו; וכן סירובו בפועל להתייחס באופן קונקרטי לרכב היונדאי עליו הצביעה המאשימה כזה ששימש לרצח.**

מדובר בנקודה מרכזית שהוזכרה מספר פעמים לעיל, ומשום חשיבותה הרבה מצאתי לנכון לכלול אותה שוב כטעם מרכזי שהביא אותי לדחיית גרסתו של רועי; ולמעשה, לדחיית גרסת כל הנאשמים.

חזרתי והפניתי לכך ש"עד מרכזי" בענייננו היה רכב היונדאי אקסנט של רועי וחלי. נתנו סימנים ספציפיים ברכב הקונקרטי של חלי ורועי, ועל בסיס זה זיהינו אותו בעת הגעתו למפגש; והמשכנו וזיהינו אותו לכל אורך האירוע, ולא נחזור על תיאור מפורט זה.

בניגוד למקרים אחרים בהם מזוהה רכב ששימש להסעת עבריינים, אך בעל הרכב מעלה טענה כגון שמדובר ברכב ששימש בני משפחה נוספים אך הוא עצמו לא עשה שימוש ברכב בזמן האירוע המיוחס לו; **במקרה דנן הוכח שהיחידים שהיתה להם גישה לרכב הם הנאשמים וכן אלי מזרחי.**

זאת ועוד, רועי קשר את עצמו לרכב גם לאחר הגעתו למפגש בכך שמסר שנסע בו כדי להביא את האופניים של בנו. דחינו מכל וכל גרסה זו, אך מה שחשוב הוא עצם הודאתו בכך שהמשיך ועשה שימוש ברכב במהלך המפגש המשפחתי; ולא רק זאת אלא שגם חלי ציינה מפורשות כי בתום 20 הדקות בהן "נעלמו" הנאשמים, הגיע רועי והחזיר את מפתח הרכב.

במילים אחרות, ציפיתי כי במהלך עדותו של רועי הוא יִפְנֶה, מיוזמתו, לקטע הרלוונטי בסרטוני מצלמות האבטחה של רחוב יצחק שדה בו נראה רכב היונדאי עמו הגיע עם חלי וילדיהם לביתם של ליאת ואלי; או לכל הפחות להתייחס לגרסת המאשימה – המסתמכת בין היתר על גרסתה של חלי – בנוגע לרכב היונדאי הנראה בשעה 15:49 ושצולמו הובאו לעיל. **ואולם, לא התייחסות ולא קצה התייחסות היתה בעדותו של רועי לנקודה זו, ודומה היה כי רועי ביכר לכסות את עיניו מפני העובדות בסוברו ש"אם איני רואה, אזי זה לא קיים".**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"כיסוי העיניים" לעיל בלט אף יותר בנוגע לטענת רועי כי במהלך המפגש המשפחתי הוא חזר עם היונדאי לביתו ברח' קיש כדי להביא אופניים לבנו. גם נסיעה כפולה זו היתה חייבת להיקלט במצלמות רח' יצחק שדה, עוד טרם הופעת רכב השברולט השחור ברחוב. דא עקא שאין תימוכין בסרטונים לנסיעה כפולה זו; והמסקנה המתחייבת מכך היא כי מדובר בתיאור שקרי; מאידך גיסא, היה גם היה ביסוס בסרטונים לנסיעת היונדאי אל זירת הרצח וחזרה, וגם בהקשר זה נמנע רועי מלתת את הסבריו.

משכך, התנהגותו של רועי באופן שתואר לעיל מעידה כאלף עדים שהרכב עליו הצבענו לעיל הוא זה ששימש את הנאשמים לצרכי הרצח כפי שפורט בהרחבה לעיל.

זאת ועוד, התנהגותו לעיל של רועי בכך שבאופן מכוון לא הצביע על רכבו, וכן גרסתו לעניין הבאת האופניים, מהווים שקר מוכח, ואפנה להלכות הרבות בהקשר זה. נפסק לא פעם כי שקרים ברורים ומוכחים של נאשם בחקירתו או במשפטו עשויים לחזק ואף לסייע לראיות התביעה, כאשר מדובר בשקרים מהותיים, ברורים וחד-משמעיים שנועדו לסכל החקירה ולהטעות את בית המשפט.

אפנה בהקשר זה לאמור בע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (11.4.07) :

"על מנת לסייע בידי בית-המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר "כללי-סף", הקובעים כי ניתן יהיה לראות בשקריו של נאשם סיוע לגרסתו מקום בו מדובר בשקר בעניין מהותי; מדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית-המשפט; מדובר בשקר שהוא ברור וחד משמעי; מדובר בפרט אשר הוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית (...); והשקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה (פרשת נגר הנ"ל, בעמ' 140). אני שותף למסקנתו של בית-משפט קמא כי תנאים אלו כולם מתקיימים במערערים, וכידוע, לשקרי נאשם "יש משקל ראייתי עצמאי, מעבר לחיזוק ראיות התביעה האחרות, וכוחה עימה לשמש סיוע במקום שנדרש כזה" (קדמי הנ"ל, בעמ' 215). לפיכך, אין עוד ספק כי שקרי הנאשמים בחקירתם יכולים לשמש כתוספת ראייתית ברמת סיוע, שהיא אף גבוהה מן הרמה הנדרשת במקרה שלפנינו".

וכן יפים הדברים שנקבעו בהקשר זה בע"פ 497/92 עמוס נחום נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (24.10.95) :

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

"שורת ההיגיון מחייבת כי אדם הנחשד בביצועה של עבירה כה חמורה, יהא עברו אשר יהא, לא יסבך עצמו בשקרים וכזבים מקום בו האמת עשויה להיטיב עמו ולהסיר מעליו כל חשד".

248. ואם ברכבים עסקינן, נעבור לטעם רביעי לדחיית גרסת הנאשמים, והיא גרסתם השקרית – וכך אני קובע – לגבי הקטנוע שהיה בבעלות רועי.

כפי שהורחב לעיל, המערכה הראשונה בה "הופיע" הקטנוע בהקשר ישיר לרצח המנוח היתה בשעה 17:04 - עוז וראובן, וכך אני כאמור קובע, רָכְבוּ על הקטנוע מאחורי רכב היונדאי; הרכבים נסעו לכיוון בית משפחת דדון וחזרו כעבור כ 2 דקות; בהמשך נסעו הנאשמים ברכב היונדאי, רצחו את המנוח, ולאחר שנמלטו באמצעות הרכב לביתם של אלי וליאת שוב נצפו עוז וראובן על הקטנוע ברח' הרצוג (שעה 17:19), בשפרעם (שעה 18:03) ו"נעלמו".

מה שחשוב הוא שאליבא למאשימה – ואני מאמץ כאמור את טענתה זו – הנאשמים עשו שימוש בקטנוע בצבע בהיר (משום הנתונים הטכניים של מצלמות האבטחה, הצבע נראה לעתים לבן ולעתים "רק" בהיר ללא אפשרות לאפיינו במדויק). והנה, **שלא במפתיע לטעמנו, הביאה המאשימה ראיות של ממש שהצביעו כי ברשות הנאשמים היה באותה תקופה קטנוע בעל אותם מאפיינים בדיוק**.

כך, המאשימה הגישה בהסכמה פלט משטרתי (ת/449) ממנו עולה כי בבעלותו של רועי היה קטנוע מסוג MOVIE125XL שנת ייצור 2010. המועד האחרון בו בוצע ה"טסט" של הקטנוע היה 6.1.17, צבע הקטנוע לא צוין בפלט.

רועי, כפי שהרחבנו בשער הצגת הראיות, אישר כי הגם שהוא עצמו לא עשה שימוש בקטנוע (אלא עוז ואביו) הוא רשם אותו על שמו. רועי הוסיף שבתחילת שנת 2017 "גג בחודש 3/2017" (עמ' 880 לעדות רועי מיום 9.5.22) הוא מסר את הקטנוע לפירוק לבקשת אביו, שאמר לו ש"יש בעיה עם עוז". עם זאת, כשנשאל רועי מדוע הקטנוע עדיין רשום על שמו השיב שלא היה לו זמן לשנות את רישום הבעלות ואף הוסיף שצריך להיות "איפשהו" זיכרון דברים בנדון (למותר לציין שזה לא הוגש).

דא עקא שלטענה (כבושה) זו של רועי אין תימוכין, אין בה היגיון, ועדי המאשימה אף סתרו אותה, במישרין ובמשתמע -

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כך, הוגשה בהסכמה (מיום 3.12.20) הודעתו של חי-ראובן סנגו מיום 14.11.2017 (ת/445). הלה הגדיר עצמו כשכן של עוז וכן "חבר טוב" שלו. הוא הוסיף שעוז הזמין אותו לארוחת ה"על האש" שהתקיימה אצל ליאת ואלי ביום האירוע, אך מטעמי העד הוא לא הגיע בסופו של דבר. ולגבי הקטנוע מסר העד, כי לעוז יש "קטנוע מובי בצבע כסוף"; ואף הוסיף שלעוז יש "קסדה נפתחת מקדימה". שלא במפתיע, עוז נראה חובש קסדה שכזו כשהוא רכב על הקטנוע לפני ולאחר הרצח. ההגנה כאמור הגישה את הודעת העד בהסכמה ולא ביקשה, לדוגמה, לשאול את חברו הטוב של עוז אודות טענתו לעיל של רועי ולפיה לכל הפחות 7 חודשים טרם האירוע וטרם חקירת העד, כבר "נפטרה" משפחת דדון מהקטנוע !..

זאת ועוד, גם חלי מסרה באמרותיה במשטרה כי לעוז היה קטנוע כסוף אך לא "עומתה" על ידי ההגנה עם הטענה שכ 7 חודשים לפני הרצח משפחת דדון כבר לא החזיקה בקטנוע;

והדברים נכונים גם לגבי חי, שאף הוא מסר שלעוז היה קטנוע ולא נשאל אודות טענת הנאשם כי ביום הרצח הקטנוע כבר לא היה ברשותם תקופה של כ 7 חודשים;

וכך גם לגבי עידן מזרחי. מדובר באחיהם של אלי וחי מזרחי. אין חולק שהוא לא היה במפגש המשפחתי בביתם של אלי וליאת. לדבריו, אותה עת הוא עבד בבית קפה ורק בשעות הערב הוא חזר לבית משפחתו בקרית אתא (ר' הודעתו ת/371א). החוקרים הציגו לו ביום 8.8.18 (ר' הודעתו ת/371ב' שהוגשה בהסכמה – פרוטוקול מיום 28.4.19 בעמ' 92) תמונות של הקטנוע ועליו הרוכבים מרחוב יצחק שדה, והוא נשאל באם הוא מזהה את הרוכבים. העד טען שאינו מזהה, אך לעניינו כעת, הוא אישר שלעוז היה קטנוע (העד ציין בתחילה אופנוע אך בהמשך משהוצגו לו התצלומים אישר שהתכוון לקטנוע), ולא מסר דבר וחצי דבר על כך שבעת הרצח הקטנוע כבר לא היה ברשותו של עוז מספר רב יחסית של חודשים.

גרסאות שלושת העדים ואי חקירתם בנוגע ל"היפטרות" מהקטנוע כ 7 חודשים טרם הרצח, מדגישות את החסרונות הטבועים בכבישת גרסה עד לפתח פרשת הגנה באופן המקשה להחזיר את הגלגל לאחור בנוגע לגרסאות עדי התביעה..

נשוב לגרסאות הנאשמים בנוגע לקטנוע – ניכר היה שבעת שמסרו את גרסתם הכבושה בבית המשפט, הם ניסו להרחיק עצמם ככל שניתן מהקטנוע - בבחינת הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הפנינו לגרסתו של רועי אודות מסירת הקטנוע לפירוק לכל המאוחר בסביבות חודש 2/2017. גם ראובן טען בעדותו שבמועד הרצח כלל לא היה ברשות מי מבני משפחתו קטנוע, והוא אף "הגדיל" ומסר ש"למשפחה" היה קטנוע רק כ 8 שנים לפני האירוע (!...!). עוז אישר שלפני יום הרצח הוא עשה שימוש בקטנוע שהיה רשום על שמו של רועי, אך הוסיף שזמן מה לפני כן ראובן לקח אותו לאחר שנחשף לבעיותיו הנפשיות.

גרסת הנאשמים בנוגע לקטנוע, ולפיה בין 7 ל 10 חודשים לפני הרצח הקטנוע כבר נמסר ל"פירוק" היא אם כן גרסה כוזבת, שכל מטרתה היתה "להרחיקם" מהקטנוע:

(-) **היא עומדת בסתירה לעדויות העדים** (ראובן סונגו, חי, חלי) שמסרו על השימוש שעשה עוז בקטנוע. איש מהם לא עומת עם גרסת הנאשמים ולפיה כ 7 חודשים לפחות לפני הרצח עוז הפסיק לעשות בקטנוע שימוש. ניתן רק לשער מדוע העדים לעיל שהעידו בפרשת התביעה לא נשאלו בנדון, שהרי גרסתם הכבושה של הנאשמים נבנתה, יש להניח, רק עובר לפרשת ההגנה (...).

ובעניין אחר (תפ"ח (מחוזי חיפה) 15153-09-18 מדינת ישראל נ' כהנא, פסקה 109 (20.3.22)), ציינתי בהקשר דומה את הדברים הבאים:

"אכן, זכותו של נאשם לשמור על שתיקה בעת החקירה במשטרה ואף עומדת לו הזכות שלא למסור תשובה מפורטת ואליבי בשלב התשובה לכתב האישום. עם זאת, מצופה מנאשם הפועל באופן לעיל, לעמת את עדי המאשימה המוסרים גרסה שאינה תואמת את הגרסה שהוא עצמו יודע (אם יודע...) שימסור בפרשת ההגנה. נאשם שאינו מעמת את עדי המאשימה באופן לעיל, מעיד על גרסתו, ולו לכאורה, כי הוא כבש אותה ו"בנה" אותה רק סמוך לעלייתו לדוכן העדים".

(-) **אין כל אינדיקציה ל"פירוק" עליו מסר רועי.** יש להניח כי לו נמסר הקטנוע לפירוק ניתן היה למצוא, גם בדיעבד, תיעוד לדבר במחשבי רשות הרישוי וגם אצל מי שעל פי הנטען רכש את הקטנוע לחלקים. זאת ועוד, יש להניח כי לו היה הקטנוע (שהיה במצב תקין ושימש, שהרי עבר טסט בחודש 1/2017) אכן נמסר לפירוק, היה רועי דואג לקבלת החזר של החלק היחסי בביטוח החובה שלו. אף לא אחד מאותם תיעודים הובא, וברורה המשמעות הראייתית לכך;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

(-) **ההסבר שמסרו הנאשמים למסירת הקטנוע לפירוק היה רעוע.** ראובן, שהעיד ראשון בפרשת ההגנה, התכחש לחלוטין לכך שמשפחתו החזיקה קטנוע. רתיעתו מכל דבר שקשור לקטנוע היתה רבה, ולראיה – כאשר הוצג לו, עת נחקר במשטרה, הקטע בו הוא ועוז נראים רוכבים על הקטנוע לא רק שטען שהוא אינו מזהה את הרוכבים (דבר שהיה מתקבל בהבנה) אלא שהוא מבחין ברוכב אחד בלבד (...). לגבי עוז ורועי, השניים "בנו גרסה" לפיה ראובן ביקש מרועי "להיפטר" מהקטנוע משום בעיותיו הנפשיות של עוז. מעבר לכך שראובן לא טען זאת, מדובר בטענה מופרכת – שהרי לשיטת עוז עצמו הוא עבד עד למועד הרצח כנהג משאית!.. (ר' עדותו מיום 10.3.22 עמ' 846).

249. ניתן היה להביא בפרק זה תמיהות נוספות שעלו מגרסאות הנאשמים, אך למעשה אין מדובר בתמיהות אלא בהסברים הגיוניים פעם שנקבע שהנאשמים הם אלו שרצחו את המנוח.

נביא בנדון דוגמא אחת בלבד – כך, ניתן היה לתמוה מדוע בחרו הנאשמים לשוב בגפם לביתם ברחוב קיש, סמוך לאחר שרכב השברולט השחור חלף באופן מחשיד ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי. שהרי, הנאשמים תיארו אירוע מפחיד מבחינתם (ובצדק) שהעמידם בסכנה, ולא רק אותם אלא גם את בני משפחתם! זאת ועוד, הנאשמים תיארו כי הם חששו שיושבי השברולט ירו עליהם, ישליכו רימון וכו'. הנאשמים הוסיפו ותיארו כי הם לא שוחחו עם יושבי רכב השברולט ולא יכלו להבין כי הסכנה חלפה, אך חרף זאת כעבור כ 20 דקות בלבד (שבאופן לא מפתיע תואם את התיאור שהובא בפרקים לעיל) הם החליטו לשוב בגפם לביתם ברחוב קיש תוך (לכאורה) הפקירו משפחותיהם לחסדיהם של יוסי בן גרטי וחבריו ברכב השחור שלא היה כל ביטחון שלא יחזרו לשם ויממשו את החששות מפניהם.

ואולם, התמיהה הופכת להסבר הגיוני, שכן דווקא משום חשש זה של הנאשמים מפני יוסי בן גרטי וחבורתו, יצאו הנאשמים אחר רכב השברולט ויושביו, **השיבו מלחמה שעה, רצחו את המנוח, וכאן שוב מתפצלות הגרסאות: לשיטת המאשימה, אותה אני מאמץ, חזרו הנאשמים לביתם של אלי וליאת מזרחי ואז נמלטו; ולשיטת הנאשמים, חזרו לבדם לביתם תוך שהותירו את בני משפחתם בביתם של אלי וליאת ללא כל ידיעה או ביטחון שהסכנה, מבחינתם "חלפה". בשלב זה ברורה האפשרות אותה אני מאמץ והיא זו של המאשימה.**

למעשה, הוכח שלרצח המנוח היה מניע מנקודת מבטם של הנאשמים, ומניע זה מהווה ראיה נסיבתית נוספת לחובתם.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נעיר, כי המניע כשלעצמו אינו מעלה ואינו מוריד במישור האחריות הפלילית (ור' בנדון לדוגמה ע"פ 7253/14 פינקלשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (16.11.15)); אך בה בעת נקבע כי במישור הראייתי "בהוכחת מניע יש כדי לחזק את משקלן של יתר הראיות המפלילות וכן להוות ראיה נסיבתית" (ע"פ 8030/21 אבו זיינב נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (25.12.22) להלן: עניין אבו זיינב).

ועוד בהקשר זה, נפנה ל"הימלטות ההמונית" של כל בני משפחת דדון (למעט הנאשמים) לביתם של חי ונטע בשכונת דניה בחיפה. די להפנות בנדון לתיאורה של נטע שמסרה כיצד לקחה ברכבה את ילדיה של ליאת, וכיצד כל בני המשפחה עזבו באחת ובאופן בהול והיסטרי את ביתם של אלי וליאת, ונסעו כאמור לשכונת דניה. מדובר בתיאור שעומד בסתירה קיצונית לתיאור המלאכותי והמעושה שהובא על ידי הנאשמים, כאילו לאחר שרכב השברולט חלף הם ניקו את המנגל, סידרו את המרפסת וחזרו בהליכה רגועה לביתם כאילו דבר לא קרה..

250. סיכומו של דבר לפרק זה, גרסאות הנאשמים היו שקריות, נעדרות כל היגיון בסיסי, סתרו לא פעם האחת את האחרת, והנאשמים באופן מושכל ומכוון לא הביאו ראיות ועדויות שלכאורה היו אמורות לחזק ולתמוך בגרסאותיהם.

הפנינו להלכה לגבי שקרי נאשמים, אך עם זאת נדגיש כי הרשעת הנאשמים אינה עומדת רק על שקריהם הגם שהיו בוטים, ואפנה להלכה בדבר הזהירות המתחייבת מהתבססות על שקרי נאשמים כפי שההלכה סוכמה בעניין אבו זיינב לעיל בפסקה 28 -

"בשקרי של המערער כמובן אין די. הם מערערים את אמינותו ומהימנות גרסתו, אך אינם מספיקים להוכחת אשמתו. ככל ששקרי של נאשם רבים יותר גובר משקלם הראייתי, אולם אין בשקרי נאשם כשלעצמם כדי לבסס את הרשעתו בפלילים והם מצטרפים לתשתית הראייתית הקיימת לחובתו (ע"פ 6972/09 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקה לט (27.2.2012)). עוד ראוי להזכיר את מידת הזהירות שבה יש לנהוג בבחינת המשמעות הראייתית של שקריו של נאשם. כפי שקבע הנשיא מ' שמגר:

"לא מן המותר לחזור ולהדגיש, כי ראיות בדבר כזבים, כביכול, צריכות להיבחן בזהירות מיוחדת: יכול והנאשם יעלה טענה כוזבת לאו דווקא בשל כך, שהוא שביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא בשל טעמים אחרים, יהיו אלה טעמים הכרוכים בביצועה של עבירה אחרת או טעמים אישיים, אשר אינה דבקה בהם תווית עבריינית. על-כן מן הנכון, שבית המשפט יחזור

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

וישקול בזהירות, לאור מכלול הנתונים והטענות שבפניו, שמא השקר, אף כי הוא גלוי, נובע מעילה, שאין זיקה בינה לבין האשמה המסוימת בה דן בית המשפט [...], אלא נובע מסיבה אחרת" (ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 142-143 (1980)).

251. הנושא האחרון מוביל אותנו לסוגיה נוספת והיא **מצבו הנפשי של עוז**. אקדים ואציין כי הובהר **שעוז** אכן סובל מבעיות נפשיות מסוימות. עם זאת – וזה הדבר החשוב – אין לכך כל קשר לשאלת אחריותו למעשים אותם ביצע, ואף לא לשאלת כשירותו לעמוד לדין. כן אני קובע כי הנאשמים ניצלו באופן ציני את בעיותיו אלה של עוז בניסיון להציל את עצמם.

הדיון בפרק זה יתחיל מהסוף דווקא. בדיון ההוכחות האחרון שהתקיים בתיק זה ביום 12.9.22, הצהירה ההגנה כי לאחר שעוז נבדק על ידי פסיכיאטר מטעמו, אין להגנה טענות לגבי כשירותו לעמוד לדין או לגבי אחריותו הפלילית בזמן האירוע המיוחס לו.

הצהרה זו חתמה פרק ארוך יחסית שהחל כבר בכך שראובן, חרף שתיקתו בחקירותיו במשטרה, מסר לאחר מעצרו שלעוז יש "בעיה כלשהי" והוסיף כי בתקופה טרם מעצרו הוא טיפל באופן כזה או אחר באותה בעיה. ובהמשך ועל פי החלטת המותב הקודם (ר' פרוטוקולי הדיונים מיום 21.1.19 ו 24.1.19) התבקש הפסיכיאטר המחוזי לערוך חוות דעת בעניינו של עוז, וזו הוגשה ביום 21.2.19.

המאשימה לא ביקשה (בצדק לטעמי) להעיד במסגרת פרשת התביעה את עורך חוות הדעת. לכן, הגם שחוות הדעת מצויה "פיזית" בתיק (סרוקה בנט), היא אינה משמשת כראיה שכן עורכה לא העיד והצדדים לא הצהירו על הסכמתם להגשתה כראיה. עלה בבירור כי ההגנה התנגדה להגשת חוות הדעת כראיה (ומדובר בהחלטה לגיטימית לחלוטין) כדי לא "להכשיר" עדויות שמיעה שונות שנכללו בה, וייתכן גם מסיבות נוספות. עם זאת, אין חולק שמסקנות חוות הדעת היו שעוז אינו חולה נפש במובן המשפטי של מונח זה, היה אחראי למעשיו במועד בו נטען כי רצח עם יתר הנאשמים את המנוח, וכן וכשיר לעמוד לדין. לצד זאת נקבע שהוא זקוק להמשך מעקב פסיכיאטרי.

חלפו כשלוש שנים ממועד עריכת חוות הדעת לעיל, וסמוך לאחר שהחלה פרשת ההגנה ביקשו באי כוחו של עוז להורות על עריכת חוות דעת נוספת בעניינו (ר' בנדון הבקשה שהוגשה ביום 28.11.21). לבקשה צורף תיקו הרפואי של עוז משב"ס. עלה ממנו, בקצרה, שבמהלך מעצרו עוז התלונן שהוא

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שומע קולות, שהשתילו מכשיר בראשו, ועוד. הפסיכיאטרים שבדקו את עוז בשב"ס ציינו מרבית הפעמים שמדובר בהתנהגות מגמתית, תוך שנתנו ושינו את הטיפול התרופתי. בהחלטתנו מיום 26.12.21 קבענו – בהקשר לבקשה לעיל – כך:

..."

...

בענייננו, לא נטען כי הנאשם אינו משתף פעולה עם באי כוחו; או אינו מבין את ההליך, ולו ברמה הנדרשת ושצוינה לעיל. זאת ועוד, לשם הכרעה בסוגיה אנו סבורים כי יש להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מהנאשם עצמו בטרם נחליט באם להורות על שליחתו לחו"ד נוספת (ור' בנדון האמור בעניין בקשי דורון פסקה 27), והכל בשים לב לכלל הנתונים שהובאו לעיל ועל פיהם גורמי הרפואה הביעו דעתם כי בעת הנוכחית שיפוטו ושיקול דעתו של המבקש תקינים.

סוף דבר לעת הנוכחית, החלטתנו היא כי רק לאחר עדות המבקש נשוב ונשקול את בקשתו להורות לפסיכיאטר המחוזי להכין חוות דעת".

לאחר החלטתנו לעיל עוז העיד להגנתו. הוא העיד כאמור מהלך 3 דיונים, וחרף טענות שהעלה בנוגע לבעיות נפשיות כאלה ואחרות, ניכר היה בעליל שהוא כשיר לעמוד לדין, ונוכח קו ההגנה בו נקט מאליו יוצא שלא העלה טענות כלשהן לגבי אחריותו לעמוד לדין.

לקראת סוף ההליך וכאמור לעיל, נבדק עוז על ידי פסיכיאטר מטעמו וכאמור הוצהר מפורשות שאין טענה בנוגע לכשירותו לעמוד לדין או בנוגע לאחריותו לביצוע המעשים המיוחסים לו.

אעיר, כי בדיון ההוכחות האחרון שהתקיים במסגרת הליך זה, ביום 12.9.22, ביקשה המאשימה להעיד את עורך חוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה ביום 21.2.19 כעד הזמה מטעמה, ונימקה זאת שרק עם עדותו של עוז התחוורו לה טענותיו בנוגע לבעיות נפשיות. סברנו שאין לכך מקום ולכן דחינו בקשה זו. נסיף, שנוכח הבהרתה לעיל והבלתי משתמעת לשני פנים של ההגנה, לא היה מקום לשמוע את עד ההזמה לעיל. זאת ועוד – וגם זאת ציינתי לעיל – הגם שלעוז בעיות נפשיות מסוימות (ובכל מקרה רחוקות מרחק מזרח ממערב מכאלה המטילות ולו ספק באחריותו לביצוע מעשיו, או בכשירותו לעמוד לדין), ניכר היה במהלך ניהול ההליך שהוא ויתר הנאשמים מנסים "לתפוס טרמפ" על בעיות אלה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

דוגמה לכך היתה נושא הקטנוע וה"היתלות" בבעיות אלה כדי להסביר כיצד ומדוע נמכר הקטנוע. קבענו שלא היה ולא נברא, ומדובר בקטנוע שלא רק שלא נמכר לחלפים אלא שימש את הנאשמים לפני ולאחר רצח המנוח.

דוגמה נוספת לכך היתה בעת שראובן ועוז ניסו להסביר מה הם עשו בתקופת בריחתם וכיצד "העבירו את הזמן". השניים הסבירו שחלק מזמנם הוקדש לטיפול בעוז, וראובן אף הסביר שמשום מצבו של עוז הוא לא יכול היה להשאירו לבד. גם בהקשר זה, אני קובע שלא מיני ולא מקצתי. הסיבה שראובן לא "עזב" את עוז נעוצה בכך השניים נמלטו מרשויות החוק לאחר שרצחו את המנוח, ולא משום סיבה אחרת. זאת ועוד, השניים לא הצליחו להצביע ולו על בדל ראיה בנוגע לאותם "טיפולים" בעוז. לו אכן היו לעוז בעיות נפשיות שדרשו טיפול, חזקה על השניים שהיו פונים כמקובל במאה ה-21 לרופאים ולא למיני מטפלים עלומים ונסתרים.

המאשימה הפנתה, עת חקרה נגדית את עוז וכן בסיכומיה, לסתירות נוספות בהקשר זה (בעיקר בנוגע למועדים השונים שהועלו על ידי העדים בהם החלו בעיותיו הנפשיות של עוז), אך משום קביעותי לעיל ומשום שחלק מהנתונים עליהם הסתמכה המאשימה נלקחו מחוות הדעת לעיל שלא התקבלה כראיה, לא אסתמך על טענות המאשימה בהקשר זה.

עוד אעיר, כי משום טענתו של עוז שהוא מתבייש בבעיותיו הנפשיות, הורינו, לבקשת ההגנה, על "סגירת הדלתיים" בקטע הדיון בו תיאר את מצבו הנפשי, כאשר העיד להגנתו. הדבר היה כדי לאפשר לו להעיד באופן חופשי וכדי שלא תעלה מצדו כל טענה שלא עשה כן משום חשש כזה או אחר. עם זאת, בנקודת הזמן הנוכחית ומשום קביעותי לעיל אין מקום עוד להחלטה זו, ומאליו יוצא כי גם חלק זה בהכרעת הדין מותר לפרסום.

פרק כג' – זיהוי הנאשמים בסרטון הרצח וביתר הסרטונים

252. בפרק' ט' לעיל הפנינו לכך שצפייה בסרטון הרצח אינה מאפשרת להבחין במדויק בתווי הפנים של הרוצחים. עוד הפנינו לכך שמז"פ לא הצליחו להפיק ולשפר תמונות מסרטון הרצח באופן שמאפשר השוואה אל מול תצלומי הנאשמים.

ודוק, מדובר בניסיון השוואה על פי תווי פנים ואלה בלבד, ואפנה בנדון לעדות הגב' צפנת ברדה ממז"פ שציינה כי היא ניסתה "ללכוד" נתונים מתווי פנים בלבד. זאת ועוד, וזה הדבר החשוב, מדובר בניסיון השוואה על פי השיטה המורפולוגית, שיטה אובייקטיבית לפיה מושווים מאפיינים קונקרטיים בפניו וגופו של האובייקט על בסיס פרמטרים קבועים ומתודיים, **בניגוד**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לשיטה ההוליסטית - סובייקטיבית על פיה פועל כל אחד מאתנו (ור' בנדון הדברים שכתבתי בנדון בת"פ (מחוזי חיפה) 30287-08-13 מדינת ישראל נ' עוזיאל, פסקה 18 (4.11.14)).

עוד בפרק ט' לעיל, ציינו כי המשקל שאנו מייחסים לחלק מעדי המאשימה שהעידו כי זיהו את הנאשמים בסרטון הרצח, הוא אפסי. הכוונה ליוסי מהצרי ושמעון דהן. למען הסר ספק אחזור על מסקנתי, כי עדויות השניים היו מהימנות ואוסיף שאין לי ספק שהם מסרו את שמסרו מתוך אמונה מלאה בדבריהם. לא זו אף זו, הכרעת הדין תומכת בדברים שמסרו הגם שאינה מבוססת עליהם.

יוצא, כי עדי התביעה המשמעותיים היחידים עליהם ניתן לבסס ממצאים בהקשר לזיהוי הדמויות הנצפות בסרטוני מצלמות האבטחה ובסרטון הרצח בפרט, **הן חלי ונטע**.

253. לפני שניגש לניתוח עדויות השתיים בהקשר לזיהוי, מספר מילים על הליך הזיהוי באופן כללי ובפרט כזה המתבסס על בסיס צפייה בסרטוני מצלמות אבטחה.

עניין זה נותח בהרחבה בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 3055/18 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (4.8.20). באותו מקרה הורשע המערער בבית המשפט המחוזי בעבירת שוד, על בסיס עדות שוטר שזיהה אותו בסרטוני אבטחה. פניו של השודד בסרטון האבטחה היו מכוסות או כמעט מכוסות באמצעות כובע קפוצ'ון שלבש. נתונים רלוונטיים נוספים היו שהשוטר המזהה פגש את המערער מעל 10 פעמים בשנתיים טרם האירוע, וכי הליך הזיהוי נערך ומבלי שנאמר לשוטר שמו של המערער.

בית המשפט העליון (כב' השופט ניל הנדל) הפנה למאפייני ראיית הזיהוי, על יתרונותיה וחסרונותיה. מחד, אין חולק כי עד יכול לזהות נכונה אדם אחר; מנגד, עשויות ליפול בהקשר זה טעויות, וחיסרון מהותי נוסף הוא שכאשר מדובר בזיהוי רגיל (להבדיל מזיהוי מצפייה בסרטוני אבטחה) בית המשפט "חי מפיו של העד" במובן זה שקשה לבחון את העדות מבחינה אובייקטיבית. חסרונות נוספים הם שמנגנוני הזיהוי של העד המזהה הם סובייקטיביים ושונים מאדם לאדם, וכן קשה לעתים לבחון את מידת ההיכרות המוקדמת בין המזהה למזוהה.

השופט הנדל חזר על המבחן הנוהג בהקשר זה, שהוא מבחן כפול – פנימי וחיצוני. המבחן הפנימי בא לבחון את מהימנות העד, היינו באם הוא דובר אמת (מבחינתו). לכן, פעם שביט המשפט אינו מאמין לדברי העד, אין טעם להמשיך בתהליך הבחינה. המבחן החיצוני יוצא מנקודת הנחה שהעד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

דובר אמת מבחינתו, אך בא לבחון באם לא נפלה טעות בזיהוי. בהקשר זה נבחנות נסיבות הזיהוי, מידת ההיכרות בין המזהה למזוהה, תנאי הראות, האם המזהה שמע את שמו של המזוהה מידי חוקריו או מאדם אחר טרם הזיהוי, ועוד.

באותו מקרה קבע בית המשפט המחוזי שהעד המזהה מהימן, לאחר שהאחרון מסר שהוא מזהה את המערער באופן "ודאי" ו"חד משמעי" לאחר צפייה בסרטוני האבטחה. במסגרת פסק הדין בערער, הפנה בית המשפט העליון לכך שכאשר מדובר בזיהוי על בסיס צפייה בסרטוני אבטחה, יש לבית המשפט יכולת לבקר ולהעריך את טיב הזיהוי. לגופו של עניין, בית המשפט העליון זיכה את המערער - נקבע שמידת החשיפה של העד המזהה לשודד היתה מוגבלת, שכן מדובר היה בסרטונים קצרים יחסית שצולמו מזוויות מוגבלות, וכן משום שפניו של השודד היו מכוסות מרבית הזמן. נוסף על כך, הפנה בית המשפט העליון לכך שבעוד שהעד המזהה מסר כי מלבד הפנים הוא זיהה את אופן הליכתו של המערער, לא נטען לנתון ייחודי בהקשר זה. זאת ועוד, העד המזהה טען כי פגש מעל 10 פעמים את המערער מהלך תקופה של כשנתיים, אך התקשה לפרט באילו נסיבות הדבר היה ואילו נתונים יכול היה לקלוט אודות המערער באותם מפגשים. מפגשים אלה שונים ממקרים אחרים שנדונו בפסיקה ובהם זיהו עדים אנשים אחרים שעמם היו להם מערכות יחסים ארוכות שנים. לכן, קבע בית המשפט העליון ש "**הערכתו העצמית הנחרצת של השוטר אין לה על מה להישען בעולם המעשה**".

254. **נשוב לענייננו, שתי עדות מזהות עומדות על הפרק – חלי ונטע.**

255. **לגבי חלי, היא מלכתחילה מסרה שזיהתה את הנאשמים ברמה נמוכה למדי.** הפנינו לכך כי תמונות מתוך סרטון הרצח הוצגו לה בחקירתה מיום 7.11.17, והיא טענה שאינה יכולה לזהות משום התמונות המטושטשות, הגם שציינה כי את עוז היא יכולה לזהות ברמה של 5 מ 10; ולגבי תמונה אחרת ציינה, לא בפה מלא, כי הדמות עשויה להתאים לרועי ברמה של 6-7 מתוך 10.

בנוסף, היא מסרה את תיאור לבושם של הנאשמים ביום האירוע - רועי לבש מכנס קצר שחור אפור וחולצה קצרה שחורה; עוז לבש בגדים כהים; וראובן לבש גיינס כחול וחולצה לבנה. בעדותה בבית המשפט בהקשר זה היא השיבה כי התמונות מטושטשות והיא אינה מסוגלת לזהות דבר וכן טענה שהזיהוי החלקי במשטרה נעשה מתוך לחץ ופחד.

אין לי ספק כי חלי שיקרה בדברים לעיל שמסרה, במובן זה שהיא זיהתה היטב את בעלה, את אחיו, ואת חמיה בסרטון הרצח. עם זאת והגם שלא ניתן להצדיק את מעשיה, ניתן להבין –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מנקודת ראותה - את הדרך בה בחרה. כפי ששיקרה בנקודות רבות עליהן הצבענו, כך גם עשתה – בבחינת קל וחומר – גם לעניין הזיהוי. בעוד שלגבי נקודות אחרות בהן שיקרה כאשר הוצגו לה ראיות ניצחות (ר' לדוגמה מיקום חניית הרכב) היא נאלצה לשנות את גרסתה; באשר לזיהוי, טרם הומצא המכשיר הקובע שעד הטוען שאינו מזהה בוודאות אדם המוכר לו, משקר.

בענייננו, חלי - באופן פקחי למדי - לא טענה באופן מפורש שאינה מזהה את הנאשמים, אלא ניסתה "ללכת בין הטיפות" בכך שמסרה זיהוי שהוא "פרוזה". הוא הדין לעניין התיאור שמסרה אודות ביגוד הנאשמים ביום הרצח, שחלקו נכון וחלקו שאינו כזה.

מידת המהימנות הכללית שניתן היה לתת לחלי היתה כאמור נמוכה, ובחירתי לאמץ, כפי שהורחב לעיל, רק חלקים מאמרותיה במשטרה שזכו לחיזוקים של ממש. לכן, הגם שחלי נכנסת לתוך הקבוצה המאוד מצומצמת של עדי הזיהוי הפוטנציאליים, מסקנתי היא שאין לייחס משקל של ממש לגרסתה בהקשר זה, במובן זה שלא צריך לייחס משקל יתר לעצם הזיהוי, וכך גם אין לייחס משקל של ממש ל"אין" שבחצי הכוס הריקה.

256. **העדה השניה לעניין הזיהוי, והשונה בתכלית השינוי מקודמתה, היא נטע.** מדובר בעדה מהימנה ביותר, שעשתה מאמץ מלא למסור עדותה מלאה ואמיתית.

257. אפנה לפרק בו סקרנו את עדותה ואת אמרותיה במשטרה. למעשה, מי שנמצאו ה"מחזקים" הראשיים את מהימנותה של נטע הם לא אחרים מאשר הנאשמים.

כפי שהורחב לעיל, חלי היתה העדה העיקרית (והראשונה) שמסרה אודות שהתרחש בביתם של אלי וליאת סמוך לאחר חליפת רכב השברולט השחור, ואודות הנחייתו של ראובן לכולם להיכנס לתוך הבית, ובכלל זה אווירת הלחץ והבהלה ששרתה שם. בעוד יתר העדים מסרו גרסאות שלפחות בתחילה היו מתחמקות, נטע מסרה גרסה סדורה ואמיתית אודות שהתרחש בביתם של אלי וליאת מזרחי ועל אודות ההתרחשויות שהיו לאחר מכן.

הרחבנו כי הנאשמים לא אישרו תיאור זה, ולו באופן מלא, תקופה ממושכת, אך כאשר עלו לדוכן העדים הם אימצו בפועל את גרסתה של נטע בדון.

זאת ועוד, חיזוק של ממש למהימנותה של נטע הובא בשיחות שהוקלטו באפליקציה של מכשיר הטלפון שלה בנוגע לאירועים בימים שלאחר הרצח. הכוונה להתרחשות בביתם של נטע וחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בשכונת דניה, וכן לנסיעה של נטע עם מירי מזרחי ועם חי מספר ימים לאחר מכן. מדובר בשיחות "מזמן אמת" ואוטנטיות, שזכו לתימוכין בהמשך, אם כי בצורה מרוככת יותר, מפיהם של חי ושל מירי. עם זאת אדגיש, שבאופן מכוון לא אקבע כל ממצא לחובת הנאשמים על סמך אותם תיאורים אודות שהתרחש לאחר הרצח - ראשית, המאשימה לא עתרה לכך (ויתרה מכך, עת שהוגשו השיחות צוין מפורשות כי הדבר נעשה רק כדי לתמוך במהימנות העדה – ר' דיון מיום 27.10.19 עמ' 286); ושנית ועיקר, מדובר בתיאורים הנוגעים בעיקרם לעדויות שמיעה שאינן קבילות כנגד הנאשמים (לדוגמה, אמירתה של ליאת "הוא מת"; אמירותיה של ליאת למירי שטוב יעשו נטע וחי באם לא ימסרו שהיו במפגש). מטרתי באזכור השיחות מתוך האפליקציה היתה להראות שנטע שיתפה פעולה באופן מלא ולהוכיח את המצב בו היא היתה בעת שהתקיימו אותן שיחות.

258. ולעניין הזיהוי – סמוך לאחר מעצרו של רועי הוצג לנטע, ביום 5.8.18, סרטון הרצח והיא זיהתה את הרוצחים כראובן, רועי ועוז. נטע חזרה ועשתה כן גם בעדותה הראשית לפנינו.

עם זאת, בחקירתה הנגדית היא מיתנה את מידת הביטחון שמדובר בנאשמים ואף מסרה שיייתכן וטעתה בכך. הדבר היה לאחר חקירה נגדית ממושכת בה הודגשו מספר נקודות:

- (-) כי סרטון הרצח הוצג לה רק כ 10 חודשים לאחר הרצח, ביום 5.8.18;
- (-) שזהות החשודים היתה ידועה לה וגם החשד המיוחס להם;
- (-) בעדותה מסרה נטע שחלק מהזיהוי הסתמך על כך שראובן לבש מעין קפוצ'ון. נטע אף טענה שהיא זוכרת שהיא מסרה נתון זה לחוקריה עוד טרם הוצג לה סרטון הרצח. עם זאת, בפועל לא כך היה. עלה שרק כאשר היא צפתה בסרטון היא מסרה שהיא מזהה את ראובן (גם) על סמך אותו קפוצ'ון;
- (-) היכרותה השטחית יחסית עם הנאשמים במובן זה שהיא לא היתה יכולה לציין נתון ייחודי של מי מהם;
- (-) העובדה שתווי הפנים של הרוצחים בסרטון אינם נראים בבירור;
- (-) וטענתה שבעת שנחקרה במשטרה היא צפתה בסרטון הרצח זמן קצר יחסית.

259. מהי אם כן הקביעה העובדתית שניתן "למצות" מעדותה של נטע ביחס לזיהוי הרוצחים –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בהקשר ל**מבחן הפנימי**, מדובר כאמור בעדה מהימנה שהיתה מודעת היטב למשמעות הדברים שמסרה בנוגע לזהות הרוצחים, ודווקא הריחוק היחסי שלה מהם אפשר לה להעיד באופן כן ואמיתי.

לגבי **המבחן החיצוני**, הנתונים בנדון "מושכים" לכיוונים מנוגדים:

מחד, נטע מסרה שעובר לרצח היא היתה בת זוגו של חי כ 3.5 שנים. השניים התגוררו יחדיו והיא התלוותה **אחת לשבועיים** לבן זוגה כאשר השניים הגיעו למפגשים בהם נכחו בני משפחת דדון (כאמור, אחיו של חי – אלי, היה נשוי לליאת דדון). לדברי נטע, המפגשים היו במספר מקומות כולל בחיק הטבע, בים, ארוחות, וכד'. לכן ניתן לקבוע כי היא ראתה את הנאשמים במספר רב יחסית של מצבים וגם מספר רב יחסית של פעמים. לא ניתן לאמוד במדויק את מספר הפעמים אך בהערכה זהירה הייתי אומד זאת על כ 20 מפגשים. עם זאת, יש להסב את תשומת הלב כי נטע לא הגדירה עצמה כחברה של הנאשמים והיא ציינה את טיב יחסיה עמם כ"מינימליסטית". הדבר משליך באופן מסוים על איכות היכרותה עימם בהקשר לטיב הזיהוי.

מנגד, הנקודות אליהן הפנו באי כוח הנאשמים ופורטו לעיל אכן מקהות במידת מה את אמינות הזיהוי (להבדיל ממהימנותה של נטע שהיא כאמור גבוהה ביותר). במיוחד אפנה לכך שנטע לא הזכירה את הקפוצ'ון אלא רק לאחר שהוצג לה הסרטון. אין לי ספק שכאשר ציינה בפני חוקריה שהיא אמרה בחקירה קודמת אודות הקפוצ'ון (ר' תמלול החקירה מיום 5.8.18 עמ' 7 שורה 9) היא סברה שאכן כך היה, אך בפועל מדובר כאמור בשיקוף של מה שראתה בסרטון ולא של מה שזכרה מהמפגש בביתם של אלי וליאת.

260. ניסיון לאפיין את הזיהוי של נטע מעלה כי מדובר ב**זיהוי הוליסטי**. הגם שנטע לא כינתה אותו בשם זה, היא אמרה את הדברים בדרכה כאשר השוותה את הזיהוי שלה לדוגמה הבאה:

..תיקח לימון למשל .. אתה לא תוכן לתאר אותו, אתה תדע שזה לימון. אז זה אותו דבר..";

וכן:

"הדברים שם, זאת אומרת, פשוט אני מזהה אותם, מהיכרות כאילו, אני יודעת, אני רואה בתמונות ואני מזהה. אני רואה את הסרט ואני כן מזהה אותם. כאילו זה אין לי איך להסביר איך אני מזהה אותם, פשוט מזהה".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מהו אם כן אותו זיהוי הוליסטי בו האדם מזהה את האובייקט כמכלול אחד מבלי יכולת לעתים
לנמקו?

הדבר הוסבר באופן ממצה בע"פ 7679/14 ז'אדה נ' מדינת ישראל, פסקאות 63-69 (15.8.16).
באותו מקרה זוהה המערער שהורשע בעבירת רצח, על ידי מספר עדים שזיהו אותו בסרטון שצולם
בזירת הרצח, הגם שפניו של הרוצח לא נראו והוא נראה רק מגבו. מדובר באשתו, בתו ואדם נוסף.
הגם שאלה לא יכלו לפרוט את הזיהוי לפרוטות ולתאר נתון ייחודי או מיוחד שעל פיו זיהו, ניתן
משקל לזיהוי זה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על ההרשעה ונתן משקל לכך שמדובר
בזיהוי ספונטני על בסיס היכרות אינטימית וממושכת בכל מצבי החיים. בנוסף, הפנה בית המשפט
העליון (השופט נועם סולברג) לכך כי זיהוי זה מוכר במשפט העברי כזיהוי של "טביעת עין"
(להבדיל מזיהוי בסימנים). השופט סולברג הפנה בנדון לפסק דין של השופט זילברג, אשר בדומה
ל"טביעת עין" הרחיב על "טביעת עין של הקול" בה אדם מזהה את קולו של אדם המוכר לו היטב,
אך כשהוא נדרש לפרט ולנמק אינו יכול. וכך באו הדברים לידי ביטוי בפסק דינו של השופט זילברג
:

"... אך אם יתבקש המכיר 'להסביר ולבאר במלים מפורשות, כיצד הביר זיהה את האיש ואת
שיחו' הרי הוא — כפי שהנסיון מלמדנו — לא יוכל לעשותו כלל, או יוכל לעשותו רק למקוטעין,
והטעם לכך הוא: כי סגולות קולו של אדם הן, ברובו המכריע, כל כך אינדיבידואליות, כל כך
'חד פעמיות' עד שלא נתייחדו להן שמות וכינויים כלל באוצר המלים של השפה. זו היא ההכרה
המידית, השלמה והמוחלטת, הקרויה בלשון המקורות שלנו: 'טביעות עינא דקלא' בעברית:
'טביעת העין של הקול'..." (ע"פ 87/53 אל-נבארי נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ז
964, 972-973 (1953).

וסיכם את הדברים כב' השופט סולברג באופן הבא:

"הנה כי כן, לאותה היכרות ספונטנית ומיידית, אשר לא תמיד ניתן להסבירה — ניתן לעיתים
להעניק משקל רב. על אחת כמה וכמה, מקום בו מדובר ביותר מזיהוי אחד, על-ידי אנשים שונים
המכירים כולם את מושא הזיהוי. לאור זאת, סבורני כי בנסיבות העניין יפה עשה בית המשפט
המחוזי, כשהעניק את המשקל הראוי לזיהויו של המערער ולטביעת עינם של העדים השונים".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

261. סיכומו של דבר, אני נותן משקל של ממש לזיהוי של נטע. איני נדרש לדרג או ל"נקד" זיהוי זה – מחד וכאמור לעיל, מדובר בזיהוי שלו משקל במכלול הראיות; ומנגד, ברור שלו היה עומד לבדו, הוא לא היה מספיק להרשעת הנאשמים.

לא התעלמתי מהסתייגותה של נטע בחקירתה הנגדית ומכך שציינה שיתכן וטעתה עת זיהתה את הנאשמים. הסתייגות זו אינה מבטלת את הדברים שמסרה עת נחקרה במשטרה או את עדותה הראשית, אלא מאירים זרקור על הנקודות שאכן קיימות וצוינו לעיל ומוליכות למסקנה כי מבחינתה של נטע, לא היה מדובר – בסיכומו של דבר – בזיהוי ודאי.

אפנה בהקשר זה לכך כי גם לרמת זיהוי שאינה קרובה ל 100% יש ערך ראייתי. כך לדוגמה, בע"פ 914/81 שאול נ' מדינת ישראל (כפי שצוטט בע"פ 447/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 567) צוינו הדברים באים:

"גם זיהוי שאינו מוחלט, אלא מלווה בספק מה, אינו זיהוי חסר ערך. משקלו אמנם יפחת ולא יהא זה בטוח על פי זיהוי מופחת שכזה בלבד לקבוע ממצא מרשיע, אך משקלו עדיין עמו ואם ייתמך הזיהוי בראיות נוספות, המחזקות את הודאות שבו, כי אז תהווה ראיה זו בסיס איתן למבנה ההרשעה."

עוד ראה בנדון ע"פ 343/00 טוואש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.2.04); ע"פ 4087/97 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 849; ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (16.5.80).

זאת ועוד, אני סבור שלזיהוי של נטע, הגם שאינו ברמה של 100% יש משמעות כפולה נוספת:

- (-) הראשונה, שהיא זיהתה את שלושת הנאשמים "במקבץ" אחד;
- (-) והשנייה, שאינה אלא תמונת ראי של הראשונה, שנטע לא טענה לדוגמה כי אחד מתוך המזוהים כלל אינו מוכר לה. ארחיב בנדון בפסקאות הבאות כאשר אתייחס לזיהוי על ידי בית המשפט.

262. **זיהוי על ידי מראה עיניו של בית המשפט** – המזהה האחרון הוא אנוכי. תחילה אסקור את ההלכות בהקשר זה ולאחר מכן אתייחס לממצאיי שלי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

נקבע לא פעם **שבית המשפט רשאי ואף חייב להיעזר במראה עיניו**, וכל אימת שאין מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות אין בכך פסול. עשיתי שימוש ב"כלי" זה לעניין זיהוי הרכבים ודמויות שונות בפרקים לעיל, וארחיב על כך כעת בהקשר לסרטון הרצח.

"כלי העבודה" העומדים לרשות בית המשפט בהקשר זה הם אלה הנתונים לכל אדם והם - **יכולת הצפייה, ההבחנה, האבחנה והזיהוי.**

בע"פ 4204/07 טו"ס נ' מדינת ישראל (23.10.08) צוינו בהקשר זה הדברים הבאים -

"הלכה היא כי בית המשפט רשאי לסמוך על מראה עיניו ועל התרשמותו ממראהו של נאשם בכל הנוגע לזיהויו. כך, נפסק כי "התרשמותו של בית המשפט ממראה עיניו הוא אחד "מכלי [ה]עבודה" החשובים העומדים לרשותו, והיא נדבך חשוב ומרכזי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות וכיו"ב. לא זו בלבד שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בכלי זה, אלא שתפקידו השיפוטי מחייב אותו להיעזר במראה עיניו, וכל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - אין בכך כל פסול" (ע"פ 602/06 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 4, 22.1.2007); יחד עם זאת, בית המשפט נדרש לנהוג זהירות יתרה כשהוא משתמש בכוחו זה, מן הטעם שהתרשמותו אינה נבחנת במבחן של חקירה שכנגד (. . .)"

ובע"פ 7007/15 שמ"ל נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (5.9.18) נקבע כי -

"... **מדובר (מראה עיניו של בית המשפט התרשמותו - י.ל.) בכלים חשובים העומדים לרשותו של בית המשפט, ומהווים נדבך משמעותי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות ועוד.**"

עוד ראה בנדון ע"פ 7679/14 זאהאדה נ' מדינת ישראל, פסקה 64 (15.8.16); ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (11.11.15); ע"פ 3162/17 זייצב נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (19.10.17); ע"פ 3834/20 אליהו קלפון נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (29.7.21).

263. ויודגש, הזיהוי - של בית המשפט ובכלל - אינו חייב להיות רק על פי תווי פנים אלא יכול להתבסס על מגוון נתונים כגון מבנה גוף, בגדים, צורת הליכה או סימנים מאפיינים אחרים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כדוגמה לאמור לעיל אפנה לע"פ 6162/16 דל' נ' מדינת ישראל (4.2.18). באותו מקרה נרצח המנוח על ידי מספר מעורבים במהלך חג המולד. הנאשמים הורשעו בין היתר על סמך צילומי מצלמות אבטחה.

גם ערכאת הערעור צפתה בסרטונים ונקבעו בהקשר זה הדברים הבאים: **"שוכנעתי כי הדמות הנצפית בסרטונים 24 ו-26, אשר לבושה בחולצה שחורה ומכנסי ג'ינס כחולים, חובשת מצנפת ועוטה זקן של סנטה קלאוס – היא אכן דמותו של המערער 2"**. בית המשפט פירט בהמשך מה הוביל למסקנתו, וביחס לקביעת בית המשפט המחוזי צוין כך:

"שוכנעתי כי לא נפל כל דופי בקביעתו של בית משפט קמא, שהתקבלה על סמך צפייה חוזרת ונשנית בסרטוני האבטחה ועל יסוד עדותו של החוקר זולקין (עת/61), כי המערער 2 הוא הדמות המופיעה בסרטוני נקודות 24-26, ובהמשך גם בסרטוני נקודות 27 ו-28. ומכאן מתבקשת המסקנה החד משמעית, כי המערער 2 הוא שדקר את המנוח".

ועוד בנדון ר' האמור בתפ"ח (מחוזי חיפה) 24510-09-15 מדינת ישראל נ' ראג'י גורבאן (26.4.18); ע"פ 4912/96 רחמימוב נ' מדינת ישראל (20.7.99); קדמי, על הראיות כרך שלישי 1241 (2009); תפ"ח (מחוזי חיפה) 38806-12-17 מדינת ישראל נ' טאהא (15.7.20); תפ"ח (מחוזי חיפה) 15153-09-18 מדינת ישראל נ' כהנא (20.3.22).

264. חזרה לענייננו. אבהיר כי זיהוי על ידי בית המשפט אינו מלאכה קלה. קשה ואולי בלתי אפשרי "לשים בצד" את כלל הנתונים והמסקנות שנפרסו באריכות לעיל על בסיס צֶבֶר רחב ביותר של ראיות, ולהתייחס באופן "טכני" ומנותק אך ורק לסוגיית הזיהוי במובן הצר. עם זאת וחרף קשיים אלה אציין את הדברים הבאים.

265. הכרעת דין זו נכתבת בתום כ 4 שנות ניהול ההליך במהלכן נשמעו למעלה מ 50 דיוני הוכחות אליהם התייצבו הנאשמים ועוד דיונים לא מעטים בהם לא נשמעו ראיות. "היכרות" זו אכן אינה משתווה להיכרות של אדם קרוב הפוגש את רעהו לאורך שנים בנסיבות שונות ומגוונות. עם זאת, סבורני שמדובר במספר משמעותי למדי של פעמים בהן צפינו בנאשמים וקלטנו בחושינו נתונים רבים אודותיהם.

במהלך ניהול ההליך ראובן ורועי שוחררו ממעצרם וניתן היה לצפות בהם גם שלא בתא העצורים. למרבית הצער במהלך ניהול ההליך חלה ראובן במחלה קשה, רזה באופן משמעותי ולעתים אף

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הגיע לדיונים כשהוא נעזר בכיסא גלגלים. ברור כי נקודת ההשוואה היא טרם מחלתו ונתון זה מקהה באופן מסוים את איכות ה"היכרות".

נתון נוסף המסייע בידנו הוא תיעוד הוידאו של הנאשמים בחקירותיהם עם מעצרים. הנאשמים אמנם נעצרו זמן לא קצר לאחר הרצח (רועי כ 10 חודשים לאחר הרצח וראובן ועוז כ 14 חודשים לאחר הרצח), אך בהיעדר נתונים אחרים (וההגנה לא הביאה תצלומים או סרטונים סמוך ועובר לרצח מהם עלה כי נתונים היו שונים מאלה שהוצגו בחקירותיהם), ניתן להניח כי לא חל שינוי משמעותי בנתונים הגופניים. עוז הוא חריג בהקשר זה, שכן קיים לגביו תיעוד מהלילה שלפני הרצח, אז תועד במצלמות האבטחה של המועדון שם התקוטט עם יוסי בן גרטי.

בנוסף, הזיהוי יהיה לא רק על בסיס סרטון הרצח ברחבת המכולת אלא גם על פי תיעוד שניים מהרוצחים כפי שתועדו כשהם רוכבים על הקטנוע. בשים לב לקביעותיי כי מדובר ברצף אחד של התנהלות כפי שפורט בהרחבה לעיל וכפי שניתן אף להבחין בסרטונים עצמם, מדובר באותן דמויות.

להבהרת מסקנתי, קיבצנו בטבלאות להלן תצלומים נבחרים של ראובן, עוז ורועי, כשאנו חוזרים על כלל הערותינו לעיל ובראשן כי התצלומים לבדם אינם תחליף לצפייה בסרטונים, ועיון בקובץ מחשב עדיף על פני קריאה בעותק מודפס.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ראובן בחקירה (1/2019)

תמונות מסרטון הרצח

רוכבי הקטנוע ביום הרצח

ממצלמת יצחק שדה 20, שעה
17:05 (שעת מסך 15:43:55).
לפני זמן הרצח –

ממצלמת יצחק שדה 20 שעה
17:19 (שעת מסך 15:58:13)
לאחר זמן הרצח –

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

עוז בחקירה (חודש 1/19);	רוכבי הקטנוע ביום הרצח	תמונות מסרטון הרצח
 <p>תיעוד מהמועדון (5.10.17) מתוך מצלמות המועדון (מונה :03:05:49)</p>	<p>ממצלמת יצחק שדה 20, שעה 17:05 (שעת מסך 15:43:55). לפני זמן הרצח</p> <p>ממצלמת יצחק שדה 20, שעה 17:19 (שעת מסך 15:58:13) לאחר זמן הרצח</p> 	 <p>camera 1</p>

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תמונות מסרטון הרצח	רועי בחקירה (28.7.18);
 	<p data-bbox="978 454 1485 483"><u>תיעוד מהחקירה מיום 28.7.18 (ת/א5') מונה 19:30:</u></p> <p data-bbox="986 1048 1493 1077"><u>תיעוד מהחקירה מיום 28.7.18 (ת/א5') מונה 46:53:</u></p>

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

266. ולמסקנותיי בהקשר זה –

ניתן לטעמי לקבוע – וגם זאת בהערכת חֶסֶר – כי הרוצחים לכל הפחות דומים עד מאוד לנאשמים. כפי שכבר הורחב לעיל איכות סרטון הרצח אינה מאפשרת להבחין באופן ברור ומדויק בתווי פנים וכך גם הסרטונים ובהם נראים רוכבי הקטנוע, אך גם בשים לב למגבלה זו אני קובע כי –

ראובן (לכל הפחות) דומה עד מאוד למי שירה למוות במנוח וכן דומה עד מאוד למי שרכב (ישב מאחור) על הקטנוע. אפנה בנדון בעיקר למבנה הגוף המלא, לכך שעל פני הדברים הוא נראה מבוגר מבין השלושה, ולכך שמדובר במי שלראשו קרחת;

גם עוז (לכל הפחות) דומה עד מאוד לאחד משני הדוקרים שתקפו את המנוח, תוך שאפנה בעיקר לדמיון במבנה הגוף, לתספורת, ותחילת הזקן;

הדברים נכונים גם לגבי רועי. ניתן לאפיין אותו כדמות רזה באופן יחסי ואפנה לתחילת קרחת בחלק הקדמי של ראשו.

כפי שצינתי לעיל קשה "להפריד" בין כלל הנתונים הידועים לי, אך אין מנוס מכך חרף המלאכותיות בכך והמגרעות שבהליך זה (ר' בנדון עניין סויסה שכבר הוזכר לעיל - ע"פ 4204/07 בפסקה 10; ועניין רקייק שגם הוא הוזכר לעיל – ע"פ 3055/18 פסקה 13).

עוד אפנה – וגם לכך יש משמעות לטעמי – כי לא רק ששלוש הדמויות דומות עד מאוד (לכל הפחות) לשלושת הנאשמים; אין – וזו חשיבות הדבר כעת – ולו נתון סותר אחד בנדון שיכול היה להתריע או לאותת, שמא נפלה טעות בזיהוי הכולל; או שאחת מהדמויות אינה מתאימה/דומה למי שהמאשימה טוענת שהוא הנאשם.

פרק כד' – סיכום החלק העובדתי בנוגע לזיהוי הרוצחים

267. כפי שצוין לעיל, מדובר בתיק נסיבתי במובן זה שאין עד שמסר באופן ישיר שהוא זיהה את הנאשמים או מי מהם רוצח את המנוח. עם זאת, הובא מקבץ רחב של ראיות להוכחת טענה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

זו של המאשימה ובכלל זאת ראיות זיהוי אך ברמה שאינה מספיקה לבדה להוכחת טענת המאשימה.

268. בפרק בו סקרנו את ההלכות לעניין ראיות נסיבתיות ציינו כי בשלב הראשון על בית המשפט לבחון את מהימנות הראיה הנסיבתית כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. הפנינו לכך כי בשלב זה כל ראיה צריכה להיות אמינה, אך לאו דווקא ברמה של למעלה מכל ספק סביר. **שלב זה מצוי מאחורינו**; בשלב השני יש לבחון האם די בתמונה הכוללת שעולה מצבר הראיות הנסיבתיות כדי להסיק את המסקנה המרשיעה. גם בהקשר זה הערנו לא פעם את הערותינו ומסקנותינו, הגם שכעת נעשה זאת בשנית; בשלב השלישי והאחרון מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר סביר חלופי לצבר הראיות הנסיבתיות. גם לחלק זה של הליך בחינת הראיות נתייחס להלן.

"אז מה היה לנו?" ; ובמלים אחרות - ננסה "לכווץ" ולקבץ כ 200 עמודים (עז כה) למספר מצומצם ומרוכז של מסקנות וקביעות:

(-) הוכח כי בלילה טרם האירוע הסתכסך עוז במועדון בצ'קפוסט עם יוסי בן גרטי. בעקבות אותו סכסוך הגיעו יוסי בן גרטי והמנוח סמוך לביתו של עוז, ארבו לו שם וכשעוז הגיע רדף אחריו יוסי בן גרטי אך עוז הצליח להימלט;

(-) הוכח כי כ 10 שעות לאחר האירוע לעיל - ביום הרצח בשעות אחר הצהריים, התאספה משפחת דדון בביתם של אלי וליאת מזרחי ברח' יצחק שדה בקרית אתא;

(-) הוכח כי במהלך המפגש המשפחתי לעיל חלף בשעה **16:54** רכב השברולט השחור סמוך לביתם של אלי וליאת. ברכב ישבו אותה עת תומר איסקוב, המנוח, ויוסי בן גרטי. לא היה מדובר בנסיעה תמימה ואף לא בחליפה בודדת. הפנינו לכך כי תיאורו של תומר איסקוב בנדון היה שקרי. לא ניתן לדעת בוודאות מה היו כוונותיהם המדויקות של נוסעי השברולט אך ניתן לקבוע כי חששם של הנאשמים מפני נוסעי השברולט היה מוצדק;

(-) סמוך לאחר שרכב השברולט חלף ליד ביתם של אלי וליאת מזרחי, הורה ראובן לכלל האורחים (למעט הנאשמים ואלי) להיכנס לתוך הבית; הוכח כי בבית היתה אווירת בהלה, תריסי הבית הוגפו; והנאשמים ואלי "נעלמו" לכ 20 דקות (משעה 16:55 אז החלה נסיעת

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הנאשמים ביונדאי ועד 17:17 אז שבו לשם לאחר הרצח – זה חלון הזמן שתואר בהרחבה בסקרנו את סרטוני האבטחה – וזה הזמן שנוצל על ידי הנאשמים לרצח המנוח;

(-) כדקה לערך לאחר שרכב השברולט חלף ליד ביתם של אלי וליאת, יצאו הנאשמים בעקבותיו באמצעות רכב יונדאי האקסנט של רועי. רכב זה שימש בענייננו כ"עד מרכזי" והפנינו לסימנים המזהים הייחודיים שלו;

(-) הוכח כי היחידים שיכלו לעשות ברכב היונדאי שימוש היו הנאשמים. רועי אף אישר כי במהלך אותו אחה"צ הוא עשה ברכב שימוש, הגם שמדובר בשימוש כוזב ומטעה (תיאור בנוגע לנסיעה להבאת אופני הילד); הוא "קשר" עצמו לרכב; והנאשמים קשרו עצמם זה לזה שכן בכל גרסאותיהם הם מסרו שהיו יחד כל אותו אחר הצהריים;

לחבורת הנאשמים ניתן להוסיף את אלי מזרחי. שמו הוזכר בכתב האישום כמי שנלווה לנאשמים גם בנסיעה לזירת הרצח, אך לענייננו בין אם הוא אכן היה שם ובין אם לאו, הדבר אינו מעלה או מוריד לעניין אשמת הנאשמים. ויובהר, לא עלה כל ספק, ולו קלוש, שמא אלי נמנה בין השלושה שרצחו בפועל את המנוח (במובן זה שיש "להחליפו" עם מי מהנאשמים). לא זו אף זו, כנגד כל אחד מהנאשמים יש ראיות עצמאיות המציבות אותו בזירת הרצח ממש;

(-) לעניין "העד המרכזי" והוא רכב היונדאי, מעבר לסימנים הייחודיים שלו הפנינו לכך כי הוא "יצא" מסביבת ביתם של אלי וליאת ואף חזר אליו. עוד הפנינו לכך כי לאחר הסיבוב הראשוני של הנאשמים, הם שבו לבית, ראובן ועוז עברו לקטנוע, שני הרכבים נסעו לכיוון בית משפחת דדון וכעבור זמן קצר חזרו משם. צפייה בפרטיהם של רוכבי הקטנוע מעלה בנקל כי מדובר בשניים מהרוצחים הנצפים בסרטון הרצח. גם הקטנוע – ממש כמו היונדאי – נקשר לסביבת הבית של אלי וליאת, וקבענו כי מדובר בקטנוע שהיה רשום על שמו של רועי, ומי שנהג בו ביום הרצח היה עוז;

(-) אמור מעתה (הגם שסופית הדבר ייקבע רק בתום השלב השלישי של שלב ניתוח הראיות הנסיבתיות), נוסעי היונדאי אינם "סתם" נוסעים אלא הנאשמים; וכך גם אלה שרכבו על הקטנוע;

(-) הפנינו ל"סבב השני" של נסיעת היונדאי על נוסעיו, ולכך כי הרכב עצר סמוך לזירת הרצח. זמן מה לפני כן חנו שם נוסעי רכב השברולט. הפנינו למספר עדים שציינו כי מתוך רכב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

היונדאי (הגם שחלק מהעדים ציינו רק רכב לבן, לבן ישן, וכו') יצאו 3 דמויות שכאמור לעיל הם הנאשמים. אחד מהם החל לירות לעבר המנוח וחבורתו, וחלק מהקליעים פגעו ברכב מזדה שחנה בסמוך ;

(-) המשך האירוע תועד בסרטון הרצח שצולם במצלמת האבטחה של המכולת שברחבה שלה בוצע הרצח עצמו ;

(-) הפנינו לכך כי עוד טרם שהמעורבים נכנסו לרחבה עצמה, אחד הרוצחים מעד ונפל. כמו כן הפנינו לכך כי חלי מסרה בחקירתה כי באותו היום הבחינה בפצע שפשוף טרי ברגלו של רועי, ורק במהלך עדותה בבית המשפט היא הוסיפה כי הדבר קרה עת מעד מ"הובר בורד". ציינו כי חלי היתה ככלל (למעט נקודות שהוכחו בראיות חיצוניות) עדה לא מהימנה, והדברים נכונים גם בהקשר לנקודה זו. למען הסר ספק, מי שמעיד ורגלו השתפשפה מחוץ לרחבת המכולת ושניות ספורות לפני הרצח, הוא רועי ;

(-) בסרטון הרצח ניתן לראות כי האדם כבד הגוף והמבוגר מבין השלושה ירה באקדח לעבר המנוח, בעוד שני האחרים דקרו אותו ;

(-) הפנינו לכך כי את הרוצחים זיהתה ב"זיהוי הוליסטי" נטע, הגם שרמת הזיהוי שלה לא היתה וודאית ; וגם אני קבעתי – על סמך סרטון הרצח והסרטונים בהם נראים רוכבי הקטנוע (ראובן ועוז) - כי הם לכל הפחות דומים מאוד לנאשמים ;

(-) ועוד לגבי רחבת המכולת - הפנינו לכך כי ברחבה נמצאה טיפת דם של רועי. רועי העלה מספר הסברים להימצאות טיפת הדם במקום, ותיאר כי מעת לעת נהג להגיע למכולת כדי לקנות שם מצרכים שונים. ואולם, הסברים אלה נדחו על ידי, הן משום שהיו כבושים והן בהקשר הקונקרטי. אין זה מתקבל על הדעת שטיפת הדם היתה נשאת "ללא פגע" זמן לא מוגדר אך בכל מקרה מעבר למספר ימים. כפי שתואר בהרחבה על ידי מומחה המז"פ, מדובר בסביבה בה דורכים אנשים רבים ויש להניח שהיא נשטפת ומנוקה תדיר ;

(-) לאחר הרצח המשכנו ובחנו את מסלול נסיעת היונדאי וגם דבר זה חיזק באופן משמעותי הראיות כנגד הנאשמים – ראשית, הראינו כי במושב האחורי ישב אדם שלבש עליונית עם פסים באזור הכתפיים וכן לבן בצווארון או בכובע, ממש כפי שלבש מי שירה במנוח למוות. מדובר באותו אדם שרכב על הקטנוע ; שנית, הפנינו לכך כי במושב האחורי של היונדאי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

נמצאה כמות לא מבוטלת של שרידי ירי – באופן שתואם את ישיבת היורה שם שניות ספורות לאחר הירי; ושלישית, הראינו כי רכב היונדאי המשיך בדרך המובילה לכיוון ביתם של אלי וליאת, אך לא לרחוב יצחק שדה אלא לשביל העפר המוביל לכניסה האחורית לבית;

(-) הצבענו כי סמוך לאחר שרכב היונדאי ובו הנאשמים הגיע לכניסה האחורית של ביתם של אלי וליאת, שוב ניתן להבחין בעוז וראובן רוכבים על הקטנוע ברחוב יצחק שדה, נמלטים עד שייתפסו למעלה משנה מאוחר יותר. ראובן, כאמור, לבש את העליונית עם הפסים הלבנים (באזור הכתפיים ופס לבן על גבי הצווארון או בשולי הכובע).

(-) עוד הפנינו לכך שלאחר שהנאשמים החנו את רכב היונדאי סמוך לכניסה האחורית של הבית, נראתה חלי נוהגת בו. נסיעה זו של חלי – ובעיקר המיקום ממנו יצאה עם הרכב – הוסיפה עוד ראייה כבדת משקל לרצף ארוך של ראיות בנוגע למסלול נסיעת היונדאי. לא זו אף זו, הפנינו לגרסתה של חלי ולפיה לאחר אותן כ 20 דקות בהן "נעלמו" הנאשמים, רועי נכנס והחזיר את מפתחות היונדאי;

(-) צבר ראיות נוסף היה בכך שהנאשמים נמלטו סמוך לאחר הרצח. בהקשר זה קבענו כי עם מעצרים (קצת פחות משנה לגבי רועי וקצת למעלה משנה לגבי ראובן ועוז), הם שמרו על זכות השתיקה. מדובר בזכות השמורה להם, אך החלטה כזו מעוררת תמיהה ממי שמואשמים בתיק רצח וזעקו, כהגדרתם, לחפות מלאה. זאת ועוד, ההסברים שמסרו להימלטות כאשר עלו לדוכן העדים היו שקריים בעליל וחסרי היגיון בסיסי; עוד הצבענו על תמיהות ושקרים נוספים וביניהם "הרחקת הבעלות" בקטנוע; אי העדת עדי הגנה פוטנציאליים, ועוד.

269. על בסיס האמור לעיל, הוכח שציר עלילתי-נסיבתי-ראייתי אחד וקוהרנטי מחבר את כל הראיות לכדי תמונה ברורה ולפיה הנאשמים הם רוצחיו של המנוח.

יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בעניין שוורץ לעיל (ע"פ 5459/09):

"בית המשפט בוחן בסוף הדרך את סל הראיות כמכלול, כל ראייה כשלעצמה וכל הראיות בהצטברות [...] הצטברות ראיות שכל אחת מהן כשלעצמה אינה מעבר לכל ספק סביר, מגדילה את הסתברות מסקנתן. הדגש הוא על הצטברות ראייתית, שבתורה מובילה להסתברות ראייתית" (פסקאות 58-59; ההדגשות במקור).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

270. לאור האמור לעיל, מצויים אנו בשלב השלישי בו מועבר אל הנאשמים הנטל (הטקטי, ולא המהותי) **להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדם, ושיהיה בו להותיר ספק סביר באשר לאותה תמונה שהצטיירה כנגדם.**

מסקנתי החד משמעית היא שהנאשמים היו רחוקים ביותר מהעלאת ספק סביר בנדון. מעבר לנתונים שכבר נדונו לעיל, וביניהם כלל הראיות שנדונו לעיל, ההימלטות מקרית אתא, כבישת עדותם והגרסאות הבלתי מהימנות בעליל שמסרו בעדותם, אפנה לכך כי כדי לקבל תרחיש חלופי כלשהו, עליו לעמוד בתנאים הבאים או להשיב לתמיהות הבאות:

(-) לכך שחרף העובדה שהמנוח וחבריו הגיעו לסביבת מגוריהם של הנאשמים ולמקום בו שהו אותה עת (ביתם של אלי וליאת), בצירוף מקרים "פלאי", הגיעו 3 רוצחים אחרים לרחבת המכולת הסמוכה לבית הנאשמים ואז – בהתלכדות קוסמית של זמן ומרחב עם ההתנהלות הנוגעת לנאשמים - רצחו את המנוח..;

(-) לא זו אף זו, על פי אותו תרחיש דמיוני, אותם רוצחים דמו דמיון מפתיע לנאשמים ואף נסעו ברכב מסוג יונדאי אקסנט שנשא את הסימנים הייחודיים של רכבו של רועי..(!);

(-) ואם לא די בכך, אותו רכב מסוג יונדאי אקסנט אף יצא מסביבת ביתם של אלי וליאת ושבו אליו לאחר הרצח;

(-) זאת ועוד, אם נאמין לנאשמים הרי שבאותן 20 דקות קריטיות (בין 16: 54 ל 17: 17) הם נותרו בחצר ביתם של אלי וליאת והשגידו שרכב השברולט לא יחזור. על פי תיאורם הם המשיכו לתצפת לכיוון הרחוב כדי לוודא שהרכב לא חוזר, וזאת מתוך מטרה להגן על בני משפחתם שהסתגרו בתוך הבית. זאת ועוד, הנאשמים אף טענו שהבחינו ברכב השברולט חולף מספר פעמים סמוך לביתם.

משכך היה עליהם להבחין במחזה "מוזר" למדי, מחזה ובו באותו רחוב ממש, חלף לא רק רכב השברולט **אלא גם רכב יונדאי אקסנט לבן ה"דומה" עד מאוד לרכבם**. מחזה זה היה אמור להיות מוזר כפליים, שכן באותו רכב יונדאי וודאי הבחינו הנאשמים **באנשים הדומים מאוד להם עצמם** (...). ואם לא די בכך, הנאשמים היו אמורים לצפות במחזה עוועים של ממש שכלל חליפה של **קטנוע ועליו 2 דמויות הדומות עד מאוד לראובן ועוז** (!..).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ניחא אם לא הבחינו בדמיון בין נהג הקטנוע לבין עוז (שכן נהג הקטנוע חבש לראשו קסדה נפתחת הדומה עד מאוד לזו של עוז), אך הרוכב מאחור דמה דמיון "מבהיל" לראובן, היה לבוש באותם בגדים שלו ולא חבש לראשו קסדה כך שיכלו לראות את פניו.

למותר לציין כי המחזה לעיל לא התרחש במציאות, שכן אין מדובר בסרט הוליוודי אלא בסיטואציה בה הם, ולא אחרים, רצחו את המנוח.

ובמילים אחרות, המקריות לעיל לא התרחשה משום שכל תרחיש, מלבד המסקנה שהרוצחים אינם אלא הנאשמים, ולהיפך, הוא דמיוני. ועל "מקריות" שכזו שאינה יכולה להתרחש במציאות, נאמרו הדברים הבאים:

"מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר 'מעשי אל' (כנטען) באים בזה אחר זה בשרשרת של נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל עבר אשמתו של הנאשם, נאמר אנו- כבני אנוש- כי יש להרשיע אותו וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעתועים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם מצטרפים האחד אל רעהו, אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות וערכה של טענת תעתוע ממעל שואפת לאפס". דנ"פ 3391/95 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (2) 377.

וכן יפים בהקשר זה דבריו של השופט חיים כהן בע"פ 325/64, ירקוני נ' היועמ"ש, פ"ד יח (4) 28:

"כלל גדול ומקודש הוא שאין מרשיעים אדם בדין, כל עוד לא הוכחה אשמתו בראיות כשרות ומהימנות; אבל חוששני כי שעה שהסניגורים המלומדים פיתחו לפנינו, כיד הרטוריקה הטובה עליהם, תיאוריה פנטסטית זו ... נעלם אז מעיניהם כלל גדול אחר, והוא שחייב שופט לשקול את הראיות המובאות לפניו בעיניים פקוחות ותוך כדי שימוש מלא באוצר הידיעות והידע שהוא מנת חלקו של אדם נבון ומשכיל במקומנו ובתקופתנו שלנו. בית- המשפט לא בשמים הוא, לאמור נעלה נא השמימה ונצייר להם ליושבים שם תמונות דמיוניות של המתרחש עלי אדמות: בין כה וכה חיים הם כביכול בעולמם שלהם ולא ישכילו להבחין בין הדמיון ובין המציאות; ולא עוד אלא קשורים הם ואסורים בעבותים בדיני הראיות ובאין להם ראיה אין להם ראיה, בחינת עיניים להם ולא יראו. האמת היא

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שהשופט בתוך עמו הוא יושב, ויש לו מה שענינו רואות, וניסיון החיים ומציאות החיים הם כלי עבודתו כמו הדין והחוק ..."

ובנוסף נפנה לדבריו של השופט גולדברג אודות הספק הסביר, שנקבעו בע"פ 3126/96, עמ"ד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3), 638, שם צוינו הדברים הבאים.

"...במשפט פלילי נדרש 'ספק סביר' כדי שיזוכה הנאשם. ספק כזה אינו קם על דרך העלאת השערות מצויות מן האצבע. צריך הוא להיות הגיוני ואחוז בראיות. עלילה בסיפור בלשי, שבו ממריא הסופר ביצירתו על כנפי דמיונו ולש בעובדות כאוות נפשו, אינה אמת-מידה ליצירת ספק סביר במשפט."

פרק כה' – יישום הדין על עובדות המקרה

271. כבר בפתח הכרעת הדין ובפרקים לעיל ציינו כי השלושה שגרמו למותו של המנוח ראויים להיות מכונים רוצחים. דומה כי גם ההגנה לא חלקה על כך, וכל טיעוניה כווננו לשאלת זהות הרוצחים; וליתר דיוק, לטענה כי הנאשמים אינם הרוצחים. עמדתנו היא כי הוכח באופן ברור וחד משמעי כי מדובר ברצח מתוכנן; וכן כי הוא נעשה לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. ס' 301א(א)(1) לחוק נוקב בשתי האפשרויות לעיל, וכאמור שתיהן התקיימו. מדובר בהתנקשות מתוכננת, במסגרתה הנאשמים הוציאו לפועל את תכניתם להמית את המנוח וחבריו; הם עשו כן בקור רוח ואכזריות ותוך שהם מסכנים אחרים ולכן מתקיימת גם נסיבה מחמירה 9. ארחיב בנדון.

272. כתב האישום המאוחד כנגד הנאשמים הוגש ביום 24.1.19 וייחס להם כעבירה עיקרית רצח בכוונה תחילה, לפי סעיפים 300א(2)+29 לחוק העונשין, בנוסחו טרם תיקון 137 לחוק.

ביום 10.1.19 התפרסם תיקון 137 לחוק העונשין בנוגע לרפורמה בדיני המתה, שתחילתו ביום 10.7.19. בסעיף 25(ב) לתיקון נקבע כי על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה, יחולו הוראות סעיף 5א(א) לחוק העונשין, ולפיו, בקצרה, יש להחיל על הנאשם את המקל מבין הדינים. כפי שכבר צוין לעיל, המאשימה טענה שלא חל דין מקל, שכן לו כתב האישום היה מוגש לאחר כניסת הרפורמה לתוקף הייתה מיוחסת לנאשמים עבירת רצח בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 301א(א) בנסיבות ס"ק (1) לפיו: **"המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"**; וכן בנסיבות ס"ק (9) לפיו: **"המעשה בוצע תוך**

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

יצירת סכנה ממשית לחייו של אחר נוסף על הקורבן. כאמור לעיל, עמדתנו בנדון כעמדת המאשימה, ולמעשה הנאשמים לא העלו טענות בהקשר זה.

273. משכך, אבחן תחילה את מעשי הנאשמים לפי הדין הישן ולאחר מכן אבחן האם יש לתיקון 137 השפעה על ענייננו. סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בנוסחו טרם התיקון קבע כי **"הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם"** מבצע רצח ודינו **"מאסר עולם ועונש זה בלבד"**.

274. להוכחת היסוד הנפשי בעבירה זו נדרשה **"כוונה תחילה"** ביחס לתוצאות המעשה. יסוד נפשי זה הוגדר בסעיף 301(א) לחוק העונשין (בנוסחו הישן): **"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו"**.

סעיף 301(ג) לחוק המשיך וקבע כי: **"כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה"**.

יסוד ה"כוונה תחילה" כלל אם כן שלושה מרכיבים מצטברים והם **"החלטה להמית"**; **"הכנה"**; ו**"היעדר קינטור"**.

באשר ל"החלטה להמית" – נקבע כי זו נדרשת בשני מישורים – הראשון, הרציונלי - צפיות התוצאה הקטלנית; והשני, האמוציונלי - חפץ בתוצאה הקטלנית (ע"פ 4523/14 חלילי נ' מדינת ישראל (20.1.16)). נקבע כי ניתן להיעזר ב"חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון, על דרך כלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו; וכן כי ניתן ללמוד על החלטה להמית מנסיבות האירוע הקטלני (ע"פ 1119/11 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (5.5.15)). לצורך כך אף גובשו מבחני עזר - בחינת אופן ביצוע ההמתה; האמצעי ששימש לשם כך; מיקום הפגיעה בקורבן; מספר הפגיעות בו; דברים שאמר הנאשם לפני ודברים שנאמרו או נעשו לאחר האירוע, ועוד (ר' לדוגמה ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל (2.7.03));

באשר ל"יסוד ההכנה" – נקבע כי מדובר ביסוד פיזי טהור בגדרו נבחנות ההכנות המעשיות אותן עשה הנאשם לצורך מימוש ההחלטה להמית את קורבנו, לרבות הכנת האמצעים אשר עתידים

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

לשמש אותו לצורך כך. יסוד ההכנה עשוי להתגבש בנאשם עוד טרם מעשה ההמתה; בתכוף למעשה; ואף במשולב במעשה עצמו (ע"פ 1310/12 שוורצמן נ' מדינת ישראל (3.11.14));

ובאשר ליסוד "היעדר הקינטור", נקבע כי יש להוכיח שהנאשם המית את המנוח **"בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו"** (ס' 301(א)) ובמילים אחרות, יש לבחון כי מיד ובסמוך לביצוע מעשה הקטילה לא קונטר הנאשם על ידי קורבנו. בחינת יסוד זה נעשית על פי אמת מידה סובייקטיבית ועל פי אמת מידה אובייקטיבית (ע"פ 4519/11 שיחורדייב נ' מדינת ישראל (4.5.15); ע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל (29.10.18) וכן נקבע כי התגרות עשויה להיחשב לקנטור רק אם בוצעה בסמיכות זמנים למעשה ההמתה, שאחרת ניתן להניח כי הייתה בידי הנאשם השהות "להתקרר" ולשקול צעדיו (ע"פ 7392/06 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (28.6.10)).

275. חזרה לענייננו – מעשיהם של הנאשמים מוליכים בבירור למסקנה כי יש מקום להרשיעם בעבירת הרצח שיוחסה להם בכתב האישום, בנוסחה טרם התיקון.

מדובר, כאמור לעיל, בהתנקשות מתוכננת. הנאשמים, בעת שהיו בארוחה המשפחתית בבית של ליאת, הבחינו ברכב השברולט בו נסעו המנוח וחבריו וחששו מפעולה אלימה של מי מנוסעי הרכב. לא נחזור על כלל ההתרחשויות ביחס ליציאת הנאשמים מהבית ונסיעתם אחר רכב השברולט, אך הוכח כי בשלב זה או בסמוך לכך, גמלה בליבם של הנאשמים ההחלטה להמית את המנוח וחבריו.

מסקנה זו נלמדת ממעשי הנאשמים לפני, בזמן הרצח ולאחריו. כאמור, לפני הרצח הנאשמים הצטיידו באקדח עם תחמושת ושני סכינים. הפנינו לכך כי יש להניח שההצטיידות בכלים המשחיתים הייתה זמן קצר לאחר נסיעת רכב השברולט, בעת הנסיעה לכיוון בית הנאשמים בשעה 17:05. הנאשמים שבו לבית של ליאת בשעה 17:07, עוז החנה את הקטנוע והשלווה יצאו לתור אחר המנוח וחבריו, עד שהבחינו בהם סמוך למכולת בשעה 17:15. הנאשמים פרקו מהרכב, תוך שראובן החל לירות לעבר החבורה כבר בעת היציאה מהרכב; ורועי ועוז רצו אחרי המנוח ויוסי בן גרטי שנמלטו לכיוון המכולת. משלב זה מצלמת המכולת תיעדה את הרצח עצמו וכאמור מדובר בתיעוד מצמרר וקשה. עוז הצליח לתפוס את המנוח והחל לדקור אותו בעוצמה מספר פעמים בפלג גופו העליון, בעיקר בגבו. בשלב זה הצטרפו למעשה בצוותא רועי, שאחז בסכין, וראובן שירה מטווח קצר לעבר המנוח, וזאת תוך שעוז המשיך לדקור את המנוח והשלווה מכתרים אותו ברחבת המכולת. המנוח הצליח להימלט מהנאשמים, עוז המשיך לרדוף אחריו מספר מטרים תוך שהוא מניף לעברו את הסכין אך לאחר מספר מטרים חדל ורץ עם ראובן ורועי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

חזרה לכיוון רכב היונדאי והשלושה נמלטו מהמקום. למנוח נגרמו 3 פצעי ירי, 5 פצעי דקירה בגב וכן פצע דקירה/חתך בשורש כף יד ימין. המנוח נפטר לאחר זמן קצר כתוצאה מאיבוד דם בעקבות מעבר תעלת קליע דרך הגו.

276. הגם שהנאשמים לא העלו טענה זו, ניתן לכאורה להקשות ולשאול מדוע, באם הייתה לנאשמים כוונה להמית, הם "עזבו" את המנוח כשהוא עדיין בחיים. אין חולק כי המנוח הספיק להתקשר למד"א ולצעוד עד סמוך לסוכה של משפחת ציפורה.

סבורני כי מעשי הנאשמים מדברים בעד עצמם. 3 יריות בפלג גוף עליון ובנוסף 5 פצעי דקירה גם הם בפלג גוף עליון אינם מאפשרים לנאשמים לטעון כי מי מהם סבר שהמנוח יוותר בחיים; ובמילים אחרות – מדובר בפגיעות המעידות כי כוונת הנאשמים הייתה אחת – להמית את המנוח.

בנוסף, נפנה לכך שלא אחת הוכרה בפסיקה קיומה של החלטה להמית גם במקרים בהם הקורבן לא התמוטט על אתר, והודגש כי את ההחלטה להמית יש לבחון בעת המעשה עצמו, כמתחייב מעקרון המזיגה. כך למשל בע"פ 5964/13 פרץ נ' מדינת ישראל (1.6.15) נדחה ערעור על הרשעת המערער ברצח בנסיבות של דקירה אחת בלב תוך שצוין "אף יתכן כי המערער אכן הופתע לשמוע כי המנוח נפטר, בהתחשב בכך שהמנוח הצליח להימלט ממנו בריצה במורד שלוש קומות ואף לתקוף אותו מחוץ לבניין. אלא שאת הרכיב של "ההחלטה להמית" יש לבחון בעת מעשה הדקירה" (פס' 29). ועוד ר' בנדון ובשינויים המחויבים האמור בע"פ 2760/14 עדן אוהיון נ' מדינת ישראל, פסקה 65 (7.10.15).

זאת ועוד, יש לזכור כי המעשה היה מהיר וממוקד, בלב שכונת מגורים הקרובה למקום מגורי הנאשמים, בשעת יום ובעת שתושבים נמצאים בסוכותיהם. לכן, הנאשמים מיהרו להימלט מחשש שיזוהו או ייתפסו. נפנה בהקשר זה לדברים שנקבעו בע"פ 8449/17 פלוןי נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (16.6.19)

"...ב"כ המערערים טענו, כי עזיבת המקום מבלי להוסיף ולפגוע במתלוננות שכבר הופלו ארצה, מעידה על העדרה של כוונה להמית, והפנו לפסקי-דין כתימוכין לטענתם. אולם, לדידי אין הנדון דומה לראיה. כך למשל, בעניין מיקל הובע ספק בדבר קיומה של החלטה להמית, אך זאת במקרה שבו דקרה המערערת את המנוח פעם אחת, ומיד לאחר מכן זעקה לעזרה ונותרה לצדו, ניסתה לסייע ולטפל בו עד להגעת כוחות ההצלה (...). לא הרי מצבים אלו, כהרי תקיפת קשישות בכלי נשק רצחניים, שיכולים להכניע גדולים, בריאים וחזקים מהן בנקל, והותרתן שרועות על

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הרצפה, דקורות, להתבוסס בדמון. בנסיבות אלו, הסתלקותם של המערערים מהמקום מבלי להוסיף ולדקור – 'לוודא הריגה' – אינה מלמדת על העדרה של כוונה להמית כהסבר סביר להתנהגותם. לא מידת הרחמים היא שנגלית לעין בעזיבת המקום, אלא הרצון לנוס ולהימלט מאימת הדין (...).

277. משכך, בחינת מעשי הנאשמים ובכלל זה מספר הדקירות, עוצמת הדקירות, העובדה שמרבית הדקירות כווננו לעבר מרכז גופו, תוך ירי של מספר קליעים מטווח קצר לעבר מרכז הגוף, והכל בצוותא חדא בקור רוח ובאכזריות – מלמדים באופן חד משמעי על קיומה של החלטה להמית בעת המעשה.

278. מאליו יוצא שבנסיבות אלה גם יסוד ה"הכנה" מתקיים - בהצטיידות מראש בנשק ושני סכינים ובשימוש שנעשה בהם בנסיבות שתוארו לעיל.

279. כך גם באשר ליסוד היעדר הקינטור. הנאשמים כפרו במעורבות ברצח וממילא לא טענו בשום שלב לכך שפעלו מתוך קנטור. עם זאת, ובשים לב לחובת בית המשפט לבחון גם קווי הגנה שלא נטענו על ידי הנאשמים ארחיב קמעא בנדון.

כאמור עלה כי נסיעת הרכב ליד הבית גרמה לנאשמים לחשוש מפעולה אלימה של מי מיושבי הרכב. בתשובה לאישום אף נטען כי "החשש העצום" מפני המנוח וחבריו גרם לנאשמים להימלט ביום האירוע. אמנם, אירועי ליל המועדון ו"הסיבובים" עם הרכב ליד הבית של ליאת, שעה שבני משפחה וילדים נמצאים במקום, יכולה להעלות חשש. ואולם – וזה הדבר החשוב – אין מדובר באירועים כה פתאומיים ומלחיצים המביאים לאיבוד של יכולת השליטה העצמית.

נהפוך הוא, תיאור מעשיהם כפי שהובא בפרוטרוט לעיל דווקא מדגיש את יכולתם לחשב את מעשיהם ולנהוג באופן קר ומחושב.

זאת ועוד, אף אם נניח לטובת הנאשמים כי הם חששו מאוד, קשה לומר שהאירועים המקדימים גרמו להם לאבד את היכולת לשלוט במעשיהם, או לחשוב ולהבין מה הם עושים. לא היה מדובר באיום מוחשי או בעוצמה ממשית, הם יכלו לנהוג כמצופה מכך אזור בנסיבות כאלה היינו להתקשר למשטרה; ומה שהכי חשוב לעניינו - לא מתקיים יחס סביר בין האיום הכללי לבין המעשה (והשווה בנדון עם האמור בע"פ 3546/19 רפעת עודה נ' מדינת ישראל, פסקה 24 ((15.1.23)).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כמו כן, החליפה האחרונה של רכב השברולט סמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי הייתה בשעה 16:59. בשעה 17:04 רכבו ראובן ועוז על הקטנוע לכיוון רחוב קיש ואחריהם רכב היונדאי. החבורה חזרה לרחוב יצחק שדה, הנאשמים החנו את הקטנוע, והגיעו למכולת רק בשעה 17:15. משמע, חלפו כ-16 דקות בין ה"התגרות" לבין המעשה. לנאשמים היה די והותר זמן להתקשר, ובמילים אחרות אין מדובר בתגובה ספונטנית מצדם וחלף פרק זמן משמעותי בין ההתגרות לבין הרצח.

בהקשר זה נזכיר כי ראובן הדגיש בעדותו כי הוא אדם נורמטיבי, שניהל אורח חיים תקין, כך שגם מנתוניו לא ניתן להכיר באיבוד עשתונות פתאומי וקיצוני. כך גם לגבי רועי ששירת בצבא כלוחם בנח"ל, ולאחר מכן עבד כמאבטח וכקב"ט בביטוח לאומי, נשוי ואב לילדים. עברו ונתוניו אמורים ללמד על פני הדברים על יכולת שליטה עצמית בסיטואציות לא שגרתיות. משכך, לא מתקיים בענייננו קנטור אובייקטיבי או סובייקטיבי.

מטעמים אלה אף אין תחולה להמתנה בנסיבות של אחריות מופחתת לפי הדין החדש (סעיף 301ב(1) לחוק).

280. לאור כלל האמור, המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי התקיימו יסודות עבירת הרצח בענייננו, ואילו לא היה חל שינוי בסעיף העבירה, הנאשמים היו מורשעים בעבירת רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין לפי ההסדר הישן.

281. אעבור לבחינת הוראות תיקון 137 ואבחן אם יש לתיקון השפעה על ענייננו והאם התיקון הוא בבחינת "דין מקל".

282. במסגרת הרפורמה, עבירת הרצח ה"קלאסית" שהייתה טרם תיקון 137 בוטלה ונקבעו תחתיה שתי חלופות עיקריות –

הראשונה, עבירת רצח "בסיסית" (סעיף 300(א) לחוק) שקבוע בצידה עונש מאסר עולם כעונש מקסימלי. עבירת הרצח ה"בסיסית" בסעיף 300(א) מורה כך: **"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם"**;

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

השניה, "רצח בנסיבות מחמירות" (סעיף 301א(א) לחוק) שקבוע בצידה עונש מאסר עולם כעונש חובה, לצד אפשרות לחרוג מעונש החובה מנימוקים מיוחדים שיירשמו ובהתקיים "נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד".

בדברי ההסבר לחוק (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972), צוין ביחס לעבירה זו כך:

"עבירת הרצח בנוסחה המוצע נועדה לחול על המקרים החמורים של המתת אדם, אך לא על המקרים החמורים ביותר (להלן – עבירת הרצח או עבירת הרצח הבסיסית). למקרים החמורים ביותר של המתה נועדה העבירה של רצח בנסיבות מחמירות, שאותה מוצע לקבוע בסעיף 6 להצעה זו, ושהיא במידה רבה, המחליפה המהותית של עבירת הרצח בנוסחה היום".

סעיף 301א(א) הקובע את עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, קובע כך: "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד". הסעיף מפרט 11 נסיבות אשר בהתקיימן, הרצח הוא בגדר רצח בנסיבות מחמירות.

בדברי ההסבר לסעיף זה צוין כי:

"בסעיף זה מוצע לקבוע עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, שלפיה מי שגורם למותו של אדם בכוונה או באדישות, בנסיבות הקבועות בעבירה, יורשע בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות ועונשו יהיה מאסר עולם כעונש חובה. הנסיבות המחמירות שמוצע לכלול בסעיף כוללות את מקרי הרצח החמורים ביותר, כאלה המבטאים חומרה מוסרית מיוחדת, וזאת בהתבסס בין השאר על החקיקה במדינות אחרות בעולם. קביעת עבירה של רצח בנסיבות מחמירות מבטאת את משקלם המיוחד של שיקולי האשם וההוקעה בגינו במקרים אלה, הבאים לידי ביטוי הן בדרך של תיוג מיוחד של מעשה הרצח כרצח בנסיבות מחמירות והן בדרך של ענישת חובה".

283. כאמור, לגישת המאשימה מתקיימת בענייננו הנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 301א(א)(1), לפיה "המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"; וכן הנסיבה המחמירה הקבועה בס' 301א(א)(9) ולפיה "המעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אחר נוסף על הקורבן". לכן, לשיטת המאשימה, התיקון אינו בגדר "דין מקל".

284. אין לי אלא להסכים לעמדת המאשימה בהקשר זה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

285. לגבי הנסיבה המחמירה הראשונה, תיארתי לעיל כי מדובר, בפועל, בהתנקשות מתוכננת לאחר החלטה להמית את המנוח וחבריו, שהוצאה לפועל באורח קר ואכזרי.

יפים בנדון דברי ההסבר ביחס לנסיבה זו -

"מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קרבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע".

יודגש, כי השימוש שעשה ראובן באקדח מיד עם צאת החבורה מרכב היונדאי, בכך שירה ממרחק לעבר המנוח וחבריו (עבירת ניסיון הרצח אליה אתייחס להלן), אף אינה מאפשרת לרועי ולעוז לטעון ש"הופתעו" מכך שאביהם ירה לעבר המנוח בעוד שהם "רק" דקרו אותו (טענה שעלתה מצדם באופן מרומז בעמ' 86 לסיכומיהם, שם ציינו: **"בשלב הבא, שלושת הדמויות תוקפות את המנוח יחדיו, כאשר הדמות השלישית, שולפת אקדח במפתיע"**).

במילים אחרות, בעת שרועי ועוז דקרו את המנוח, הם היו מודעים לכך שראובן כבר ירה לעבר המנוח וחבריו מספר שניות לפני כן, ולכן מדובר בנתון נוסף המחזק את הטענה שהשלושה פעלו כיחידה אחת, מבצעים בצוותא וחברים ב"מעגל הפנימי", שכל אחד מחבריה מודע ומסכים למעשיו של האחר ונוטל חלק פעיל בהוצאת התוכנית לפועל (ולהרחבה לעניין הביצוע בצוותא, ר' לדוגמה האמור בע"פ 954/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקאות 31-35 (10.6.19); ע"פ 1475/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 28-30 (15.3.15)).

עוד אפנה לדברים שנקבעו בע"פ 7722/19 זרטנאי נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-19 (19.4.21), ויפים בבחינת קל וחומר לענייננו. תחילה, התייחס בית המשפט העליון (השופט יוסף אלרון) לנסיבה המחמירה הראשונה וקבע כי -

"... החומרה המיוחדת הטמונה בעבירה זו, המוצאת ביטוי בעונש החובה הקבוע לצידה, ראוי לה שתביא ליצירת הבחנה בין מקרים שבהם מעשה הרצח בוצע לאחר שהעושה שקל והחליט להמית את הקרבן – אשר ייכנסו לגדרי הסעיף; לבין מקרים שבהם ההחלטה להמית התגבשה באופן ספונטני, ללא הפעלת שיקול דעת של ממש, וללא הכנה הכוללת פעולות מקדימות שביצע העושה קודם לביצוע הרצח – אשר יוותרו מחוצה לו. ...";

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בהמשך, התייחס בית המשפט העליון לנסיבות המקרה שהובא בפניו (הגעה מתוכננת לזירה ודקירות המנוח באמצעות סכין), וציין כי -

"...מספר הדקירות אשר כוונו כולן לפלג גופו העליון של המנוח, מהן שתיים בלבד ואחת בראשו, מעיד אף הוא על מידת ההחלטיות והנחישות של המערער בתוכניתו להמית את המנוח, לאחר שהצטייד בסכין לשם הוצאתה מהכוח אל הפועל. העובדה שהמערער החל לדקור את המנוח כמעט מיד עם הגיעו חזרה לבר (כאשר חלף פרק זמן של פחות מדקה וחצי מאז שתועד במצלמות האבטחה כשהוא נכנס חזרה ועד שהחלה הקטטה בפתח הבר), מחזקת אף היא את המסקנה שהמערער תכנן את המעשה מראש". (ההדגשה במקור).

286. לגבי הנסיבה המחמירה השנייה שיוחסה לנאשמים – סעיף 301א(א) לחוק כולל את הנסיבה המחמירה בס"ק 9 לפיה: "המעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר נוסף על הקורבן".

מעיון בדברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972), עולה כי הרציונל בהכללת נסיבה זו כנסיבה מחמירה, הוא כפול –

הרציונל הראשון, מוצדק להחמיר עם המתה זו בשל הסכנה החמורה שטמונה במעשה. מדובר על מעשי המתה תוך יצירת "סכנה ממשית" לחייו של אדם אחר, בנוסף לקורבן. ודוק, אין מדובר בסכנה "סתם", שולית או ספקולטיבית, אלא בסכנה של ממש לפגיעה בחיי אדם. בדברי ההסבר הובאו כדוגמא מקרים של הנחת פצצה במקום בו שוהים אנשים אחרים מלבד הקורבן, או הצתה של מקום כאמור. עם זאת ברור שנסיבה זו יכולה לכלול קשת רחבה של מקרי המתה בהם הממית יוצר סכנה ממשית לחיי אדם נוספים מלבד הקורבן כגון ירי לעבר חבורה של אנשים במטרה לפגוע בקורבן ספציפי או ירי במקום הומה אדם.

אפנה בנדון לע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (3.11.19). באותו מקרה הגיע המערער למסיבת חתונה כשהוא מצויד באקדח ועל רקע ויכוח עם המנוח ירה לעבר המנוח, שרקד ברחבת הריקודים, 8 כדורים מטווח קצר. המנוח נפגע ומת ושניים מהרוקדים נפצעו. בית המשפט העליון קבע כי נסיבות אלה מקיימות את הנסיבה המחמירה שבסעיף 300א(א)(9) לחוק. באותו מקרה אמנם נגרמה בפועל פגיעה בשניים נוספים מלבד הקורבן, אך הודגש כי "נסיבה מחמירה זו

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מתקיימת גם במקרים שבהם יצר נאשם סכנה ממשית, ולא דווקא נזק בפועל, לחייו של אדם אחד נוסף בלבד נוסף על הקרבן" (פסקה 46 לפסק הדין).

הרציונל השני נעוץ באשמה החמורה שבעושה, המצדיקה להחמיר עם המתה זו. בספרם של פרופ' מרדכי קרמניצר וד"ר חאלד גנאים "הרפורמה בעבירות ההמתה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי (2020)" הודגש כי מבחינה זו העושה ראוי לגינוי והוקעה מיוחדים בשל מוכנותו לסכן גם חיי אחרים, המעידה על שלילה רחבה ומקיפה יותר של הערך של חיי אדם הבאה לידי ביטוי במעשהו, וכן על מסוכנות מיוחדת ואשמה מוגברת (שם, בעמ' 321). במילים אחרות, מאחר והעושה חושף אנשים נוספים פרט לקורבן לסכנה של פגיעה חמורה, הפגיעה בערך של חיי אדם היא קשה יותר.

287. בע"פ 3546/19 רפעת עודה נ' מדינת ישראל (15.1.23) הפנה בית המשפט העליון לרשימה פתוחה ובלתי ממצה של מבחני עזר לבחינת התקיימותה של נסיבה מחמירה זו:

- (-) סוג האמצעי שבו נעשה שימוש בעת הרצח (סכין, אקדח ורובה, חומרי נפץ);
- (-) אופן השימוש בכלי הנשק – האם מדובר בשימוש מבוקר או חסר הבחנה;
- (-) אופי זירת הרצח – מיקומה, היקפה, אופי הפעילות המתרחשת בזירה;
- (-) האם נגרם נזק לאחרים, אף שהודגש כי גם מקום שלא נגרם נזק שכזה יכול שתתקיים נסיבה מחמירה 9;

יישום האמור לעיל בענייננו מוליך למסקנה כי מתקיימת גם הנסיבה המחמירה של "יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר". בעת הגעתם לזירה והפריקה מרכב היונדאי, ראובן שאחז באקדח ירה לעבר החבורה, שכללה את דוד ציפורה, תומר איסקוב, המנוח ויוסי בן גרטי. מדובר בשעות אחר הצהריים באור יום מלא, בחג הסוכות ובלב שכונת מגורים שעה שמשפחות רבות ישבו בסוכותיהם בסמוך למקום הירי. כתוצאה מהירי לפחות שני קליעים פגעו וחדרו לרכב המזדה 3 של ניסים פרץ. מדובר ברכב שעמד בין הנאשמים לבין חבורת המנוח, והעובדה שהקליעים פגעו ברכב מעידה שהירי לא בוצע באוויר וכלפי מעלה אלא כוון ויועד למנוח ואל חבורתו.

לאחר הירי הנאשמים המשיכו ורדפו אחר המנוח לרחבת המכולת. נסיבות אלה מלמדות כי מדובר בירי חסר הבחנה שהעמיד בסכנת חיים ברורה את חייהם של יתר בני החבורה, ואף יצר סיכון ממשי לאחרים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

288. ציינתי לעיל כי הנאשמים לא טענו כנגד התקיימות יסודות עבירת הרצח ומאליו יוצא שאף לא טענו כי מתקיימות "נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד" (ס' 300א(ב)). ממילא ועל פי כל קנה מידה - ובכל מקרה זו עמדתי - לא מתקיימות נסיבות שכאלה בענייננו. ההפך הוא הנכון. לכן, תיקון 137 אינו מהווה "דין מקל" בנוגע לעבירת הרצח.

289. התייחסות ליתר העבירות שיוחסו לנאשמים - הרשעת הנאשמים בעבירת הרצח בכוונה תחילה, לפי סעיפים 300(א)(2)+301 לחוק העונשין, בנוסחו טרם תיקון, ויתר הקביעות והנימוקים שהובאו בהרחבה לעיל, מוליכים מניה ובניה להרשעתם בשתי העבירות הנוספות שיוחסו להם והן עבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה), לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא + ס' 29 לחוק; וניסיון לרצח, לפי ס' 305(ב) + 29 לחוק.

290. לגבי העבירות בנשק, מדובר באקדח אותו נשא בפועל ראובן ואף עשה בו שימוש באירוע, אך ההצטיידות המשותפת בשלושה כלי נשק משחיתים, הנסיעה המשותפת לזירה ואופן ביצוע הרצח, מלמדים על מודעות להחזקה והנשיאה המשותפת של כלי הנשק (ור' להרחבה בנדון ע"פ 8416/09 חרבוש נ' מדינת ישראל, (9.6.10)).

291. לגבי עבירת הניסיון לרצח, מאחר שהאירוע נושא ענייננו התרחש טרם תיקון 137 לחוק העונשין, הבחינה נותרה כפי שהייתה טרם הרפורמה בדיני המתה.

משכך, לצורך הרשעה בניסיון לרצח יש להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח כבעבר – מטרה לבצע את העבירה; החלטה להמית; הכנה והיעדר קנטור (ע"פ 3879/21 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (10.8.22); ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.5.22)).

כאמור לעיל, לפני הירי לעבר המנוח, הנאשמים עצרו את הרכב סמוך למעבר החציה וראובן ירה לכיוון חבורת המנוח שני קליעים שפגעו ברכב המזדה 3 של ניסים פרץ. עלה בבירור כי קליעים אלה כוונו בפועל למנוח וחבריו, והקליעים פגעו במזדה משום שרכב זה "עמד" בין היורה לבין חבורת המנוח.

הדבר מלמד כי הירי היה חסר הבחנה וההחלטה להמית התייחסה הן למנוח והן לחבריו. נחזור ונפנה בהקשר זה לדברים שמסר תומר איסקוב לפיהם איתרע מזלו של המנוח דווקא, ולא של חבריו, משום שהיה "בן אדם קצת כבד" ונעל כפכפים (ת/436' עמ' 26 למטה עד עמ' 27 למעלה).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

תיאור זה תואם את הנראה בסרטון האבטחה של המכולת. בנסיבות אלה, מתקיימים כל יסודות עבירת הניסיון לרצח.

פרק כו' – טענות ההגנה למחדלי חקירה ולהגנה מן הצדק

292. במהלך ניהול ההליך ובמסגרת סיכומי ההגנה העלו באי כוח הנאשמים שורה ארוכה של טענות למחדלי חקירה. ההגנה אף טענה כי ללא קשר לשאלת אשמתם או חפותם של הנאשמים, יש לזכותם על בסיס טענות הגנה מן הצדק, ולכל הפחות להרשיעם בעבירה פחותה מעבירת הרצח.

293. **לגבי מחדלי חקירה** – אין כמעט הליך פלילי שבו טענות אלה אינן עולות, ומטבע הדברים שבראיה לאחר ניתן היה לחשוב על פעולות חקירה כאלה ואחרות שלא בוצעו ושניתן והיה מקום לבצען; או שבוצעו אך ניתן היה לעשותן באופן מיטבי יותר.

נפנה להלכות הידועות ולפיהן מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעת החשוד אלא – חשיפת האמת, בין אם הרשעה ובין אם זיכוי (ע"פ 7255/14 אנטקלי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (11.4.2016)); ומשכך על החוקרים למצות את החקירה עד תום ולא "להינעל בדעתם" (ע"פ 2697/14 תדד נ' מדינת ישראל, פסקה 90 (6.9.16) להלן: עניין תדד).

לעניין מחדלי חקירה, נקבע כי נפקותם היא במישור הראייתי. עצם קיומו של מחדל אין בו, כשלעצמו, להביא לזיכוי נאשם והשאלה היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש שהגנת הנאשם קופחה, כך שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 5373/12 אבורמד נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (15.4.2015)).

בנוסף, נקבע כי ההכרעה בסוגיית מחדלי החקירה תלויה במשקל המחדל – לא רק כשלעצמו אלא בראיית התצרף הראייתי. הבדיקה היא לפי הראיות הקיימות ולא לפי הראיות שאינן; וכן נקבע שטענת אי ביצוע חקירה מאבדת מכוחה כאשר עסקינן בנתון אובייקטיבי שהנאשם יכול לבדוק לאחר מעשה (ע"פ 8529/11 אטקישייב נ' מדינת ישראל (24.5.12)); ובעניין בונר (ע"פ 5417/07 בונר נ' מדינת ישראל (30.5.13)) הפנה בית המשפט העליון לכך כי לעתים מוקדשים משאבים רבים יחסית לבדיקת מחדלי החקירה, במקום להתמקד בשאלה האם חומר הראיות עומד ברף של מעבר לספק סביר כנדרש בדין הפלילי. זאת ועוד, בע"פ 4511/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (7.11.21) הודגש כי "מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפיל את הנאשם" (ההדגשה במקור – י.ל.).

294. לענייננו. ההגנה הפנתה לסדרה ארוכה של פעולות שלא בוצעו, או בוצעו באופן שאינו מניח את הדעת לטעמה, שמהוות לשיטת באי כוח הנאשמים מחדלי חקירה שפגעו בהגנת הנאשמים. אפנה למחדלי החקירה העיקריים לשיטת ההגנה:

- (-) אי חקירת כיווני חקירה נוספים, לבד מהנאשמים, בשים לב לכך שהמנוח וחבריו היו מוכרים למשטרה ועל פי מידע מודיעיני שהיה קיים במשטרה, היו להם יריבים שונים;
- (-) אי תיעוד בווידיאו של חלק מחקירות העדים. מדובר בעיקר בעדים המזהים, דבר שהקשה לדעת כיצד בדיוק זוהו הנאשמים; או עדים מהותיים אחרים;
- (-) טענות כי חלק מהחקירות כלל לא תועדו ("תשאולים נעלמים");
- (-) אי עריכת שחזור של מסלול הנסיעה של רכב הרוצחים לו טענה המאשימה, כאשר זה יבוצע ברכבו של רועי, וכאשר נסיעה זו תצולם במצלמות האבטחה הרלוונטיות ולאחר מכן תבוצע השוואה של סרטוני מצלמות האבטחה;

295. חרף האופן המתומצת שבו הובאו הדברים, בחנתי לעומקם את טענות ההגנה בהקשר זה. לחלק מהדברים אף התייחסתי במסגרת הכרעת הדין במקומות המתאימים.

כך, אכן היה מקום לתעד בווידיאו חקירות עדים מסוימים כגון ויטלי, מהצרי ודהן. ויטלי מסר פרטים אודות הגעת רכב הרוצחים ועקב נתוניו היה חשוב לתעד את החקירה בווידיאו או לכל הפחות באודיו. הדברים מודגשים נוכח השינויים המסוימים בגרסאותיו. לגבי מהצרי ודהן הדברים ברורים מאליהם נוכח העובדה שהמאשימה עצמה סברה שניתן להסתמך על הזיהוי שמסרו. העובדה שמדובר בשוטרים לא היתה צריכה לפטור את החוקרים מתיעוד חקירותיהם.

עם זאת, יש לזכור כי בסיכומי של דבר, עדותו של ויטלי, חרף חשיבותה היחסית, לא היתה מרכזית אלא רק נדבך אחד מיני רבים; ולגבי מהצרי ודהן, קבעתי כי לא אתן לעדותם משקל לחובת הנאשמים, הגם שסברתי כי הם עדים מהימנים.

עוד אציין, כי לא התרשמתי כי לצוות החקירה היו כוונות שאינן ענייניות או שמי מהם פעל בזדון. הפגמים המסוימים שנפלו בחקירה כזו או אחרת (ר' לדוגמה פסקה 220 לסיכומי המאשימה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

שהתייחסה לחקירתה של אתי קורקוס) הם בסופו של דבר ובראייה כוללת, שוליים והיו חסרי השפעה על הכרעת הדין בכללותה. כדוגמה לאמור לעיל, אפנה לכך שעדותו הראשונה של ויטלי נגבתה בביתו סמוך לאחר הרצח, וכך גם עדותו של מהצרי. מדובר ב"נסיבות מקלות" שיש בהן להסביר, ולו באופן חלקי, את האופן בו פעלו החוקרים בחקירה אינטנסיבית. אכן, ניתן היה לכל הפחות להקליט את העדויות באודיו, אך כאמור מדובר בחוכמה לאחר מעשה ובכל מקרה אין למחדלים אלה משמעות כיום בשים לב למכלול הראיות ולמשקלם היחסי של עדים אלה בהכרעת הדין. לגבי עדים משמעותיים יותר, כגון חלי, התייחסתי הפרקים הרלוונטיים לעיל וגם בהקשר זה לא מצאתי שיש ממש בטענות ההגנה לחקירה דורסנית או לא הוגנת. ההיפך הוא הנכון.

גם טענת ההגנה כי המשטרה פעלה כאשר ספֵי עיניים על ראשי החוקרים (פסקה 30 לסיכומי ההגנה), אין בה ממש. בהקשר זה טענה ההגנה כי המשטרה לא בדקה באם אויביו של יוסי בן גרטי (ואלה אכן היו, ולו לכאורה, כעולה ממידעים שהוגשו) הם אלה שרצחו את המנוח, משום קרבתו ליוסי בן גרטי. מדובר בחקירה שהחלה מאיסוף ראיות ב"שטח", והתפתחה בהתאם לממצאים. הציפייה ולפיה חרף אותן ראיות, ראיות של ממש שכל כולן הצביעו לעבר הנאשמים, תפתח המשטרה כיווני חקירה ערטילאיים רק משום שלבן גרטי היו יריבים, אינה ריאלית ואין לה הצדקה עניינית.

גם בטענה בדבר "תשאולים נעלמים" לא מצאתי ממש. מדובר בטענות שנבנו לרוב על משפטים כאלה ואחרים (כגון "אמרתי לו") שחלק מהעדים אמרו בחקירותיהם המוקלטות, ועלה מהן כאילו היו חקירות קודמות. לא מצאתי כי יש ביסוס של ממש לתמיהות ההגנה בהקשר זה, ומדובר לרוב במשפטים שהוצאו מהקשרם. לגבי העדה יפית סויסה, אחות המנוח, היא אכן טענה בעדותה כי במסגרת חקירתה הציגו לה תמונות מתוך סרטון הרצח, ואף ניתן היה להבין מדבריה, על פני הדברים, שהיא זיהתה את הנאשמים. ואולם, המאשימה טענה שלא ידוע לה או ליחידה החוקרת על פעולת חקירה שכזו ואין לדבר כל תיעוד. ממילא המאשימה לא ביקשה להסתמך על אותו "זיהוי", ואני מתקשה עד מאוד לקבוע כי היתה פעולת חקירה שכזו.

עוד טענה ההגנה שהיה מקום לבצע "מעין שחזור", במסגרתו יוסע רכבו של רועי (ה-יונדאי) במסלול נסיעת רכב הרוצחים, תוך צילומו במצלמות האבטחה הרלוונטיות, ובתנאי תאורה דומים לשעת האירוע. באופן זה ניתן היה, לו בוצעה פעולה זו, להשוות את סרטוני האבטחה ממועד הרצח (רפרנס) אל סרטוני ה"שחזור", כדי לאשש או להפריך את טענת המאשימה כי רכב הרוצחים הוא ה-יונדאי של רועי. אין לי להסכים עם טענה זו. בהכרעת הדין אחרת שכתבתי (תפ"ח מחוזי חיפה 37706-12-17 מדינת ישראל נ' טאהא (15.7.2020)) שההגנה הפנתה אליה,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ציינתי דברים דומים, והם נכונים מטבע הדברים גם בעניינינו. אי עריכת ה"שחזור" לעיל האריכה והקשתה ככל הנראה על ההליך, אך לגופו של עניין מסקנתי היא ברורה, ולפיה אשמת הנאשמים הוכחה מעבר לכל ספק סביר. לכן, נכונות הטענה הנקודתית אינה נוגעת ל"שורה התחתונה" של הכרעת הדין.

מעבר לנדרש אציין כי ראוי בעיניי, והדברים לטעמי ברורים מאליהם, כי משטרת ישראל והמאשימה יקיימו מנגנון מסודר של בקרה, לימוד והפקת לקחים. אין כמעט חקירה ותיק שלא ניתן ללמוד מהם ולהפיק מהם מסקנות אופרטיביות, במישור החקירתי, במישור ניהול ההליך בבית המשפט, ועוד. הדברים נכונים כאשר ההליך מסתיים ב"הצלחה" וגם כאשר אין הדבר כך. הדברים מתקשרים לנקודה האחרונה לעיל ולעוד סוגיות (ר' בנדון, לדוגמה, האופן שבו יש לתעד ולחשב את הפרשי הזמנים במכשירי ה-DVR; וכן ר' הערתי להלן בנוגע לתרשומת שלא הועברה בעניינינו של שמעון דהן). ללא הליך בקרה ולימוד שכזה הדברים עלולים לחזור על עצמם. אם קיים מנגנון שכזה, מה טוב; ואם לא – ראוי לעשות להקמתו.

סיכומי של דבר, שקלול המחדלים אליהם הפנתה ההגנה (שרק העיקריים הובאו לעיל) אל מול התשתית הראייתית שהובאה לפנינו אינה יוצרת כל ספק בליבי בנוגע לאשמת הנאשמים, קל וחומר לא ספק סביר.

296. ולגבי טענת ההגנה מן הצדק, העלתה ההגנה שלל טענות כנגד האופן בו פעלה המאשימה. ההגנה טענה כי האופן השערורייתי, לשיטתה, בה פעלה המאשימה אמור להביא לזיכוי הנאשמים, ללא קשר לשאלת אשמתם או חפותם; ולחילופין, נטען כי גם אם הם לא יזוכו אזי הדבר צריך להביא לכל הפחות – במידה ויימצאו אשמים – להרשעתם בעבירה פחותה מעבירת הרצח, כאשר בהקשר האחרון הופנינו לעמדה שהובעה על ידי כב' השופטת דפנה ברק-ארז בע"פ 5975/14 אגבריה נ' מדינת ישראל (31.12.15) (להלן: עניין אגבריה). ואלה הטענות העיקריות שהעלתה ההגנה בהקשר זה:

- (-) הסתרת פרטים מהותיים מראיון העד שמעון דהן;
- (-) אי מסירת תרשומות מראיונות עדים נוספים, או תרשומות שלשיטת ההגנה לא היו מדויקות;
- (-) מסירת תרשומות בנוגע לעדה אתי קורקוס באיחור של כשנתיים. מדובר בראיון ("ריענון עד") שהתקיים בחודש 12/2019, אך נמסר לידי ההגנה רק בסוף שנת 2021, כשבין לבין נדונה האפשרות להגיש את הודעת העדה במשטרה מבלי ליידע את ההגנה כי בידי המאשימה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

התרשומת אודות הריאיון לעיל; עוד נטען בהקשר זה, כי רשימת העדים שבכתב האישום כללה עדים שלמאשימה לא היתה כוונה של ממש להעידם וגם דבר זה פגע בהגנת הנאשמים; (-) אכיפה בררנית של הדין, בכך שיוסי בן גרטי לא הועמד לדין בגין תקיפתו של עוז; (-) ניסוחו של כתב האישום לא כלל את טענת המאשימה בנוגע לנסיעת הנאשמים או מי מהם על גבי הקטנוע, והדבר פגע בהגנתם.

297. גם בהקשר זה, בחנתי את טענות ההגנה לעומקן. חרף נכונות מקצתן, ואתייחס לכך בהמשך, סבורני כי קיים מרחק רב ביותר בין נכונות מקצת מהטענות, לבין המשמעות וכן התוצאה האופרטיבית להן עותרת ההגנה. הדברים לטעמי ברורים – מדובר בתיק בו עומדים שלושת הנאשמים לדין בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים. מעשה הרצח המיוחס להם, שנקבע שבצעו, בוצע בקור רוח ובאכזריות, כאשר פעלו בצוותא וכגוף אחד, ונטלו את חייו של המנוח.

משכך, גם אם נפלו אי אילו פגמים בהחלטות המאשימה ובמעשיה, אלו רחוקים, רחוקים עד מאוד, מהרף הנדרש בהקשר זה; ומכל מקום, אין מדובר בעניינינו בפגיעה בהליך ההוגן המצדיקה את ביטול ההליך, או את קבלת אחת מהטענות החלופיות שהעלתה ההגנה כגון הרשעה בעבירה פחותה בחומרתה.

אפנה בהקשר זה לעניין אגבריה (ע"פ 5975/14) אליו הפנתה ההגנה, שם ציינה כב' השופטת ענת ברון את הדברים הבאים, הנכונים בבחינת קל וחומר לעניינינו:

לדוקטרינת ההגנה מן הצדק, המעוגנת כיום בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, תחולה מצומצמת. הדוקטרינה מכירה בסמכותו של בית משפט לבטל סעיפי אישום, ואף למחוק כתב-אישום בכללותו, וזאת כאשר מתברר כי לא ניתן לנהל הליך הוגן בעניינו של הנאשם או שיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות. מדובר אפוא בכלי רב עוצמה השמור למקרים חריגים ביותר, ומטבע הדברים השימוש בדוקטרינה נעשה במשורה ובזהירות יתרה.." (ההדגשה אינה במקור – י.ל.).

298. נפסע כעת צעד לאחר, נסקור בקיצור נמרץ את התנאים והכללים הנוגעים להגנה מן הצדק, ולאחר מכן נשוב לנסיבות המקרה שלפנינו.

כידוע, דוקטרינת ההגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט לתת סעד לנאשם במידה ש"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

משפטיית (סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). בפסיקה נקבע מבחן תלת-שלבי ליישום הדברים - ראשית, על בית המשפט לבחון אם נפלו פגמים מצד הרשויות וככל שנפלו – לעמוד על עצמתם; בשלב השני ובהנחה שנפלו פגמים, יש לבחון אם לנוכח עצמת הפגמים, ניהול ההליך הפלילי פוגע בחריפות בתחושות הצדק וההגינות, והכל בשים לב למכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים הקשורים במקרה הקונקרטי בהליך הפלילי; ובשלב השלישי ובהנחה שבית המשפט מגיע לכלל מסקנה שקיום ההליך הפלילי אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות, הוא רשאי להעניק סעד המאזן כראוי בין הפגמים שנפלו לבין אינטרסים נוספים עליהם מגן המשפט הפלילי (ור' בנדון, בין היתר, האמור בע"פ 4039/19 נחמי נ' מדינת ישראל, פסקה 60 (17.3.21); ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, שם (בפסקה 43) אף נדון הקשר האפשרי בין טענת ההגנה מן הצדק לבין מחדלי חקירה.

299. בענייננו, כפי שיובהר להלן אכן נפלו מספר פגמים בניהול ההליך, אך אלה אינם פוגעים באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות, בשים לב למכלול הערכים, ונוכח העקרונות והאינטרסים הקשורים למקרה הרצח האכזרי שנדון לפנינו שעל טיבו עמדתי בקצרה.

בשני נושאים אני סבור כי המאשימה שגתה שגיאות החורגות מ"טעויות סתם" בשיקול הדעת. הנושא הראשון נוגע להחלטת המאשימה שלא להעביר נתונים מסוימים הנוגעים לעדותו של שמעון דהן, ושהיו מצויים במסמך שתיעד את הכנתו לעדות. בעת שהלה העיד קיימנו לפנינו דיון לפי ס' 74 לחסד"פ והורינו על מסירת אותם נתונים. נזכיר שוב, כי הטלנו צו איסור פרסום על תוכן אותם נתונים; הנושא השני נוגע להתנהלות המאשימה באשר לעדה אתי קורקוס, והכוונה להשהיית עמדת המאשימה באשר לכוונה להעידה, וכן להעברת המסמך שתיעד את עיקרי הכנתה לעדות באיחור של כשנתיים.

עם זאת וחרף העובדה שאין מדובר, כאמור, ב"טעויות סתם", לא התרשמתי כי מדובר בשגיאות שנעשו בזדון; יש לזכור כי מדובר בתיק רחב היקף, שאף חרג מתיקים גדולים אחרים. המאשימה העידה מטעמה עשרות רבות ביותר של עדים, מטבע הדברים רובם רוענו והוכנו לעדות ושגיאות המאשימה נפלו בהקשר זה ותוך כדי ניהול אינטנסיבי של ההליך. בסופו של דבר יש לזכור כי טענת ההגנה להסתרה מכוונת היא מוקשית שכן מי שמסר (גם אם באיחור) את החומרים, אם לעיון בית המשפט במסגרת ס' 74 ואם ישירות להגנה בהקשר לעדה אתי קורקוס, היא המאשימה עצמה. בטוחני כי המאשימה הפיקה את הלקחים הנדרשים משגיאותיה ויש לקוות כי אלה לא יחזרו. עוד נזכור כי גם אם טענת ההגנה מן הצדק מנותקת בפן העיוני משאלת האשמה או החפות, בסופו של דבר מדובר בשני עדים שוליים למדי, שהרלוונטיות שלהם להכרעת הדין היתה אפסית.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ביתר הנושאים אני סבור כי גם אם נפלו טעויות ברמה כזו או אחרת בעבודת המאשימה, אין מדובר בכאלה שהיו ראויות מלכתחילה לידון במסגרת של הגנה מן הצדק. כך לדוגמה, הכללת חלק מבני משפחת הנאשמים ברשימת עדי התביעה אכן הכבידה בתחילת ההליך על בני המשפחה, אך בשלב מוקדם יחסית של ההליך (גם אם היה ניתן להקדימו) הודיעה המאשימה כי היא לא תעיד אותם, ואלה הורשו להיכנס לאולם.

גם טענת ההגנה כאילו הנאשמים "הופתעו" מטענת המאשימה שהם (הנאשמים) עשו שימוש בקטנוע לפני הרצח ולאחריו, אין לה על מה לסמוך. אכן, טענה זו לא צוינה בכתב האישום - המאשימה טענה בכתב האישום כי הנאשמים הגיעו לזירת הרצח ברכב היונדאי, ואף עזבו את הזירה באותו רכב, טענה שכשלעצמה היא נכונה - וניתן וראוי היה לטעמי "להרחיב" את ציר הזמנים, כך שיכלול גם את שהתרחש לפני הנסיעה של הנאשמים אל הזירה (קרי, את נסיעת ראובן ועוז על הקטנוע בשלב ב"התארגנות") וכן את שהתרחש לאחר שהנאשמים נמלטו ברכב לביתם של אלי וליאת מזרחי (קרי, את הימלטות ראובן ועוז על הקטנוע מביתם של אלי וליאת מזרחי). עם זאת, קשה, לשון המעטה, לטעון כי הנאשמים הופתעו מאזכור הקטנוע, והרי סוגיה זו עלתה בשלב החקירה והנאשמים עצמם נחקרו בנדון עת היו עצורים, הגם שבחרו לשתוק. גם חומרי החקירה הנוגעים לשימוש שבו עשו הנאשמים בקטנוע היו פרוסים לאורך ולרוחב תיק החקירה. משכך, איני סבור כי הגנת הנאשמים נפגעה כתוצאה מהאופן בו נוסח כתב האישום.

גם טענת ההגנה כי יש לזכות את הנאשמים (גם) משום האכיפה הבררנית בה נקטה המאשימה בכך שלא העמידה לדין את יוסי בן גרטי בגין תקיפתו את עוז (האירוע שהתרחש מספר שעות לפני רצח המנוח, ליד בית משפחת דדון), אין לה על מה לסמוך. אפנה לעובדת היסוד והיא כי עוז, קורבן העבירה בהקשר זה, שמר על שתיקה כאשר נחקר. משכך, מקובלים עליי טענות המאשימה כי אי העמדתו לדין של יוסי בן גרטי בהקשר לאירוע לעיל, נסמכה על שיקולים ראייתיים (ולהרחבה, אפנה בנדון לע"פ 6322/20 רחאל נ' מדינת ישראל, פסקאות 44-43 (18.8.22); ע"פ 498/21 גולובקו נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (13.11.22)).

פרק כז' - סיכום

300. דרך ארוכה יחסית עברנו בהכרעת הדין. הראינו כי הגם שמדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות, אלה מצטרפות ומתלכדות לכדי תמונה אחת ברורה, המבססת מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשמים, כל אחד על פי חלקו העובדתי והמשפטי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הנאשמים לא רק שלא שללו את המסקנות כנגדם או הטילו בהן ספק סביר, אלא שעדויותיהם וקווי ההגנה בהם נקטו אף חיזקו את ראיות המאשימה.

אכן, נותרו פה ושם חללים ראייתיים מסוימים, בין היתר ולמרבית הצער משום חוסר שיתוף הפעולה מצד חבריו של המנוח, אך אלה אינם פוגעים כלל וכלל בתמונה הכללית והחד משמעית שנבנתה מיתר הראיות ולא פגעו בחוזקן הכללי. בכל מקרה חללים אלה אינם מקימים ספק סביר.

301. סוף דבר, לו דעתי תשמע יש להרשיע את הנאשמים ברצח בכוונה תחילה, לפי סעיפים 300(א)(2)+301 לחוק העונשין, בנוסחו טרם תיקון 137 לחוק; בעבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה), לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא + ס' 29 לחוק; ובניסיון לרצח, לפי ס' 305(ב) + 29 לחוק.

י. ליפשיץ, שופט

[אב"ד]

השופטת גלית ציגלר:

1. קראתי בעיון רב את חוות דעתו של חברי השופט ליפשיץ, אשר בחנה לעומק את הסוגיות המורכבות הקשורות ברצח המנוח, ניתחה את העדויות הרבות שנשמעו לפנינו ואת טיעוני הצדדים בסיכומיהם.

צפיתי בכל הסרטונים והמצלמות שהוצגו כראיות ועקבתי אחר המסלול הארוך שהותווה בחוות דעתו של השופט ליפשיץ, אשר אותו ביצעו הרוצחים באמצעות רכב היונדאי והקטנוע.

לאחר שבחנתי את כלל הראיות שבתיק, את הנתונים שהונחו לפנינו ואת מסקנותיו של השופט ליפשיץ בחוות דעתו כאמור, שוכנעתי כי כלל הנסיבות מוליכות למסקנה חד משמעית וברורה לפיה הנאשמים הם רוצחי המנוח ויש להרשיעם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

אוסף, כי הצטברות הראיות (שלא אמנה את כולן), ובין היתר רכב היונדאי שזוהה כרכבו של רועי והקטנוע שזוהה אף הוא כשייך לו (ובשימוש בני משפחתו); מאפייני גוף ולבוש המזוהים

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

במקומות שונים לאורך המסלול שעשו הנאשמים אל זירת הרצח וממנה; עדויות שונות של עדים הקשורים בנאשמים כגון: חלי דדון, נטע, מירי וחי מזרחי ועוד רבים אחרים; הצירוף המיוחד של שלושת הרוצחים כתואם לשלושת בני משפחת הנאשמים שחשו מאוימים מידי המנוח וחבריו, חברו יחד לביצוע הרצח שלאחריו נעלמו עקבותיהם כלא היו במשך חודשים ארוכים מאד; שתיקתם של הנאשמים במשך השנים מתחילת חקירתם במשטרה ובמשך כל ההליך ואי מתן הסבר סביר (בוודאי לא משכנע) למעשיהם ולמניע שהוביל לבריחתם; עדות כל אחד מהנאשמים שנמצאה מלאת סתירות והשוואת עדותם זו לזו באופן המגביר את כמות הסתירות, כל אלו מובילים גם לדעתי למסקנה הבלעדית בדבר אשמתם המוכחת של הנאשמים ברצח המנוח.

2. אני מצטרפת לדעת חברי השופט ליפשיץ כי זיהוי הרוצחים ע"י העדים בסרטון הרצח אינו חד משמעי, ועדותן של חלי דדון ונטע מצביעה על זיהוי מסויג, בין אם הדבר נובע מחוסר רצון – כפי שניתן היה להתרשם באופן ברור מעדותה של חלי, ובין אם הדבר נובע מידיעה קודמת אודות זהות הרוצחים, חלופי הזמן ועוד, כפי שניתן היה להסיק מעדותה של נטע צדוק.

גם עדותה הגב' צפנת ברדה, המומחית לצילום והשוואת פנים במעבדה הדיגיטלית של מז"פ, לא סייעה בהקשר זה, ולכידת התמונות שביצעה מתוך סרטון הרצח לא היו לדעתה באיכות המאפשרת השוואה של מי מהנאשמים לתמונות שהופקו (עדות מיום 1.7.20, ת/331א' ותיק העבודה נ/28).

למרות האמור, התייחס גם השופט ליפשיץ לזהות הרוצחים הנראים בסרטון הרצח וקבע כי על פי מראה עיניו הרוצחים "לכל הפחות דומים עד מאד לנאשמים" (פיסקה 266 להכרעת דינו), תוך שהפנה לסממני זיהוי שונים שבהם הבחין מתוך ההכרות המעמיקה שנצברה לגבי דמותם של הנאשמים במהלך ארבע השנים בהן מתנהל ההליך, הכרות המאפשרת את הקביעה הזו.

אף אני צפיתי בסרטון הרצח שוב ושוב, פעמים רבות. בחנתי כיצד מגיעות שלוש הדמויות לרחבת המכולת בה התרחש הרצח וכיצד פועלת כל אחת מהן, תוך ניסיון לבחון האם מתוך ההכרות שנוצרה עם הנאשמים במהלך התקופה הארוכה ניתן לזהות מי מהם כקשור ברצח, ומצאתי לנכון לציין את התרשמותי מהדמויות הנראות בו.

3. בהקשר זה אציין תחילה, כי לאורך השנים הכירה הפסיקה בכך שלבית המשפט תפקיד עצמאי בנושא זיהוי והוא יכול וגם נדרש לעשות שימוש ביכולותיו – לרבות צפייה ממוקדת, התבוננות

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

מעמיקה והשוואה בין מראה העיניים וקליטה בחושים לבין מה שנראה בסרטונים שונים המוצגים בפניו כראיות.

לא אחת נקבע בפסיקה שניתן להרשיע נאשם בביצוע עבירה על סמך זיהוי על ידי המשפט על פי מראה עיניים וההתרשמות הבלתי אמצעית ממנו, משום שמדובר בזיהוי הוליסטי, שאינו דורש מומחיות מיוחדת וכושרו של השופט לעשות זאת אינה נופלת מזו של כל אדם מן היישוב.

(-) כך, בע"פ 2653/98 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 529 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בביצוע שוד מזוין, בין היתר על סמך זיהוי בסרט וידאו **על ידי השופט שדן בעניינו**, תוך קביעה שהוא עושה כן על פי טביעת עינו. בהתייחסו לדרך זיהוי זו העמיד בית המשפט העליון את הבעייתיות הכרוכה בכך שהשופט הדן בתיק הופך להיות מעין עד מכריע, שאינו עומד לחקירה נגדית היכולה לערער את מידת בטחונו בזיהוי, כך שעל פניו האפשרות לטעות בזיהוי קיימת, ולמרות זאת נקבע כי בית המשפט רשאי לעשות זאת ולהכריע על פי מראה עיניו כפי שהוא מכריע במהימנותם של העדים וכפי שהוא מכריע בראיות חפציות המובאות בפניו שאותן הוא קולט בחושו :

"בנסיבות כאלה, אין לומר שבית – המשפט "הופך לעד". את העדות "מוסרת" הראיה החפצית; ואילו בית המשפט קולט אותה בחושו, קרי: בדרך של התרשמות כאמור. אכן, "ההתרשמות" הינה אישית שלו, ועל-כן יכולתה של ערכאת הערעור להתערב במימצא שנקבע על-פיה מצומצמת לבחינת המימצא במישור האובייקטיבי בלבד..."

עוד נקבע שם :

"אכן נכון הדבר, שבזיהוי על-פי תמונות והשוואת תמונות לדמות הנאשם, על פי טביעת עינו האנושית של בית המשפט, עלולות ליפול טעויות ... אולם, בחשש זה בלבד אין כדי למנוע מבית המשפט להיעזר בחושו הוא ולהתרשם ישירות ממראה עיניו, בלי תיווך מכלי שני (...). הנה-כי-כן הדין הוא: כעיקרון אין על בית המשפט להתנזר מהתרשמות ישירה, בהשוואה בין תמונה (או תמונות) של הנאשם לדמות הנאשם העומד לפניו, ואין בדרך זו של קבלת ראיה משום פסול."

לצד כל אלו ניתנה אזהרה כי טרם שבית המשפט עצמו יקבע התרשמות מראייה חפצית עליו לנקוט זהירות יתרה ועליו להכשיר עצמו ולרכוש היכרות קרובה עם הגורם הטעון זיהוי,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

כשההכשרה הזו אינה משמשת רק בסיס להכרעה אלא גם גורם ראשון במעלה למניעת טעויות. "היכרות" - היא מילת המפתח לאמינות הזיהוי, ובמקום שזו אינה קיימת – מן הראוי לרוכשה. היכרות-אינה מטה את "טביעת העין", אלא אדרבה, תומכת בה".

לגישה זו הצטרפו גם יתר שופטי ההרכב, אם כי סייגו זאת בזהירות היתירה הנדרשת מבית המשפט שלא להסתפק בזיהוי כזה כראיה יחידה, ללא עדי זיהוי נוספים או עובדות נוספות המסבכות את הנאשם בביצוע העבירה.

(ראו: עמודים 539-541 לפסק הדין, ההדגשות במקור; ובעמוד 545 – דברי השופט אריאל; וכן ראו ההפניות בפסק הדין גם לע"פ 440/87 חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ג(1) 793; ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ז(4) 221).

(-) בע"פ 6864/03 מיכה ("פפה") רוקנשטיין נ' מדינת ישראל (פ"ד נח(4) 657), הורשע אחד המערערים (חביב) בבית המשפט המחוזי בהתבסס בין היתר על התרשמות בית המשפט ממראה פניו ומבנה גופו, תוך השוואתם לאלו של הדמות שכונתה "השודד המזוקן" שהופיעה בסרטוני מצלמות האבטחה באזור העבירה, הגם שהתרשמות זו עמדה בניגוד לחוות דעת מומחה שהוגשה מטעם ההגנה. השופט בהליך זה העדיף את התרשמותו האישית העצמאית ממראה פניו ומבנה גופו של חביב ומצאם זהים לאלה של השודד המזוקן.

בית המשפט העליון קבע כי לא נפל פגם בהחלטה זו:

"בסוגיה זו של זיהוי על-פי תמונות תוך השוואה למראה פניו של נאשם כבר נקבע כי כעיקרון אין על בית המשפט להתנזר מהתרשמות ישירה, בהשוואה בין תמונה (או תמונות) של הנאשם לדמות הנאשם העומד לפניו, ואין בדרך זו של קבלת ראיה משום פסול. שאלת משקלו של זיהוי אשר כזה הינה פועל יוצא של מכלול הנסיבות במקרה הספציפי (ובכלל זה: חלוף הזמן מאז צולמו התמונות, איכותן, ושינויים שחלו בפניו של הנאשם)" (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל [8], בעמ' 330). דברים אלה נכונים לא רק ביחס להליכים המתקיימים בפני הערכאה הדיונית, אלא גם בפני ערכאת הערעור, וכך נהג בית-משפט זה בע"פ 508/89 רובין נ' מדינת ישראל [9], בעמ' 343. אותה הלכה אומצה גם בע"פ 2653/98 בן דוד נ' מדינת ישראל [10], שם הודגש (ראו בעמ' 539) כי בבצעו זיהוי על-פי טביעת עינו אין בית-המשפט הופך לעד, הואיל וכל אשר הוא עושה מצטמצם להתרשמות

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

באמצעות חושיו מהראיות החפציות שהובאו בפניו. עם זאת נקבע כי בית-המשפט צריך לנהוג בזהירות כשהוא משתמש בכוחו זה" (עמוד 669).

במסגרת ההליך עיין בית המשפט העליון בעצמו בתמונות ובסרטון וקבע כי החלטת בית המשפט המחוזי - להעדיף את התרשמותו שלו בהשוואת תמונות על סמך ההכרות קרובה שרכש עם "הגורם הטעון זיהוי" במשך 15 הישיבות שקוימו בעניינו של מערער זה, שבמהלכן התרשם ממראהו, מהבעות פניו ומתגובותיו – היא החלטה נכונה:

"אינני סבור כי בית-המשפט המחוזי שגה בדרך שבה הלך. אדרבה, לאחר שעיינתי וחזרתי ועיינתי גם אני בתמונות ס/12, ס/51 ובתקליטור ת/21 עובר לדיון, ולאור התרשמותי ממראהו של חביב במהלך הדיון, סבורני כי מסקנתו של בית-המשפט המחוזי שלפיה חביב הוא האדם שצולם בס/2, נכונה היא גם על-פי אמות המידה הנהוגות בפלילים..." (עמוד 671).

(-) בע"פ 3834/20 אליהו קלפון נ' מדינת ישראל (29.07.21) נבחנה הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתה ערך השופט השואה בין תמונות המערער בסרטונים שונים וקבע כי לנוכח סממנים חיצוניים שנמצאו שם - הדמות הנראית בכולם היא זו של המערער.

בית המשפט העליון קבע כי חרף האיכות הירודה של סרטונים שהוצגו, די בהתרשמותו הישירה של בית המשפט המחוזי מהסרטונים **"לא אחת נפסק כי אף שנדרש מבית המשפט לנהוג זהירות יתרה בעשותו כן, רשאי הוא לסמוך על מראה עיניו ועל התרשמותו ממראהו של נאשם לשם זיהוי, וזאת, בין היתר, "מתוך השוואה לראיה חפצית כלשהי כגון תמונה, סרט וידיאו או הקלטת קול". בתוך כך, נקבע כי "כל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - אין בכך כל פסול"** (עמוד 9 לפסק הדין).

עוד צוין שם, כי לעיתים יש מקום לאבחנה בין רמת ודאות הזיהוי באמצעות שיטת הזיהוי הנעשית ע"י מומחים שהיא - מורפולוגית-צורנית, לבין שיטת הזיהוי ההוליסטית – זיהוי הנקלט באמצעות חושים - שעשויה להיות טובה גם כאשר איכות התמונות נמוכה, כשיטה אחרונה זו ננקטה ע"י בית המשפט אשר זיהה את המערער.

(ראו גם בע"פ 7679/14 עדנאן זהאדה נ' מדינת ישראל (15.8.16), באשר לזיהוי וטביעת עין).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפקוח) ואח'

4. מכאן עולה שבמקרים המתאימים רשאי בית המשפט ואף צריך לעשות שימוש בהתרשמותו הבלתי אמצעית וביכולותיו שאינן דורשות מומחיות מיוחדת על מנת לתרום את חלקו בנושא הזהויה בתמונות או סרטונים המוצגים לפניו. עם זאת ברור כי במקרים אלו שומה עליו לבחון את הדברים בזהירות יתירה ובתשומת לב, ורק לאחר שנרכשה היכרות קרובה מספיק עם הנאשם.

5. ולענייננו ;

ההליך בעניינם של הנאשמים מתנהל לפנינו מזה כארבע שנים ומשתרע על פני למעלה מחמישים דיונים – חלקם התמשך על פני שעות רבות וחלקם היו קצרים יותר - במהלכם נחשפנו אל הנאשמים שוב ושוב במצבים שונים, בהליכה, עמידה, דיבור, תנועות גוף ועוד.

בהמשך, לאחר ששניים מהנאשמים (ראובן ורועי דדון) שוחררו בתנאים, נוצרה גם הזדמנות לראות אותם מזווית אחרת שאינה תא העצורים, והחשיפה הזו הוסיפה פרטים והתרשמות הנקלטת בחושים בדרך שאינה מודעת. שלושת הנאשמים גם העידו לפנינו משך שעות ארוכות מאד שהתמשכו על פני מספר ישיבות, ואין לי ספק כי במכלול הדברים דמותם נצרכה היטב בזיכרון.

דומה כי גם ב"כ הנאשמים לא חלקו על קיומה של ההיכרות הקרובה של בית המשפט עם הנאשמים, באופן שיש בו כדי להשליך על היכולת לזהות מי מהנאשמים, אך לשיטתם סרטון הרצח אינו מאפשר זיהוי מבחינה אובייקטיבית בשל איכותו הירודה וזאת ללא קשר לזהות האדם המזהה (סעיפים 331-336 לסיכומי ההגנה). ואכן, ניתן לומר שסרטון הרצח הוא באיכות שאינה מאפשרת זיהוי תווי פנים מדויקים וברורים של הנאשמים כפי שהעידה על כך המומחית צפנת ברדה, אך בהחלט אפשר לזהות בו את הדמויות, להבחין ולאבחן מאפייני זיהוי ספציפיים של כל אחת מהן.

6. כך הדמות שבעיני היא ראובן, מגיעה לזירה אחרונה מבין הרוצחים והיא נראית מבוגרת מכל היתר והתנהלותה איטית וכבדה יותר. אלא שצילום הדמות מרוחק מהמצלמה, פניה מטושטשות והיא חובשת כובע. בנסיבות אלו אפשר להצביע עליו ולומר באופן כללי כי זהו ראובן וכי קיים דמיון ממשי בינו לבין דמות הנאשם, אולם למרות ההכרות המעמיקה שנרכשה עמו הייתי נזהרת ולא קובעת רק על פי סרטון זה כי מדובר בזיהוי חד משמעי הנדרש בהליך הפלילי. עם זאת, בסרטון הרצח נראית אותה דמות של ראובן כשהיא לבושה במכנסי ג'ינס ארוכים בצבע כחול בהיר ובחולצה ייחודית בצבע כהה בעלת פסים לבנים באזור הכתפיים ופס לבן באזור הצוואר

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

והעורף, בדיוק אותה התלבושת בה הוא לבוש גם לפני אירוע הרצח כשהוא מורכב על גבי הקטנוע (מצלמת יצחק שדה 20 ערוץ 01), **בבריחה** מהזירה במושב האחורי של רכב היונדאי (לגבי נקבע כי מדובר ברכבו של רועי) שאז נראים בבירור פסי הכתף הלבנים של החולצה (מצלמת ז'בוטינסקי 1/6), וכך גם בהמשך **לאחר** הרצח כשהוא שוב מורכב על הקטנוע ונראים בבירור מכנסי הגיינס הארוכים הבהירים וסימני הפסים על החולצה (מצלמת יצחק שדה 20 זמן מסך 12: 58: 15, ושוב בשפרעם במצלמת דוושות הצפון). לטעמי יש בכך תמיכה להתרשמות הבלתי אמצעית מדמותו בסרטון וחיזוק לזיהוי.

כך לגבי הדמות שבעיני תואמת לדמותו של רועי, המגיע לזירה שני ונראה יוצר מגע עם המנוח ודוקר אותו בסכין. גם רועי מרוחק מהמצלמה ופניו מטושטשות אולם ניכר כי הוא צעיר בגילו, בעל מבנה גוף צר ורזה יותר משני האחרים ועל ראשו כהמשך למצחו נראית תחילתה של קרחת. לא מצאתי גורם נוסף המאפשר לקבוע בוודאות הנדרשת כי זהו אכן רועי אולם ישנו דמיון רב בין הדמות בסרטון לבין זו המוכרת משגרת הדיונים הממושכת. (בהקשר זה לא אכביר מילים על הימצאות טיפת הדם בזירת האירוע כקושרת אותו למקום).

כך גם לגבי דמותו של האדם השלישי אשר לטעמי הוא עוז. מדובר במי שרדף אחרי המנוח והגיע ראשון לזירה. הוא גם הקרוב ביותר למצלמה מבין שלושת הרוצחים. עוז נראה צעיר בגילו, מבנה גופו מלא יותר מזה של אחיו, ראשו מסופר בתספורת של שיער מלא וכהה, ובחלק מסוים של הסרטון ניתן לראות כי יש לו זקן (להבדיל מזיפים). פניו של עוז מצולמים בצורה טובה וברורה יותר מאשר פני האחרים, וישנן זוויות מסוימות בהן פניו או צדודיתו נקלטים במצלמה בצורה ישירה כך שניתן להבחין בתווי הפנים באופן ממשי והם אינם מטושטשים כפני האחרים. התבוננות חוזרת ונשנית בסרטון והשוואת דמותו של עוז המוכרת מהדיונים לזו העולה מכלל הסרטונים שהוצגו, לרבות סרטון האירוע במועדון הלילה, סרטון הרצח ושני הסרטונים הנוספים בהם הוא רכוב על הקטנוע ומרכיב את אביו מאחוריו (ת/234 ו-ת/228), מעלה שהאפשרות שאכן מדובר בו היא למעלה מסבירה. אוסיף, כי בכל הסרטונים שצולמו ביום האירוע נראה עוז לבוש בבגדים בצבע שחור – מכנסיים קצרים המגיעים עד לפני הברכיים, חולצת טי שחורה עם שרוולים קצרים ונעלי ספורט שחורות. אמנם אין אלו בגדים ייחודיים אולם עוז נראה לבוש בהם בכל אותו יום במקומות השונים בהם צולם - על הקטנוע לפני הרצח, בזמן הרצח, ושוב על הקטנוע לאחר מכן.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

7. אך לא רק כל דמות בפני עצמה דומה דמיון ממשי לכל אחת מדמויות הנאשמים, בין אם במבנה הגוף, באפיונים השונים שמנתי לעיל או באופן הלבוש, אלא שלכך מצטרפת העובדה שמדובר בשלושה שחברו יחד בצירוף שהוא עצמו ייחודי ויוצר מעין השלמה לזיהוי.

בנוסף, ומלבד הדמיון בין כל אחד משלושת הרוצחים לנאשמים, לפחות שניים מהם – ראובן ועוז – קשורים קשר הדוק ביניהם גם מחוץ לזירת הרצח, כשהם נראים יחד על הקטנוע לפני הרצח ולאחריו. הנאשמים גם קשרו עצמם לשהות יחד בזמן הרצח (למרות שלטענתם היו בביתם ולא בזירה), ושלושתם גם נעלמו יחד מיד לאחר הרצח לתקופות ממושכות מאד, באופן היוצר צירוף ייחודי של מספר נתונים שהיתכנותם אינה יכולה להיות אקראית. ועוד אוסיף, כי אף אחד מהנאשמים לא הצביע ולא העיד על שום מאפיין אישי או על נקודה ספציפית שעשויה היתה לשלול באופן כלשהו את הדמיון הרב שבין דמותו לבין דמות הרוצח, וגם הימנעותם מלעשות זאת מחזקת את המסקנה בדבר היותם אלו הנראים בסרטון כשהם רוצחים את המנוח.

8. עם זאת אשוב ואדגיש את המובן מאליו - סרטון הרצח אינו עומד כראיה יחידה ובלעדית המוליכה להרשעת הנאשמים, אלא שהנתונים שבו משתלבים ומתווספים לשאר הראיות הנסיבתיות, ולטעמי קושרים את הנאשמים בדרך נוספת לביצוע הרצח.

כאמור, אני מסכימה עם יתר מסקנות השופט ליפשיץ בדבר הצטברות הראיות כנגד הנאשמים והרשעתם בעבירות המיוחסות להם.

ג. ציגלר, שופטת

השופט שמואל מנדלבום:

1. אני מצטרף בהסכמה לממצאיו ומסקנותיו של חברי השופט י. ליפשיץ אשר ניתח בחוות דעתו (להלן – "חווית הדעת") באופן מפורט דקדקני ומעמיק את כלל הראיות שהובאו לפנינו ובהתאם אף אני סבור כי המסקנה המסתברת היחידה ממכלול הראיות היא כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירות רצח בכוונה תחילה, עבירות נשק וניסיון לרצח והכל כמפורט בסעיף 301 לחוות הדעת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

על האמור אבקש להוסיף מספר הערות שלי.

רמת ההוכחה הנדרשת מכל ראיה

2. כמפורט בחוות הדעת, המסקנה המרשיעה כנגד הנאשמים שאף לעמדתי הוכחה ברמה של מעבר לכל ספק סביר, מבוססת על מארג נרחב של ראיות השלובות זו בזו והכוללות בין היתר סרטוני מצלמות אבטחה ממקום הרצח וסביבתו ומאזור בתי המגורים של הנאשמים ושל ליאת ואלי מזרחי והרחובות הסמוכים, ממצאים פורנזיים מזירת הרצח, עדויות רבות ובכלל זה גרסת הנאשמים ועוד.

3. אין חולק על כך שחלק מהותי מהראיות המבססות את אשמת הנאשמים הינן ראיות נסיבתיות, ובהקשר זה טענו ב"כ הנאשמים תוך הפנייה לפסיקה כי **"כל ראיה בפני עצמה חייבת הוכחה מעל לספק סביר" (סעיפים 307-315 לסיכומים)**. בהתאם טענו ב"כ הנאשמים מספר פעמים, לספק סביר במסקנה המרשיעה שאותה ביקשה המאשימה לייחס לראיות קונקרטיות שהובאו על ידה.

4. כך הם פני הדברים ביחס לטענת המאשימה לפיה רכב יונדאי בצבע לבן (להלן "היונדאי" כהגדרתו בחוות הדעת) הנצפה במצלמות האבטחה במיקומים וזמנים רלוונטיים לאירוע הרצח, הינו רכבם של רועי דדון ואשתו חלי. לגבי זיהוי זה, פירטו ב"כ הנאשמים בסיכומיהם את הפגמים והכשלים שנפלו לעמדתם בחוות הדעת של המומחה צ'ייקובסקי (ת/335)(סעיפים 712-778 לסיכומים), הפנו לעדויות עדי הראייה שמסרו פרטים שאינם תואמים את הרכב האמור (כגון: העד ויטלי אילייב שהעיד כי יתכן והרכב שבו צפה שממנו ירדו מבצעי הרצח היה מסוג אופל (סעיף 780 לסיכומים) וכי לרכב היה שבר בפנס האחורי השמאלי (סעיפים 783-787 לסיכומים) או העד תומר איסקוב שמסר בהודעתו במשטרה כי מבצעי הרצח הגיעו ברכב **"יונדאי כסופה קטנה"** (סעיפים 800-808 לסיכומים) וכן העד ל.מ. אשר מסר בהודעתו במשטרה כי **"יכול להיות שזו מזדה לבנה אבל מהישנות"** (סעיפים 814-815 לסיכומים).

5. לאור הראיות לעיל טענו ב"כ הנאשמים **"שוב, נזכיר ונציין כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח פוזיטיבית (ולא הובאו ראיות ברף הנדרש המשפט הפלילי) כי הרכב שנקלט במצלמות הוא הרכב של חלי, וכי הנאשמים – כולם או חלקם – נסעו ברכב וביצעו באמצעותו את העבירה. הכל-השערות בלתי מבוססות, הנסמכות על רסיסי ראיות פריכות ומשאלות לב של ב"כ המאשימה"** (סעיף 835 לסיכומים).

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

6. בהמשך אתייחס באופן ספציפי לזיהוי רכב היונדאי, ואולם כבר בשלב זה אבקש להדגיש כי גם אילו הייתי סבור שזיהוי הרכב, כשלעצמו, אינו וודאי, עדיין לא היה בכך כדי לבטל את המשקל שיש לייחס גם לזיהוי לכאורי של היונדאי המעורב ברצח כרכבם של רועי וחלי דדון, כחלק מ"פאזל" הראיות המרשיעות כנגד הנאשמים.

7. אכן הציטוט אליו הפנו ב"כ הנאשמים בדבר הצורך ברמת הוכחה של מעבר לספק סביר ביחס לכל ראיה קיים בפסיקה (ראו ע"פ 524/77 מזרחי נ' מדינת ישראל פ"ד לב(2) 682, 685-686 (1978)). אלא שבצד האמור נקבע כבר בע"פ 531/80 אבו חצירא נ' מדינת ישראל פ"ד לו(3) 589,600 (1982) כי "גם לראיות שאינן חד משמעיות יש כח מצטבר, שאין להתעלם ממנו. הרבה ראיות המצביעות רק לכאורה בכיוון מסוים, עשויות להוות תשתית לקביעת ממצא בטוח" (ראו גם ע"פ 6928/17 מדינת ישראל נ' יהודה אסדף פסקה 20 לפסק דינו של השופט עמית (16.8.18)).

8. זאת ועוד, דברים ברורים המשקפים לעמדתי את גישת הפסיקה כיום, נקבעו על ידי כב' השופט עמית בע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל, פסקה 58 (20.7.15), שם ניתח בית המשפט את שלבי ה"מבחן התלת שלבי" שעניינו הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות וקבע כי "ודוק: לצורך השלב הראשון, כל ראיה כשלעצמה צריכה להיות אמינה, אולם לא כל ראיה לכשעצמה אמורה להיות ברמה של למעלה מספק סביר. למרות שכל ראיה נבחנת כשלעצמה, השופט היושב על מדין לא "משליך לפח" ראיה שכשלעצמה לא עוברת את הרף של ספק סביר, כל עוד בסופו של דבר המסקנה היא שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

9. בהתאם לקביעת הפסיקה לעיל, "סימני הזיהוי" הייחודיים של היונדאי שפורטו בחוות הדעת ושאליהם אתייחס גם בהמשך, המאפשרים ומבססים זיהוי של היונדאי של רועי וחלי דדון כרכב שבו נסעו רוצחי המנוח, ושעמו נמלטו הרוצחים מזירת הרצח, יכללו באוסף הראיות הנצברות לחובת הנאשמים בשלב הראשון של המבחן התלת שלבי, ואשר נבחנות בהמשך בראייה כוללת במסגרת השלב השני של המבחן האמור.

10. כך הם פני הדברים, בשינויים המחויבים, גם ביחס לטיפת הדם של רועי שנמצאה ברחבת המכולת. גם אם ההסבר "התמים" שנתן רועי להימצאותה שם (דימום באחת הפעמים הקודמות שבהן הוא ביקר במכולת) עשוי ליצור ספק סביר, אשר אילו זו הייתה הראיה היחידה לחובתו, ייתכן שהיה די בו כדי להביא לזיכוי מחמת הספק, עדיין אין בכך כדי לקבוע כי ראיה זו "מושלכת" ואין לה כל משמעות, אלא גם היא על כל פגמיה הנטענים, תיכלל במסכת הראיות

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

האמינות הנצברות לחובת הנאשמים בשלב הראשון, אשר תיבחן כאמור בראייה כוללת בשלבים מאוחרים יותר.

11. בהקשר זה אפנה גם לקביעת הפסיקה לפיה "ואולם, בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפתור את כל "החידות" העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכוללת המצטיירת מן הראיות, איננה מחייבת שכל אבני תמונת ההרכבה "יימצאו" ויונחו במקומן. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מאבני תמונת ההרכבה הקיימות, אף שאינן מלאות, יוכל לקבוע בוודאות: אני רואה בית, אני רואה עץ, אני רואה שמייס. די בכך שבית המשפט הקובע את העובדות, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטי פרטיה" (ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' יעקב רבינוביץ (22.4.10) פסקה 50).

לעמדת, דברים אלו נכונים ויפים למקרה שלפנינו שבו בצד מארג הראיות הנרחב העומד לחובת הנאשמים, עדיין נותרו מספר "חללים" עליהם עמדה ההגנה בהרחבה בסיכומיה, אך כאמור לעיל, אני סבור כי בסיכומו של דבר ו"במבט על" של כלל הראיות, התמונה העולה בבירור היא כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם.

זיהוי היונדאי

12. השופט ליפשיץ הקדיש פרק נרחב בחוות דעתו לזיהוי היונדאי הנצפית במצלמות האבטחה במועדים רלוונטיים כרכבם של רועי וחלי דדון וכן "שרטט" באופן מפורט ומדוקדק את המסלול אותו עבר היונדאי שראשיתו בהגעת חלי ורועי לביתם של ליאת ואלי מזרחי, המשכו בנסיעת היונדאי בעקבות רכב השברולט השכור בו נהג תומר איסקוב, לאחר מכן נסיעת הרכב הלך ושוב ברח' יצחק שדה, היציאה לרח' אנילביץ ומשם לאזור זירת הרצח, לאחר מכן ההימלטות מזירת הרצח, וסיומה בנסיעת חלי דדון מביתם של אלי וליאת מזרחי לבית אמה.

13. כאמור, אני מצטרף לכל קביעותיו ומסקנותיו של השופט ליפשיץ ביחס ליונדאי זאת לאחר שאף אני צפיתי מספר רב של פעמים במצלמות האבטחה הרלוונטיות, תוך שימוש בתוכנת הגדלה מתאימה וכן צפייה בהילוך איטי (ראו גם פסקה 59 לחוות דעתו של השופט ליפשיץ) והגעתי למסקנה שלפיה סימני ההיכר הייחודיים של רכב היונדאי הנצפים פעם אחר פעם במצלמות האבטחה, בשילוב כל יתר הנתונים שפורטו בחוות הדעת, אינם מותירים ספק ביחס למסקנה לפיה רכבם של רועי וחלי דדון הוא היונדאי המעורבת באירוע הרצח עצמו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

14. אפנה בענין זה תחילה לרכב היונדאי המגיע ברח' יצחק שדה מכיוון רח' קיש לכיוון ביתם של אלי וליאת מזרחי, בזמן התואם את עדותה של חלי דדון ביחס למועד הגעתה ביחד עם רועי דדון לאותו בית, ונצפה במצלמת האבטחה ברח' יצחק שדה 6 (זמן מסך 16:10:05 - 16:10:06) ובצילום נראה בבירור אותו שבר בפגוש הקדמי שמאלי שנמצא ברכבם של רועי וחלי דדון לאחר שנתפס על ידי המשטרה, כעולה מצילום תמונות הרכב לאחר תפיסתו(ת/219).

צילום זה גם ממחיש בצורה ברורה כיצד נראה השבר בעת צילום היונדאי במצלמת אבטחה בזמן נסיעה.

15. כן אפנה לסעיפים 64 ואילך לחוות הדעת, בה מתוארת יציאתו הראשונה של היונדאי בעקבות רכב השברולט בה נהג תומר איסקוב. צפיתי במצלמות האבטחה ברח' יצחק שדה 6 ומהן עולה כי ברכב היונדאי הנצפה בה, רואים בצורה ברורה (זמן מסך 17:16:35) כי נורת הבלם האחורי הימנית עובדת ואילו נורת הבלם האחורי השמאלי אינה עובדת.

16. יותר מכך, זמן קצר לאחר מכן (ראו גם סעיף 65 לחוות הדעת), עולה מצילומי מצלמת האבטחה ברח' יצחק שדה 20 (זמן מסך 15:34:40 – 15:34:41) בשתי זוויות של המצלמה (ch1 ו-ch4) כי רואים בבירור הן את השבר בפגוש השמאלי קדמי והן את העובדה שנורית הבלם השמאלי האחורי אינה עובדת, ובכך יש כדי להוות ראיה ברורה לכך ששני סימני הזיהוי הייחודיים הללו מצויים באותו רכב.

17. כמו כן וביחס לסעיפים 74 – 80 לחוות הדעת, אף אני צפיתי לדוגמא בסרטוני מצלמת רח' יצחק שדה 20 (CH1) שבה בזמן מסך 15:43:58 רואים פעם נוספת את השבר בפגוש הקדמי שמאלי ומיד לאחר מכן בזווית אחרת של המצלמה (CH4) רואים פעם נוספת, בזמן מסך 15:44:00, כי אור הבלם הימני האחורי תקין בעוד אור הבלם האחורי השמאלי אינו עובד.

18. אותו רכב עם שני סימני הזיהוי הייחודיים הללו נצפה גם על ידי נוסע ברח' ז'בוטינסקי ומתחיל ב"גלישה" לכיוון רח' יבניאלי, ממש בסמוך למועד הרצח (סעיף 80 לחוות הדעת). כך במצלמת יבניאלי 2 בזמן מסך 16:21:55 צפיתי בעזרת הגדלה וזיהיתי בבירור את הפגוש השבר ומיד לאחר מכן באותה מצלמה אך בזווית אחרת, ניתן לראות את אור הבלם האחורי השמאלי שאינו עובד, וכל זאת ממש בסמוך למועד בו על פי העדויות שנשמעו ירדו רוצחי המנוח מרכב שעצר בפינת רח' יבניאלי והחלו לירות לכיוון המנוח וחבריו שעמדו בסמוך למכולת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

19. סימני זיהוי ייחודיים אלו הנצפים במצלמות האבטחה, כשהם משתלבים בעדויות ובלוחות הזמנים, והכל כפי שפירט השופט ליפשיץ בחוות דעתו, ממקמים לעמדתו באופן ברור את רכבם של רועי וחלי דדון הן כרכב אשר ניהל מעקב/מרדף אחר רכב השברולט בו נהג תומר איסקוב, זאת על רקע האירוע הקודם שאירע לילה לפני כן, ונסיעת רכב השברולט בסמוך לביתם של אלי וליאת מזרחי, והן כרכב אשר הגיע לאחר מכן לזירת הרצח בסמוך למכולת ושעומו נמלטו רוצחי המנוח מזירת הרצח, ולאמור יש להוסיף את כל יתר הפרטים והאינדיקציות כפי שפורטו על ידי השופט ליפשיץ והמחזקים ומאמתים את המסקנה האמורה.

20. כנגד "תמונת" ראיות ברורה זו בסוגיית זיהוי הרכב, העלו ב"כ הנאשמים שורת טענות ואקדים ואציין כי אני מצטרף לקביעתו של השופט ליפשיץ לפיה אין בכל הקשיים הראייתיים הלכאוריים עליהם מצביעים ב"כ הנאשמים כדי ליצור אף ספק סביר בזיהוי רכב היונדאי, והכל מהנימוקים שפורטו על ידו.

21. כך לדוגמא, אכן קיים פגם בראיות המאשימה בעובדה שפקד דוד קלי לא ציין בדו"ח הפעולה (ת/292) את מספר הרכב שנבדק על ידו ושבנו נמצא אור בלם אחורי שמאלי תקול, וכך לא הוכח כי הרכב שנבדק הינו אכן רכב היונדאי של רועי וחלי דדון, אלא שכאמור הקביעה לפיה אור הבלם האחורי שמאלי ביונדאי לא עבד, מוכחת בבירור מצילומי מצלמות האבטחה המוכיחים כי באותו רכב שבו היה הפגוש השבור, היה גם אור בלם תקול, ובהתאם אין צורך בדו"ח הפעולה בכדי לבסס קביעה זו.

22. כך הם פני הדברים גם ביחס לחוות דעתו של המומחה צייקובסקי (ת/335). כפי שציין השופט ליפשיץ, המומחה בדק את זיהוי הרכבים בזווית טכנית "צרה" ובהתאם וגם אם אקבל את כל טענות ההגנה כנגד חוות הדעת עדיין אין אני סבור כי יש בכך כדי לפגוע במסקנת הזיהוי לעיל, זאת בשים לב לכך שבבחינה המפורטת בחוות דעתו של השופט ליפשיץ נבחנו לא רק ההיבטים ה"טכניים" של זיהוי היונדאי אלא גם פרמטרים של התאמת הזיהוי ללוחות הזמנים, לעדויות העדים ועוד, ושילוב כלל הגורמים הללו שלא נבחנו כלל על ידי המומחה הוא שמבסס את מסקנת הזיהוי ברמה הנדרשת.

23. בהקשר זה ולהשלמת התמונה, אני מבקש להתייחס לטענת ההגנה בדבר רכב יונדאי אחר "חשוד" שלא נבדק כלל על ידי המאשימה ובענין זה נטען כי אי בדיקת רכב זה כשלעצמה "יש בה כדי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ליצור ספק ענק ו"חור" ב"פאזל הנסיבת" שהציגה המאשימה, ואשר יש בו כדי לזכות את הנאשמים בדין!"(סעיף 690 לסיכומי ההגנה).

24. אכן קיים קושי, ברמה כזו או אחרת, לזהות בבירור את מספר הרישוי של הרכב, אם כי אני מוצא לנכון לציין כי בצפייה חוזרת ונשנית בצילומים מצאתי כי יש בידי לזהות חלק ממספרי הרישוי. כך לדוגמא בהגדלת צילום מרח' הרצוג (זמן מסך 55:56:16) מצאתי כי ניתן לראות בבירור את הספרה 6 (ספרה שנייה משמאל בצילום) וכן הספרות 59 (שתי הספרות הימניות בצילום).

25. בדרך דומה פעל החוקר אלכס רומנוב אשר על בסיס תמונות שערך רס"מ רון גור – אל בדו"ח בדיקה (ת/302), הוציא פלט של מספר מספרי רישוי שהוא סבר כי יתכן שאלו הם מספרי הרישוי המתאימים לתמונות בהם צפה (הפלט סומן ת/400).

26. כפי שהוכח, שלושה מתוך מספרי הרישוי שהוצאו על ידו אינם רלבנטיים באשר הם מתייחסים לרכבים מסוג סובארו או לאופנוע.

27. עם זאת עלה כי אחד ממספרי הרישוי האפשריים שהוצאו על ידי רומנוב, מתייחס לרכב אף הוא מסוג יונדאי שמספר הרישוי שלו הוא 46-825-59 בעוד שמספר הרישוי של היונדאי של רועי וחלי דדון הינו 46-820-59. להשלמת התמונה יצוין כי גם בעת עדותו של רומנוב שהוצגו בפניו מספר תמונות (ת/303 א'-ד') הוא זיהה לטענתו את הספרות 25 (עמ' 669 לפר' מיום 21.6.20 ש' 19-18).

28. בענין זה הסתפקה המאשימה בכך שבפלט שהוציא רומנו מצוין ביחס לרכב ה"חשוד" הנוסף מס' דגם השונה מרכב היונדאי של חלי ורועי דדון, אך לטענת ההגנה יתכן והשוני הינו אך ורק בנפח המנוע אך לא בצורה החיצונית ובהתאם יש לטענתם רכב חשוד נוסף אפשרי שלא נבדק כלל על ידי המאשימה ובכך כאמור יש כדי לערער את תיזת המאשימה.

29. גם בענין זה אני מצטרף לעמדתו של השופט ליפשיץ לפיה אין בקיומו של הרכב "החשוד" הנוסף כדי לערער את המסקנה בדבר זיהוי הרכב המעורב ברצח עם רכבם של רועי וחלי דדון. כפי שצוין לעיל, אין לפנינו כל ראיה ממשית שאכן מספר הרישוי המופיע בצילומים שנבחרו על ידי ההגנה הוא 46-825-59, זאת בשים לב לאיכות הצילום הנמוכה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

30. אף רומנוב הסתייג בעדותו מקביעתו בדבר מספר הרישוי הנכון וציין כאשר נשאל ביחס לספרה החמישית שמספרה 5 כי "על פניו זה נראה ככה אבל עוד פעם צריך תמיד לראות לעשות פריים פריים על מנץ, לפעמים יש דוחות שיכולים לקחת יום שלם על מנת לבוא לפענח ולהגיע למספר" (שם, עמ' 670 ש' 5-3).

31. בכל מקרה וכאמור לעיל, זיהוי רכב היונדאי בחוות הדעת נעשה בשילוב של סימני זיהויי חיצוניים ייחודיים לוחות זמנים, מיקום גיאוגרפי ועדויות ולעמדותי, מארג כולל זה אינו מתערער רק בשל טענה בדבר מעורבות רכב אחר שנתמכת אך ורק בנסיון של החוקר רומנוב לנסות ולהעלות כמה אפשרויות לפי מיטב הבנתו באשר למספר הרישוי של הרכב שכאמור אינו ניתן לזיהוי ודאי או אף קרוב לכך.

32. במילים אחרות, נוכח כלל הראיות אותן הציגה המאשימה בנוגע לזיהוי הרכב, אני סבור כי עבר אל הנאשמים הנטל הטקטי של הבאת ראיות להראות כי ה"רכב החשוד" הנוסף, הנושא קוד דגם אחר, הוא בעל צורה זהה לרכב הנצפה במצלמות האבטחה. אלא שההגנה לא הביאה כל ראיה בעניין זה, ובהתאם נותרה מסקנת הזיהוי ללא ערעור (ולעניין ההבדל בין נטל ההוכחה לבין הנטל הטקטי, ר' לדוגמה האמור בע"פ 8056/10 עוואד נ' מדינת ישראל (19.11.12)).

33. כך הם פני הדברים גם ביחס ליתר טענות ההגנה בדבר היעדר אנטנה בחלק מהצילומים, ואפנה בענין זה לאמור בחוות הדעת (סעיף 108).

34. לאור כל האמור, אני מצטרף גם לכל המשמעויות הראייתיות והמשפטיות הנובעות מהמסקנה בדבר זיהוי רכבם של חלי ורועי דדון כרכב המעורב ברצח, כפי שפורטו בחוות הדעת ובכלל זה הפרכת גרסתם של רועי וחלי דדון בדבר נסיעתו של רועי לביתו בכדי להביא אופניים לבנו, נסיעה שעל פי הטענה אילצה אותו לפרק את כסאות התינוק שהיו במושב האחורי ביונדאי, חיזוק ממשי לחשד כנגד הנאשמים העולה מהראיות שנמצאו ביונדאי ובכלל זה שרידי הירי ודמו של רועי על הגה הרכב, זיהוי ראובן כמי שנסע ביונדאי מיד לאחר הרצח בין היתר לאור הדימיון שבין החולצה אותה לובש הנוסע במושב האחורי של היונדאי לאחר הרצח לחולצה שלבש היורה בעת הרצח, הדומה ביותר לחולצה שלבש המורכב על האופנוע שנצפה מספר פעמים נוסע בסמוך מאד ליונדאי; ועוד.

זיהוי הנאשמים על ידי בית המשפט

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

35. בסוגיה זו התלבטתי לא מעט בשאלה האם ניתן במקרה שלפנינו לבסס זיהוי של הנאשמים כמי שביצעו את הרצח על בסיס זיהוי עצמי של בית המשפט, זאת בהתבסס על צפייה חוזרת ונשנית בסרטון הרצח ומצלמות אבטחה רלוונטיות כגון אלו המתעדות על פי טענת המאשימה את נסיעתם של עוז וראובן על גבי הקטנוע במועדים הרלבנטיים או אלו המתעדות את הקטטה בה היה מעורב עוז בלילה שקדם לרצח, ובחינת הדמיון בין הדמויות המופיעות באותם סרטונים לנאשמים בהם צפיתי במשך מספר שנים באולם בית המשפט.

36. אני מסכים עם קביעתו של השופט ליפשיץ לפיה במהלך שנות ניהול המשפט נוצרה בפועל היכרות חיצונית ממשית של בית המשפט עם הנאשמים, וכאמור אף אני צפיתי בפניהם ובהתנהגותם של הנאשמים במשך שעות רבות, באופן המאפשר גם לי לחוות דעתי בשאלת הזיהוי.

37. אלא שבצד האמור אני סבור כי בית המשפט נדרש לזהירות יתירה בבואו לזהות נאשמים לא רק מהטעם שהוזכר בפסיקה שלפיו קביעת בית המשפט איננה עומדת במבחן החקירה שכנגד (ע"פ 4204/07 סו"ס נגד מדינת ישראל (23.10.08)), אלא גם בשל החשש שמא קיימת הטייה בלתי מודעת של בית המשפט לכיוון של זיהוי הנאשמים, בנסיבות בהן מונח מחד בפני בית המשפט סרטון הרצח, ומאידך בית המשפט אינו נדרש לבחור ולזהות מיהם הרוצחים בסרטון מתוך מספר "מועמדים" פוטנציאליים, אלא בפני בית המשפט עומדים "מועמדים" יחידים שהם הנאשמים, ובהתאם קיים בעיני חשש לשיוך טבעי של הנאשמים לזירת הרצח גם אם זיהויים אינו נקי מספקות.

38. לאור הזהירות היתירה הנדרשת וגם לאחר שצפיתי מספר רב ביותר של פעמים בסרטונים הרלבנטיים, אינני יכול לקבוע כי אני מזהה את הנאשמים כמבצעי הרצח ברמה המאפשרת לי ביסוס הרשעה על סמך זיהוי זה בלבד.

39. עם זאת, אני יכול לקבוע בכל זאת כי מבצעי הרצח בסרטון דומים לנאשמים, וליתר דיוק וכפי שקבע השופט ליפשיץ (סעיף 266 לחוות הדעת) לא מצאתי בסרטון הרצח או בסרטונים האחרים של הקטנוע או של המריבה בלילה שקדם לרצח, צילום (פריים) כלשהו או פריט זיהוי שלגביו ניתן לקבוע כי הוא אינו מתיישב עם נתוני הנאשמים כפי שהיו במועדים הרלבנטיים.

40. יותר מכך, אני יכול לקבוע בזהירות המתבקשת כי מצאתי דמיון בין מבנה גופו של ראובן כפי שנראה בחקירתו לבין מבנה גופו של המורכב על הקטנוע, וכן מצאתי דמיון בין תנועותיו של עוז במהלך הקטטה עם יוסי בן גרטי בפתח המועדון בלילה שקדם לרצח לבין תנועות הדקירה של

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

הדוקר החשוד כעוז במהלך סרטון הרצח, ואף אני סבור כי קביעות אלו בדבר העדר ראיה המנוגדת לאפשרות הזיהוי בצירוף הדימיון הקיים, אף שאין בהן כדי לבסס הרשעה יש בהן כדי להוות נדבך נוסף במסכת הראיות כנגד הנאשמים.

זעקות החפות

41. מראשית ההליכים בתיק טענו ב"כ הנאשמים כי הנאשמים "זועקים" לחפותם, אך מצאתי כי קיים פער בלתי ניתן לגישור בין טענת ההגנה לבין התנהגות והתנהלות הנאשמים החל מבריחתם מיד לאחר הרצח והסתתרותם במשך חודשים ארוכים, המשך בשתיקתם בחקירותיהם במשטרה, וכלה בהתנהלותם לאורך שלבי ניהול ההליך. ובענין זה אצטרף לכל האמור בין היתר בסעיפים 241 ואילך בחוות הדעת.

42. כמו כן אצטרף אף אני את התרשמותי הבלתי אמצעית ממופרכות גרסאותיהם של הנאשמים שהועלו לראשונה לפנינו בעת מתן עדותם, ומנכונותם להעיד לפנינו עדויות שקר ברורות, שסתרו את עצמן או את עדויות יתר הנאשמים או שהופרכו בראיות "חיצוניות" וגם בענין זה אפנה לכל הפרכות, הסתירות וחוסר ההיגיון הבסיסי בגרסאות הנאשמים עליהם הצביע בפירוט השופט ליפשיץ בחוות הדעת.

ש. מנדלבום, שופט

סוף דבר, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשמים בעבירות הבאות:

1. רצח בכוונה תחילה, לפי סעיפים 300(א)(2)+301 לחוק העונשין, בנוסחו טרם תיקון 137 לחוק העונשין;
2. עבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה), לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא + ס' 29 לחוק העונשין;
3. ניסיון לרצח, לפי ס' 305(ב) + 29 לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42980-08-18 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח)

תפ"ח 29407-01-19 מדינת ישראל נ' דדון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

ניתנה היום, דד' אייר תשפ"ג, 25 אפריל 2023, במעמד הצדדים.

ש. מנדלבוים, שופט

ג. ציגלר, שופטת

י. ליפשיץ, שופט
[אב"ד]